

Mary Balogh

PREȚUL
NESOCOTINȚEI

Colecția
Romantica

Mary Balogh

Prețul nesocotinței

CAPITOLUL 1

Un semn sigur al venirii primăverii era întoarcerea venerabilului¹ domn Claude Adams și a soției sale la Bodley House, casa lor de la țară, din Derbyshire.

Mai erau, desigur. Și alte semne. În păduri și de-a lungul gardurilor vii de pe marginea drumurilor apăruseră ghiocei și primule, ba chiar și câteva brândușe, și ici-colo se vedeau blădițe verzi în grădini, altminteri pustii. Se zărea o părere de verde prin ramurile arborilor, deși trebuia să privești de aproape ca să observi mugurii aceia delicați. Aerul era mai cald decât până acum, iar soarele părea puțin mai strălucitor. Șoselele și drumurile de la țară se uscaseră după ultima pătură groasă de zăpadă.

Da, venea primăvara. Însă dintre toate, cel mai sigur și mai bine venit semn era, pentru mulți dintre locuitorii micului sat Bodley-on-the-Water², faptul că familia se reîntorcea acasă. Aproape invariabil, ei plecau la scurtă vreme după Crăciun, uneori chiar înainte, și își petreceau iarna vizitându-și diverși prieteni.

Absența lor constituia o încercare pentru mulți

1 Venerabilul (în lb. engl. *Hono(u)rable*): titlu care indică rangul sau distincția acordată fiilor mai mici ai unor conți, copiilor de viconți și baroni, domnișoarelor de onoare din suita reginelor și prințeselor, judecătorilor Curții de Justiție care nu posedă un alt titlu mai înalt, membrilor guvernului și judecătorilor din dominioane și colonii și membrilor Parlamentului (n.t.).

2 Bodley-on-the-Water - Bodley pe Apă

dintre săteni, pentru care iarna ar fi fost oricum destul de tristă. Dar timp de două luni, erau siliți să trăiască fără priveliștea doamnei Adams trecând cu trăsurica prin sat, deseori salutând pe geam vreun trecător fericit printr-o înclinare regească a capului, sau a aceleiași doamne Adams, imagine a eleganței mondene, intrând în biserică și înaintând cu pași ușori de-a lungul culoarului dintre strane, fără a se uita nici în stânga, nici în dreapta, pentru a se așeza în strana capitonată din față. Săracii, bolnavii și bătrânii erau nevoiți să trăiască fără coșurile cu alimente dăruite de ea personal – deși acestea erau întotdeauna transportate de la trăsură până la casele lor de către un valet – și fără binevoitoarea condescendență cu care ea se interesa de sănătatea lor. Cei care se bucurau de un oarecare statut social erau nevoiți să trăiască fără a primi din când în când măgulitoarea ei vizită, în timpul căreia doamna Adams stătea în trăsură sa, cu geamul deschis, iar norocosul căruia i se acorda favoarea atenției sale era chemat din casă de către un valet în livrea, urmând să stea în picioare pe potecă, făcându-i reverențe sau plecăciuni, ori întrebând ce mai fac domnul William și domnișoara Juliana.

Chiar și copiii erau doar rareori văzuți în lunile de iarnă, deși nu-și însoțeau frecvent tatăl și mama în vizită. Guvernanta lor era convinsă că aerul de iarnă era dăunător pentru copii.

Anul acesta, domnul și doamna Adams fuseseră găzduiți în ultima lună la Stratton Park, în Kent, la nimeni altul decât Viconte Rawleigh. Acesta,

după cum știa toată lumea, era fratele mai mare al domnului Adams. La fel de bine cunoscut era faptul că înălțimea sa era mai mare decât domnul Adams cu douăzeci de minute - o lovitură ciudată și norocoasă pentru el, de vreme ce el se afla acum în posesia titlului, în timp ce fratele lui geamăn nu deținea niciunul. Dacă lucrurile ar fi stat invers, la Bodley ar fi putut locui un viconte și o vicontesă, spuneau deseori cu nostalgie unii dintre localnici, în timpul șuetelor. Dar poate că, atunci bunica din partea mamei i-ar fi lăsat moștenire domeniul *celuilalt* frate, și ei s-ar fi ales tot cu un simplu domn care să locuiască în satul lor.

Asta nu însemna că le-ar fi păsat că familia nu avea un titlu. Aceasta poseda toate celelalte semne distinctive ale aristocrației, și oricărui străin i se aducea degrabă la cunoștință faptul că proprietarul Bodleyului era un venerabil și fratele Vicontelui Rawleigh din Stratton.

Venerabilul domn Adams și soția sa urma să se întoarcă acasă în cursul săptămânii. Unul dintre valeții de la Bodley adusesese vestea la hanul din sat, unde obișnuia să-și bea seara berea, și de la han vorba se răspândise în tot satul. Stăpânii domeniului aduceau oaspeți, îi spuse fierarului mai-marele rândașilor, și speculațiile luară avânt.

Oare Vicontele Rawleigh avea să fie unul dintre oaspeți?

Vicontele Rawleigh era unul dintre oaspeți. Doamna Croft, îngrijitoarea de la Bodley, îi aduse știrea doamnei Lovering, soția parohului. Și aveau să mai vină ca oaspeți și alți domni și doamne.

Realmente, habar nu avea dacă *printre* aceștia se mai numărau și alte titluri. N-ar fi știut nici despre înălțimea sa, dacă, în scrisoarea ei, doamna Adams nu s-ar fi referit la cumnatul său, iar domnul Adams nu avea nici un alt frate în afară de viconte, nu-i așa? Însă puteai fi sigur că orice companie care îl includea pe Viconte Rawleigh trebuia să fie una distinsă.

Toată lumea era de acord că aproape meritase să fie lipsiți de familia Adams vreme de două luni pline de tristețe. Trecuseră doi ani de când domnul și doamna Adams nu-și mai aduseseră oaspeți, și mulți ani de când Viconte Rawleigh nu-și mai vizitase fratele în reședința de la țară a acestuia.

Nerăbdarea așteptării atingea cote înalte în sat. Nimeni nu cunoștea cu exactitate ora sau ziua sosirii, dar toată lumea era în alertă. În mod cert aveau să fie mai multe calești pentru membrii familiei și pentru oaspeți, și o serie întreagă de trăsurile care să aducă lucrurile și servitorii acestora. O priveriște care nu trebuia ratată. Din fericire, nu exista nici o altă cale prin care să vină din Kent decât străbătând satul. Nu aveai decât să speri că nu vor sosi după căderea nopții. Dar așa ceva era, desigur, improbabil, ținând seama de faptul că printre călători se numărau și doamne și că niciodată nu știai când, pe drumurile întunecoase, stăteau la pândă tâlhari de drumul mare.

În sfârșit, venea primăvara și, o dată cu ea, o nouă viață, vigoare și splendoare – splendoare în păduri și în gardurile vii, și un alt fel de splendoare, și mai captivantă, la Bodley.

Doamna Catherine Winters, văduvă, constată că, fără să vrea, se uita mai des decât de obicei pe ferestrele dinspre drum ale căsuței sale cu acoperiș de stuf, din capătul sudic al străzii principale a satului, și că își încorda mai tare auzul ca să prindă zgomotul trăsurilor ce se apropiau. Îi plăcea mai mult grădina ei din spatele casei decât cea din față datorită arborilor fructiferi, cu ramurile lor aplecate spre pajiște și cu umbra pe care o ofereau vara, și datorită râului care, clipocind peste pietrele acoperite de mușchi, curgea prin fundul grădinii. Însă în ultimele zile se pomenea tot mai des în curtea din față, urmărind îmbobocirea brândușelor și răsărirea câtorva fire curajoase de narcise galbene, deși s-ar fi grăbit să se ascundă în casă dacă ar fi auzit cu adevărat apropierea unor trăsură. Așa a făcut într-o dimineață, doar pentru a descoperi că nu era decât reverendul Ebenezer Lovering, care se înapoia cu șareta lui după o vizită la o fermă învecinată.

Întoarcerea familiei la Bodley îi stârnea sentimente felurite. Copiii aveau să fie fericiți. Săptămâni de-a rândul duseseră dorul mamei lor. Când va veni, aceasta va fi desigur încărcată de daruri și îi va răsfăța săptămâni în șir, așa că orele lor de studiu aveau să aibă de suferit. Dar, la urma urmelor, copiii aveau mai multă nevoie de mama lor decât de orice soi de lecții. Catherine le predă lecții de muzică acasă, de două ori pe săptămână,

deși nici unul dintre copii nu vădea cine știe ce aptitudini pentru pian. Bineînțeles, erau mici. Juliana avea doar opt ani, iar William șapte.

Viața era puțin mai interesantă când domnul Adams și soția lui erau acasă. Din când în când, Catherine era invitată la ei la cină sau pentru o partidă de cărți de joc. Catherine era conștientă de faptul că asta se întâmpla numai când doamna Adams avea nevoie de un număr par de invitați și ducea lipsă de o femeie, și era conștientă de îngăduința cu care era tratată în astfel de prilejuri. Chiar și așa însă, găsea o plăcere perfidă în ocazia ce i se oferea de a se îmbrăca în veșmintele ei cele mai bune – deși îmbrăcămintea pe care și-o confecționa singură trebuie să fi fost jalnic de demodată comparativ cu standardele orășenești, lucru asupra căruia nu avea nici o îndoială – și de a se afla în societatea unor persoane care se pricepeau să întrețină o conversație.

Iar domnul Adams însuși era întotdeauna prietenos și politicos. Era un gentleman extrem de chipeș, și trăsăturile lui fuseseră moștenite de copii, deși doamna Adams era și ea destul de drăguță. Însă Catherine învățase să evite compania lui când se afla în casa lor. Limba doamnei Adams putea să devină foarte înțepătoare dacă cei doi s-ar fi antrenat într-o conversație. Femeie proastă – de parcă purtarea Catherinei ar fi arătat vreodată că ar fi interesat-o cât de cât vreun flirt.

Nu o interesa așa ceva. Terminase cu bărbații. Și cu iubirea. Și cu flirtul. Toate acestea o aduseseră în situația în care se afla acum. Nu că s-ar fi plâns.

Avea un cămin îndeajuns de plăcut, într-un sat destul de plăcut, și învățase să-și folosească timpul în mod util, în așa fel ca zilele să nu fie insuportabil de plictisitoare.

Era bucuroasă și de reîntoarcerea familiei - *parțial* bucuroasă. Dar familia aducea cu sine oaspeți... la plural. Pe Vicontele Rawleigh ea nu-l cunoștea. Nu-l întâlnise niciodată și, până a venit să locuiască la Bodley-on-the-Water, nu auzise niciodată de el. Dar aveau să fie și alți invitați, fără îndoială persoane din „lumea bună”, și exista posibilitatea ca ea să cunoască una sau mai multe dintre acestea... sau, mai exact, ca măcar una dintre ele s-o cunoască pe ea.

O astfel de șansă era minimă, dar o făcea să nu se simtă deloc în largul ei.

Nu voia ca liniștea vieții sale să fie tulburată. Prea greu fusese dobândită.

Veniră în cursul unei după-amieze răcoroase dar însorite, pe când ea stătea în picioare la capătul potecii de acces spre casa ei, luându-și rămas-bun de la domnișoara Agatha Downes, fiica necăsătorită a fostului paroh, care îi făcuse o vizită și luase ceaiul împreună cu ea. Era absolut imposibil să fugă înapoi în casă, ca să se ghemuiască în spatele perdelei din salon și să privească fără a fi văzută. Tot ce-i rămânea de făcut era să stea acolo, fără o bonetă măcar care să-i ascundă fața, și să aștepte să fie recunoscută. Îl invidia pe Toby, terierul ei, care se afla în, siguranță, în casă, și lătra zgomotos.

Erau trei trăsură, dacă nu le puneai la socoteală

pe cele care transportau bagajele și care se aflau ceva mai în urmă. Nu se putea vedea cine călătorea în ele deși doamna Adams se apleca înainte, pe bancheta ei din prima caleașcă, pentru a ridica o mână și a-și înclina capul spre localnici. Mai degrabă ca o regină care răspunde salurilor supușilor ei rurali, gândi Catherine cu umorul care o ajuta să facă față tuturor întâlnirilor ei cu doamna Adams. La rândul ei, dădu din cap drept răspuns la salut.

Trăsurile erau însoțite de trei domni călare. O privire rapidă o încredință pe Catherine că doi dintre ei îi erau necunoscuți și că nici al treilea nu constituia vreo amenințare. Îi zâmbise domnului Adams și îi făcuse o reverență – lucru pe care evita întotdeauna să-l facă în prezența soției lui, ori de câte ori putea – mai înainte ca vreun amănunt din ținuta lui și din modul rece și arogant în care o privise, fără a zâmbi, s-o fi avertizat de faptul că persoana nu era cătuși de puțin domnul Adams.

Bineînțeles, domnul Adams avea un frate geamăn – Vicontele Rawleigh. Ce umilință! Simțea cum îmbujorarea îi încinge obraji și speră că el s-a îndepărtat îndeajuns ca să nu i-o observe. Nădăjduia, de asemenea, că reverența ei, să fi fost interpretată ca un salut general adresat întregului grup.

— Draga mea doamna Winters, zise domnișoara Downes, ce bine că s-a întâmplat să fim afară și atât de aproape de drum când domnul Adams și scumpa lui soție, împreună cu distinșii lor oaspeți s-au întors acasă! A fost extrem de amabil din

partea doamnei Adams să ne salute dând din cap, zău așa. Ar fi putut să rămână în spate, ascunsă în umbră, așa cum sunt convinsă că era înclinată să facă după plictiseala unei călătorii îndelungate.

— Da, conveni Catherine, călătoria este într-adevăr o treabă obositoare, domnișoară Downes. Sunt sigură că vor fi cu toții fericiți să ajungă la Bodley House la timp pentru servirea ceaiului.

Domnișoara Downes ieși pe poartă și porni spre casă, nerăbdătoare să-i împărtășească bătrânei sale mame bolnave cele ce tocmai văzuse. Catherine se uită în urma ei, de-a lungul străzii, și constată, oarecum amuzată, că toată lumea părea să fi ieșit din case. Era ca și cum de curând ar fi trecut pe acolo o mare procesiune și toți s-ar fi scăldat în gloria de a-i fi fost martori oculari.

Încă se mai simțea umilită. Poate că Vicontele Rawleigh avea să-și dea seama de eroarea pe care o făcuse ea, adresându-i lui anume o reverență... și zâmbetul ei. Poate își spusese ea plină de speranță, poate că și alți oameni din sat făcuseră același lucru. Poate că unii dintre ei nu-și dădeau nici acum seama de greșeala comisă.

Aproape că nu era nici o diferență între înfățișarea lui și cea a domnului Adams, gândi ea. Dar dacă ar fi fost să judeci după prima impresie – și asta făcea ea, deși era conștientă că poate proceda incorect, vicontele era cu totul altfel în ceea ce privește caracterul. Bărbatul acesta era trufaș și lipsit de simțul umorului. În ochii lui negri fusese răceală. Poate, că diferența se datora celor douăzeci de minute hotărâtoare ale sortii. Lordul

Rawleigh trebuia să trăiască la nivelul importanței unui titlu, a unei mari averi și a unor bogate și vaste domenii.

Catherine spera că nu avea să fie nevoită să suporte situația penibilă de a-l mai întâlni o dată. Nădăjduia că șederea lui la Bodley va fi de scurtă durată, deși era tot atât de probabil ca, în cursul înaintării sale regești de-a lungul străzii, el să nici n-o fi remarcat pe ea în mod deosebit față de alții.

— Ei bine, zise Eden Wendell, Baron de Pelham, în timp ce înaintau de-a lungul singurei străzi din Bodley-on-the-Water, având impresia că făceau parte mai degrabă din parada unui circ, cel puțin ne-am înșelat în privința unui lucru.

Cei doi prieteni ai săi nu-l întrebară care anume era acel lucru, căci discutaseră pe larg despre el înainte de a decide să locuiască o vreme la țară, în Derbyshire, precum și în timpul călătoriei lor până acolo.

— Dar numai unul dintre noi trei, zise cu prefăcută jale domnul Nathaniel Gascoigne, doar dacă nu cumva ar mai fi alte câteva duzine, ascunse în spatele perdelelor de la ferestrele acestor căsuțe.

— Veșnic visătorul Nat! exclamă Rex Adams, Viconte de Rawleigh. Dacă ar fi să-mi dau cu presupusul, aş zice că fiecare sătean, cu câinele său cu tot, a ieșit în stradă ca să caște gura la trecerea noastră. Și din câte am observat, printre

toți gură-cască nu a fost decât o singură femeie frumoasă.

Lordul Pelham oftă:

— Și ea nu avea ochi decât pentru tine, Rex, fi-ți-ar ochii ai dracului! Ochii mei albaștri au fost etichetați ca irezistibili, și nu numai de către o singură doamnă dintre cunoștințele mele, dar frumoasa satului nu le-a aruncat nici măcar o privire. Nu te vedea decât pe tine.

— Același lucru s-ar fi putut întâmpla, Eden, și dacă o anume doamnă nu ți-ar fi etichetat ochii ca irezistibili, replică Lordul Rawleigh pe un ton sec. Dacă aș fi fost în oraș, poate că ea s-ar fi uitat într-ai mei și nu într-ai tăi, iar tu n-ai fi fost silit să petreci la țară câteva luni, inclusiv întregul sezon monden.

Lordul Pelham tresări, iar domnul Gascoigne își azvârli capul pe spate și izbucni în râs.

— Punct ochit, punct lovit, Ede, zise el. Haide, trebuie să recunoști!

— Era nou-venită în oraș, spuse Lordul Pelham, încruntându-se, și avea un trup pentru care merita să-ți dai viața. De unde era să știu că era căsătorită? S-ar putea ca voi doi să considerați că ideea de a fi descoperit de soț în pat și, ca să zic așa, asupra faptului, este de natură să te facă să râzi în hohote, dar mie nu mi s-a părut așa nici atunci și nici acum.

— Sincer să fiu, zise domnul Gascoigne ducându-și o mână la inimă, eu sunt de partea ta, Ede. Momentul a fost nepotrivit. El ar fi putut să aibă cel puțin decența de a aștepta în umbră până când ați

fi terminat cum se cuvine – sau cum nu se cuvine. Își lăasă capul pe spate și izbucni iar în răs. Din fericire, trecuseră de capătul străzii mari a satului și înaintau pe aleea străjuită de stejari, care ducea spre Bodley House.

— Ei bine, spuse prietenul său, după ce își țuguiase buzele și se hotărâse să nu ridice mănua – în definitiv, se împlineau câteva săptămâni de când suporta aceste tachinări, nu sunt singurul silit să se retragă la țară, Nat. Să amintesc oare numele domnișoarei Sybil Armstrong?

— De ce nu? replică domnul Gascoigne înălțând din umeri. Ai făcut asta destul de des în ultima vreme, Ede. Un sărut de Crăciun, la asta s-a rezumat totul. Sub vâsc. Ar fi fost o mojie să mă împotrivesc. Puștoaica stătea acolo cu bună știință, prefăcându-se că nu observase nici vâscul, nici pe mine. Și pe urmă frați, și tați, și mame, și veri, și unchi, și mătuși...

— Ne închipuim scena cu o dureroasă claritate, îl asigură viconte.

— ... venind pe uși, prin pereți, prin tavane și prin pardoseli, continuă domnul Gascoigne. Toți uitându-se la mine, în așteptarea unei declarații iminente. Vă spun amândurora, a fost de-ajuns să-l facă pe orice bărbat s-o ia la goană cu viteza vântului. Puteți să-i ziceți uragan.

— Da, am mai făcut asta și până azi, și nu doar o dată, replică viconte. Și așa se face că ați tăbărât pe mine amândoi, ca o pereche de iepuri înfricoșați, așteptându-vă ca eu să duc o viață rurală împreună cu voi și să pierd, la rândul meu,

sezonul monden.

— Nu-i corect din partea ta, Rex, ripostă domnul Gascoigne. Ți-am zis noi să ratezi sezonul, și toate tinerele speranțe și pe mamele lor? Am zis noi așa ceva? Spune și tu, Ede!

— Ne-am oferit să păstrăm Stratton-ul cald și să locuim acolo cât timp aveai să fii tu plecat, spuse Lordul Pelham. Haide, trebuie să recunoști asta, Rex.

Vicontezele zâmbi răutăcios.

— Nu aveți decât ceea ce meritați, răspunse el, prin faptul că am fost invitați cu toții de către cumnata mea și că eu am decis că ar fi mai bine să venim aici, decât să rămânem la Stratton și să ne plictisim. Și nu aveți decât ceea ce meritați, dacă satul pare să se laude cu o singură frumusețe, iar aceea mă preferă pe mine.

Urmă un cor de proteste, dar acestea erau incoerente și fură repede reduse la tăcere prin sosirea lor în fața casei. Descălecară și, după ce încredințară căpestrele unor grăjdari care îi așteptau, se grăbiră, să le ajute pe doamne să coboare din trăsură.

Femeia era *într-adevăr* o frumusețe, își spuse Vicontezele Rawleigh în sinea lui, deși nu era deloc o fetișcană și părea mai degrabă prea rafinată pentru a fi vreo fată de la ferma de vaci sau de la spălătorie, sau alta, care ar fi putut fi tăvălită pentru câteva monede. Stătuse în grădina unei case mici dar cu înfățișare respectabilă. Erau șanse mari ca, alături de căsuța aceea, să existe și un soț care să aibă pretenții asupra acelei frumuseți.

Păcat. Cu părul ei auriu, cu trăsăturile ei regulate și cu tenul ca laptele, femeia era în mod categoric o frumusețe. Și avea o siluetă plăcută, nici prea slabă, nici prea voluptuoasă. Spre deosebire de mulți bărbați dintre cunoscuții lui, vicontelui nu-i plăceau femeile voluptuoase. Și nici nu era împopotonată, și încârlionțată, și plină de volănașe. Își lăsa frumusețea să se bazeze pe propriile sale merite, fără ajutorul iscusinței. Iar frumusețea ei avea multe merite.

Era, desigur, o femeie îndrăzneată. Ochii lui o găsiseră în timp ce ea o saluta, printr-o înclinare a capului, pe Clarissa. Nu-i scăpase apoi felul în care ochii ei trecuseră peste Eden și Nat, sfârșind prin a se opri asupra lui. Zâmbise și făcuse o reverență, diavolița, anume și exclusiv pentru el.

Ei bine, nu era împotriva unui mic flirt discret, dacă, printr-un miracol, s-ar fi întâmplat să nu existe nici un soț care să dea peste ei în împrejurări compromițătoare, cum pățise sărmanul Eden. Cu siguranță nu-l interesa nici una dintre cele două doamne „libere” care făceau parte dintre oaspeții casei lui Claude, una dintre ele fiind sora Clarissei, după cum nu-l interesa nici vreo altă perspectivă matrimonială. Dacă Clarissa ar fi avut câtuși de puțină minte, și-ar fi dat seama că ar fi fost mai mult în interesul ei să-l mențină neînsurat decât să i-o vâre pe gât pe soră-sa. În definitiv, Claude era moștenitorul lui, și după Claude, moștenitor, avea să fie însuși fiul Clarissei.

Dar poate că ea se temea că el avea să se lase în voia vreunui capriciu, legându-se cu lanțuri de cine

știe ce altă femeie, într-un moment în care ea n-ar fi fost prezentă ca să-i supravegheze cu ochi de proprietară.

Nu trebuia să aibă astfel de temeri. Singura împrejurare în care el se apropiase de o căsătorie fusese mai mult decât suficientă ca să-i ajungă pe tot restul vieții, la fel ca toate emoțiile brutale și dureroase care însoțiseră acea experiență. Din partea lui, domnișoara Horatia Eckert putea să se ducă să se spânzure, deși cândva ținuse foarte mult la ea. Și, de curând ea îi făcuse avansuri – un alt motiv pentru care era cât se poate de mulțumit să vină la Bodley împreună cu fratele și cu prietenii săi, în loc să se stabilească în oraș pe durata sezonului monden. Vreme de câteva clipe maxilarele i se încleștară.

— Rawleigh! Cumnata lui își puse o mână pe mâneca paltonului său, după ce îi oferise brațul ca s-o ajute să coboare din trăsură. I se adresa întotdeauna folosindu-i titlul deși el o îndemnase să-i spună pe numele mic. El bănuia că faptul de a fi înrudită de aproape cu un „titlu” o făcea să se simtă mai importantă. Fii bine venit la Bodley, Rawleigh! Însoțește-o pe Ellen înăuntru. Este foarte obosită. Știi, are o constituție fizică extrem de delicată. Doamna Croft vă așteaptă cu siguranță să vă conducă în camerele voastre.

Clarissa părea să aibă ferma convingere că o femeie, cu cât era mai delicată, cu atât mai atrăgătoare trebuia să fie ca viitoare nevastă. Bineînțeles, își petrecuse ultimele două săptămâni – de când domnișoara Hudson i se alăturase la

Stratton, la sugestia lui – descriindu-și sora ca pe o ființă extrem de delicată.

— Va fi plăcerea mea, Clarissa, răspunse el, întorcându-se să-și ofere brațul surorii ei mai mici. Domnișoară Hudson?

Domnișoara Ellen Hudson se temea de el, remarcă vicontele în sinea lui, cu oarecare iritare. Sau avea față de el un sentiment de respect îmbinat cu teamă, ceea ce era cam același lucru și la fel de stânjenitor. Clarissa părea totuși să creadă că ei doi ar fi fost încântați să-și petreacă împreună viața într-o continuă iritare și teamă îmbinată cu respect.

Oare ea *era* căsătorită? se întrebă el, gândurile îndepărtându-i-se de la tânăra ce se rezema de brațul său. Și cât de curând va putea el să afle asta, în chip cuviincios?

Paharul bucuriei doamnei Clarissa Adams deborda. La Bodley se aflau oaspeți pentru o perioadă de timp nedefinită – unsprezece cu totul, printre care se numărau nu mai puțin de trei „titluri”, ba chiar patru, dacă o puneai la socoteală și pe cumnata ei, Daphne, al cărei soț, Sir Clayton Baird, o făcuse să devină Lady³ Baird.

3 Lady:

a) - (cu majusculă): titlu mai puțin oficial, acordat marchizelor, conteselor, viconteselor, baroneselor, ficeilor de duce, marchiz sau conte, sau boțiilor sau văduvelor deținătorilor titlului onorific de Lord;

b) - (cu literă mică): femeie aparținând clasei superioare, sau demnă de aceasta prin maniere, obiceiuri, și sentimente (corespunzând noțiunii de gentleman) (n.t.)

Oaspeții erau Rawleigh și cei doi prieteni ai săi, sora sa și a lui Claude, împreună cu soțul ei, Ellen; Hannah Lipton, iubita prietenă a Clarisei, cu domnul Lipton, cu fiica lor domnișoara Veronica Lipton, care era cu un an mai mare decât Ellen și nici pe departe atât de drăguță sau cu o constituție atât de delicată ca a acesteia, și cu fiul lor, domnul Arthur Lipton, împreună cu logodnica sa, domnișoara Theresa Hulme. Domnișoara Hulme nu avea decât optsprezece ani, o vârstă primejdioasă, dar, din nefericire, era foarte insipidă, cu părul ei castaniu-roșcat spălăcit și ochii de un verde pal. Pe de altă parte însă, prezenta siguranță, fiind logodită cu tânărul domn Lipton, și nu se cădea să fii nepoliticos.

Un singur lucru umbrea bucuria doamnei Adams. Alcătuiau cu toții un număr impar. Toate aluziile făcute domnului Gascoigne, prietenul fără *titlu* al lui Rawleigh, nu avuseseră nici un efect, și el acceptase invitația în care ea se simțise obligată să-l includă și pe el, pe lângă Baronul Pelham. Iar încercarea ei de a convinge o tânără văduvă, prietenă de-a ei, să ocupe un loc în trăsura lor când aveau să se înapoieze la Bodley dăduse greș, răspunsul la scrisoarea ei aducându-i vestea că prietena se logodise de curând și urma să se căsătorească în cursul acelei luni.

Astfel că doamna Adams se simțea extrem de stânjenită că era o gazdă care potrivise atât de prost lucrurile încât avea ca oaspeți un număr inegal de doamne și de domni. Era nespus de umilitor. Își scormonea mintea ca să găsească o

femeie convenabilă, nu prea departe de Bodley, care să poată fi solicitată ca oaspete al casei pe durata câtorva săptămâni, dar nu exista nici o persoană potrivită. Așa că trebuia să recurgă la soluția de a face dese invitații vreunei femei din localitate, care să nu aibă obligații familiale și care să poată fi rugată în mod rațional să-și prelungească vizita. Nu avea nici un rost să se gândească prea mult la cine ar fi putut să fie acea persoană. Realmente, nu era decât o singură posibilitate: doamna Catherine Winters.

Doamna Adams nu o simpatiza pe doamna Winters. Aceasta își dădea prea multe aere, ținând cont de faptul că trăia într-o o sărăcie cu pretenții, într-o casă mică, și că avea o garderobă de dimensiuni extrem de limitate. Și nimeni nu părea să știe prea bine de unde venise, cu cinci ani în urmă, și cine îi fusese soțul. Sau tatăl, la urma urmelor. Dar ea avea un aer de calm rafinement, iar conversația ei era deopotrivă de rafinată și de inteligentă.

Pe doamna Adams o deranja că toată lumea o lua pe femeia aceea drept o lady numai pentru că ea se purta ca atare. Și o irita că trebuia s-o invite din când în când la cină sau să completeze o masă la jocul de cărți, doamna Winters fiind profesoara de muzică a copiilor. Nu că ea ar fi acceptat vreo remunerație pentru treaba aceea, era drept, însă chiar și așa, era înjositor să fii nevoit să întreții relații sociale cu cineva care era aproape, dacă nu întocmai, o servitoare.

Dacă doamna Winters nu s-ar fi îmbrăcat atât de

demodat și dacă nu și-ar fi coafat părul atât de simplu, ar fi putut să fie socotită frumoasă. Nu la fel de frumoasă ca Ellen, desigur. Dar își dădea aerele acelea, și mintea lui Rawleigh nu trebuia să fie abătută de la Ellen. În ultimele două săptămâni, el manifestase un oarecare interes – în limitele buneii cuviințe – față de fată, de de asta era sigură.

Interesant era că niciodată nu-și prea făcea griji în legătură cu faptul că ochii lui Claude ar fi putut să privească în altă parte. Claude îi era devotat ei. Cu nouă ani în urmă, avusese unele îndoieli cu privire la căsătoria cu un bărbat atât de frumos și de fermecător, ea fiind o fată înzestrată cu o oarecare judecată și cu destulă vanitate. Nu credea despre sine că ar fi fost genul care să zâmbească și să mimeze ignoranța în timp ce soțul ei și-ar fi făcut de cap cu târfe și amante. Și totuși, pentru ea era o partidă foarte avantajoasă – în definitiv, Claude era moștenitorul unui viconte. Și îi plăcea înfățișarea lui. Astfel că se hotărâse să se mărite cu el și să-l păstreze. În mod deliberat, devenise atât soția cât și amanta lui, încurajându-l să se poarte cu ea, în intimitatea dormitorului ei, într-un fel care le-ar fi făcut pe multe soții mai sensibile să moară de uimire, iar ea se uimise pe ea însăși – îi plăcea ceea ce făcea.

Nu, doamna Adams nu se temea că și-ar pierde soțul în favoarea unora ca doamna Winters, chiar dacă nu o încuraja pe aceasta să se apropie prea mult. Dar i-ar fi plăcut ca, pentru completarea numărului invitaților ei, să invite o femeie care să fi fost puțin mai... urâtă.

Din nefericire, alta nu era.

— Voi trimite pe cineva s-o cheme pe doamna Winters la cina din seara asta, îi spuse domnului Adams în dimineața de după reîntoarcerea lor acasă. Cred că va fi destul de recunoscătoare pentru prilejul de a se înălța în societate pe durata unei seri. Și este o persoană pe care te poți bizui că nu se va face de rușine în compania celorlalți.

— Ah, doamna Winters! exclamă soțul ei, cu un surâs cald. Întotdeauna oferă o companie plăcută, iubito. Te-am ținut prea mult trează azi-noapte, după o călătorie atât de lungă? Îmi cer scuze.

Știa că nu era necesară nici o scuză. Ea străbătu camera lui de lucru, venind lângă birou și aplecându-și capul pentru a-i primi sărutul.

— O voi așeza lângă domnul Gascoigne, adăugă ea. Se pot întreține unul cu altul. Consider sfidător din partea lui faptul că nu s-a înapoiat la Londra, după ce a abuzat de ospitalitatea lui Rawleigh vreme de trei săptămâni.

— Socotesc că e o idee minunată să-i așezăm unul lângă altul, iubito, o asigură el, cu un zâmbet amuzat. Dar cred că-ți irosești eforturile încercând s-o cuplezi pe Ellen cu Rex. El nu poate fi câștigat, sau cel puțin așa susține el. Încep să cred că vorbește serios. Mă tem că a suferit mult din cauza domnișoarei Eckert.

— Nici un bărbat nu poate fi câștigat, replică ea pe un ton disprețuitor, până când nu este făcut să înțeleagă că o anumită doamnă a fost creată pentru el. Cea dintâi n-a fost, pur și simplu, cea potrivită.

— Aha! exclamă el, zâmbind din nou. Asta m-ai făcut tu pe mine să înțeleg, Clarissa? Că erai creată pentru mine? Câtă intuiție din partea ta!

— Ellen și Rawleigh au fost făcuți unul pentru celălalt, afirmă ea, nevrând să-l lase să-i abată atenția în altă direcție.

— Vom vedea, zise el, râzând.

CAPITOLUL 2

— E grozav de amabil din partea domnului și a doamnei Adams să ne invite, pe doamna Lovering și pe mine, să luăm masa la Bodley, spuse reverendul Ebenezer Lovering, oferindu-i lui Catherine mâna pentru a o ajuta să coboare din șareta lui și întorcându-se apoi ca să-și ajute soția. Și ți-au făcut și duminică, doamnă Winters, o deosebită onoare, incluzându-te printre invitați. Mai ales că îl au ca oaspete în casă pe Viconte Rawleigh.

— Da, într-adevăr, murmură Catherine. Își ridică mâinile ca să-și netezească părul și să verifice dacă nu cumva vântul ușor al serii îi stricase pieptănătura, așa simplă cum era. Încerca să nu dea atenție bătailor puternice ale inimii sale. De o sută de ori se hotărâse să nu accepte invitația, dar, în cele din urmă, o primise. De fapt, nu avea nici un rost să stea deoparte. Nu putea să se ascundă până când toți oaspeții aveau să se înapoieze la casele lor. S-ar putea să stea aici câteva săptămâni.

Se îmbrăcase cu oarecare grijă, punându-și o rochie din mătase verde, care știa că se potrivea bine cu părul ei. Și își aranjase părul într-o coafură mai puțin sobră decât de obicei, lăsând câteva șuvițe să i se încârlionțeze pe lângă temple și de-a lungul gâtului. Și totuși, de cum îi înmână unui valet pelerina ei și fu condusă de către majordom

În salon, știu că arată jalnic de simplă și demodată. Desigur, unei vecine sărace, care fusese onorată printr-o invitație numai fiindcă, dintr-un motiv oarecare, era un domn în plus față de numărul doamnelor, i se cădea să arate puțin șleampătă, presupuse în sinea ei, cu o străfulgerare a nelipsitului său umor. Dar, în realitate, situația nu i se părea prea amuzantă.

— Ah, doamnă Winters! spuse doamna Adams, venind cu pași ușori spre ea, toată numai volane și bijuterii scânteietoare, și pene unduioase. Ce drăguț din partea dumitale că ai venit! Ochii ei își măsurară invitata din cap până-n picioare, constatând cu vădită mulțumire că nu era posibil ca aceasta să depășească în strălucire pe vreuna dintre doamnele prezente. Se întoarse pentru a-i întâmpina pe preotul paroh și pe soția acestuia.

— Doamnă Winters, ce amabil din partea dumitale! Domnul Adams îi zâmbea cu căldură. Era categoric domnul Adams, gândi ea, înainte să-și îngăduie să îi surâdă, la rândul ei. Cel de acum arbora obișnuita lui expresie de bună dispoziție. În plus, i se adresase spunându-i pe nume. Dă-mi voie să te prezint câtorva dintre oaspeții noștri.

Ea nu avea curajul să-și lase ochii să cuprindă încăperea. Aceasta părea plină de lume. Dar se uita pe rând la fiecare persoană căreia îi era prezentată, și de fiecare dată se simțea ușurată. Nici unul dintre oamenii aceștia nu îi era cunoscut, cu excepția domnișoarei Ellen Hudson, sora doamnei Adams, care în ultimii cinci ani, fusese de mai multe ori oaspete la Bodley. Arăta foarte

drăguță și maturizată, și era îmbrăcată în ceea ce Catherine bănuia că era ultimul răcnet în materie de modă. Cu bogatul ei păr castaniu și cu ochii verzi, era o versiune mai tânără a doamnei Adams.

Toată lumea o saluta politicos. Catherine văzu admirație în ochii albaștri ai Lordului Pelham, care îi luă mâna și îi făcu o plecăciune, și în ochii cenușii și lenevoși ai domnului Gascoigne. Amândoi erau niște tineri frumoși. Era plăcut să fii admirată, recunoscute în sinea ei, deși niciodată nu avea să mai încurajeze admirația și nu avea să se mai lase înșelată de ea.

În cele din urmă, rămaseră numai două persoane cărora nu le fusese prezentată, însă, încă de când intrase în încăpere, ea fusese conștientă de prezența lor – sau cel puțin a uneia dintre ele – și simțea un freamăt lăuntric de stânjeneală. Dar trebuia să facă față situației. Poate că, ieri, el nici măcar nu o remarcase în mod deosebit, sau, dacă o zărise, poate că acum nu avea s-o recunoască. Sau poate și-a dat seama că ea îl confundase cu fratele lui.

— Îmi dai voie să ți-o prezint pe sora mea, Daphne, Lady Baird? spuse domnul Adams. Dumneaei este doamna Winters, Daph.

Lady Baird era tot atât de blondă pe cât era de brunet fratele ei, dar era la fel de amabilă ca domnul Adams și o salută pe Catherine cu un zâmbet și cu câteva cuvinte curtenitoare.

— Și pe fratele meu, Viconte Rawleigh, continuă domnul Adams. După cum poți vedea, doamnă Winters, suntem gemeni identici. Faptul a

produs stânjeneală altora și a constituit amuzamentul vieții noastre, nu-i așa, Rex?

— Și e lucru știut, doamnă Winters, că ei au profitat fără rușine cu bună știință de asemănarea lor, interveni Lady Baird. Ți-aș putea istorisi întâmplări cu care să-ți umplu seara, și tot mi-ar mai rămâne destule pentru mâine.

Lordul Rawleigh îi făcuse Catherinei o scurtă plecăciune rigidă.

— Nu acum, Daphne, spuse el. Poate altă dată. Sluga dumată, doamnă Winters.

Da, erau identici, gândi Catherine. Amândoi erau înalți și frumoși, cu păr negru și ochi și mai negri. Dar erau diferiți. Deși la început făcuse greșeala aceea, în sat, Catherine nu credea că avea s-o mai repete. În aparență, cei doi aveau aceeași statură, și totuși ei i se părea că viconte era mai athletic și mai puternic decât domnul Adams. Iar părul lui era mai lung - cu siguranță mai lung decât cerea moda. Și chipul său era cu totul altul. Ah, trăsăturile nu i se puteau deloc deosebi de cele ale fratelui său, însă în timp ce domnul Adams avea o expresie sinceră, prietenoasă, cea a Lordului Rawleigh era arogantă, închisă, cinică.

Domnul Adams îi plăcea. Bărbatul celălalt îi era antipatic - o părere care putea fi foarte bine influențată de faptul că ea însăși se simțise jenată sub ochii lui, lucru pe care era gata să-l recunoască în sinea ei.

— Și *domnul* Winters? întrebă Lady Baird, uitându-se prin încăperea cu ochi strălucind de curiozitate.

— A decedat, Daph, se grăbi domnul Adams să spună. Doamna Winters e văduvă. Am fost încântați că dumneaei a ales Bodley-on-the-Water pentru a-și stabili căminul. Le face lectură persoanelor în vârstă și le dă lecții copiilor, iar pe toată durata verii asigură împodobirea bisericii cu flori din grădina sa. Îi învață pe Julie și pe Will să cânte la pian, deși ei manifestă toate simptomele lipsei de ureche muzicală, de care mă tem că suferă tatăl lor.

— În acest caz, doamna Winters este ceea ce s-ar putea numi o comoară, zise Viconte Rawleigh, cercetând-o cu privirea din cap până-n picioare și ajungând, fără îndoială, la aceeași concluzie la care păruse să ajungă ceva mai înainte doamna Adams. Ei bine, asta nu conta, gândi Catherine, înghițindu-și umilința. Nu se îmbrăcase cu scopul de a impresiona pe înălțimea sa, atotputernicul lord. Dacă acesta o vedea ca pe o femeie cu mijloace modeste, care locuia departe de centrul modei, atunci avea dreptate. Exact asta și era.

— Fară-ndoială, spuse domnul Adams, zâmbind. Dar te facem să te simți jenată, doamnă Winters. Spune-mi cum au progresat copiii mei în ultimele două luni. Adevărul, te rog, adăugă, chicotind.

Catherine își dădu seama, necăjită, că, într-adevăr, se îmbujorase. Dar asta nu se datora atât plăcerii sau stânjenelii produse, de compliment, cât mâniei stârnite de faptul că acesta nu fusese gândit ca atare. În glasul vicontelui se simțise o oarecare plictiseală. Ceea ce spusese în realitate era că ea, Catherine, era o femeie lipsită de orice

strălucire. Ei bine, și asta era adevărat.

— Amândoi au exersat zilnic, domnule, răspunse ea. Și dau dovadă de o îndemânare tot mai mare la game și la exercițiile simple pe care li le-am dat.

Domnul Adams râse din nou.

— Ah, ce diplomată iscusită! exclamă. Dar presupun că măcar cu Julie ar trebui să perseverăm. Gândul ca o tânără domnișoară să crească fără această împlinire deosebită este de ajuns pentru a-ți da fiori. Măcar promite oarecum în ce privește mânuirea pensulei și a acuarelei.

— Nici eu nu cânt la pian cu cine știe ce plăcere, zise Lady Baird, și de când mi-am făcut debutul în societate, nu am fost o paria socială. De fapt, cred că m-am descurcat foarte bine prinzându-l în capcană pe Clayton și luându-mi-l drept soț, chiar și fără amănuntul că eram îndrăgostiți lulea unul de celălalt. Tot ce ai de făcut, doamnă Winters, în timpul unei petreceri, când ți se cere să interpretezi o piesă la pian, este să arborezi un surâs fermecător, să ridici ambele mâini și să spui ceva de genul: „Priviti, două mâini de mămăligă!” – și toată lumea râde ca și cum ar fi o replică foarte spirituală. Te asigur că are efect.

— În cazul acesta, poate că doamna Winters ar trebui să-i învețe pe copiii tăi, Claude, mai degrabă diplomație decât muzică, spuse Lordul Rawleigh.

— Într-adevăr, trebuie să fie plictisitor să le predai unor copii o materie care nu-i interesează, zise Lady Baird cu oarecare compasiune.

— Nu chiar, doamnă, spuse Catherine. Și nu interesul le lipsește ci...

— ... talentul, sugeră domnul Adams, chicotind din nou, când ea se întrerupse brusc. Nu te teme, doamnă Winters. Îi iubesc, cu toată lipsa lor de aptitudini muzicale.

— Ah, cina! exclamă Lady Baird, rotindu-și privirea prin încăpere și văzându-l pe majordom vorbind cu doamna Adams. Perfect. Sunt moartă de foame.

— Scuzați-mă, zise domnul Adams. Trebuie s-o conduc la masă pe doamna Lipton.

— Unde este Clayton? întrebă Lady Baird, uitându-se în jurul ei.

Catherine își reprimă un val lăuntric de panică. O, nu, chestia asta era prea jenantă! Dar fu salvată, cum ar fi putut bănuî că avea să se întâmple, prin sosirea doamnei Adams, care, desigur, organizase totul.

— Rawleigh, spuse ea luând brațul vicontelui, vei dori bineînțeles, s-o conduci la masă pe Ellen. Se uită la Catherine cu o condescendență aproape comică. L-am rugat pe reverendul Lovering să te conducă pe dumneata, doamnă Winters. M-am gândit că te-ai simți mai bine cu cineva pe care-l cunoști.

— Desigur, murmură Catherine, a cărei panică fu înlocuită de amuzament. Vă mulțumesc, doamnă.

Parohul făcea deja o plecăciune alături de ea, încredințându-i că va fi deosebit de onorat s-o conducă la masă și să-i ofere un scaun lângă el.

— Doamna Adams știe, zise el pe când persoana în cauză îl mai putea auzi, că un bărbat cu chemarea mea preferă o tovarășă de masă

înzestrată cu o judecată sănătoasă.

Ceea ce constituia, într-adevăr, un compliment minunat, gândi Catherine, așezându-și brațul pe cel oferit de el, și avea să întărească opinia pe care și-o formase Viconteul Rawleigh despre ea, că era o femeie plictisitoare. Fără ca asta să însemne că ei i-ar fi păsat măcar cât negru sub unghie de părerea lui.

Se înarmă cu răbdare pentru ceea ce avea să fie, fără îndoială, o oră plictisitoare. Domnul Nathaniel Gascoigne stătea în stânga ei și părea să fie un gentleman tot atât de agreabil pe cât era de chipeș. Dar ea avu puține prilejuri de a conversa cu el. Reverendul Lovering îi monopoliza atenția, așa cum făcea întotdeauna când ședea lângă ea – împrejurare obișnuită ori de câte ori erau amândoi oaspeți la Bodley. Pe toată durata mesei, el o asigură că amândoi ar trebui să simtă o umilă recunoștință pentru onoarea ce li se acordase prin invitarea lor într-o companie atât de ilustră. De asemenea, o încredința de calitate superioară a fiecărui fel de mâncare ce li se punea în față.

Catherine îl asculta numai pe jumătate și se distra observându-i pe meseni. Domnul Adams, în capul mesei, era întruchiparea gazdei amabile. Doamna Adams, în celălalt capăt, era gazda cu atitudini de suverană. Catherine s-a mirat întotdeauna cum de păreau ei atât de mulțumiți unul de celălalt, când, în fapt, erau atât de diferiți în ce privește caracterul. Amândoi erau, fără îndoială, oameni frumoși. Catherine observă că Ellen Hudson, așezată lângă viconte, depunea

eforturi nervoase ca să atragă atenția acestuia. Totuși, când el i-o acorda, ea devenea tăcută și vizibil stânjenită. El își întorcea iarăși atenția spre conversația cu doamna Lipton, care stătea de cealaltă parte a lui. Doamna Adams era vădit necăjită. Catherine bănuia că, în viitor doamna Lipton avea să fie așezată departe de viconte. Ea mai observă că Lady Baird și domnul Gascoigne flirtau cu evidentă nevinovăție. Remarcă, de asemenea, că domnișoara Theresa Hulme schimba priviri pline de dor cu domnul Arthur Lipton. Logodnicul ei, al cărui loc la masă era mult prea departe de al ei pentru a putea întreține o conversație. Se părea că nu prea știa să converseze și, în curând, fu ignorată, biata fată, atât de domnul din stânga ei, cât și de cel din dreapta. Lordul Pelham se adânci în discuție cu domnișoara Veronica Lipton pe toată durata cinei.

Lui Catherine îi plăcea mai mult să fie observator decât jucător, deși nu întotdeauna fusese așa. Faptul de a fi observator îți dădea motive de amuzament în viață și te scutea de multe suferințe sufletești. De-a lungul anilor, descoperise că era mult mai plăcut să-ți ascunzi sentimentele, să te ții departe de viață, ca să spunem așa. Ceea ce nu însemna că nu se implica într-o mulțime de activități intense, și nici că nu avea prieteni. Erau însă activități care nu implicau riscuri, și prieteni în care putea să aibă încredere.

Se pomeni că privirea îi fu atrasă de cea a Lordului Rawleigh, într-un moment în care jumătate din mintea ei asculta elogiile reverendului

Lovering cu privire la friptura de vită, de curând consumată, iar cealaltă jumătate părea să se încâlcească într-un fel de ceață. Adresă un surâs chipului bine cunoscut, cu o frântură de secundă înainte de a-și reaminti că chipul acela nu era câtuși de puțin bine cunoscut. Era un străin. Iar ea făcuse gafa încă o dată, la scurtă vreme după ce își făgăduise că așa ceva nu avea să se mai întâmple. Ochii ei se desprinseră cu stângăcie de ai lui, iar furculița îi zăngăni destul de zgomotos, izbindu-i-se de farfurie.

Dar ce era greșit în faptul de a-i zâmbi când privirile li se întâlneau întâmplător, peste masă? În definitiv, fuseseră prezentați unul altuia și conversaseră în același grup cu câteva minute înainte de cină. Nu exista absolut niciun motiv pentru care ea să-și fi ferit privirile, tulburată. Purtându-se așa, reușise să pară vinovată, aproape ca și cum i-ar fi aruncat pe furiș priviri admirative și ar fi fost prinsă asupra faptului. Necăjită, se încruntă și, cu hotărâre, se uită din nou la el.

Viconteles Rawleigh continua s-o privească atent. Își înălță o sprânceană neagră și trufașă, până să apuce ea să-și ferească iar privirile.

Acum înrăutățise și mai mult situația. Cât de stângace era! Și asta numai pentru că el era un bărbat frumos, și ea simțea forța atracției lui așa cum ar fi simțit-o orice femeie normală?

Îi zâmbi reverendului Lovering, care, astfel încurajat, se lansă în preamărirea extraordinarului discenământ dovedit de domnul Adams în alegerea bucătarului său.

Era văduvă. Interesant. Văduvele erau întotdeauna mult mai dezirabile decât orice alt soi de femeie. Cu doamnele necăsătorite trebuia să pășești cu grijă... cu foarte mare grijă, așa cum descoperise Nat de curând pe pielea lui. Dacă erai un bărbat înstărit și cu o oarecare condiție socială, erai văzut ca un premiu matrimonial, care trebuia prins în plasă cu orice preț de către rude interesate, chiar dacă tânăra doamnă însăși nu reușea.

În plus, cu doamnele necăsătorite nu te puteai culca cu niciun chip, dacă nu erai pregătit să plătești prețul final.

El, unul, nu era pregătit. Fusese doar o dată. Asta nu avea să se mai repete nicicând.

Iar doamnele căsătorite erau periculoase, după cum constatasese Eden în ultimele câteva luni. Confruntat cu glonțul unui soț înfuriat, puteai să-ți pierzi viața sau să fii nevoit să trăiești cu vina de a fi ucis un om față de care ai greșit. Chiar dacă soțul era prea laș pentru a rosti o provocare la duel, așa cum se părea că fusese cazul cu bărbatul căruia îi pusese Eden coarne, mai rămânea întotdeauna de suportat cenura „lumii bune”. Asta însemna să nu te mai faci văzut prin Londra, și poate chiar nici la Brighton și Bath, vreme de aproximativ un an.

Femeile care nu erau „doamne” reprezentau, în general, o pacoste. Erau, desigur, necesare pentru a-ți domoli poftetele și, deseori, dovedeau o iscusință

uimitoare la așternut. Dar le obțineai mult prea ușor și, de obicei, nu aveau de oferit absolut nimic în afară de trupurile lor. Erau plictisitoare. Trecuseră mai mulți ani de când nu mai avusese o amantă cu statut permanent. Dacă avea de ales, el prefera întâlnirile întâmplătoare. Dar și acestea implicau propria lor primejdie. În decursul, a șase ani de lupte în peninsulă⁴, precum și în bătălia de la Waterloo, reușise să-și păstreze trupul mai mult sau mai puțin nevătămat. Nu dorea deloc să-l lase pradă unei boli venerice.

Nu, văduvele erau excelente din toate punctele de vedere. Avusese de două ori de-a face cu văduve. În niciunul din cazuri nu existase vreo complicație. O părăsise pe fiecare dintre ele când se plitisise de compania ei. Niciuna nu făcuse tărăboi. Amândouă trecuseră la următorul amant. Își amintea de ele cu oarecare afecțiune.

Doamna Winters era văduvă. Ba chiar una extraordinar de drăguță. O, poate nu prea evident. Ellen Hudson era îmbrăcată în veșminte mult mai bogate și moderne. Părul ei era coafat într-un stil incomparabil mai complicat. Era mai tânără. Dar prin însăși absența unor astfel de farmece strălucea frumusețea doamnei Winters. În rochia ei verde, mai degrabă simplă și categoric demodată, femeia devenea cu atât mai vizibilă. Ochiul nu zăbovea pe aspectul rochiei, ci pătrundea dincolo de aceasta, până la silueta înaltă, suplă, dar cu forme atrăgătoare de sub învelișul ei. Era un trup numai bun de așternut. Și simplitatea coafurii ei,

4 Referire la războiul din Spania, în anii 1808-1814 (n.t.)

cu părul bine întins peste creștetul capului și peste urechi, prins într-un coc la ceafă, cu doar câțiva cârlionți lăsați liberi pentru a îndulci sobrietatea pieptănăturii, atrăgea atenția nu asupra acesteia, ci asupra bogatei străluciri aurii a părului. Iar părul nu era suficient de dichisit ca să abată atenția de la fața ei, cu trăsături regulate și cu ochi căprui, inteligenți. Frumoasă.

Era văduvă. Îl binecuvântă în tăcere pe răposatul domn Winters, pentru că fusese atât de înțelept încât să moară de tânăr.

Șederea la țară se anunța plictisitoare. O, era plăcut să se afle din nou în ceea ce fusese casa bunicilor săi. Asta îi reînvia multe amintiri dragi din copilărie. Și avea să fie plăcut să-și petreacă iar câteva săptămâni împreună cu Claude. Ei doi împărtășeau neobișnuita apropiere dintre gemenii identici, și totuși, viețile lor porniseră pe făgașe foarte diferite de când Claude se căsătorise la vârsta de douăzeci de ani. Nu se mai vedeau așa de des. Pe de altă parte, el nu putea pretinde o companie mai agreabilă decât a celor doi dintre cei trei prieteni ai săi foarte apropiați. Fuseseră apropiați încă de pe vremea când erau toți ofițeri de cavalerie, în peninsulă. Acolo, el, Eden, Nat și Kenneth Woodfall, Conte de Haverford fuseseră porecliți de un mucalit, ofițer și el, „Cei Patru Cavaleri ai Apocalipsului”, pentru că păreau să se afle întotdeauna în miezul acțiunii.

Dar sejurul avea să fie plictisitor. Nu-i plăcea Clarissa, deși, dând cezarului ce-i al cezarului, ea părea să-l facă destul de fericit pe Claude. Cu toate

acestea, pentru el era evident că Clarissa își stabilise o misiune pe care trebuia s-o îndeplinească în următoarele câteva săptămâni. Îl voia pe el pentru sora sa. Așa că urma să facă față plictiselii de a se purta politicos cu fata, fără a crea totuși falsa impresie că i-ar face curte. Știa că avea să confrunte cu manevrele hotărâte ale Clarissei.

Uneori se ocăra singur, socotindu-se un prost că simțea o obligație atât de mare față de Eden și Nat. Oare se simțea obligat să se retragă la țară, împreună cu ei, numai pentru că ei nu aveau încotro? Nu putea să-i lase să-și țină companie unul altuia? Dar știa că și ei ar fi făcut același lucru pentru el. În afară de asta, era probabil ca Horatia să se afle în oraș pe durata sezonului monden. Avea să fie mai fericit evitând s-o întâlnească.

Așa că iată-l înțepenit aici pentru cel puțin câteva săptămâni. Avea nevoie de mai multă distracție decât aceea pe care ar fi putut să i-o ofere un frate și doi prieteni apropiați. Avea nevoie de o distracție feminină.

Și doamna Winters era văduvă.

Și disponibilă.

Și semnalase ea însăși acest lucru, și nu numai o dată. În mod foarte clar. De-a lungul întregii serii, purtarea ei dovedi o desăvârșită bună creștere. Părea tăcută și totuși fermecătoare, întocmai cum era de așteptat din partea unei femei cu condiția ei socială și cu mijloacele materiale de care se putea vedea că dispune. Nici nu se vâra în față, dar nici nu stătea retrasă, cu falsă modestie. După cină, în salon, conversă cu Clayton, cu Daphne și cu

domnul Lipton și părea să facă asta cu o oarecare înțelepciune, dacă era să se ia după expresiile lor pline de interes atunci când vorbea ea. După ce domnișoara Hudson, domnișoara Lipton și domnișoara Hulme onoraseră asistența prin recitaluri de piano forte și cântece vocale, ea fu poftită de Claude să cante la pian și se execută fără să facă mofturi. Cânta bine, dar nu zăbovi după unica piesă interpretată, cum făcuse domnișoara Lipton. Când doamna Lovering se ridică să plece, doamna Winters i se alătură fără ezitare, le ură lui Claude și Clarisei un „noapte bună” curtenitor și salută întreaga asistență printr-o înclinare politicoasă a capului. Așteptă în liniște ca prostul acela încrezut de paroh să-și copleșească gazdele cu o sumedenie de mulțumiri călduroase, să le felicite pentru distincții lor oaspeți și să laude mâncarea pe care o apreciaseră cu toții. Trecură zece minute până când cei trei izbutiră în cele din urmă să plece, însoțiți de Claude, care le ajută pe doamne să urce în vehiculul parohului, rămânând să-i privească până porniră la drum.

O, dar ea își semnalase disponibilitatea. Fuseseră surâsul, și prefăcuta tulburare, și genele plecate în timpul mesei – și genele-i erau și ele frumoase, cu câteva nuanțe mai întunecate decât culoarea părului. Și apoi fuseseră câteva priviri furișe în salon, mai ales aceea pe care i-o aruncase lui, după ce terminase de cântat la pian și zâmbea la auzul ropotului de aplauze. Se uitase drept spre locul în care stătea el, în picioare, rezemat la polița

șemineului, cu un pahar în mână, și se îmbujorase. El nu aplaudase, dar își ridicase cu vreo doi centimetri paharul și își înălțase sprânceana.

Da, era categoric disponibilă. În timp ce se întindea în pat, noaptea târziu, după ce îi spusese valetului său că poate să se retragă și după ce stinsese lumânările, simți în vintre durerea plăcută a anticipării. Se întrebă dacă răposatul domn Winters fusese un bun profesor în ceea ce privește talentele din dormitor. Dar nu conta. Destul de curând avea s-o învețe el însuși.

CAPITOLUL 3

Tocmai se înapoiase acasă, după se străbătuse pe jos cele trei mile de la mica vilă pe care bătrânul domn Clarkwell o ocupa împreună cu fiul și cu nora lui. Îi făcuse lectură, așa cum încerca să facă măcar o dată pe săptămână. El nu se mai putea mișca fără ajutorul a două bastoane, și faptul de a sta toată ziua în casă, fie și în pragul acesteia, îl transformase într-un om arțăgos, iar nora lui se plângea de toanele lui.

Catherine scărpină burta lui Toby, căzut în extaz, mai întâi cu vârful pantofului, apoi cu mâna.

— Câine caraghios ce ești, spuse ea, prinzându-i fălcile în mână scuturându-i capul dintr-o parte în alta. Oricine și-ar închipui că am lipsit o lună. Începu să râdă văzând energia cu care dădea el din coadă.

Era o zi răcoroasă, în ciuda strălucirii soarelui. Zgândări tăciunii focului din vatra bucătăriei și reuși să-l aducă din nou la viață. Mai adăugă lemne, apoi umplu cu apă ibricul și îl puse să fiarbă, pentru ceai.

Întotdeauna se simțea bine când se înapoia acasă și închidea ușa în urma ei, știind că nu mai trebuia să se ducă nicăieri până la sfârșitul zilei. Se gândi la seara din ajun și zâmbi în sinea ei. Asemenea seri erau plăcute, și compania i se păruse amabilă, în ciuda câtorva momente de stânjeneală. Dar nu tânjea după ele, ca mod de

viață obișnuit.

Nu *mai* tânjea.

Se părea că, până la urmă, restul zilei nu avea să-i aparțină doar ei. În ușa se auzi o bătaie puternică. Se grăbi să răspundă, oftând în sinea ei, în timp ce Toby lătra înnebunit. În prag se afla un grăjdar de la conacul Bodley.

— Doamna Adams vine, să vă facă o vizită, doamnă, zise el.

Doamna Adams nu le făcea niciodată vizite celor pe care îi considera sub nivelul ei social. În schimb, obișnuia să cheme o persoană la poarta grădinii, indiferent de vreme sau de treburile cu care s-ar fi putut ocupa persoana respectivă în casă. Și acolo vorbea câteva minute, până când decidea să-i facă semn vizitiului sau să plece mai departe.

Catherine oftă din nou și închise ușa în nasul unui Toby indignat, după care porni pe cărarea ce ducea spre poartă. Văzu imediat că, totuși, de astă dată nu era vorba de apropierea unei trăsuri, ci de aceea a unui grup de călăreți – domnul și doamna Adams, domnișoara Hudson, domnișoara Lipton, Lady Baird, Lordul Pelham, domnul Arthur Lipton și Viconte Rawleigh. Se opriră cu toții și urmă un cor de saluturi.

— Ce mai faci, doamnă Winters? întrebă domnul Adams, cu un zâmbet voios. Clarissa a hotărât că trebuie neapărat să te cheme afară, ca să nu ratezi prilejul de a admira trecerea pe lângă casa dumitale a unei atât de superbe cavalcade de cai și a călăreților acestora.

Doamna Adams nu-i dădu soțului ei nici o

atenție. Cu un gest de suverană, își înclină capul. Era un cap acoperit cu o pălărie albastră, specială pentru călărie și foarte nostimă, cu o pană care i se curba în mod atrăgător pe sub bărbie. Purta un costum de călărie albastru, asortat. Nou, din câte își dădea seama Catherine. Și scump.

— Buna ziua, doamnă Winters, spuse ea. Sper că nu ai răcit, întorcându-te aseară acasă în șareta parohului. Păcat că nu ai o trăsură, dar presupun că nu ți-ar fi foarte necesară.

— Într-adevăr, nu mi-ar fi necesară, doamnă, conveni Catherine, amuzându-se în sinea ei cu imaginea închipuită a unui grajd pentru trăsuri în grădina din spatele casei sale... de două ori mai mare decât aceasta. Iar seara era foarte plăcută pentru o plimbare cu trăsura, dacă erai îmbrăcat cum trebuie.

— Ce casă încântătoare, zise Lady Baird. Este un decor de-a dreptul idilic, nu-i așa, Ellen?

— Sunt mulți oameni la Londra, declară Lordul Pelham, ai cărui ochi albaștri sclipeau spre Catherine, care ar ucide pentru a avea o proprietate situată pe râu, așa cum ai dumneata, doamnă Winters.

— În cazul acesta trebuie să fiu recunoscătoare, domnule, că nu locuiesc în apropiere de Londra.

— Nu cred că o proprietate atât de mică ar prezenta vreun interes pentru cineva din oraș, Pelham, zise doamna Adams. Deși trebuie să recunoaștem că râul constituie un decor plăcut pentru sat. Iar podul de piatră este foarte pitoresc. L-ați remarcat când am venit, acum două zile?

— Vom trece peste el și îi vom acorda atenția pe care o merită, spuse domnul Adams, și îi vom îngădui doamnei Winters să se înapoieze în căldura casei sale. Tremurați, doamnă.

Catherine îi zâmbi, lui și tuturor celorlalți, în timp ce ei își luau rămas-bun și își continuau drumul de-a lungul străzii, către podul de piatră cu trei arcade de la capătul acesteia. Da, era adevărat că ea tremurase. Și da, îi era frig să stea afară, fără pelerină și fără boneta ei.

Dar nu frigul fusese cel care contribuisese cel mai mult la faptul că nu se simțise în largul ei. Principala cauză era *el*. Poate că nu era absolut nimic. Poate că ea avea nesocotința unei fetișcane față de un bărbat frumos. Ar fi fost foarte supărată pe ea însăși, dacă asta ar fi fost într-adevăr cauza. Crezuse că depășise toate astea. Avea douăzeci și cinci de ani și trăia liniștită la țară pentru tot restul vieții. Se supusese acestei sorți și își adaptase stilul de viață în consecință. Și era fericită. Nu, mulțumită. Fericirea implica o emoție, și, dacă erai fericit, atunci puteai fi și nefericit. Ea nu mai voia să aibă nimic de-a face nici cu una, nici cu alta. Îi era de-ajuns să fie mulțumită.

Sau poate că era chiar o nesocotită. Poate că, într-adevăr, era ceva. În mod cert, el petrecuse o bună parte din seara trecută privind-o, chiar dacă nu făcuse nici o încercare de a conversa cu ea sau de a se alătura vreunuia dintre grupurile în care se afla ea... cu excepția cinei, când el nu avusese de ales. Cu siguranță, nu putea să fi fost o coincidență faptul că, de fiecare dată când ea se uitase la el,

vicontele îi întorsese privirea. Și, ori de câte ori se uitase ea, o făcuse încercând, fără plăcere, să-și dovedească ei înseși că totul nu era decât un efect al imaginației sale.

Același lucru se întâmplase și astăzi. El nu-i adresase nici un cuvânt, dar rămăsese retras, în spatele celorlalți din grup. În timp ce toți aruncau priviri în jos spre casa și grădina ei, spre sat și spre ea, ochii lui nici nu se clintiseră. Ea îi simțise, deși nu-și îndreptase privirea nici măcar odată spre el.

Și asta era ridicol, își spuse în sinea ei, reintrând în casă și suportând asaltul entuziast al lui Toby, căruia îi fusese refuzată plăcerea de a lătra niște străini. Ea se uitase cu totală dezinvoltură la toți vizitatorii, inclusiv la ceilalți trei domni și nu simțise absolut nici o stânjeneală sau sfială, cu toate că domnul Adams și Lordul Pelham erau la fel de frumoși ca Vicontele Rawleigh, iar domnul Lipton era și el un gentleman chipeș. De ce să se fi simțit ea stânjenită? Ei veniseră în vizită. Nu ea se aventurase să-i invite.

De ce îi fusese imposibil să-și întoarcă, fie capul, fie ochii în direcția vicontelui? Și cum putea ea să știe că el o privise în permanență, cu ochii aceia negri și umbriți ai lui, dacă ea nu-și îndreptase privirile spre el, ca să vadă? Și cum să interpreteze el faptul că ea nu-i întorsese nici măcar o dată privirea... cu calm și politețe?

Se simțea ca și cum ar fi redevenit o fetiță abia ieșită din școală, amuțită și zăpăcită la simpla vedere a feței unui mascul frumos.

În seara trecută, nimeni nu pomenise despre

durata șederii oaspeților la Bodley. Poate că se aflau acolo doar pentru câteva zile. Sau poate pentru o săptămână ori cel mult, două. Cu siguranță nu mai mult de atâta. Mai era puțin timp până la deschiderea sezonului la Londra, dar tinerii petrecăreți aveau să dorească să fie acolo înainte de toate balurile și seratele, pentru ca, în felul acesta să-l înceapă cu toată seriozitatea. Viconte Rawleigh, Lordul Pelham și domnul Gascoigne puteau fi etichetați, categoric, drept tineri petrecăreți. Deși nu erau chiar atât de tineri. Probabil că se apropiau cu toții de treizeci de ani. Iar viconte era fratele geamăn al domnului Adams, și domnul Adams se căsătorise cu destul timp înainte pentru a fi tatăl unei fiice de opt ani.

Catherine se străduia din toate puterile să nu se mai gândească la oaspeții de la Bodley, și în mod special la unul dintre ei. Nu voia să facă asta. Îi plăcea noua ei viață, și se plăcea pe sine așa cum era. Își prepară un ceai, și-l turnă în ceașcă, după ce l-a lăsat suficient ca să obțină o infuzie, și se așază să citească una dintre cărțile lui Daniel Defoe, pe care i le împrumutase parohul. Poate că va reuși să se lase absorbită într-o istorisire despre anul ciumei.

În curând, încercarea ei avu succes. Toby se întinse pe covor, la picioarele ei, și își manifestă profunda mulțumire printr-un oftat zgomotos.

Era într-adevăr, frumoasă. Făcea parte dintre

puținele femei care ar arăta astfel chiar și îmbrăcate într-un sac. Sau în absolut nimic. O, da, chiar așa. Stătuse pe cal în fața casei ei dezbrăcând-o cu ochii, în timp ce ea schimba câteva cuvinte cu toți ceilalți. Și exercițiul lui mental dezvăluise membre lungi, un abdomen plat, care nu avea nevoie de ajutorul corsetelor, sâni fermi, ridicați în sus și cu sfârcuri trandafirii, o piele albă ca laptele. Și, tot cu ochii, îi desfăcuse părul din cocul simplu și cuminte și îl privise rostogolindu-i-se, cascadă, într-o coamă aurie ce-i ajungea până la talie. Probabil că s-ar ondula în mod ispititor... își amintea șuvițele cărora li se îngăduise să rămână libere în seara precedentă.

Nu-i scăpase faptul că ea nu se uitase nici măcar o dată drept la el. Și simțise că era mult mai conștientă de prezența lui decât de a oricărui dintre ceilalți, la care se uita și cu care conversa cu foarte mare ușurință. Între ei doi existase un fir invizibil, întins și încordat, iar el trăsesese de acel fir doar cu foarte mare delicatețe. Nu avea nici un chef să fie iar tachinat de Eden. Nu avea nici o poftă ca altcineva să observe, mai ales Claude, a cărui minte părea să fie unită cu a lui printr-o ciudată legătură.

Era încântat că ea era discretă. Dacă n-ar fi fost, bineînțeles că interesul lui față de ea ar fi încetat. Cu siguranță nu ar fi cedat invitației pe care i-o făcuse ea pe furiș în seara trecută.

Dar avea să-i primească provocarea. Ba chiar fără întârziere. Probabil că șederea lui acolo nu avea să dureze mai mult de câteva săptămâni, și el

avea sentimentul că doamna Winters oferea destule motive pentru a-i reține interesul pe parcursul lor.

În seara aceea nu erau invitați din afară, deși Clarissa părea să considere că numerele impare constituiau o dificultate. Cu toate acestea, erau suficient de multe persoane interesate de jocul de cărți ca să completeze mesele. El era liber.

— Voi ieși să iau puțin aer, anunță el pe un ton lenevos sperând că nimeni altul nu-și va descoperi vreo dorință arzătoare de a-i ține companie. Din fericire, Ellen Hudson se număra printre jucătorii de cărți.

— S-a înserat, zise Clarissa, vizibil necăjită că el evitase să-i fie partener surorii sale. S-ar putea să te rătăcești, Rawleigh.

Claude chicoti.

— Pe când eram adolescenți, Rex și cu mine am avut multe aventuri nocturne clandestine pe aici, iubito, spuse el. Dacă nu vei fi acasă până la miezul nopții, vom trimite o echipă de căutare după tine, Rex.

— Voi folosi un ghem de sfoară, dacă asta te va mai liniști, Clarissa, zise lordul, pe un ton plictisit.

Peste câteva minute plecă, din fericire, singur. Binecuvântă în sinea lui faptul că era foarte familiarizat cu domeniile, deși nu le vizitase de ani de zile. Nu uiți cu ușurință locurile prin care ai hoinărit în adolescență. Chiar și în întunericul tot mai adânc al înserării cunoștea, fără greș, drumul peste pajiște și printre arbori, și prin poarta secretă, aflată în zidul ce înconjura parcul, și care îl

aduse pe drum, la mică distanță de capătul cel mai îndepărtat al satului – capătul în care locuia doamna Winters. Nu voia să sfideze soarta, străbătând satul în drumul său către casa acesteia.

Se întunecase binișor când ieși prin poarta tainică pe drum. Perdelele erau trase peste ferestrele de la fațada casei. În spatele uneia dintre ele, văzu lumină. Așadar, ea era acasă. Trebuia să spere că avea s-o găsească singură. Dacă nu, ar fi necesar să inventeze o scuză pentru venirea lui.

Deschise poarta și o închise cu grijă în urma lui. O privire de-a lungul străzii îl încredință că aceasta era pustie. Acum, că sosise momentul, se simțea neobișnuit de nervos. Niciodată nu mai făcuse așa ceva la țară. În mod cert, nici la Stratton. Și niciodată nu stătuse în vreun alt loc suficient de mult ca măcar să-i treacă prin cap dorința de a se implica într-o astfel de aventură. Era genul de acțiune, pe care o asociez cu anonimatul unei localități mari, cum ar fi Londra.

Claude n-ar fi încântat dacă ar afla ceva despre asta.

Eden și Nat s-ar amuza și n-ar mai sfârși cu aluziile.

Trebuia să se asigure că nu va afla nimeni.

Bătu în ușa.

Crezu că va fi nevoit să bată din nou, deși dinăuntru răsună lătratul entuziast al unui câine, dar tocmai când ridică iar brațul, auzi cheia răsucindu-se în broască și ușa se întredeschise. Ea îl privi oarecum mirată. Purta o bonetă garnisită cu

dantelă, care, în loc să-i dea un aer de matroană, o făcea să pară fermecător de drăguță. Era îmbrăcată cu aceeași rochie de lână, încheiată până la gât, pe care o purtase mai devreme, în cursul zilei. El se întrebă dacă ea își dădea seama că rochia îi scotea în evidență zveltețea și i se mula ispititor pe rotunjimile trupului.

— Înălțimea voastră! exclamă ea.

Abia o auzea peste lătratul câinelui. Se întrebă pentru prima oară cum de reușea ea să facă deosebirea dintre el și Claude. Majoritatea oamenilor nu izbuteau, cel puțin la o primă întrevedere.

— Doamnă Winters, zise el, scoțându-și pălăria. Bună seara. Pot să intru?

Ea privi peste umărul lui ca și cum s-ar fi așteptat să vadă că era însoțit și de altcineva. Trecură câteva secunde până când deschise ușa mai larg și se trase într-o parte, în așa fel ca el să poată trece pe lângă ea. Un mic terier cafeniu cu alb ieși în prag și își anunță intenția de a-și păzi teritoriul.

— Eu nu mușc, îi spuse lordul câinelui, pe un ton domol. Sper că îmi vei face aceeași favoare, domnule.

— Toby, zise ea, termină cu gălăgia!

Dar cuvintele ei nu erau necesare. Câinele se culcase pe spate, izbind cu coada în pardoseală și agitându-și labele în aer. El îl mângâie cu vârful cizmei, și animalul se răsuci iar în patru labe, după care se îndepărtă, în aparență mulțumit.

Viconte se afla pe un coridor îngust. Părea o

casă în miniatură. Mai că-i venea să-și încline capul, ca să nu se lovească de tavan.

Ea închise ușa și zăbovi cu fața spre ea mai mult decât ar fi părut strict necesar. Apoi se întoarse spre el și îl privi drept în ochi. Ai ei erau de un căprui foarte limpede, umbriți de gene cafenii foarte lungi.

— În salon nu este foc, spuse ea. Nu așteptam musafiri. Stăteam în bucătărie.

Dinspre bucătărie venea un ispititor miros de aluat copt, și de cum intră, el văzu o tavă cu prăjituri mici, așezată pe un ștergar așternut pe masă. Era o încăpere confortabilă. Se simțea că era locuită. Pe balansoarul instalat alături de vatră se afla o pernă frumos brodată. Pe masa de lângă el se vedeau o lampă aprinsă și o carte deschisă, așezată cu cotorul în sus. Câinele se culcase pe scaunul-balansoar. El se întoarse s-o privească pe doamna Winters. Era palidă. Chiar și buzele ei păreau să-și fi pierdut culoarea.

— Vreți să luați loc, Înălțimea voastră? întrebă ea deodată, mâna ei arătând, printr-un gest oarecum nervos, fotoliul situat de partea cealaltă a vetrei.

— Mulțumesc, spuse el, străbătând camera și așezându-se pe locul indicat, în timp ce ea se instala în balansoar. La apropierea ei, câinele sări pe jos. E grațioasă, gândi el. Spatele ei nu atingea scaunul, deși ținuta nu-i era câtuși de puțin rigidă.

Apoi, ea sări din nou în picioare.

— Îmi dați voie să vă ofer o ceașcă de ceai? Mă tem că nu am nimic mai tare.

— Nimic, mulțumesc, spuse el. Acum că era aici,

cu ea, se bucura de tensiunea existentă între ei doi. Iar ea era tot atât de conștientă ca și el de acea încordare. Printr-o tensiune mai mare ca asta, el nu mai trecuse niciodată în prezența unei femei.

O urmărea cum se străduiește să facă față situației, pe când se așeza iarăși în balansoar. O văzu punându-și mâinile în poală, una peste alta, cu palma în sus, în aparență relaxată.

— V-a plăcut plimbarea călare din această după-amiază, înălțimea voastră? întrebă ea, politicoș. Ținutul rural de aici e frumos, nu-i așa, chiar și în această perioadă a anului.

— Nespus de frumos, confirmă el. Iar o parte a lui e mai frumoasă ca oricare alta.

— O? Gura ei rămase în forma luată pentru exprimarea acelei exclamații. El își imaginează cum ar fi fost să-și vâre limba în acea mică deschidere.

— Din sat, preciză el. De la acest capăt al lui. Ne-am oprit s-o admirăm. Deși presupun că nu i se poate aplica cu strictețe denumirea de ținut rural.

O privi atent, remarcând cum devenea conștientă de înțelesul vorbelor lui. Era una dintre puținele femei cărora îmbujorarea le stătea bine, gândi el.

Ea își aținti privirea asupra propriilor sale mâini.

— Trebuie să fie plăcut pentru dumneavoastră să vă vedeți nepotul și nepoata. Ei nu pleacă deseori de aici. Bănuiesc că nu prea ați avut prilejul de a-i vedea.

— Destul ca să mă satur, replică el. În dimineața aceasta am descoperit pe pielea mea că copiii au tendința să creadă că rostul unchilor este să te

cațeri pe ei.

— Și nu vă place să se cațere cineva pe dumneavoastră?

Era o întrebare prea răutăcioasă ca să fie neprefăcută, deși îmbujorarea ei se accentuă în timpul scurtei tăceri care preceda răspunsul lui.

— Asta depinde în întregime, doamnă Winters, spuse el, de persoana care se cațără. Îmi pot închipui că ar fi realmente foarte plăcut.

Ea întinse un picior încălțat cu papuc pentru a mângâia spinarea câinelui, care stătea lungit în fața ei. Își coborî privirea să vadă ce făcea. Era și asta o acțiune plină de dibăcie. El se simți îmboldit să devină mai întreprinzător. Dar se amuza. Își dădu seama că nu voia să se grăbească, chiar dacă o înapoiere târzie la Bodley ar fi atras întrebări curioase. Așteptă ca ea să reînnoade conversația.

În cele din urmă privirea ei se ridică, ezită asupra bărbiei lui, și apoi o întâlni pe-a lui.

— Nu știu pentru ce vă aflați aici, Înălțimea voastră, spuse ea. Nu este tocmai ce se cuvine.

Aha! Ea nu se mulțumea, ca el, să lase lucrurile să se desfășoare de la sine. Dorea să-l facă să ajungă la obiect.

— Cred că știți, ripostă el. Și vă asigur că nimeni nu m-a văzut venind aici. Nu vor exista bârfe.

— Cineva care parcurge tot drumul satului rareori trece neobservat, spuse ea.

— Am venit prin poarta secretă din spate, preciză el. Poate nu știți că Claude, Daphne și cu mine am petrecut mult timp la bunicii noștri, pe

când eram copii.

— Da, desigur, zise ea. Pentru ce sunteți acum aici? În casa mea, vreau să spun.

— Sunt plictisit, doamnă Winters, răspunse el. Se pare că voi rămâne la Bodley câteva săptămâni, și, deși îmi îndrăgesc mult fratele și sora, duc lipsa unei companii feminine plăcute. Mă plictisesc – și bănuiesc că același lucru se întâmplă și cu dumneavoastră. Sunteți o văduvă, într-o localitate care nu oferă prea mult în materie de viață socială, în afara momentelor în care Clarissa binevoiește să vă invite în casa ei. Iar în materie de companie masculină, cu siguranță că posibilitățile sunt și mai reduse.

Mâinile ei nu mai erau relaxate. Se încleștau.

— Nu sunt însetată de plăceri sociale, zise ea. Și nu am căutat nici o companie masculină de când... de la moartea soțului meu. Mă simt mulțumită așa cum sunt. Nu mă simt nici plictisită, nici singură.

Vasăzică avea să se prefacă a fi indiferentă. Perfect. Situația îl amuza. Iar ea era atât de frumoasă, privită de la o oarecare distanță, încât el nu se grăbea să micșoreze depărtarea. Deocamdată nu voia s-o atingă. Așteptând, își sporea propria-i plăcere.

— Sunteți o mincinoasă, doamnă, îi spuse.

Cuvintele lui o făcură să tacă vreme de câteva minute. Deschise ochii mari și îi înfruntă privirea.

— Iar dumneavoastră nu sunteți un gentleman, înălțimea voastră.

O privi admirativ – zveltă, și îmbrăcată îngrijit, și nespus de dezirabilă.

— Pe durata celor câteva săptămâni cât mă aflu aici, am putea tot atât de bine să ne alinăm unul altuia plictiseala, zise el.

— Prin astfel de vizite? Întrebă ea. Nu sunt convenabile, Înălțimea voastră. Nu am nici o însoțitoare.

— Fapt pentru care am putea să rostim amândoi, în seara asta, o rugăciune de mulțumire, replică el. Da, prin astfel de vizite, doamnă. Și oare ne pasă într-adevăr de ceea ce se cuvine și ce nu? Dumneavoastră sunteți văduvă și trecută de prima înflorire a tinereții, dacă îmi permiteți îndrăzneala de a afirma asta.

— Eu... Înghiți în sec. Eu nu cred că prin vizite aici v-ați putea vindeca plictiseala, Înălțimea voastră, zise ea. Se pare că avem foarte puține subiecte de interes comun despre care să discutăm.

Era neprețuită!

— Atunci, presupun că ar trebui să ne întreținem fără cuvinte, ripostă el.

— Despre ce vorbiți? Buzele ei își pierduseră culoarea. Erau buze care cereau să fie sărutate.

— Nu l-ați întreținut niciodată pe soțul dumneavoastră fără cuvinte? o întrebă. Sau el pe dumneavoastră? Cu o soție înzestrată cu farmece atât de vizibile, nu-mi pot închipui că și-ar fi refuzat una dintre marile plăceri ale vieții.

— Vreți să fiu târfa dumneavoastră, șopti ea.

— Un cuvânt urât, zise el. Târfele hoinăresc pe străzi, luându-și clienți la întâmplare. Eu vreau să-mi fiți amantă, doamnă Winters.

— Nu este nici o diferență. Și de astă dată vorbise în șoaptă.

— Dimpotrivă, replică el, e diferență foarte mare. Un bărbat alege o femeie anume pentru a-i fi amantă. Dacă este norocoasă și nu trăiește în condiții de strâmtorare financiară, o femeie îl alege pe bărbatul care urmează să-i fie protector. În unele privințe, nu e ceva care să se deosebească de o căsătorie.

— În condiții de strâmtorare financiară, repetă ea. Oare îmi oferiți să mă plătiți, înălțimea voastră?

El se gândise la asta. Nu voia s-o jignească, dar era posibil ca ea să aibă nevoie de bani. Era pregătit s-o plătească.

— Dacă vreți, spuse. Sunt sigur că putem ajunge la o înțelegere amiabilă.

— M-ați plăti, întrebă ea, ca să mă culc cu dumneavoastră? Pentru a mă împreuna cu dumneavoastră? Ca să vă permit accesul la trupul meu?

Nici chiar el n-ar fi reușit să găsească o exprimare mai erotică.

— Da, doamnă, spuse. V-aș plăti. Deși aș considera că e și datoria mea să vă dăruiesc plăcerea, nu numai a dumneavoastră să mi-o dăruiți mie.

— Ieșiți afară! spuse ea pe un ton atât de calm, încât el avu nevoie de câteva clipe ca să priceapă ce anume îi zisese.

Își înalță sprâncenele.

— Poftim?

— Ieșiți afară, spuse ea, rostind mult mai clar

cuvintele. Roșeața îi invadase iar obraji și nările îi erau dilatate. Afară din casa mea, și să nu mai veniți niciodată!

Câinele se ridicase în șezut și mârâia înfundat.

— M-ați condus spre momentul acesta, zise el, numai pentru a-mi spune să ies afară? Oare am înțeles greșit semnalele? Au fost prea multe pentru a mă fi înșelat.

Ea se ridicase în picioare.

— Afară!

El nu se grăbi să se ridice de pe scaun. Se uită cu atenție la ea. Vorbea serios. Nu exista nici o șansă ca ea să joace dur ca să pară greu de câștigat. Realitatea era că el îi înțelesese greșit semnalele. Sau dacă nu, atunci le interpretase greșit. Era o femeie virtuoasă – altminteri, pentru ce ar fi preferat să locuiască într-un asemenea sat? Și era o femeie mândră – el n-ar fi trebuit să recunoască niciodată faptul că ar fi fost gata s-o plătească. Era atrasă de el. În privința asta, aproape că nu era nici o îndoială. Dar ea dorise doar un ușor flirt – ceva care pe el nu-l interesa.

Însă, dacă el nu s-ar fi grăbit să ajungă la o interpretare eronată, poate că ar fi făcut-o să treacă, încet-încet, de la flirt la cochetărie și la o relație amoroasă. Asta ar fi putut, totuși, să dureze câteva săptămâni. Acum era prea târziu să-și imagineze cum ar fi decurs lucrurile dacă el ar fi procedat altfel.

— Nu, zise în clipa în care ea deschise iar gura să vorbească, nu e nevoie să repetați. Se ridică în picioare. Sincerele mele scuze, doamnă. Sluga

dumneavoastră.

Îi făcu o scurtă plecăciune, apoi ieși în coridor, își luă pălăria și plecă afară, în noapte.

Câinele lătra iarăși în casă.

— Toby! Se lăsă să cadă iar în scaunul-balansoar și nu se împotrivi în nici un fel când câinele îi sări în poală și începu să se instaleze comod. Îi scărpină urechile. Toby, niciodată în viața mea n-am fost insultată în halul ăsta.

Își sprijini capul de spătarul scaunului și își înălță privirile spre tavan. Râse ușor. O, ba da, fusese. Oare avea ea ceva care îmbia la o asemenea purtare jignitoare? Chiar avea ceva?

Se uitase la el de câteva ori și îi zâmbise de două ori, când îl confundase cu domnul Adams. În după-amiaza aceasta nu se uitase la el. Și pentru atâta lucru trebuia să îndure asta? El își închipuise că ea avea să-i fie amantă? Își imaginase că, deschizându-și trupul pentru el, pe un pat, ea avea să accepte o plată în schimb?

— Sunt foarte supărată, Toby, zise ea. Realmente foarte supărată.

Continuă să scarpine urechile câinelui, privind în tavan și plângând, mai întâi pe tăcute, apoi zgomotos.

Ceea ce nu voia ea să recunoască, nici măcar față de Toby desigur, era că fusese cumplit, îngrozitor de ispitită să accepte.

Trupul încă îi mai ardea de dorul chinuitor al

atingerii lui.

CAPITOLUL 4

În dimineața următoare, Catherine zăcea în pat, încercând să definească simptomele care ar fi putut s-o țină acolo. Dar nasul nu îi era înfundat, și în gâtul ei nu exista nici o usturime. Înghiți de două ori și se strădui să-și spună că asta era, și că ar fi înțelept să stea în casă, unde era cald, în loc să se aventureze afară, unde ar fi putut să-și agraveze răceala, ba chiar să le-o dea copiilor.

Ce răceală? Se simțea la fel de sănătoasă ca întotdeauna. Iar dacă te luai după strălucirea de după perdelele trase, afară părea să fie o zi de primăvară superbă.

Nu, nu putea să amâne inevitabilul. Adevărul era că astăzi avea programată lecție de muzică la conac, cu William și Juliana, și ea ezita să se apropie de Bodley House de teamă să nu dea ochii cu el. Ar muri de rușine. În dimineața aceasta, întâmplările din seara trecută păreau și mai neplăcute decât la vremea respectivă. El o vizitase pe când se afla singură, acasă la ea. Reputația ei ar avea mult de suferit, dacă l-a văzut cineva venind sau plecând. Și el stătuse în bucătăria ei, făcându-i complimente necuviincioase și o propunere încă și mai necuviincioasă.

Ah, cum de îndrăznise?! Oare ce făcuse ea ca să-i dea impresia că ar fi primit cu plăcere o asemenea insolență? Cunoștea răspunsul, desigur. Îi zâmbise de două ori, crezând că era domnul

Adams. Dar oare două zâmbete constituiau o dovadă de netăgăduit că ea ar fi fost de acord să fie târfa lui?

Se străduise din răputeri să se adapteze noii sale identități, să se poarte ca o văduvă respectabilă. Se stabilise la Bodley-on-the-Water și făcuse tot ce-i stătea în putință ca să se integreze în viața satului. Pentru o străină, nu fusese ușor să facă asta. Își dăduse toată silința să fie amabilă și prietenoasă, și o bună vecina. Și își câștigase respectul localnicilor, credea ea, ba chiar și afecțiunea unora dintre ei. Într-o oarecare măsură obținuse liniște și mulțumire.

— O, Toby! Întoarse capul că să se uite la terier, care stătea în șezut, lângă patul ei. Fără voie, izbucni în râs. Câinele era întotdeauna foarte răbdător când ea se scula mai târziu decât de obicei, stând politicos acolo unde putea fi văzut de ea, cu urechile ridicate și legănându-și limba, dându-i de înțeleș, prin gâfâitul lui insistent, că i-ar fi foarte recunoscător dacă ar fi lăsat să iasă afară în următoarea jumătate de oră sau cam așa ceva. Trândăvesc îngrozitor de mult în pat, în dimineața asta, așa e? Își azvârli cu hotărâre picioarele peste marginea patului și își puse capotul ei călduros. Ei, atunci, haide!

El porni cu pași mici și repezi, ieșind din dormitor înaintea ei, și se năpusti în josul treptelor abrupte și de-a lungul coridorului, către ușa din spate a casei.

Adresându-se cozii lui agitate, ea spuse:

— Nu-i corect, să știi. Și nu am nici măcar o urmă

de durere de cap, care să mă țină acasă, cu tine. Tu crezi, Toby, că m-aș putea preface că sunt convinsă că astăzi nu vor fi lecții, fiindcă mama și tatăl copiilor s-au întors atât de recent acasă?

Toby nu răspunse, dar ieși prompt pe ușă, când ea i-o deschise.

Și atunci, ea se mânie. *Era* într-adevăr o zi frumoasă. Pe cerul albastru abia dacă se vedea vreun nor. Auzea apa clipocind peste pietre, în fundul grădinii. Aerul avea o prospețime care, vreme de câteva clipe, o făcu să tremure, deși nu închise ușa. Mai spre după-amiază, dacă nu avea să intervină o schimbare radicală, probabil că ar fi fost cald. Era genul de zi în care, în mod normal, ea ar fi făcut o plimbare lungă cu Toby.

Și chiar avea s-o facă, dacă va mai avea chef după ce se va fi înapoiat de la Bodley House. N-ar fi putut deloc să iasă afară, dacă ar fi pretextat că era bolnavă pentru a nu se duce în dimineața asta la conac.

De ce să nu se ducă? Numai pentru că era posibil să se întâlnească, din întâmplare, cu Vicontele Rawleigh? De ce ar trebui să-l evite? Ea nu greșise cu nimic, în afară de faptul de a-l fi lăsat în seara precedentă să intre în casa ei. Dar vizita lui o luase în așa măsură prin surprindere, încât nici măcar nu se gândise să-i refuze intrarea.

Nu intenționa să-l evite. Nici nu avea să se spânzure, dacă s-ar întâmpla să-l revadă. Sau să se îmbujoreze, sau să se bâlbâie, sau să se poarte în orice alt mod care i-ar da lui satisfacția de a ști că o tulburase.

Încă era mânioasă - foarte mânioasă - că statutul de femeie te făcea să fii atât de slabă, îți dădea atât de puțină libertate. Era mânioasă că lumea bărbaților oferea femeilor un rol atât de mic cu excepția celui dintr-o anumită privință. Era mânioasă că lumea în care trăia ea era o lume a bărbaților. Vreme de câteva clipe până când Toby reveni grăbit în casă și ea închise ușa, simți vechiul și durerosul sentiment de neajutorare. Dar nu avea gând să nutrească sentimente atât de negative. Prea din greu luptase să-și obțină liniștea, ca s-o lase să-i fie spulberată de un libertin arogant și lipsit de inimă, care își închipuia că, dacă ea îi zâmbise de două ori, avea să-i zâmbească și a treia oară, în timp ce el s-ar urca în patul ei, ca să-și facă plăcerile cu ea.

— Toby, spuse, în vreme ce se apuca să facă focul în bucătărie, ca să pună la fiert ibricul pentru ceaiul de dimineață, ar fi trebuit să-mi iau o cățelușă. Poate că ea nu ar fi considerat ca de la sine înțeles că scaunul cel mai comod din casă trebuie să fi fost conceput exclusiv pentru folosința ei. De câte ori ți-am spus că *nu* ai voie să sari pe balansoarul meu?

Încovrigându-se într-o poziție confortabilă pe perna brodată ce acoperea șezutul balansoarului, Toby se uită la ea gâfâind și dând din coadă, încântat de atenția care i se acorda. Rămase acolo unde se afla.

Catherine hotărî ca după micul dejun să se ducă la Bodley House, să le predea copiilor lecțiile, întocmai cum făcea întotdeauna. Iar după-amiaza

avea să-l scoată pe Toby la o plimbare îndelungată. Avea să se poarte exact de ca și cum conac nu s-ar fi aflat nici un oaspete. Doar *nu* avea să înceapă să se ascundă sau să se strecoare pe furiș, de teamă că s-ar fi putut întâlni față-n față cu el, după fiecare colț.

— Și așa rămâne, Toby, zise ea cu hotărâre, scuturându-și praful de cărbuni de pe mâini, în timp ce focul prindea putere.

Toby dădu din coadă, în semn de încuviințare.

Viconteles Rawleigh ieșise la a plimbare călare împreună cu domnul și doamna Adams, cu Sir Clayton și Lady Baird, cu Lordul Pelham, cu domnișoara Veronica Lipton, și cu domnișoara Ellen Hudson. Porniseră pe drumul care se îndrepta spre nord, peste coline unduitoare, de unde puteau să-și desfete ochii cu câteva priveliști impresionante. Era o zi superbă pentru un început de primăvară, chiar dacă aerul era puțin tăios.

Dar în vreme ce se înapoia spre casă, viconteles se simțea, neîndoielnic indispus. Cumnata lui potrivise lucrurile în așa fel, încât nu numai că, pe mai toată durata drumului, el călărise alături de domnișoara Hudson - la asta se așteptase și se resemnase să accepte situația, dar mai și fusese despărțit de restul grupului printr-o distanță apreciabilă. Nu știa prea bine cum reușise ea să se descurce - Clarissa putea fi foarte vicleană când își puneă în minte să-și atingă un anumit scop.

Oare Clarissa se aștepta ca el să dispară din vedere, retrăgându-se cu sora ei în spatele vreunei movile, ca s-o sărute zdravăn și astfel s-o compromită într-atât încât să fie obligat să-i ceară mâna, ba chiar să dea fuga, înapoi la Londra, ca să obțină o aprobare specială? El nu avea nici o intenție să se lase păcălit sau chiar numai îmboldit către căsătorie, mai ales cu o persoană total insipidă, cum era Ellen Hudson. Ceea ce nu însemna că ar fi antipatizat-o pe fată sau că i-ar fi dorit răul, și poate chiar că nu era frumos din partea lui s-o socotească insipidă. Fără îndoială că s-ar fi potrivit foarte bine cu un gentleman care să nu-i inspire o admirație îmbinată cu teamă, de natură s-o facă să devină incoerentă. Din nefericire, se părea că el însuși avea tocmai astfel de efect asupra fetei.

Pe când își conduceau caii, în sfârșit, în grajd, se întrebă oare ce avea Clarissa în minte privitor la restul dimineții. Un plăcut tete-â-tete pentru el și domnișoara Hudson, în camera de zi, în vreme ce ceilalți oaspeți erau solicitați să îndeplinească treburi misterioase care aveau să-i îndeparteze, lăsându-le cale liberă celor doi? O rugămintă ca el s-o însoțească pe domnișoara Hudson în sat, ca să cumpere vreun obiect absolut necesar, ca de exemplu o bucată de panglică? Putea fi foarte sigur că, indiferent ce-ar fi fost, ceva avea să fie.

Se apropie de Daphne și îi adresa o privire pe care spera ca ea s-o considere suficient de rugătoare. Evident, așa se și întâmplă. Ochii ei trecură de la el la domnișoara Hudson, apoi ea

zâmbi cu înțelegere și poate chiar cu compasiune. Îi făcu cu ochiul.

— Rex, spuse Daphne cu glas tare și plin de voioșie petrecându-și brațul pe sub al lui de îndată ce descălecară, le-am făgăduit nepotului și nepoatei mele că, dacă mă voi înapoia la timp după plimbarea noastră călare, voi asista la lecția lor de muzică. Vino cu mine. În definitiv, ești singurul lor unchi. Bineînțeles, fără a-l socoti pe Clayton, care le este unchi prin alianță. Dar Clayton s-a angajat să joace biliard cu Nathaniel.

— Ai grijă să le lauzi eforturile, interveni Claude, zâmbind puțin ironic. Nu mai departe decât ieri, Will dădea de înțeles că a cânta la pian nu este o ocupație bărbătească. Cu toate astea, Clarissa insistă că asta desăvârșește educația unui gentleman. Încurajează-l să-și asculte mama, da?

Lordul Rawleigh îi oferă brațul surorii sale și, împreună cu ea, se îndepărtă cu pași hotărâți. Totuși nu era foarte sigur că nu schimbase pe dracul cu mumă-sa. Doamna Catherine Winters era aceea care le dădea copiilor lecții de muzică, nu-i așa? În sinea lui tresări. Deocamdată nu avea nici o dorință arzătoare s-o întâlnească din nou. Dar se părea că tocmai asta avea să se întâmple, doar dacă nu cumva lecțiile de muzică luaseră deja sfârșit.

Pentru scurt timp, în seara trecută se gândise chiar să poruncească să i se facă bagajele și să plece în această dimineață. Ar fi putut să se înapoieze la Stratton pentru câteva săptămâni, și apoi să se ducă la Londra. Dar viața nu era

niciodată atât de simplă. Acceptase invitația pe care i-o făcuse Clanssa. Ar fi fost o dovadă de impolitețe dacă ar fi plecat aproape înainte să fi sosit, mai ales că era posibil ca Eden și Nat să decidă să plece o dată cu el.

Eden și Nat! După întoarcerea lui, în seara precedentă, îl tachinaseră fără milă. Bineînțeles că îi ghiciseră scopul, atunci când declarase că iese seara pentru a lua puțin aer. Și totuși durată scurtă a absenței lui le arătase că el înregistrase un eșec. Bănuia că avea să fie nevoit să trăiască mult timp cu acea rușine.

Și acum se părea că era pe cale s-o întâlnească din nou. Atât de curând. Dar poate că era preferabil așa. Dacă avea să mai rămână câteva săptămâni la Bodley, nu ar fi fost posibil s-o evite cu totul. Mai bine să termine acum cu cea dintâi reîntâlnire. Ar putea s-o convingă că seara precedentă fusese un incident cu totul neînsemnat din viața lui.

Se îndoia că în noaptea trecută reușise să doarmă o oră.

— Sărmane Rex, spuse sora lui, râzând și strângându-i brațul. Îmi dau seama că, în unele privințe, trebuie să fie groaznic să fi moștenit titlul, domeniile și averea, și să fii neînsurat și frumos. Bănuiesc că asta nu înseamnă că ți-ar fi cât de cât mai ușor, dacă ai avea înfățișarea celui mai urât bulldog. Pentru oricine înrudit cu o femeie necăsătorită și având între șaisprezece și treizeci de ani, tu reprezinți o partidă matrimonială irezistibilă. Dar, dacă Clarissa ar avea cât de cât o

judecată sănătoasă, și-ar da seama că împerecherea pe care o dorește este absolut imposibilă. În ciuda sezonului monden de anul trecut, Ellen n-a căpătat deloc un adevărat lustru orășenesc. Deși este, desigur, o fată plăcută. Și drăguță.

— Îți mulțumesc că m-ai salvat, spuse el pe un ton sec. Și îndrăznesc să adaug că, în sinea ei, te binecuvântează și domnișoara Hudson. Se uită la mine ca și cum s-ar aștepta ca, în orice clipă, eu s-o ridic cu o mână și s-o devorez. Oare ce am făcut noi, Daphne, ca să o merităm pe Clarissa în chip de cumnată? Cred că trebuie să fi fost nebun când i-am acceptat invitația. Știam ce mi se pregătea.

— Dar e foarte plăcut să fim toți trei împreună, în acelaș loc, zise ea, strângându-i iar brațul. Așa ceva se întâmplă extrem de rar. Toți locuim departe unii de alții. Deși am o căsnicie fericită, mi-e dor de tine și de Claude. Tot îi mai duci dorul Horatiei Eckert?

— Niciodată nu i-am *dus dorul*, replică el, încleștându-și maxilarele. M-am îndrăgostit nebunește în scurtul interval dintre războiul din peninsula și Waterloo, m-am logodit cu o grabă indecentă și s-ar fi putut foarte bine să ajung să regret asta. A fost mai bine că s-a îndrăgostit și ea – după plecarea mea la Bruxelles – de altcineva.

— De un seducător și vânător de zestre cu multă experiență, preciză ea. Tipul este renumit pentru felul în care vânează fete tinere și nepricepute, mai ales atunci când ele au tați bogați. Ba chiar a nenorocit câteva nevinovate. Din fericire, încă nu

și-a atins scopul de a cuceri o mireasă înstărită. Mă mir că până acum nimeni nu i-a vârat un glonț între ochi. Nu fi prea aspru cu Horația, Rex. Era foarte tânără și foarte ușor de impresionat. Iar tu plecaseși la război. Și, până la urmă, din toate astea n-a ieșit nimic.

— Poate, spuse el printre dinți, pentru că mărimea averii ei fusese mult exagerată. Eu am ieșit din toată povestea asta, Daphne, și ți-aș fi recunoscător dacă nu mi-ai mai aminti de ea.

— Dar aici există o contradicție, ripostă ea. Nu ți-ar fi atât de neplăcut să discuți despre chestiunea asta, dacă ea te-ar fi lăsat atât de nevătămat pe cât susții tu întotdeauna.

— Nici unui bărbat nu-i place să i se reamintească umilința la care l-a supus o femeie, spuse el, cu o tresărire lăuntrică provocată de amintirile din seara precedentă. Ea a rupt legătura noastră, Daphne. Asta m-a făcut să par oarecum... ei bine, nedorit.

— Nedorit? Tu? Ea izbucni iar în râs. Rex, te-ai privit în oglindă în ultima vreme?

Dar el nu se simțea dispus să continue acea conversație. Prin glasvandul sălii de muzică, auzea acorduri muzicale. Ușile fuseseră puțin întredeschise pentru a lăsa să pătrundă aerul proaspăt al primăverii. Cineva făcea game. Așadar, lecția de muzică era încă în plină desfășurare. La dracu'!

— Ah! exclamă sora lui. Nu am ajuns prea târziu.

Vreme de un minut sau două, ocupanții încăperii nu fură conștienți de prezența lor. Toți trei stăteau

cu spatele spre glasvand. Juliana ședea într-un fotoliu, scriind în ceva ce părea să fie un caiet de teorie. William se afla la pian exersând game. Doamna Winters stătea în picioare, în spatele lui.

Pudica, puritana lui văduvă, care în realitate era o ispititoare și o ipocrită! Nu-și amintea să se mai fi înșelat vreodată atât de mult în privința unei femei. Nu se simțea deloc într-o dispoziție prea amabilă față de ea.

Niciodată nu cunoscuse vreo femeie care să cultive în asemenea măsură simplitatea. Părul ei, neted și strălucind auriu în lumina ce pătrundea prin ferestre, îi era prins la spate, în obișnuitul ei coc. Astăzi nu purta boneta, ca în seara trecută. Rochia ei de lână era la fel de albastră ca cerul de afară și era croită drept, cu talie înaltă. Nu avea absolut nici o garnitură. Mânele erau lungi. Ar fi putut să parieze că avea decolteul la baza gâtului. Dar stofa de lână se mula ispititor pe trupul ei.

Era o rochie care i se potrivea – simplă și în aparență modestă, și totuși concepută pentru a-ți provoca imaginația să-și închipuie trupul feminin pe care îl ascundea. Se întrebă câți membri ai micii nobile locale înnebunise ea în ultimii câțiva ani. O contemplă, îngustându-și ochii.

Se întrebă dacă ea se uita vreodată peste umăr, privindu-se într-o oglindă, ca să vadă ce lucruri interesante făcea lână pentru posteriorul ei. Ba chiar lucruri și mai interesante, atunci când ea se apleca peste umărul lui Will. Atât indignarea, cât și temperatura lui făcură un salt în sus.

— Foarte frumos, William, spuse ea, când gama

ajunse de bine, de rău la capăt. Acum cânti mult mai fluent. Dar încearcă să ții minte folosirea corectă a degetelor. Vei constata că gama se va desfășura mult mai lin dacă nu vei duce lipsă de degete în momentele cruciale.

— Mătușă Daphne! exclamă Juliana cu voioșie, observându-i în cele din urmă și sărind în picioare. Unchiule Rex! Ai venit să mă asculți?

— Sigur că da, spuse Daphne. Și să-l auzim și pe Will. Am făgăduit, nu-i așa? Și unchiul vostru a insistat să mă însoțească.

Deocamdată, Viconte Rawleigh nu putea să ia parte la conversație. Will sărise la rândul lui în picioare, cu toată exuberanța unui condamnat evadat. Iar doamna Winters se uitase cu asprime în spatele ei și îi întâlnise ochii.

Ea nu-și feri privirea, așa cum se așteptase el. Nici nu se înroși la față. Își țină ochii neclintiți, îndreptați spre ai lui, și bărbia păru să i se înalțe cu vreun centimetru. El aproape că se făcu de rușine, îngăduind propriilor *săi* ochi să se desprindă de *ai ei*, dar izbuti totuși să strângă din buze și se sili să se uite la ea cu o dezinvoltură voită. Se părea că ea era alcătuită dintr-un material dur. Iar el trebuia să recunoască în sinea lui că, după o dimineață petrecută în compania lui Ellen Hudson, ea era reconfortantă.

Decolteul rochiei sale *era* într-adevăr la baza gâtului într-un fel, îi accentua forma încântătoare a pieptului. Așa cum desigur, era conceput să facă. Femeia era, evident, o maestră în arta ispitirii. Viconte înălță o sprânceană.

— Doamnă Winters, spunea Daphne, ce dovadă deplorabilă de impolitețe din partea noastră, să dăm buzna așa, peste lecția dumneavoastră, tulburând-o. Intenționez să ne strecurăm și să ascultăm fără a fi descoperiți, nu-i așa, Rex?

— Ca niște hoți în noapte, zise el, amintindu-și cum se apopiase de casa ei prin poarta tainică, în seara precedentă.

— Copiii au nevoie să fie apreciați, chiar și cu prețul de a pierde câțva timp din durata lecției replică doamna Winters, zâmbind. Dar își mutase privirea de la ochii lui spre Daphne, astfel că nu putea fi acuzată că i-ar fi zâmbit lui. Să înțeleg că ați venit, *realmente*, pentru a aprecia? În dimineața aceasta William s-a descurcat deosebit de bine cu gamele lui. Este prima oară când le-a executat de la un capăt la altul, fără să se oprească. Mă bucur mult că vă aflați aici, ca să fiți martori ai succesului său.

Pieptul lui Will se umflă cu mândrie.

— Vreau să cânt ceva! se rugă Juliana. Pot cânta Bach, mătușă Daphne. Ascultă-mă!

— Cred, Julie, că e timpul lecției lui Will, replică Daphne.

— Fiind un gentleman desăvârșit, zise doamna Winters adresându-i-se lui Daphne, sunt sigură că William va fi încântat să-i cedeze Julianei locul său la pian.

Își încheie vorba râzând. Și arăta uimitor de frumoasă. Vicontele își dădu seama că, până atunci, n-o văzuse și nici n-o auzise râzând. În puținele ocazii în care se întâlniseră, avusese

înfățișarea unei femei cu o demnitate temperată. O provocare foarte ponderată și foarte subtilă. Se întrebă dacă râsul ei nu îi era cumva destinat lui, pentru a-l tulbura până, în străfundul ființei sale. Dacă era așa, dăduse greș în mod lamentabil. Tot ce simțea el nu era nimic altceva decât o extrem de ușoară înfiorare. Încă nu-i trecuse supărarea pentru felul în care, în seara din ajun, îl făcuse să pară un prost și pentru faptul că, în dimineața aceasta, nu-l întâmpinase cu o față îmbujorată de rușine.

Fură nevoiți să stea și să asculte cum Juliana îl ucidea pe Bach, gonind peste pasajele pe care le știa bine și poticnindu-se în părțile mai dificile. A spune că nu avea nici o aptitudine reală pentru muzică ar fi însemnat să fii foarte blând cu ea.

Dar când termină, Daphne scoase exclamații de încântare și bătu din palme. Iar vicontele se pomeni înclinând din cap și încredințând-o pe fetiță că promitea. Mai sinceră, doamna Winters o laudă pe copilă pentru eforturile ei și pentru silința cu care muncise să învețe unele dintre părțile mai dificile.

— Iar acelea sunt, părțile asupra cărora ar trebui să zăbovești și de care să te bucuri, zise ea, cu un tact desăvârșit. Ce păcat, să treci peste ele în goană, făcându-le să se termine prea repede! Celelalte pasaje îți reușesc și ele destul de bine. Nu-ți trebuie decât mai mult timp și exercițiu. Chiar și cel mai experimentat pianist concertant are întotdeauna nevoie, de asta.

Se pricepea să se poarte cu copiii, recunoscuse el.

Se pomeni întrebându-se cât timp o fi fost ea căsătorită cu răposatul domn Winters. Oare durata căsniciei fusese prea scurtă, sau pur și simplu ea era sterilă? De fapt, poate că vina fusese a lui Winters, nu a ei.

— Îmi cer scuze că v-am întrerupt, spunea Daphne. Dar îmi dau seama că v-ar fi greu să-i siliți să se reîntoarcă la lucru. Să vă facem serviciul de a-i duce noi, în locul dumneavoastră, în camera copiilor? Într-o zi atât de frumoasă, veți aprecia, fără îndoială, posibilitatea de a pleca puțin mai devreme.

Will se uita pe rând la cele două femei, fără a-și ascunde speranța din ochi. Peste câteva secunde, la semnalul unei înclinări a capului, din partea profesoarei de muzică, ieșea din încăpere fugind cât îl țineau picioarele.

— Vă multumesc, spuse Catherine Winters. Întotdeauna fur pentru mine o jumătate de oră, după ce se termină lecțiile copiilor. A fost sugestia domnului Adams. Astăzi voi putea să-mi acord treizeci și cinci de minute.

Juliana o apucă pe Daphne de mână și trase de ea, nerăbdătoare să-și urmeze fratele înainte ca cineva să poată hotărî să se continue, totuși, lecția de muzică. Daphne se uită întrebător la fratele ei.

— Voi veni și eu după voi peste o clipă, spuse el.

Ea dădu din cap aprobator și plecă împreună cu fetița. El rămase singur cu Catherine Winters, care, cu trupul drept și bărbia ridicată, stătea în picioare lângă pian, uitându-se cu asprime la el.

De fapt, pentru ce dracu' făcuse el asta? De ce

nu folosisese prilejul de a fugi, atunci când i se oferise pe o tavă de aur?

Ea îl sfida. Asta era ceea ce făcea. Nu se purta cu modestia îndurerată la care s-ar fi așteptat el din partea unei femei virtuose, căreia, chiar în seara precedentă și în propria-i casa, i se făcuse o propunere foarte necuviincioasă. Încleștându-și mâinile la spate, se îndreptă cu pași mari spre ea.

— Camerele pentru copii nu sunt locul meu preferat, zise el. Nu-mi place să se cațere cineva pe mine, dacă vă mai amintiți. Și nici restul casei nu este deosebit de atrăgător. Ați observat, presupun, că, din partea mea, se așteaptă să-i fac curte unei tinere pe care eu nu doresc s-o curtez. Vă voi asculta cum cântați, doamnă Winters. Vă rog să continuați, întocmai ca și cum eu nu m-aș afla aici.

Aproape că putea să vadă cuvintele furioase și pline de indignare ce se formau în mintea ei, înșiruindu-se să-i scape de pe buze. Acestea tresăriră, dar nu se întredeschiseră. El le privi cu atenție. Buze catifelate, create anume pentru a fi sărutate, care aveau să se veștejească foarte curând din lipsă de folosire, dacă tot ce intenționa ea să facă în relațiile cu domnii se rezuma la a-i respinge.

Dar ea nu rostea nici o vorbă. Dacă scânteile ce fulgerau din ochii ei ar fi fost pumnale, el ar fi zăcut deja mort pe podea, decise viconte. Dar nu erau pumnale, așa că el continua să stea în picioare, cât se poate de viu, în timp ce ea se răsuci în loc și, așezându-se pe bancheta pianului,

se liniști și începu să cânte.

Un material dur, într-adevăr. El sperase măcar ca ea să iasă ca un vârtej pe ușile cu geamuri și să plece acasă fără plăcerea de a cânta la pian, pe care și-o îngăduia de obicei. Ba chiar se gândise să-și ofere serviciile ca însoțitor, dar își dăduse seama că așa ceva n-ar fi fost înțelept din partea lui.

Cu două seri în urmă, în salonul lui Claude, ea cântase bine. Cu competență și chiar cu un oarecare talent înnăscut. Acum, Vicontele Rawleigh își țuguie buzele în timp ce ea începu să interpreteze ceva de Mozart, goni peste note cam în felul în care făcuse Juliana, se poticni, execută un oribil dezacord și se opri.

— Nu, bombăni ea, adresându-se clapelor de fildeș. Nu, nu-mi vei face așa ceva. N-o vei face. Tu ai fost aceea care a greșit în *întregime*.

Clapele care o supăraseră – sau, mai degrabă, clapa, căci ea folosisese forma de singular – nu răspunseră nimic. El păși ceva mai aproape, rămânând în câmpul ei vizual. Mai că se amuza din nou.

Dar se părea că ea vorbise serios când rostise ultimele cuvinte. Reîncepu să cânte, de astă dată corect și fără nici un cusur... și, după un minut sau două, cu un apreciabil talent și cu simțire. Închise ochii și își împinse capul înainte, ca și cum ar fi fost pierdută în muzică. Iar el vedea bine că nu juca teatru.

Înțelegea, de asemenea, de ce nu cântase ea așa în salon. Le-ar fi eclipsat pe celelalte doamne.

Ar fi atras asupra ei atenția tuturor și ar fi făcut să înceteze orice conversație. A cânta în felul acesta n-ar fi fost un mod convenabil de a se purta în societate, și niciunul înțelept – Clarissa, bănuia el, ar fi fost necăjită, ca să nu spună mai mult.

După ce termină, ea rămase cu ochii închiși și cu capul înclinat. Cine era ea de fapt? se întrebă el pe neașteptate. Locuia într-o căsută mică, de țară, în care nu se afla nici un instrument, și era totuși în stare să cânte așa? Ce se întâmplase, de coborâse pe scara socială? Cine fusese domnul Winters? Pentru ce se mutase ea, după moartea lui, într-un loc străin ei, ca să trăiască printre străini? Doamna Winters era un fel de mister.

— Aveți talent, spuse, dându-și seama, chiar în timp ce rostea cuvintele, că acestea erau de fapt o subestimare.

Capul ei se ridică, și el înțelese că ea revenise în sala de muzică a lui Claude... împreună cu el.

— Vă mulțumesc, zise ea cu răceală.

— Mă întreb... spuse el, în timp ce degetul ei ștergea de praf o clapă care nu avea nevoie să fie ștersă.

Crezu că ea avea să cânte din nou, fără să-i pună întrebarea firească. Degetele ei se desfăcură deasupra clapelor, dar ea își înălță privirea spre el, cu o expresie impasibilă. Atâta doar că maxilarele păreau să-i fie iar încleștate. Aha, era mânioasă! Foarte bine!

— Vă întrebați de ce am refuzat o ofertă atât de măgulitoare și de avantajoasă ca aceea pe care mi-ați făcut-o aseară? replică ea. Presupun că nu

sunteți deseori respins, nu-i așa? Aveți foarte multe merite ca persoană, cât și avere. Poate că aceia dintre noi care posedăm mult mai puține lucruri valoroase decât înălțimea voastră preferăm să le păstrăm pe cele pe care le avem.

— Ce plictisitoare trebuie să fie viața pe care o duceți, doamnă Winters, spuse el. Îi plăcea s-o vadă mâniaasă.

— Este viața mea, ripostă ea. Dacă am preferat s-o fac plictisitoare, asta mă privește doar pe mine. Ceea ce nu înseamnă că *este* plictisitoare.

— Îndrăznesc să spun că vă amuzați fiind provocatoare. Privirea lui coborî fără grabă de-a lungul trupului ei, scos foarte ispititor în evidență de stofa de lână a rochiei, cum stătea ea pe banchetă, puțin aplecată înainte, deasupra clapelor. Vă place să faceți invitații cu ochii și cu trupul dumneavoastră, pentru ca apoi să trântiți ușa în nasul celor care sunt suficient de ușor de amăgit încât să le accepte?

Maxilarul ei se încleștă, și ochii reîncepură să arunce scânteii.

— Nu v-am făcut nici o invitație, înălțimea voastră, spuse ea. Dacă vă referiți la o reverență și la două zâmbete, unul atunci când ați trecut prin fața casei mele, la sosire, și altul în această casă, acum două seri, la cină, poate că e necesar să vă reamintesc că aveți un frate geamăn pe care eu îl cunosc foarte bine.

Drace! Vreme de câteva clipe se uită fix la ea, uluit. Îl confundase cu *Claude*? Era o explicație, atât de credibilă, încât nu înțelegea cum de nu se

gândise el însuși la ea.

— M-ați luat drept Claude? întrebă.

— Da, zise ea, privind-l oarecum triumfătoare. Doar o clipă. Până când mi-am amintit că domnul Adams este un gentleman politicos și amabil.

Sprâncenele lui zvâcniră în sus.

— Pe Dumnezeuul meu, o lovitură în plin! exclamă el. Aveți o limbă ascuțită, doamnă. Se pare că vă datorez scuze... din nou.

— Da, vă mulțumesc, spuse ea.

În clipa aceea, tocmai când el se gândea să se retragă, făcându-i o plecăciune și ducându-se să-și lângă rana acestei noi umiliri, ușa se deschise și Clarissa intră în încăpere cu pași maestuoși.

CAPITOLUL 5

Tot ce reușise s-o susțină fusese hotărârea ei de a nu se arăta descumpănită. De a nu se înroși la față. De a nu părea stânjenită. De a nu-și coborî ochii sub privirile lui. De a nu-l lăsa să aibă ultimul cuvânt.

Nimic din cele ce se petrecuseră nu fusese din vina ei. Trebuia să creadă asta. Ea nu făcuse nici o invitație, iar el ar fi trebuit să-și dea seama că, la început, ea îl confundase cu domnul Adams. Cu siguranță nu era prima dată când se întâmplase așa ceva.

Se speriasse când începuse să cânte la pian și constatasse că toate degetele îi erau stângace și că în creier îi zbârnâiau tot felul de gânduri care nu aveau nimic de-a face cu muzica. Cu un efort de voință, se concentrase și cântase mai bine ca de obicei. De fapt, de cum începuse să cânte, uitase totul în afară de muzică.

După aceea se descurcase destul de bine, credea ea. Chiar și așa, simți o imensă ușurare în clipa în care se deschise ușa. Atâta doar că nou-venita era doamna Adams, care se opri brusc în loc și se uită, cu ochi pătrunzători de la unul la altul. Era evident că n-o încânta deloc ce vedea. Catherine își dădea seama că nu se cădea să fie singură cu Viconte Rawleigh. Dar nici de data asta *nu era vina ei*.

— Doamnă Winters. Tonul era ca de gheață -

acela al stăpânei către servitoare. Credeam că folosiți timpul acesta pentru a le preda copiilor mei lecții de muzică?!

De parcă ar fi plătit-o cu o avere ca să facă asta, gândi Catherine.

— Lectiile lor s-au terminat, doamnă, spuse cu glas tare. Nu avea de gând să adauge alte detalii pentru a încerca să se dezvinovățească de eventuala crimă de care era bănuită. Întotdeauna o trata pe doamna Adams cu un respect curtenitor, dar niciodată nu se umilea în fața ei. Niciodată nu avea să fie slugarnică, așa cum era reverendul Lovering. E drept însă că mijloacele lui de trai depindeau de ocrotirea doamnei Adams.

— Daphne și cu mine i-am deranjat cu puțin înainte de a termina, Clarissa, interveni Lordul Rawleigh, pe un ton extrem de arogant și plictisit. Ne-au cântat piesele pregătite de ei pentru petrecere – cel puțin, Juliana a făcut-o. Nu sunt sigur dacă William are deja o astfel de piesă, sau dacă o va avea vreodată. Daphne a urcat cu ei în camera copiilor. Eu am rămas să discut despre vreme cu doamna Winters. Dar a fost foarte urât din partea mea. Cred că Claude a încurajat-o să cânte puțin la pian după ce termină lecțiile. Eu am tulburat acest aranjament. Scuzele mele, doamnă, spuse el, adresându-i lui Catherine o plecăciune elegantă.

Catherine, văzu sclipirea de oțel din ochii doamnei Adams, deși aceasta zâmbi cu amabilitate și își luă de braț cumnatul.

— Sunt convinsă că doamna Winters este

încântată de atenția pe care i-o acorzi, Rawleigh, zise ea. Ellen dorește să vadă noii cațeluși, din clădirea grajdului. Cei mai mulți dintre ceilalți bărbați sunt ocupați în sala de biliard, iar mie nu-mi place să mă plimb singură printre grăjdari. Vrei să o însoțești tu?

— Va fi o plăcere pentru mine, Clanssa, răspunse el, cu o crispă a buzelor, despre care Catherine nu ar fi putut spune dacă era expresia unui amuzament sau a iritării. Dar își amintea că, doar cu puțin timp în urmă, el îi declarase că i se cerea să curteze o persoană căreia el nu avea chef să-i facă vreodată curte.

Foarte bine. Se bucura că el era silit să facă ceva împotriva voinței lui. Lasă-l să guste sentimentul de a fi prins în cursă și neajutorat.

— Bună ziua, doamnă Winters, îi spuse doamna Adams, concediind-o printr-o grațioasă înclinare a capului.

— Vă lasăm să vă vedeți de pian, doamnă, zise Lordul Rawleigh, făcându-i o nouă plecăciune - și învăluind-o într-o privire care o cuprinse din creștetul capului până la talpa pantofilor, după care se întoarse cu spatele și părăsi încăperea.

Era cu neputință să continue să cânte. Mâinile îi tremurau, și inima îi bătea cu putere, ca și cum ar fi fost prinsă asupra unei fapte de o înspăimântătoare nechibzuință. Îi displăcea profund faptul că tocmai el îi provocase acel sentiment. Și că o făcuse pe doamna Adams să devină bănuitoare. El putea să plece în următoarele câteva săptămâni. Ea trebuia să

continue să trăiască aici. Dar, când se ridică în picioare, își încheie nasturii pelerinei și își legă sub bărbie panglicile bonetei, nu mai era chiar așa de supărată. Cel puțin îl revăzuse după seara din ajun. Mai mult decât atât, vorbise cu el. Acum se terminase cu acea primă întâlnire dificilă de după jena și umilința din seara precedentă.

De acum încolo, situația avea să fie mai ușoară.

Ce plictisitoare trebuie să fie viața pe care o duceți, doamnă Winters.

Îi auzea din nou glasul, plictisit, insolent, spunându-i cum era viața ei. Ca și cum ar fi știut. Sau de parcă și-ar fi închipuit că știa. Nu știa nimic despre ea. Și lucrurile așa aveau să rămână.

lesi grăbită pe ușile cu geamuri și, curând după aceea, mergea pe alee, îndreptându-se spre sat și spre casa ei.

Cum îndrăznea el să-și ia dreptul de a-i judeca viața?!

Știa el ceva despre viața ei? Despre luptele ei și despre durerea și suferințele ei sufletești? Despre chinurile ei? Toate numai pentru a obține liniștea vieții pe care o ducea acum? Și plictiseala ei.

Fuse o plictiseală câștigată cu greu.

O plictiseală preferabilă față de ceea ce se întâmplase înainte.

Cu toate acestea, el i-o aruncase în față ca pe o acuzație.

Cu dispreț. *Ce plictisitoare trebuie să fie viața pe care o duceți, doamnă Winters.*

Cu hotărâre, ea își îndreptă gândurile spre casă – prețioasa ei căsuță – și spre Toby, care cu

siguranță exploda de energie după o dimineată de singurătate. În după-amiaza asta avea să-l ia la o plimbare lungă. Poate că viața pe care o ducea era plictisitoare, dar era a ei, așa cum îi spusese și lui, și avea să și-o continue.

Și ar fi fost recunoscătoare dacă avea să fie doar plictisitoare.

El își petrecuse restul dimineții stricând plăcerea vizitei lui Ellen Hudson la căței. Nu pentru că ar fi avut o asemenea intenție. O însoțise la grajduri și rămăsese ceva mai în spate, în timp ce ea se apleca deasupra cățelușilor, luându-i unul câte unul, și alintându-i, și gângurindu-le. Dar simțise jena ei, convingerea ei că el se plictisea, că râdea de felul în care se extazia ea.

Erau pui de terier. Se putea ghici ușor de unde provenise bățăiosul Toby.

El nu avea nimic împotriva cățeilor. Recunoștea chiar că erau niște animăluțe drăguțe, cu trupurile lor mici și grăsuțe, cu labele scurte și groase și cu năsurile carne. Se știa deja că, uneori, lua câte un pui și-l ținea în palmă, mângâindu-l cu un deget între urechi. Însă îl enerva faptul de a ști că, fără prezența lui, Ellen ar fi fost mult mai fericită și mai relaxată, dar că politețea îl obliga să rămână acolo, ca să-i poată alunga pe grăjdarii înfocați și cu intenții lascive și ca să-i ofere ei un braț de care să se sprijine la întoarcerea spre casă.

Când se așezară cu toții să ia masa de prânz,

simțea că, pentru o zi, îi ajungea cât suferise ca victimă a unei pețitoare. Clarissa pune la cale o plimbare pentru acea după-amiază, prea frumoasă pentru a fi irosită. Din fericire – o foarte mare fericire, Claude nu putea să ia parte la acea plimbare, căci se simțea obligat să-i facă o vizită unui arendaș care locuia destul de departe.

Viconte Rawleigh decise că trebuia să-și însoțească fratele.

— În ultimul timp ne vedem extrem de rar, îi explică el, zâmbind, unei Clarisse vădit dezamăgite. Dar legătura dintre noi continuă să fie neobișnuit de strânsă. Știi asta are ceva de-a face cu faptul că suntem gemeni.

— Chiar că a fost înțelept din partea ta să-i spui asta Clarissei, îi zise fratele său mai târziu, în vreme ce se îndepărtau călare de grajduri, într-o binecuvântată intimitate. Întotdeauna a fost puțin geloasă pe tine, Rex. Când te afli în Spania, și pe urmă în Belgia, îmi făceam atâtea griji, încât uneori mă îmbolnăveam. Și asta părea să mi se întâmple chiar cu puțin înainte de a afla că ție ți se întâmplase într-adevăr ceva neplăcut. De exemplu, atunci când ai fost scos de pe câmpul de luptă, inconștient ca urmare a pierderii de sânge. Eu am știut asta, ți-o jur, cu câteva luni înainte să primim acea scrisoare. Clarissa jură și acum că totul n-a fost decât o prostie.

— Am avut și eu o criză neașteptată de îngrijorare, pe când mă aflam în peninsulă, zise viconte. Vezi tu, treaba asta funcționează în ambele sensuri. Credeam că trebuie să i se fi

întâmplat ceva copilului sau Clarisei. Asta s-a petrecut doar cu aproximativ o lună înainte de nașterea Julianei, nu-i așa?

— Accidentul meu la vânătoare? spuse fratele lui. Aproape în aceeași zi. Eram încă în cârje când s-a născut fetița.

Era plăcut să fie iar împreună, doar ei doi. Treaba lor cu arendașul nu dură mult, dar plimbarea călare fu îndelungă. Discutară despre orice și despre toate, așa cum făcuseră întotdeauna. Uneori tăceau amândoi, nesimțind nevoia să vorbească. Lordul Rawleigh își dădea seama cât de mulțumit era fratele său că se afla din nou acasă. Simțea, fără să i se spună, că prelungitele vizite care îi țineau iarna departe de casă erau o concesie făcută Clarisei, dar că în niciun caz aceasta nu avea rolul cocoșului în casă. Într-un fel, cei doi, Claude și soția lui, își stabiliseră o relație pe bază de concesi reciproc.

— Ești nervos, îi spuse fratele său pe când se întorceau spre casă. Ai ceva despre care ai vrea să vorbim?

— Nervos? Eu? replică Vicontele Rawleigh, oarecum surprins. Îmi face plăcere plimbarea. Și vizita.

— Ai de gând să te duci în oraș pentru sezonul monden? îl întrebă Claude.

Lordul Rawleigh ridică din umeri.

— Poate. Atracția orașului spre sfârșitul primăverii este întotdeauna puternică. Dar s-ar putea să nu mă duc.

— Domnisoara Eckert va fi acolo, îi spuse Claude.

Era o afirmație, nu o întrebare.

— Ce înseamnă ea pentru mine? fu replica.

— Țineai foarte mult la ea, îi ripostă fratele. Tu și cu mine credeam la fel de mult în dragoste și în romantism, Rex. Dacă nu te-ai fi înrolat în armată și n-ai fi plecat să lupți vreme de atâția ani, poate că te-ai fi căsătorit tot atât de timpuriu ca și mine. Ai fost rănit grav. Nu numai în mândrie sau numai în inima ta. Ți-au fost spulberate visurile și idealurile, și pentru asta îmi pare rău.

Vicontelesc izbucni într-un râs destul de dur.

— M-am maturizat, Claude, îi spuse. Am învățat că dragostea și romantismul sunt pentru băieți și bărbați foarte tineri.

— Și totuși, zise Claude, eu sunt de aceeași vârstă cu tine, Rex, cu excepția a douăzeci de minute în plus sau în minus. Atunci, ceea ce simt eu pentru Clarissa nu este iubire?

— Sunt convins că este, răspunse vicontelesc, chicotind și încercând să dea un ton mai ușor conversației lor. Nu mi-ar plăcea deloc să începem una dintre faimoasele noastre certuri, Claude. Sper că, realmente, am depășit vârsta aceea.

— Copley nici n-a mai vrut să se uite la domnișoara Eckert, de îndată ce ea a devenit liberă să se mărite cu el? întrebă Claude. Mă mir că, până acum, nu l-a provocat nimeni la duel, ca să-i împrăștiie creierii. Ba chiar mă temeam că ai fi putut tu să faci asta.

— La vremea respectivă, eram prins în altă bătălie, zise Lordul Rawleigh. În afară de asta, n-aș fi avut nici un drept. Horatia m-a dezlegat de orice

obligăție față de ea. Iar Copley s-a *bătut*, de fapt, în două dueluri, să știi. Și-a mutilat ambele victime.

— Ei bine, spuse fratele său, mie mi-a părut rău pentru fată. Pe de alta parte, am urât-o pentru ce ți-a făcut. Și continuă să-ți facă.

— Vrea să mă recâștige, zise viconte, pe un ton tăios. A avut tupeul să-mi trimită două mesaje discrete prin intermediul fratelui ei. Presupun că, în împrejurările actuale, viața nu-i ușoară pentru ea, însă ultimul lucru de care am nevoie sau pe care îl doresc este ca ea să se smiorcăie după mine în toiu vreunei sindrofii de un soi sau altul. Nu i-aș putea oferi decât o umilire în plus.

— Ah! exclamă Claude cu tristețe. Așadar, nu există nici o șansă de împăcare?

— Sfinte Doamne, nu! protestă viconte.

— Știam, desigur, zise fratele lui. Dar speram. O, nu neapărat o reconciliere. Dar o oarecare ieșire din impasul în care te afli. Mă tem că ți s-ar putea întâmpla două lucruri.

Lordul Rawleigh se uită la el, înălțându-și sprâncenele.

— Mă tem, spuse Claude, că te vei căsători la repezeală cu cineva care nu te poate face fericit. De exemplu, cu Ellen. Este o fată bună, Rex. Realmente. O cunosc de când era copil. Dar are nevoie de cineva mai puțin... neîngăduitor decât tine.

— Îți mulțumesc, zise viconte.

Fratele lui râse ușor.

— Cronologic, tu ești cu zece ani mai mare decât ea, dar, ca experiență, o depășești cu treizeci de

ani.

— Nu trebuie să te temi, îi spuse Lordul Rawleigh. Nu am de gând să mă căsătoresc cu cumnata ta, nici în mod impulsiv, nici altfel. Care este cealaltă temere a ta?

— Acea că nu te vei căsători deloc, zise Claude. Că nu vei face decât să lași să-ți sporească amărăciunea și cinismul. Ar fi mare păcat. Ai foarte mult de dăruit în ceea ce privește iubirea, chiar dacă tu nu-ți dai seama de asta.

Vicontelesc izbucni în râs.

— Într-adevăr, în anii care au trecut de la căsătoria ta, Claude, ne-am deplasat în direcții opuse. Eu numai semăn cu portretul pe care mi-l faci.

— Ah, dar eu sunt legat de sufletul tău, replică fratele lui. Pentru a te cunoaște, nu am nevoie să fiu lângă tine, Rex, sau să duc o viață asemănătoare cu a ta.

Conversația devenea stânjenitor de personală. Și limitată, desigur. Fratele lui putea să-i sondeze viața intimă după pofta inimii, dar vicontelesc nu avea aceeași libertate. Nu poți discuta despre căsnicia unui frate, chiar dacă acesta îți este geamăn identic. Lordul Rawleigh se bucură la apariția unei devieri.

Mergeau pe o scurtătură care străbătea o pajiște întinsă. Același lucru îl făcea și altcineva. La început, se păru că era doar un câine mic, care alerga nebunește spre ei, lătrând cu furie și aparent dornic să fie ucis, căci cei doi cai erau uriași în comparație cu dimensiunile lui. Dar

Înțeleptul câine nu se apropie prea mult. Se mulțumi să țopăie la o distanță care îi oferea siguranță, continuând să latre provocator.

Toby!

Unde era ea? Lordul Rawleigh își roti privirile în jur și o văzu apropiindu-se dinspre un pârleaz situat în capătul cel mai îndepărtat al pajiștii. Nu se grăbea. El bănuia că ea s-ar fi retras, dacă Toby nu i-ar fi trădat prezența.

— A, câinele doamnei Winters! zise Claude, cu doamna Winters în persoană nu departe în urma lui. Zâmbi și își scoase pălăria, strigându-i un salut, când ea veni mai aproape de ei.

Era îmbrăcată cu o pelerină de un cenușiu cam mohorât, cu o bonetă simplă, albastră, asortată cu rochia pe care o purtase în acea dimineață. Când se apropie, îi zâmbi și îi făcu o reverență lui Claude – părea să știe fără greș care din ei era fiecare. Câinele ei încetase atacul și stătea pe labelle dinapoi lângă ea, legănându-și limba și cu urechile ridicate drept în sus, pentru a da impresia unei atenții inteligente. Ea îl salută pe Claude întocmai cum îl salutase *pe el*, la sosirea lor la Bodley, gândi vicontele cu amărăciune. Cu o mișcare rapidă a ochilor, îl incluse în salut și pe el.

În vreme ce ea și Claude schimbau scurte remarci glumețe, iar el îi privea în tăcere, vicontele își reaminti că, de dimineață ea îl pusese la punct cu asprime și că el nu putuse să se revanșeze, pentru că îi întrerupsese Clarissa. Ar fi fost o amantă interesantă, gândi el cu un ușor regret. Interesul relației lor nu s-ar fi limitat la pat.

Apoi ea își relua drumul, cu terierul Țopăind înaintea ei. El își atinse pălăria și o salută printr-o înclinare a capului.

— O frumusețe, îi spuse lui Claude. Și locuiește aici de cinci ani? Parcă așa spunea cineva. Te întrebi cum o fi fost răposatul domn Winters. Oare era atât de bun, încât nu poate fi înlocuit? Sau era atât de rău, încât nu *va* fi înlocuit?

— Sper că vei manifesta grija cuvenită ca ea să nu fie compromisă, spuse fratele lui.

Ce dracu' era asta?

— Presupun că Clarissa era convinsă că, dacă n-ar fi intrat în sala de muzică în clipa în care a făcut-o, replică vicontele pe un ton iritat, eu aș fi întins-o pe doamna Winters pe pian, cu fustele suflecate, și aș fi încălecat-o. Recunosc că o asemenea priveliște ar fi fost puțin jenantă pentru ea.

— Nu e nevoie să fii vulgar, îl admonestă fratele său geamăn.

— Poate că ar trebui să-i spui asta soției tale, ripostă Lordul Rawleigh.

— Ia seama, Rex! Se părea că, până la urmă, era posibil ca una dintre certurile lor să izbucnească. Nu a fost înțelept din partea ta să stai singur cu ea, chiar și ziua în amiaza mare. Dar nu mă refer numai la dimineața de azi. Ai vizitat-o aseară pe doamna Winters?

Lordul Rawleigh îi aruncă o privire de-a dreptul șocată. Tăgăduirea îi stătea pe limbă. Dar nu are rost să-ți minți fratele geamăn. Nările i se dilatară de mânie.

— Cum dracu' ai aflat de asta? A depus ea o

plângere la stăpânul conacului?

— Am ochi în cap, răspunse fratele lui, și legătura aceasta cu mintea ta. Dorința ta arzătoare de a te duce să te plimbi după ce se întunecase, într-o seară răcoroasă a unui început de primăvară nu părea tocmai sinceră. Nu voi înghiți asta, Rex.

— Nu vei... Ce naiba? Ce anume nu vei înghiți? ripostă vicontele, simțind cum furia îi întetește bățile inimii.

— Viața într-un sat, în caz că ai uitat, spuse fratele său cu calm - certurile lor fuseseră întotdeauna cu atât mai enervante, cu cât furia unuia din ei isca, în mod invariabil, reacția opusă a celuilalt, este imposibil să ți-o duci într-o perfectă intimitate. Nu vreau ca ea să fie compromisă. Este o doamnă, Rex. O doamnă misterioasă, de acord. A sosit aici în urmă cu cinci ani, Dumnezeu știe de unde, și de atunci a dus aici o viață liniștită și exemplară. Nimeni nu știe nimic despre trecutul ei sau despre fostul ei soț - inclusiv referitor la sentimentele ei față de el-, în afară de faptul că era un domn pe nume Winters. Dar, în toate privințele, dovedește că este o lady. Nu voi admite să fie compromisă.

— Pe dracu'! exclamă Vicontele Rawleigh, cu glasul tremurând de mânie. Făcând o presupunere bazată pe experiență aş zice, Claude, că, de câțiva ani, ea a împlinit, vârsta maturității. Și prin urmare, este liberă să-și ia propriile decizii.

— Iar eu, făcând o altă presupunere, replică Claude, aş zice că aseară ai fost respins, Rex. Te-ai înapoiat prea devreme, ca să fi avut succes.

Doamna Winters *este* o lady. Și nu se află câtuși de puțin în împrejurări desperate. Soțul ei trebuie s-o fi lăsat cu o oarecare stare materială. Și nu a dus lipsă de pretendenți. Se pare că toată lumea știe că, de la sosirea ei aici, i s-au făcut - iar ea a respins - cel puțin două oferte foarte respectabile... de *căsătorie*.

— Dacă este o asemenea doamnă, spuse vicontele, și dacă tu ești atât de sigur că m-a respins, atunci de ce dracu' mă avertizezi să stau deoparte, Claude? O vrei pentru tine însuși?

— Dacă vrei să coborî de pe cal, îi zise fratele său cu un calm amenințător, ți-aș zbura aici, pe loc, capul de pe umeri, Rex!

— Nu-i necesar, răspunse vicontele pe un ton tăios. Măcar pentru asta vreau să-mi cer scuze. A fost o prostie să-ți spun asta tocmai ție, dintre toți oamenii. Da, m-a respins. Scurt. Ba chiar am crezut că aveam să fiu atacat de câinele ei, dar el a părut să se răzgândească. Așa că treaba aia cu stăpânul conacului a fost cu totul inutilă.

— Atâta doar, zise Claude, că eu ți-am simțit tulburarea, Rex. Încă de când ne-am întors la Bodley. Și pe urmă, a mai fost și ideea ta neînțeleaptă de a sta singur cu ea în sala de muzică, azi-dimineață, și bănuiala la care a ajuns Clarissa, în consecință. Sper că, în trufia ta, nu te-ai împotrivit să te împaci cu un refuz. Te previn că, dacă o compromiți, îți vei face din mine un dușman pe viață.

— Se presupune că asta ar trebui să mă facă să tremur de frică? Întrebă Lordul Rawleigh, uitându-

se mândios și disprețuitor la fratele lui.

— Da, zise Claude. Faptul de a-ți avea cealaltă jumătate drept dușman nu-ți va fi comod, Rex. Las-o în pace. Cu siguranță nu ești într-atât de desfrânat încât o abținere de câteva săptămâni să te ucidă. Ne ai pe Eden, pe Nat și pe mine pentru companie, și pe doamne pentru distracții sociale. Și mai e și Daphne. Mi se pare minunat că suntem toți trei împreună timp de câteva săptămâni.

— Mă voi purta cum se cuvine, făgădui Lordul Rawleigh, râzând pe înfundate, fără voia lui. Dar trebuie să recunoști, Claude, că este al dracului de drăguță. Nu-i genul meu, desigur, în afară de înfățișarea fizică. Este o femeie virtuoasă. Bănuiesc că își petrece timpul cu opere de binefacere - îi vizitează pe bolnavi și pe bătrâni, îi învață pe copii, și o mie și unul de alte lucruri, totul fără să ceară nici o răsplată. Cu alte cuvinte, o afurisită de sfântă. Nu-i deloc genul meu.

— Foarte bine, zise fratele lui pe un ton hotărât, deși nu-și putu reține chicotul prin care răspundea râsului vicontelui. Acum, poate că ar trebui să schimbăm subiectul, ce zici?

— Știe să se poarte cu copiii, spuse Lordul Rawleigh. De ce dracu' nu i-a dăruit Winters câțiva care să fie ai ei, tu ce crezi? Crezi că e posibil să fi fost un bătrân prost și neputincios? Sau un desfrânat impotent? Cel mai neînsemnat lucru pe care îl poate face un bărbat când își ia o femeie de soție, este să-i dăruiască un copil al ei, dacă ea îi îndrăgește. Dacă individul ar fi în viață și s-ar afla

chiar acum în fața mea, mi-ar părea rău să nu-i trag una în mutră.

Domnul Adams se uită la fratele său geamăn cu oarecare uimire și puțin îngrijorat. Poate că era înțelept din partea lui să-și țină gura și să schimbe subiectul, așa cum propusese cu câteva clipe mai înainte. Dar fratele său nu arăta nici un interes deosebit față de vreunul dintre subiectele pe care le oferea, și, în curând, amândoi se cufundară în tăcere.

Ea îl confundase cu Claude, gândea vicontele. Zâmbetele îi fuseseră adresate lui Claude. Știind acum acest lucru, își dădea seama că surâsurile acelea nu avuseseră nici o intenție de flirt. Se simțea ca un prost. Ca un prost făcut grămadă. Și fără nici o îndurare față de Catherine Winters.

Dumnezeule, probabil că începuse să-și piardă farmecul. De pe urma ei suferise doar frustrări și umiliri. Pusese la cale o vizită între patru ochi cu ea, în seara trecută, crezând că procedase în mare taină și cu o admirabilă discreție. Cu toate acestea, la înapoiere, Nat și Eden îl întâmpinaseră cu comentarii obscene cu privire la rapiditatea cu care el își terminase treburile. Iar Claude știuse unde se ducea. Și azi-dimineață, Clarissa trăsese propriile ei concluzii din faptul că el zăbovise în sala de muzică după ce Daphne și copiii plecaseră de acolo.

Și totuși, el nu avea nici măcar satisfacția de a se fi bucurat de un oarecare succes.

Al naibii sat! Propria-ți viață nu-ți mai aparținea o dată ce treceai de limitele orașului.

Un lucru era sigur. Doamna Catherine Winters putea fi liniștită că, din partea lui, virtutea ei avea să rămână în siguranță pe vecie. El avea să stea cât mai departe de ea cu putință, pe tot restul șederii lui la Bodley.

CAPITOLUL 6

Soarele strălucea insistent prin perdele, revărsându-și lumina pe patul ei. Era devreme, știa asta, și frig dincolo de cuverturile patului. Dar ziua avea să fie la fel de frumoasă ca și cea din ajun. Și era limpede că ea nu va mai dormi. Se întinse și, apoi, își ascunse iar brațele sub pături. În ultimele nopți nu dormise deloc prea bine. Se hotărî să se scoale și să facă o plimbare matinală cu Toby. Câțiva copii aveau să vină mai târziu, în cursul dimineții, pentru o lecție de citire.

Toby apăru în dormitorul ei pe când se spăla și se îmbrăca. Dădea încet din coadă.

— N-ai decât să stai acolo și să tânjești, îi spuse ea. N-am de gând nici măcar să șoptesc cuvântul care începe cu litera *p*, până când nu deschid ușa ca să ies, căci, altfel, ai să țopăi, pe lângă mine ca să nu mă pot mișca fără să mă împiedic de tine. Ai răbdare!

Dar se părea că Toby cunoștea litera *p* tot atât de bine pe cât cunoștea cuvântul *plimbare*. Coada lui deveni un pendul care se agita nebunește, scâncea surescitat, iar apoi începu să țopăie de nerăbdare, învârtindu-se de jur-împrejurul lui Catherine și făcând, din când în când, mici pași precipitați către scară, ca și cum ar fi îndemnat-o să se grăbească. Ea izbucni în râs.

Câteva săptămâni, gândi în timp ce parcurgea ceva mai târziu strada satului, și îi zâmbi și-l salută

cu mâna pe domnul Hardwick, hangiul, care mătura el însuși trotuarul din fața ușilor sale. Nu se putea ca petrecerea de la conac să dureze mai mult decât maximum câteva săptămâni, iar una dintre ele tocmai se încheia. Cu siguranță, Vicontele Rawleigh și prietenii săi aveau să se întoarcă în oraș pentru sezonul monden. În definitiv, erau cu toții gentlemani mondени, și aici nu existau prea multe lucruri care să-i rețină. Era adevărat că doamna Adams încerca să forțeze o legătură între viconte și domnișoara Hudson, dar, pentru ceilalți doi domni, chiar că nu exista nimic care să-i atragă. Nu era decât domnișoara Lipton și atâtă tot.

Nu, nu exista nimic care să-i rețină. Știa că pe viconte nu-l interesa domnișoara Hudson.

Dacă ar fi putut să mai reziste câteva săptămâni – și, de fapt, nici nu avea de ales în această problemă, nu-i așa? atunci totul avea să revină la normal, iar ea avea să fie din nou liniștită. Nu va mai trebui să se teamă de fiecare dată când scotea piciorul din casă că avea să se întâlnească nas în nas cu el

— Nu, nu pe acolo, Toby! strigă, când câinele porni cu încredere pe aleea care ducea spre Bodley. Acela era drumul pe care îl alegea ea întotdeauna, părăsind aleea, printre arbori, înainte de a ajunge în câmpul vizual al casei. Nu se punea problema încălcării proprietății particulare. Domnului Adams îi plăcea ca sătenii să circule liber prin parcul său. Exista, desigur, o înțelegere tacită ca ei să nu se apropie prea mult de casă, tulburând

astfel intimitatea familiei. Însă, în dimineața aceasta, ea își continuă, plimbarea pe drumul de țară care era mărginit pe una din laturi de zidul acoperit de mușchi al parcului.

În ultimii cinci ani, ea își canalizase toate resursele în direcția clădirii unei vieți noi și așezate. Nu fusese ușor. Viața ei dinainte fusese foarte diferită... Își înăbușise toate nevoile în afară de nevoia de a continua să trăiască. La început, nu dorise în mod deosebit nici măcar asta.

De-a lungul celor cinci ani nu se făcuseră simțite alte nevoi. Avusese companie, o ocupație, un cămin pe care îl îndrăgea. În ultimul an îl avusese pe Toby. Nu fusese deloc tentată de cele două cereri în căsătorie care i se făcuseră, una cu trei ani în urmă, cealaltă chiar acum un an, deși îi respectase pe ambii domni și deși oricare dintre ei s-ar fi purtat bine cu ea. Nu simțea nici o dorință să se căsătorească. Nici o *nevoie* de așa ceva.

Cu toate acestea, acum, deodată, simțea nevoi care nu o mai împovăraseră de pe vremea când fusese doar o fetișcană. Atâta doar că aceste nevoi erau, desigur, cu totul diferite. Ca fată, nu știuse nimic despre dorințele carnale. Simțise numai nevoia romantismului, a admirației din partea unui gentleman chipeș, a căsătoriei. Fusese inocentă.

Dorințele arzătoare pe care le simțise în ultimele câteva zile o speriau. Erau de natură pur fizică. Ca s-o spună pe șleau, exprimau pofta de bărbat. De un trup bărbătesc care să-l atingă pe al ei și să-l mângâie. De trupul unui bărbat înăuntrul trupului ei. Pofta de a isprăvi cu deșertăciunea și cu

singurătatea.

Noile dorințe o alarmau, căci nu avea amintiri plăcute despre intimitate. Le avea numai pe cele neplăcute. Niciodată nu s-ar fi așteptat să mai vrea vreodată așa ceva.

Și nu era singură. Sau, dacă era, atunci singurătatea era prețul pe care îl plătești pentru independență, și respect față de tine însăși, și liniște sufletească. Era un preț mic pentru toate astea. Și nu singurătate era ceea ce simțea ea, ci solitudine. Era o diferență. Solitudinea putea fi alinată prin vizite la numeroșii ei prieteni și vecini.

Dar se temea că nu va reuși să continue să se amăgească singură. Se temea că-și va da seama de propria-i singurătate. Își dădea seama de ea de pe acum.

Și toate astea din cauza unui bărbat încrezut și insolent. Un bărbat care stătuse cu două seri în urmă în bucătăria ei, propunându-i să-i devină amantă. Un bărbat care o atrăsese, în ciuda insultei pe care i-o adusese. Un bărbat care ieri aproape că o compromisese și care, înainte de a fi luat de lângă ea de către doamna Adams, o cercetase cu o privire insistentă, ca și cum, în mintea lui, ar fi dezbrăcat-o.

Un bărbat pe care ea îl dorea.

Recunoașterea acestui fapt o îngrozi.

Și atunci, Toby, care se zbenguise pe un câmp din apropiere, explorându-l, se înapoie în goană spre alee, lătrând cu însuflețire. Din depărtare se apropiau trei călăreți. La o oră atât de matinală? Simți o strângere de inimă. Oare nu exista niciun

răstimp în care să se bucure, în siguranță, de o plimbare solitară?

De la distanță, unul dintre călăreți ar fi putut să fie domnul Adams. Dar ea știa că nu era el. În primul rând, călărea împreună cu domnul Gascoigne și cu Lordul Pelham. N-avea cum să-și schimbe direcția, ca să nu-i întâlnească. De o parte a drumului pe care mergea se afla un zid, de cealaltă – un câmp deschis. Și în plus, întocmai ca în ajun, Toby se repezea înainte, să-i întâmpine – David înfruntând trei Goliați, cu o bravadă nesăbuită.

Domnul Gascoigne fu nevoit să se străduiască din greu pentru a-și stăpâni calul nervos. Între timp, îi adresă lui Catherine un zâmbet puțin forțat. Lordul Pelham își scoase cu un gest larg pălăria și o salută, înclinând capul. Lordul Rawleigh se aplecă din șa și îl culese de pe jos pe terier, care îl gratifică la început cu un scheunat plin de indignare și surprindere, după care se instalează, gâfâind, cu urechile ciulite și cu limba lăsată în jos, de-a curmezișul grumazului calului, în fața vicontelui. Capitulasese foarte ușor în confruntarea cu dușmanul.

— Doamnă Winters, spuse Lordul Pelham, dumneavoastră întregiți frumusețea acestei dimineți. Nu știam că există o doamnă care să se scoale atât de de vreme.

— Bună dimineața, Înălțimea voastră, îi răspunse ea, făcându-i o semi reverență. Avea dinți albi frumoși, remarcă ea, și ochi foarte albaștri. Era tot atât de frumos ca vicontele, și în mod cert mai

fermecător. Oare de ce putea ea să se uite la el și să-i vorbească, fără să simtă măcar o singură bătaie neregulată a inimii? Aceasta e cea mai bună parte a zilei.

— Va trebui să-mi schimb calul, zise domnul Gascoigne, chicotind în timp ce își scotea pălăria și schița o plecăciune în fața lui Catherine. Niciodată nu voi putea trăi cu rușinea pe care mi-a făcut-o, speriindu-se de un biet câine. Dar recunosc, doamnă, că, dacă eu aș fi câine, iar dumneavoastră ați fi stăpâna mea, aș lătra și eu cu același zel pentru a vă apăra.

— Bună dimineața, domnule, îi răspunse ea, râzând. Vă asigur că lătratul lui este mai rău decât îi este mușcătura. Un alt gentleman chipeș, cu ochi surâzători și cu farmec dezinvolt. Nici o tresărire a inimii.

Își întoarse capul înainte ca situația să devină stânjenitoare – așa cum se întâmplase cu două zile în urmă, în fața casei sale.

— Bună dimineața, Înălțimea voastră, i se adresă Lordului Rawleigh, care scărpină după urechi un Toby în extaz. Un al treilea gentleman chipeș, realmente nu mai frumos decât ceilalți doi. Un junghi păru să-i străbată măruntaiele.

— Doamnă, se mulțumi el să spună, reținându-i privirea în timp ce își înclina capul.

Situația era totuși penibilă. Ar fi trebuit ca ea să fie în stare să zâmbească și să-și vadă de drum. Dar Toby continua să se afle pe calul vicontelui, părând că ar fi fost fericit să rămână acolo tot restul dimineții.

— Presupun, zise domnul Gascoigne, că nu putem pretinde că mergem în aceeași direcție cu dumneavoastră, doamnă Winters?

Ea îi zâmbi.

— Nu putem pretinde, Nat, că avem același drum cu dumneaei, spuse Lordul Pelham. Din păcate. I-ar înțepeni mușchii gâtului tot uitându-se în sus, la trei călăreți, în timp ce am conversa. Iar câinele ți-ar putea speria calul, provocându-i spasme, adăugă el, chicotind.

Domnul Gascoigne râse împreună cu el.

— Unul dintre noi i-ar putea oferi calul să meargă călare, în vreme ce noi am însoți-o pe jos, propuse apoi. Ar fi o minunată dovadă de galanterie.

O tachinau, foarte ușor, în mod foarte inofensiv. Vicontele Rawleigh se mulțumea să se uite în jos, la ea, mâna lui continuând să-l mângâie, cu gesturi absente, pe Toby.

— Am ieșit afară pentru o plimbare pe jos și pentru a face un exercițiu fizic, domnilor, spuse ea. Și același lucru e valabil și pentru Toby. Se uită semnificativ la el și observă ce degete lungi avea mâna vicontelui, și ce masculină părea pe spinarea câinelui.

Fără o vorbă, el se aplecă și îl puse pe Toby iarăși pe drum. Câinele își agită coada, după care porni înainte cu pași mici și repezi, pentru a-și relua plimbarea.

— Vă urez o zi bună, doamnă, zise Lordul Rawleigh. Nu vă vom reține. Nu zâmbise și nici nu se alăturase tachinărilor celorlalți doi.

Ea își continuă drumul, ascultând tropotul cailor,

care se auzea tot mai slab în urma ei.

Doar câteva săptămâni, își spuse în gând. Atâta tot. Și apoi viața avea să revină la normal. Sau așa spera ea din toată inima.

Însă știa că nu avea să fie chiar atât de ușor.

— Fermecătoare, zise domnul Gascoigne. Neînchipuit de fermecătoare. Se poate spune câte ceva despre veșmintele demodate de la țară, nu-i așa? Și despre liniștile împrejurimi rurale?

— Nu-i deloc bine, declară Lordul Pelham. Noi trei, salivând cu toții după aceeași femeie. Veșmintele demodate de la țară par fermecătoare numai pe cineva care ar arăta frumos și fără ele, Nat. Mai ales fără ele, pe Dumnezeuul meu! Dar localitatea aceasta este alarmant de lipsită de femei, Rex... fără a vrea s-o jignesc pe cumnata lui Claude.

— Credeam că asta era ideea, spuse viconte. Într-o oarecare măsură, noi toți încercăm să scăpăm din niște încurcături cu femei, nu-i așa? Eden de doamna lui cea căsătorită, Nat de a lui, cea nemăritată, iar eu de... ei bine, de o fostă logodnică. Poate nu ne va strica să stăm o vreme fără companie feminină. Ne va prii sufletește.

— Te place, Rex, zise Lordul Pelham. Abia dacă reușea să-și convingă ochii să se întoarcă spre tine, în timp ce cu Nat și cu mine zâmbea și sporovăia de parcă i-am fi fost frați. Și e ceva ce nu-mi place. Tu n-ai schițat nici un zâmbet.

Întrebarea este: o vrei sau nu? Mi-ar plăcea profund să văd că singura femeie frumoasă din această parte a lumii se irosește fiindcă Nat și cu mine suntem prea politicoși pentru a păși pe teritoriul tău.

Vicontelescu pufui pe nas, disprețuitor.

— Eu cred, spuse domnul Gascoigne, că Rex a primit o palmă peste față, în urmă cu două seri. Vorbind la figurat, dacă nu în sensul literal. Bănuiesc că în seara cu plimbarea *i-ai făcut* avansuri, nu-i așa? Ai fost stângaci, Rex? I-ai oferit deplină libertate de acțiune fără măcar o zi sau două de manevre sau curtare? Va trebui să-ți dăm câteva lecții de seducție, bătrâne. Nu te duci de-a dreptul la o virtuoasă văduvă provincială, o bați pe umăr și o întrebi dacă n-ar vrea să se strecoare în pat cu tine. Asta e ceea ce ai făcut?

— Du-te dracului! replică Lordul Rawleigh.

— Asta a făcut, Ede, zise domnul Gascoigne.

— Nu-i de mirare că nu i-a zâmbit în dimineața asta și că ea abia dacă s-a uitat la el, își dădu cu părerea Lordul Pelham. Și acesta e prietenul nostru, Nat? Maestrul seducător al frumuseților spaniole în toți anii aceia din peninsulă? Te face să te cutremuri, nu-i așa, când îți dai seama cât de repede poate să-și piardă un om îndemânarea din lipsă de practică.

— Poate îmi voi încerca eu iscusința cu ea, spuse domnul Gascoigne, ca să văd dacă obțin rezultate mai bune. Ghinion, Rex, bătrâne, dar pari să-ți fi pierdut șansa.

Rânjeau amândoi ca niște hiene și se distrau de

minune pe seama lui. Lordul Rawleigh știa asta. Știa și că dacă ar fi vrut ca tachinarea să înceteze, ar fi trebuit să intre în joc și să plătească și el cu aceeași monedă. Dar nu putea să faca asta. În schimb, mârâi:

— Nu te atinge de ea, Nat!

Domnul Gascoigne își ridică repede mâinile în aer, ca și cum cineva tocmai i-ar fi vârât un pistol în șira spinării.

— Este o lady, spuse viconte. Nu este una pe care s-o seducem pe rând.

— Sfinte Doamne! exclamă domnul Gascoigne. Se pare că e îndrăgostit, Ede.

— Cred că ai dreptate. Nat, zise Lordul Pelham. Interesant. Foarte interesant. Și asta prevestește moarte speranțelor tale și alor mele.

Foarte adesea, ei trei – ca și Ken, când era cu ei – puteau întreține o conversație îndelungată și interesantă pe teme importante. De aceea erau prieteni. Tot deseori erau în stare să se tachineze reciproc și să-și susțină unul altuia moralul. Această capacitate fusese neprețuită în decursul anilor îndelungați pe care îi petrecuseră în Portugalia și în Spania, iar apoi în Belgia. Puteau să fie serioși împreună și să ia lucrurile în glumă împreună. Puteau să lupte în război împreună și să privească moartea în față împreună.

Dar uneori, numai uneori, se întâmpla ca unul dintre ei să fie în dezacord cu ceilalți. Uneori unul dintre ei putea să le spună celorlalți să se ducă dracului și să vorbească serios.

Ea nu era un subiect de tratat în zeflema.

Cu toate acestea, chiar dacă el nu era în stare să se adapteze la tonul conversației, ei nu aveau să-l lase niciodată în pace. Și nici pe ea.

Reveniseră pe alee, în drumul lor de întoarcere spre grajduri și spre casă. Probabil că până acum se mai sculasera și alții câtiva, fiind gata pentru micul dejun. Pentru acea după-amiază, Clarissa plănuise o excursie la castelul Pinewood, aflat la o distanță de cinci mile, dacă vremea avea să fie favorabilă. Evident, condiția aceasta avea să fie îndeplinită. Din partea lui se va aștepta s-o însoțească pe Ellen Hudson. Poate că și pentru dimineața aceasta se va fi asigurat ceva pentru a-i apropia cumva unul de altul.

Brusc, își sili calul să se oprească în loc.

— Voi doi continuați-vă drumul, spuse, adoptând în mod voit un ton dezinvolt. Mi-ar dispăcea profund să constitui un subiect de distragere a atenției pentru voi, când amândoi sunteți atât de adânciți în doliu.

Cei doi se uitară oarecum surprinși la el și apoi unul la celălalt, iar sclipirea ironică pieri din ochii lor. Un lucru pe care îl învățaseră de-a lungul anilor prieteniei lor era acela că trebuia să fie sensibili unul față de dispoziția celuilalt. Era posibil să nu-și dea seama imediat că unul dintre ei nu împărtășea dispoziția grupului, dar, de îndată ce sesizau acest lucru, manifestau numaidecât înțelegere.

— Iar tu ai nevoie să fii singur, zise Nat. Destul de corect, Rex.

— Ne vom revedea acasă, spuse Eden.

Nici o vorbă care să dea de înțeles că ei ar fi

crezut că el avea de gând să refacă drumul călare, ca s-o găsească pe Catherine Winters. Nici o urmă de sclipire ironică în ochii lor. El nu înțelegea prea bine de ce nu era în stare să vadă el însuși aspectul amuzant al situației. În definitiv, mai fusese respins și altă dată. Tuturor li se întâmplase ceva asemănător. Și, de obicei, fuseseră capabili să râdă pe propria lor socoteală, ca și unul de altul. În fond, nici unul dintre ei nu era irezistibil în mod infailibil pentru sexul frumos.

Fără un cuvânt, vicontele își întoarse calul în loc și porni înapoi, de-a lungul aleii. Ar fi putut să pretindă că avea o treabă în sat, dar era cam devreme pentru așa ceva. În afară de asta, ei ar fi știut că el mințea. Când ajunse la capătul aleii, porni înapoi pe drumul pe care veniseră cu câteva minute mai înainte, depărtându-se de sat. Nu se grăbea. Spera să fi trecut destul timp pentru ca ea să fi dispărut fără urmă. Nu că ar fi fost multe poteci lăturalnice pe care ea ar fi putut să piară din vedere. Știa că, probabil, câinele ei îi încetinise mersul, fiindcă ea nu-l ținea în lesă, iar lui îi plăcea ca, în timpul plimbării, să hoinarească și să exploreze.

Spera că nu va reuși s-o ajungă din urmă. Chiar și așa, fu dezamăgit când se păru că ea dispăruse într-adevăr din vedere. După ce călărise vreme de câteva minute, nu vedea nici un semn de-al ei, cu toate că putea să vadă la o distanță mărișoară înaintea lui. În curând însă, își dădu seama unde ar fi putut să se ducă. Deodată, în fața ochilor îi apărură una dintre porțile laterale care permiteau accesul

în parc. Era închisă, dar sigur că ea ar fi închis-o în urma ei, pentru a păstra cerbii înăuntru. Încercă poarta. Aceasta se deschise cu ușurință. În mod evident, era folosită frecvent. Își întoarse calul în loc și intră în parc.

De-a lungul acestei margini a parcului se înălțau arbori bătrâni. Zona respectivă fusese un loc de joacă preferat pe vremea copilăriei. Chiar și mirosul îi era bine cunoscut, ca și umbra, și tăcerea. Descălecă și își conduse calul ținându-l de căpăstru. Poate că totuși ea nu venise pe aici. Dar chiar dacă ar fi fost așa, el avea să-și continue drumul, înapoindu-se acasă pe traseul acesta. Întotdeauna îi plăcuseră copacii. Din nu se știe ce motiv, puteai, oricând să te bazezi pe ei ca să-ți dea un sentiment de liniște sufletească.

Apoi auzi trosnetul unor ramuri, și micul terier cafeniu cu alb veni spre el ținându-l și își propti labele din față pe picioarele lui. Câinele dădea din coadă. Probabil că își făcuse un prieten, gândi vicontele. Câinele nici măcar nu lătra.

— Dă-te jos, domnule, îl avertiză pe cățel. Nu-mi place să am urme de labe nici pe cizme, nici pe pantaloni.

Câinele îi linse mâna. Vicontele remarcase și mai înainte că terierul nu avea să câștige vreodată vreun premiu pentru supușenie. Era clar că ea îl răsfățase.

— Toby, unde ești? o auzi el chemând. Toby?

Și apoi, tocmai în timp ce el lua în mâini două labe și le punea pe pământ, se ivi și ea. Se opri și se uită la el, iar el îi întoarse privirea. Asta fusese o

prostie, gândi e. De ce o făcuse? Ea era o femeie virtuoasă, și el nu voia să aibă nimic de-a face cu femeile virtuose. În nici un caz într-o situație de unu contra unu.

Dar ce se întâmplase cu hotărârea luată ieri?

Ea se uită dincolo de el, de parcă s-ar fi așteptat să-i vadă pe Nat și pe Eden, apoi privirea îi reveni la el. Nu spuse nimic.

— La urma urmelor eu mă aflu pe pământul fratelui meu, zise el. Care e scuza dumitale?

Bărbia ei se înălță.

— Domnul Adams a deschis parcul pentru oamenii din sat, replică ea. Dar tocmai sunt în drum spre poartă. E vremea să ne ducem acasă.

— Întoarceți-vă printre arbori, îi sugeră el. Puteți ajunge de aici până la poarta secretă, evitând astfel poteca publică și satul. Este un traseu mult mai plăcut. Vă voi arăta drumul.

— Îl cunosc, mulțumesc.

El ar fi trebuit să lase lucrurile așa. A face drumul înapoi, printre arbori, împreună cu ea, ducându-și calul de căpăstru și așteptând ca Toby să exploreze fiecare copac, i-ar fi luat cel puțin o jumătate de oră. Absolut singur cu ea, printre arbori. Claude i-ar tăia capul.

Îi zâmbi doamnei Winters.

— Atunci, îmi dați voie să vă însoțesc? o întrebă. Cu mine sunteți în perfectă siguranță. Nu mă dedau la seducții la ore atât de matinale.

Ea se îmbujoră, iar el îi reținu privirea, continuând să zâmbească, trăgând ușor de firul acela invizibil dintre ei.

— Cu greu aş putea să vă interzic acest lucru, replică ea, când eu sunt aceea care a încălcat proprietatea, iar dumneavoastră sunteţi oaspetele.

Dar el observă că ea nu mai pomenise nimic despre întoarcerea pe drum prin poartă.

Porniră unul lângă altul, fără a se atinge. Totuşi, el o simţea atât de aproape încât i se tăia respiraţia.

— Primulele sunt toate în floare, remarcă el. Narcisele se vor desface în curând. Primăvara este cumva anotimpul dumneavoastră preferat, aşa cum este pentru mine?

— Da, răspunse ea. O renaştere. O nouă speranţă. Făgăduinţa verii care urmează să vină. Da, este anotimpul meu preferat, chiar dacă grădina mea nu e la fel de plină de culoare cum va fi mai târziu.

O nouă speranţă. El se întrebă care erau speranţele ei, care erau visurile ei. Oare avea speranţe sau visuri? Sau avea o existenţă placidă şi mulţumită, care nu avea nevoie de nimic altceva?

— O nouă speranţă, spuse cu glas tare. Dumneavoastră ce speraţi? Ceva anume?

Când se uită în jos, spre ea, o văzu că privea drept înainte. Ochii ei păreau luminoşi, şi el ştiu răspunsul la una dintre întrebările lui tăcute. În privirea ei era nostalgie, dor.

— Mulţumire, răspunse ea. Linişte.

— Şi nu aveţi nici una, nici alta, de vreme ce sunteţi nevoită să le speraţi? insistă el.

— Le am pe amândouă. Se uită o clipă în sus,

spre el. Vreau să le păstrez. Ambele sunt fragile, să știți. Tot atât de fragile ca formula „fericit până la adânci bătrâneți”. Nici una din ele nu este o stare absolută la care ajungi și apoi o păstrezi pe vecie. Aș vrea să fie așa.

El îi tulburase pacea. În glasul său nu se simțea nici o acuzație, dar el știa că acesta era adevărul. Și „fericit până la adânci bătrâneți”? Oare cu prilejul morții soțului ei descoperise că așa ceva nu există? Întocmai așa cum descoperise el asta cu ocazia nestatorniciei unei logodnice?

— Și dumneavoastră? întrebă ea, uitându-se în sus spre el cu o privire mai hotărâtă. Care sunt speranțele dumneavoastră?

El ridică din umeri. Oare ce spera? La ce visa? La nimic? Era un gând neliniștitor, dar poate că era adevărat. Numai atunci când nu speri nimic și nu visezi nimic îți poți ține sub control propria viață. De obicei, visurile implică alte persoane, și niciodată nu poți băga mâna în foc că alte persoane nu te vor abandona, că nu te vor face să suferi.

— Eu nu-mi bat capul și cu visurile, spuse el. Trăiesc și mă bucur de fiecare zi așa cum este. Visând la viitor, îți irosești prezentul.

— O opinie generală, replică ea, zâmbind. Dar eu cred că este imposibil să trăiești conform acestui principiu. Cred că toți visăm. Cum altfel ar putea fi făcută viața suportabilă, uneori?

— Așadar, viața a fost uneori de nesuportat pentru dumneavoastră? Se întrebă dacă viața ei era într-adevăr plină de mulțumire. Trăise aici

vreme de cinci ani. Fusesse văduva de cel puțin tot atâta timp. Oare ce vârstă avea? Probabil în jur de douăzeci și cinci de ani. Prin urmare, de la vârsta de aproximativ douăzeci de ani, trăise singură. Era realmente cu puțință ca ea să fie mulțumită de o astfel de existență? O posibilitate era, desigur, ca viața ei de femeie căsătorită să-i fi fost insuportabilă și, prin contrast, văduvia să-i pară un paradis.

— Din când în când, viața este insuportabilă pentru noi toți, zise ea. Nimeni nu este îndeajuns de norocos încât să scape de toate aspectele întunecate ale vieții – așa cred.

Ajunseseră la râu, care curgea prin pădure, ieșind apoi din parc și dând ocol prin spatele satului. În locul în care se aflau acum, apele murmurau alergând la vale peste pietre și pe sub un pod de piatră arcuit, cu balustrade pe ambele laturi, pe care ei, în copilărie, obișnuiau să se cațere, ținându-și echilibrul cu brațele desfăcute.

— Dacă-ți dorești vreodată liniștea, spuse el, oprindu-se la mijlocul podului și sprijinindu-și brațele pe marginea de sus a parapetului, aici e locul potrivit. Nimic nu este mai liniștitor ca priveliștea și zgomotul apei care curge, mai ales când lumina cade pe ea filtrată printre ramurile copacilor.

Își lăsă calul să treacă în partea cealaltă și să pască iarba de pe mal.

Ea se opri lângă ei și se uită în jos, la apă. Câinele continua să alerge înainte.

— Am petrecut multe minute de apatie stând

chiar aici, zise. Poate nu își dădea seama că tonul nostalgic din glasul ei era mai grăitor decât înseși cuvintele pe care le rostise. Intonația aceea îi spunea lui că ea era de acord cu el și că existaseră multe prilejuri în care ea avusese nevoie să caute liniștea.

Își coborî privirea spre ea, așa cum stătea lângă el, zveltă, și de un blond auriu, și frumoasă. Vârfurile degetelor ei, în mănuși din piele de căprioară, se odihneau pe marginea balustradei. Dacă nu s-ar fi înșelat în calculele lui inițiale, gândi el, până acum ar fi cunoscut-o în toată intimitatea ei. Ar fi știut cum era trupul acela suplu și armonios sub mâinile lui, și lipit de propriul său trup. Ar fi știut cât de catifelată, și de caldă și de primitoare era ea în adâncurile ei. Ar fi știut dacă ea iubea cu o pricepere calmă sau cu o pasiune înfocată. Ar fi știut dacă cea dintâi putea fi transformată în cea de-a doua.

Ar fi pariat că era posibil.

Se întrebă dacă s-ar fi mulțumit s-o posede o dată sau de două ori. Oare ar mai fi fost la fel de aprins de dorință față de ea cum era acum? Sau – așa cum i se întâmpla de obicei cu femeile – ar fi fost de ajuns de îndată ce ar fi știut tot ce era de aflat? Și-ar fi pierdut interesul, și nici măcar n-ar mai fi urmărit-o în dimineața asta, pentru această deloc înțeleaptă plimbare prin pădure, singur cu ea?

Nu putea ști. Probabil niciodată nu avea să știe.

Nu-și dădu seama că stătuse uitându-se țintă și în tăcere la ea până în clipa în care ea își înălță

privirile spre el, chipul și ochii ei dând de înțeles că era perfect conștientă de asta.

El încercă să-i spună ceva, dar nu-i venea nimic în minte. Ea deschise gura ca pentru a rosti ceva, dar o închise din nou și își întoarse iar privirile spre apă. După aceea, el se întrebă pentru ce nu se îndrepta, pur și simplu, de spate și nu sugera să-și continue drumul. Se întrebă pentru ce nu se gândea ea la aceeași modalitate de a risipi tensiunea momentului.

Dar nici unul din ei nu se gândi la asta.

El se aplecă într-o parte și în jos, întorcându-și capul și căutându-i gura cu buzele sale. Și le întredeschise, ca s-o guste. Buzele ei tremurară de-a binelea înainte de a răspunde alor lui cu aceeași apăsare. El nu-i atinse nici o altă parte a trupului. Nici unul din ei nu-și desprinse gura de a celuilalt.

Sărutul nu dură mult, dar fu mult mai prelung decât ar fi trebuit să fie. El privi iarăși în apă. Era de presupus că și ea făcea același lucru. Era zguduit. Nu știa prea bine unde avea să ducă asta, și lui îi plăcea să fie stăpân pe legăturile sale amoroase. Ea refuzase să-i fie amantă. Iar el căpătase ferma convingere ca ea vorbise serios. Săruturile de dragul sărutărilor nu aveau nici un rost mai ales atunci când te puneau pe jar. Dar ele nu-i puteau duce nicăieri. În mod cert, pe el nu-l interesa nici un fel de relație permanentă.

— De dragul propriei mele păreri bune despre mine însumi, zise el, trebuie să recunoașteți că asta nu s-a întâmplat fără să fi vrut și

dumneavoastră, nu-i așa?

Urmă o tăcere îndelungată. El nu-și închipuia că ea avea să răspundă. Poate că nu-i înțelesese întrebarea. Dar, în cele din urmă, ea răspunse:

— Nu, nu s-a întâmplat fără să vreau.

Ar fi fost mai ușor dacă ea n-ar fi recunoscut asta. La dracu'! Ce voia ea de la viață? Numai mulțumire și pace? Nu și plăcere? Deși mai exista și o altă posibilitate, desigur.

— Presupun, zise el, cu un glas mai aspru decât intenționase, că vreți din nou o căsătorie.

— Nu, spuse ea repede. Nu, asta niciodată. Nu încă o dată. Pentru ce ar vrea o femeie să se transforme, de bunăvoie, în proprietatea unui bărbat și să sufere umilința de a-și pierde caracterul și însăși identitatea ei, supunându-le alor lui? Nu, înălțimea voastră, nu încerc să vă provoc să-mi faceți o ofertă onorabilă. Și nici vreun alt fel de ofertă. Am vorbit serios acum câteva seri, când v-am refuzat propunerea, și dacă credeți că eu sunt o seducătoare și luați drept dovadă acest sărut, atunci îmi cer scuze. Nu era destinat să seducă. Acum mă voi duce acasă. Singură, vă rog. Nu mă voi rătăci, vă asigur. Toby! strigă ea.

Se grăbi să străbată podul și să-și continue drumul de cum își făcu apariția terierul ei, ieșind dintre arbori și gâfâind nerăbdător. Vicontele nu încercă s-o însoțească. Rămase unde se afla, cu coatele pe balustradă, privind în jos, spre apă.

Ar fi putut să stea acolo multă vreme, dacă un trosnet în tufișuri nu l-ar fi făcut să ridice capul. Crezu că se întorcea ea, pentru cine știe ce. Dar nu

era decât unul dintre grădinarii sau paznicii de vânătoare ai lui Claude, care se uită la el puțin curios, își trase cârlionțul de pe frunte, și își văzu de drum.

Bine că individul nu s-a nimerit să treacă pe aici cu câteva minute mai devreme, gândi Lordul Rawleigh.

CAPITOLUL 7

Sătenilor din Bodley-on-the-Water li se părea că viețile lor se luminaseră simțitor. Timp de câteva zile bune, vremea fusese neobișnuit de însorită și caldă pentru acea perioadă a anului, astfel că arborii înverziră binișor, iar florile primăvăratice erau toate îmbobocite, prevestind apariția multor altora, care aveau să răsară pe măsură ce vlăstare verzi apăreau chiar și în grădinile celor care nu se bucurau de reputația de a fi iubitori ai grădinăritului. Câțiva miei albi și pufoși zburdau pe picioare subțiratic pe niște pajiști, alături de mamele lor mai mițoase și mai galbene.

Și, desigur, domnul și doamna Adams erau din nou acasă, împreună cu oaspeții lor, iar unul sau chiar mai mulți dintre aceștia își făceau apariția în sat, sau măcar treceau prin el, aproape zilnic. Câțiva dintre săteni fură chiar binecuvântați cu invitații la conac. Parohul și sotia lui au fost invitați de câteva ori, bineînțelese.

Amândoi făceau parte din clasa micii nobilimi – doamna Lovering era vară de-a doua cu un baron. Doamna Winters a fost invitată o dată. Domnișoara Downes a fost invitată să ia ceaiul cu doamnele, într-o după-amiază, la cererea Lady-ei Baird, care și-o amintea încă după multă vreme. Din păcate, doamna Downes era prea șubredă ca să iasă din casă pentru a-și însoți fiica. Dar domnișoara Downes se întorsese cu știrea că Lady Baird avea

să vină în vizită într-una din după-amieze.

Într-o seară, urma să aibă loc la conac o cină și un bal. Cu prilejul acela, bineînțeles că avea să fie invitată toată lumea cu o cât de mică pretenție de noblețe, de pe o rază de câteva mile de la conac. Urma să fie angajată o adevărată orchestră, nu numai pianul la care se cânta cu prilejul unor adunări sătești, în sala de la etaj a hanului. Serele din spatele conacului Bodley aveau să fie jefuite pentru a se pregăti aranjamentele florale destinate sufrageriei și sălii de bal.

Nici unul dintre planuri nu constituia o taină, după cum nu erau secrete nici activitățile zilnice ale familiei. Servitorii de la Bodley House nu erau neobișnuit de slobozi la gură, dar mulți dintre ei erau localnici, cu familii fie în sat, fie în fermele din jurul acestuia. Iar unul dintre valeti și câțiva dintre grădinari frecventau cârciuma, în orele lor libere. Doamna Croft, menajera, era o prietenă a doamnei Lovering. Veștile referitoare la persoane față de care toți manifestau un interes insașiabil nu puteau fi tănuite pe de-a-ntregul firește. Și, nimic nu era secret.

Din nefericire, linia de demarcație dintre vești și bârfe a fost întotdeauna subțire.

Bert Weller, ajuns într-o seară, la cârciumă, la cea de-a patra halbă de bere, povesti că o văzuse pe doamna Winters plimbându-și câinele în interiorul împrejmuirii conacului Bodley, la o oră foarte matinală, chiar în acea dimineață. Nu era nimic foarte ciudat în legătură cu asta. Doamna Winters se scula întotdeauna devreme. Deseori era

afară o dată cu cântatul cocoșilor. Și în mod frecvent se plimba prin parc, așa cum făceau mulți dintre săteni. Domnul Adams îi informase că le era îngăduit, deși ei nu erau siguri dacă doamna Adams era de acord ca ei să-și ia asemenea libertăți.

Singurul lucru ciudat – și poate că nu era deloc ciudat, admitea Bert – era acela că și Vicontele Rawleigh se aflase în pădure, la o depărtare nu prea mare, stând în picioare pe vechiul pod și privind în jos, către apă, în timp ce calul lui păștea în apropiere. De fapt, părea să nu fi fost nici o îndoială că doamna Winters venea dinspre pod.

Poate că se întâlniseră și schimbaseră saluturi matinale, sugera cineva.

Poate că se întâlniseră și schimbaseră mai *mult* decât niște saluturi matinale, dădu de înțelese Percy Lambton, cu o căutătură răutăcioasă, uitându-se în jur spre a obține aprobare.

Dar nu obținu nici una. Una era să comentezi un fapt real și chiar să faci puține speculații pe seama lui, și cu totul altceva era să răspândești zvonuri răutăcioase. Înălțimea sa lordul era fratele domnului Adams – fratele lui *geamăn-*, iar doamna Winters era o cetățeană respectabilă a propriului lor sat, chiar dacă nimeni nu știa de unde venise și cum fusese viața ei înainte de a se instala la Bodley-on-the-Water.

Poate că se întâlniseră întâmplător și se plimbaseră împreună. În definitiv, fuseseră prezentați unul altuia la conac, atunci când doamna Winters fusese invitată acolo.

Ar alcătui un cuplu destul de frumos, remarcă cineva.

Ah, dar el era *viconte*; își amintiră alții. Distanța socială era prea mare, deși ea era, fără nici o îndoială, o adevărată doamnă.

— Sau fosta cameristă a unei doamne, care a învățat să-i maimuțărească pe superiorii ei, sugeră Percy Lambton.

În timp ce doamna Hardwick reumplea halbele, conversația se îndreptă spre alte probleme.

Dar, cumva, vorba se răspândi. Și trezea interesul celor care o auzeau, deși acesta era însoțit de foarte puțină răutate. Trezea suficient de mult interes ca să-i îndemne să pândească, mai atent decât de obicei orice semn de apropiere între un personaj atât de important ca Viconteul Rawleigh și propria lor doamnă Winters. Înaintea nopții cu cina și balul, avură loc trei incidente. Trei incidente minore, este adevărat, dar pentru niște oameni care trăiau într-o asemenea izolare față de centrele de activitate și de bârfă, chiar și întâmplările mărunte pot căpăta o semnificație mai mare decât faptele înseși.

Duminică dimineața, toată lumea de la Bodley House se duse la biserică. Din strana ei, Catherine urmări cu oarecare amuzament cum doamna Adams, pusă la cel mai maiestuos șpiț, mergea în fruntea procesiunii, de-a lungul culoarului dintre bănci, către strana capitonată din față, unde se

așeza ea întotdeauna, deși era limpede că, pe locul acela privilegiat nu puteau să încapă toți însoțitorii ei. Cei mai mulți dintre aceștia fură nevoiți să stea pe lemnul gol și lustruit al băncilor din spatele ei.

Cu o seară în urmă, parohul și doamna Lovering fuseseră din nou invitați să ia cina la conac. Ea, Catherine, nu primise o asemenea invitație. Fusese o omisiune, cu tâlc, ținând seama de faptul că doamna Adams ducea lipsa unei femei printre oaspeții săi. În mod evident, o pedepsea pe Catherine pentru că avusese îndrăzneala de a sta singură cu Viconte Rawleigh în camera de muzică. Nu că situația ar fi fost o abatere crasă de la normele buneicuviențe, dar doamna Adams dorea ca, în săptămânile următoare, el să nu aibă ochi decât pentru sora ei. Orice altă femeie necăsătorită și având între optsprezece și patruzeci de ani trebuia văzută ca o amenințare.

Juliana se strecură în strană lângă Catherine, așa cum făcea ea uneori, și îi zâmbi într-un mod conspirativ. Doamna Adams nu părea să-i simtă lipsa. Presupunea, probabil, că fiica ei era împreună vreunul dintre oaspeți. La rândul ei, Catherine îi făcu cu ochiul copilei.

Nu primise invitație nici pentru cina și balul care aveau să aibă loc vinerea viitoare, dar nici acest lucru nu putea fi socotit surprinzător. La țară nu era ușor să aduni un număr suficient de oaspeți ca să-ți permiți să dai acelei adunări denumirea de bal. Toate persoanele, fără excepție, erau importante pentru succesul acțiunii.

Lui Catherine nu-i părea rău că figura pe lista

neagră a doamnei Adams. În ultimele trei zile fusese foarte fericită că nu dăduse ochii cu Vicontele Rawleigh. Acum se uită pe furiș la el, cum era așezat pe bancheta capitonată, alături de domnișoara Hudson și la două locuri depărtare de fratele lui. Dumnezeuule, dar ce semănau ca două picături de apă! Părea uimitor ca niște trăsături atât de frumoase să poată exista în dublu exemplar.

Sărutul acela! Fusese doar a întâlnire a buzelor. Nimic altceva. Nu însemnase nimic mai mult decât atât. Dar o lăsase pârjolită, distrusă. O obsedase vreme de trei zile și se întrețesuse noaptea în toate visele ei.

Nu o tulbura atât faptul că el i-l furase, cât acela că nu asta era realitatea. Ea știuse că se apropia. Ar fi fost o imbecilă dacă n-ar fi știut. Acolo, pe pod, atmosfera fusese încordată. Ea ar fi putut să întrerupă încordarea. Ar fi putut să spună ceva. Ar fi putut să se miște. Ar fi putut să-și continue plimbarea. Nu făcuse nimic din toate astea.

El fusese acela care o sărutase. El fusese acela care își apropiase gura de a ei... și buzele lui fuseseră acelea care se întredeschiseseră. Propriul ei rol fusese foarte pasiv, doar își împinsese buzele spre el. Încercase să se convingă ca lui îi revenea întreaga vină, că realmente fusese un sărut furat... după ce el o încredințase că nu obișnuia să seduca femeii la ore matinale.

Dar nu fusese un sărut furat. Fusese ceva împărtășit. Era și ea cel puțin tot atât de răspunzătoare pentru acel sărut. Nu-l evitase

pentru că... ei bine, pentru că îl dorise. Fusesse curioasă. Oh, nu, asta era o prostie. Fusesse însetată de el. Pur și simplu.

Dar cum ar putea ea acum să-și păstreze atitudinea de indignare îndreptățită cu care îi întâmpinase vizita la ea acasă și conversația din sala de muzică? Era o ipocrită. Dar nu mai voia să aibă de-a face cu el. Crezuse despre sine că depășise posibilitatea unei purtări atât de prostești.

Oh, eterna atracție a desfrânatului! gândi ea cu un suspin lăuntric, coborându-și cu hotărâre privirea spre cartea ei de rugăciuni și aplecându-și urechea către confidențele șoptite ale Julianei. În ajun, fetița călărise împreună cu uchiul său Rex, și acesta își purtase calul *în galop*, când îl rugase ea să facă asta, după care mama ei îl certase și îi spusese că fusesse cât pe-acți să leșine, iar tata răsese și-i spusese că unchiul Rex fusesse cel mai bun călăreț din cavaleria britanică, și, după aceea, domnul Gascoigne.

Dar serviciul divin începu, și Juliana trebui să fie convinsă să tacă... printr-un zâmbet și un semn făcut cu ochiul.

Intenția lui Catherine fusesse să se strecoare afară din biserică de îndată ce avea să se sfârșească slujba religioasă. Nu dorea deloc să se întâlnească față-n față cu vreun membru al grupului de la Bodley House. Dar, în realitate, nu se întâmplă așa. Juliana avea o altă poveste pe care ardea de nerăbdare s-o istorisească. Făcu o relatare emoționantă a după-amiezei pe care o

petrecuse la castelul Pinewood, unde Lordul Pelham o luase sus, până la parapet, și ea se speriasse, iar unchiul Rex coborâse cu ea în donjon, și ea se speriasse, deși nu era chiar un donjon, fiindcă exista acolo o poartă de ieșire cu grilaj, care ducea spre râu, și unchiul Rex spusese că numai romanticii credeau că era un donjon. În realitate, probabil că fusese un depozit pentru aprovizionarea făcută pe calea apei.

Până să se sfârșească istorisirea, toată lumea ieșise din biserică, și, în trecere, toți zăboviseră cu ochii asupra ei, căci Juliana stătea și sporovăia lângă ea. S-a terminat cu dispariția pe nesimțite, gândi ea cu amărăciune.

Juliana țâșni ca o săgeată înaintea ei, și chiar și atunci Catherine încă mai spera să se poată strecura neobservată. Dar se părea că întreaga congregație era adunată pe poteca bisericii sau pe iarba din colțurile curții acesteia. Iar reverendul Lovering, oprit pe treapta de sus a scării, îi reținu mâna într-a lui, după ce i-o strânsese, și o complimentă pentru aranjamentele de coprine și primule pe care le pusese pe altar.

— Trebuie să fim recunoscători pentru binecuvântarea florilor, chiar și pentru cei mai modești boboci de la începutul primăverii, cu care putem împodobi umila noastră biserică în cinstea ochilor iluștrilor noștri oaspeți, zise el. Consider, doamnă Winters, drept o dovadă clară de respect față de cler – căci sunt prea umil ca să cred că în această chestiune ar fi ceva personal – faptul că oaspeții domnului Adams, inclusiv Vicontele

Rawleigh, au socotit că e minunat să se roage împreună cu noi în dimineața asta.

— Da, într-adevăr, murmură Catherine.

Dar apoi veni Lady Baird s-o salute, aducându-i cu ea pe soțul ei și pe doamna Lipton. Și nu se știe cum, Lordul Rawleigh se afla și el acolo, făcându-i o ușoară plecăciune și ațintindu-și ochii asupra ei. Ea se temuse foarte tare să nu se înroșească la față. Se strădui cu desperare să nu se gândească la ultima lor întâlnire.

Sărutul acela!

Discută plină de vioiciune cu Lady Baird, cu Sir Clayton și cu doamna Lipton și își luă rămas-bun, de la ei de îndată ce politețea îi permise să se retragă.

— Doamnă Winters, zise un glas trufaș și destul de plictisit în clipa în care ea se întorcea să plece, vă voi conduce până acasă, doamnă, dacă îmi dați voie.

Aproape pe toată lungimea străzii satului. Aveau să treacă peste pod, și apoi pe lângă casa doamnei Dawnes, pe urmă pe lângă casa parohială și biserică, iar după aceea prin tot satul, până să ajungă la căsuța cu acaperiș de stuf din celălalt capăt. Și tot satul și jumătate din locuitorii regiunii, și familia și toți oaspeții de la Bodley House se aflau încă adunați în curtea bisericii și pe poteca din fața acesteia.

Nu era ceva foarte neobișnuit, desigur. Avea să se afle sub ochii tuturor pe toată lungimea drumului. I se mai întâmplase și în alte rânduri să fie însoțită până acasă după slujba de la biserică.

Dacă aproape oricare alt bărbat i-ar fi propus același lucru, ea n-ar fi simțit cumplita stânjeneală și sfială de acum. Dar singurul lucru pe care nu-l putea face era să-și urmeze instinctul și să-l asigure, că nu era deloc nevoie s-o conducă. Asta ar fi stârnit comentarii.

— Vă mulțumesc, îi spuse, pornind pe potecă și ieșind în stradă înaintea lui. Își dori din tot sufletul ca el să nu-i ofere brațul. El nu i-l oferî. Pentru ce Dumnezeu se purta așa? Oare nu putea să-și dea seama că ea voia să nu mai aibă nimic de-a face cu el? Dar de ce și-ar fi dat seama de așa ceva? În cursul ultimei lor întâlniri, ea îi îngăduise s-o sărute. Se simțea îngrozitor de umilită, și avea impresia că ochii fiecărui membru al congregației din această dimineață trebuiau să fie ațintiți asupra spinărilor lor și că, fără doar și poate, știau toți că ei doi se întâlniseră singuri în pădure, cu trei dimineți în urmă, și că el o sărutase.

Se rugă lui Dumnezeu, cu siguranță a suta oară, credea ea, ca Bert Weller să nu-l fi văzut pe Lordul Rawleigh în pădure, după ce o văzuse pe ea, în dimineața aceea.

— Doamnă Winters, spuse acum Lordul Rawleigh, se pare că v-am făcut un deserviciu.

Numai unul? La care din ele se referea, mă rog frumos?

— Nu ați fost la cină aseară, continuă el, și nici la dansul neoficial din salon, care a urmat, deși este evident că Clarissa consideră că numerele impare sunt provocatoare. Bănuiala mea e că ați căzut în dizgrație, și asta s-a întâmplat din vina mea.

Incidentul din sala de muzică, știți dumneavoastră.

— Nu s-a întâmplat nimic, replică ea, în afară de faptul că eu am cântat destul de prost muzica lui Mozart și că dumneavoastră mi-ați spus că asta v-a mirat.

— Iar dumneavoastră mi-ați adus o critică strașnică, zise el, la care nu mi s-a dat timp să ripostez. Clarissa s-a indispus, firește, găsindu-ne acolo. Sunteți mult prea frumoasă, doamnă, pentru liniștea ei sufletească.

Deși părea absurd, complimentul îi plăcu lui Catherine.

— Nu trebuie să se teamă, spuse ea. Din partea mea, nu aveți decât să rămâneți la dispoziția domnișoarei Hudson sau a oricărei alte doamne pe care ar alege-o doamna Adams. Realmente, pe mine asta nu mă interesează nici cât negru sub unghie.

— Și *eu* nu vă interesez nici cât negru sub unghie, zise el, cu un suspin pe care nu și-l putu înăbuși. Cât de înspăimântător de necruțătoare sunteți cu prezumția unui bărbat, doamnă Winters. De ce m-ați lăsat să vă sărut?

— Eu nu am... începu ea și își întrerupse brusc vorba.

— Ați face mai bine să vă întrerupeți la mijlocul frazei, spuse el, căci tocmai ați ieșit din biserică. Erați cât pe-acum să roștiți cea mai cumplită minciună. Întrebarea mea rămâne valabilă.

— Dacă v-am lăsat, răspunse ea, am regretat imediat, și de atunci n-am încetat s-o fac.

— Da, spuse el, în asemenea momente îți simți...

singurătatea, nu-i așa? Ați re trăit acel moment tot de atâtea ori ca și mine, în cursul ultimelor trei zile... și nopți?

— Nici măcar o singură dată, replică ea, revoltată.

— O afirmație pentru care nu vă pot acuza de minciună, nu-i așa? zise el, privind-o pieziș. Nici eu nu l-am re trăit o *singură* dată, doamnă Winters. Poate de douăzeci de ori, dar cred că asta ar fi o apreciere minimă. Nu cumva v-ați răzgândit în privința unui anumit răspuns pe care mi l-ați dat la o anumită întrebare?

Ajunseseră la casa ei. Catherine deschise poarta, trecu repede în dosul ei și o închise cu hotărâre în urma sa.

— Nu m-am răzgândit absolut deloc, Înălțimea voastră, zise ea, întorcându-se să-l privească cu asprime. Oare de ce trebuie ca bărbații să-și închipuie că un sărut dovedește dorința și chiar nerăbdarea de a te preda cu totul?

— Păcat, spuse el, strângându-și buzele. Mi-ați stimulat apetitul, doamnă, și îmi displace profund să mi se stârneasă apetitul când nu urmează nici un festin care să-l domolească.

Ea era revoltată. Ce i-ar mai fi plăcut, gândi, să întindă brațul pe deasupra porții și să-l plesnească tare peste față! Ar fi avut o satisfacție nemaipomenită să vadă urma degetelor ei înroșindu-se pe obrazul lui frumos. Dar gândul că era posibil să se afle cineva mai departe, pe stradă, care să aibă un câmp vizual îndeajuns de bun pentru a vedea întâmplarea, îi refuza această

plăcere. Cineva ar fi putut de asemenea să observe dacă ea s-ar fi răsucit pe călcâie și, cu pași furioși, ar fi pornit pe cărarea care ducea spre casa ei, turbată de mânie.

— Eu nu sunt un festin, Înălțimea voastră, ripostă ea, și niciodată nu vă veți satisface apetitul cu mine. Vă urez o zi bună. Se întoarse încet și cu demnitate, pentru a mulțumi pe oricine ar fi avut curiozitatea să-i privească din stradă, și se îndreptă spre ușă, în spatele căreia Toby avea o criză de isterie.

Făcu greșeala de a arunca o privire înapoi, înainte de a intra în casă, și prin aceasta strică efectul replicii ei de ieșire din scenă. El se uita în urma ei cu buzele strânse, având în priviri ceva ce semăna ciudat de mult cu o licărire de amuzament. Situația asta îl distra, gândi ea cu indignare. Se amuza pe seama ei.

După ce trânti ușa în urma sa, regretă că nu se putea întoarce ca s-o închidă altfel. Trânteai ușile numai atunci când erai mânios. Ar fi preferat să acționeze cu un dispreț ca de gheață. Expresia aceasta se potrivea cel mai bine în situația dată.

— O, Toby, zise, aplecându-se să-l scarpine pe burtă, făcându-l să treacă de la isterie la extaz, este cel mai oribil bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Nu numai că este un desfrânat primejdios, dar mai și crede că este amuzant să aibă o victimă care se leagănă la capătul undiței sale. Eu nu sunt o victimă, Toby. O să-și dea el seama de asta cât de curând. Ar face mai bine să-și îndrepte forțele către o femeie mai binevoitoare.

Necazul era că, în timp ce mergeau pe drum, ea se uitase la gura lui, și nu numai o dată. Și se înfiorase aducându-și aminte de senzația buzelor lui pe gura ei – calde, umede, ușor ispititoare. Dorise s-o simtă din nou.

— Nu, spuse cu hotărâre, urmându-și câinele în bucătărie. Nu ai voie să sari pe balansoar.

Toby sări pe balansoar și începu să se instaleze cât mai comod.

— Masculi! exclamă Catherine cu dezgust, întorcându-și atenția spre foc. Toți sunteți la fel. *Nu* este un cuvânt care nu figurează în vocabularul vostru. Pentru voi toți, *nu* înseamnă *da*. Aș vrea – oh, cât aș vrea să pot trăi fără nici unul din tagma voastră.

În numele masculilor de pretutindeni, Toby scoase un oftat adânc și se uită la ea cu ochi mulțumiți.

El nu era deloc sigur că, pentru doamna Catherine Winters, *nu* însemna în mod irevocabil *nu*. Cu regret bănuia că așa era, dar nu era absolut sigur.

Credea că și-ar pierde vremea dacă ar continua s-o urmărească. Dar descoperise că, oricum, nu se găsea nimic mai folositor cu care să-și ocupe timpul. Așa cum se așteptase, îi făcea mare plăcere să fie din nou cu Claude și Daphne, și bineînțeles că se bucura întotdeauna de tovărășia prietenilor săi. Când conversația din salon devenea

realmente prea insipidă ca să poată fi suportată, aveau întotdeauna posibilitatea de a pleca de acolo împreună, toți trei, spre a începe o conversație care să necesite folosirea unei cantități cât de mici din inteligența lor.

Dar simțea nevoia unei distracții.

Părea improbabil ca doamna Winters să accepte să se culce cu el. Cu atât mai rău. El voia tare mult să se culce cu ea. Dar chiar dacă nu reușea asta – iar el nu era pe deplin convins că se afla în fața unui caz fără speranță, se putea distra discutând cu ea, întărâtând-o, tachinând-o, revoltând-o, sau, pur și simplu, privind-o.

Trebuia să fie prudent desigur, să aibă grijă să n-o compromită. Claude era bănuitor, Clarissa era bănuitoare, Nat și Eden erau mai mult decât bănuitori. Ar fi fost incorect să încerce s-o găsească iarăși singură, afară, și să riște să fie văzuți – așa cum fuseseră cât pe-acți să fie văzuți de către grădinarul acela. Și Clarissa nu o mai invita la conac.

Trebuia să rezolve cumva problema. Leșiseră cu toții la o lungă plimbare călare, de dimineață. Ca de obicei el își jucase rolul de însoțitor al domnioșarei Hudson, deși, pe o porțiune a drumului de înapoiere, o lăsase în grija lui Nat, după ce remarcase că ea era mult mai relaxată în compania prietenului său decât într-a lui. Se înnorase și se făcuse frig. Clarissa decretase că după-amiaza aceea avea să fie petrecută acasă.

Așa că el nu supără pe nimeni când le sugeră lui Daphne și lui Clayton o plimbare pe jos. Cei doi

erau bine cunoscuți pentru adeziunea lor spartană la practicarea activităților în aer liber pe orice fel de vreme. Amândoi se înviorară în mod vizibil. Din fericire nimeni altul nu păru încântat de propunere. O dată afară și porniți la drum, fu destul de ușor să-i facă să străbată parcul în direcția porții secrete, pe care Daphne o uitase, iar Clayton n-o văzuse niciodată, și să le sugereze o plimbare prin sat, apoi pe aleea de dincolo de el, după care, pe poartă, să se întoarcă în parcul în care intrase el eu câteva dimineți în urmă.

Și bineînțeles că, o dată ce trecură pe poartă, fu ușor să observe că locuința doamnei Winters se afla în apropiere și să sugereze că poate aceștia i-ar fi făcut plăcere o plimbare împreună cu ei. În definitiv, remarcă viconte, el se plimba sirigur, în timp ce Clayton avea o doamnă la brațul său.

— Sărmane Rex! zise Daphne, râzând. Îți trebuie o soție.

Acesta era ultimul lucru din lume care îi trebuia lui. Dar planul funcționa bine. Ea era acasă. Așadar, asta nu era una dintre acele după-amieze în care era plecată undeva, ocupată cu opere de binefacere. Iar Daphne - fie binecuvântată! — luă asupra sa sarcina de a o convinge să li se alăture în plimbare și vorbi de parcă totul ar fi fost ideea ei.

— Ei bine, spuse Catherine Winters - arăta absolut încântătoare într-una din rochiile ei simple de lână, peste care își pusese un mare șorț alb, și cu una dintre bonetele sale de dantelă pe părul auriu, - tocmai am terminat de copt ceva în cuptor.

Sper că îmi veți scuza înfățișarea.

— Oh, nu face nimic, nu face nimic! o asigurară ei.

— Aerul proaspăt va fi plăcut. Iar Toby n-a mai ieșit la plimbare din zori. V-ar supăra dacă ar veni și el?

— Ce scump este! se extazie Daphne, aplecându-se să-l bată ușor cu palma pe cap. De cum trecuseră ei pragul, încetase să mai latre în schimbul unui scărpinat pe burtă.

Astfel că, peste câteva minute, după ce ea își scosese șorțul și boneta și-și pusese o pelerină și o bonetă mai elegantă, planul pus cu grijă la cale de el dăduse roade, iar vicontele se bucura iarăși de compania ei și mergea cu ea la braț - n-avea cum să refuze, de vreme ce Daphne se agăța de brațul lui Clayton. Și-și înclinau capetele în stânga și-n dreapta, salutându-i pe săteni și continuându-și drumul dincolo de sat, sporovăind cu toții până când trecură peste pod și ieșiră în câmp, iar el rămase în urmă pe neobservate, până ce se aflară îndeajuns de departe în urma lui Daphne și a lui Clayton ca să înceapă o conversație numai a lor.

— Îmi cer scuze dacă nu mi-ați dorit compania, spuse el, acoperindu-i vreme de câteva clipe mâna cu degetele sale. Am fost târât la ușa dumneavoastră, dând din picioare și țipând, de către sora mea, pe care ați cucerit-o.

Ea se uită la el neîncrezătoare.

— Au trecut două zile și trei ore de când v-am văzut ultima oară, continuă el. Spuneți-mi că v-a fost dor de mine.

Ea scoase un sunet care exprima îndoială, fără a mai fi nevoie de un cuvânt inteligibil.

— Da, zise el. Și mie mi-a fost dor de dumneavoastră. Carnetul pentru balul de vineri vă este completat?

— Oh! exclamă ea cu indignare. *Cum* vă mai distrați!

El se pomeni că-i zâmbește ușor ironic.

— Eu vreau două dansuri, îi declară. Primul vals – o voi bate la cap pe Clarissa să includă câteva – și dansul de la supeu. Mi le veți rezerva?

— Cred, replică ea, că mai ales aceste două dansuri trebuie rezervate de către dumneavoastră pentru o anume doamnă.

— Exact, zise el. Așadar, ne-am înțeles.

— Mă refeream la domnișoara Hudson, spuse ea.

Îndată ce intrară pe urmele lui Daphne și Clayton în parc, el știa că ea recunoștea traseul pe care îl urmaseră cu câteva dimineți mai înainte. În mod deliberat încetă să vorbească, pentru ca atenția ei – sau a lui – să nu fie abătută de la amintiri.

Sora și cumnatul lui se opriseră pe pod.

— Îți amintești, Rex, cum făceam echilibristică pe balustradă și mergeam dintr-o parte în cealaltă? îi strigă Daphne. Este de mirare că nu ne-am rupt gâtul.

— Da, răspunse el. Am multe amintiri despre podul acesta, Daphne. Majoritatea plăcute.

Simți cum mâna care se sprijinea ușor de brațul lui se încordează.

— Vă veți întoarce la conac împreună cu noi, pentru ceai, doamnă Winters? o întreabă Daphne,

zâmbindu-i. Sunt sigură că Clarissa ar fi încântată. Întotdeauna se plânge că nu avem o doamnă în plus.

— Nu, vă mulțumesc, se grăbi să spună doamna Winters. Îl am pe Toby. Și trebuie să mă întorc curând acasă devreme. Dar vă mulțumesc.

— A fost plăcut, zise Daphne. Izbucni apoi în râs. Vedeți, în după-amiaza aceasta Rex era bărbatul fără pereche, și se plângea că nu există nici o doamnă pentru brațul lui.

Când ajunseră la aleea principală, el fu în măsură să pună în aplicare ultima parte a planului său. Se aflau nu departe de sat.

— Tu și Clayton duceți-vă la conac, Daphne, le propuse. O voi conduce eu pe doamna Winters până la dânsa acasă.

— Oh! exclamă Daphne, uitându-se când la unul, când la celălalt, și el văzu o luminiță aprinzându-i-se în ochi. Da, vă rugăm să ne scuzați, doamnă Winters. Vă mulțumim foarte mult pentru compania dumneavoastră. Și a lui Toby. Este într-adevăr încântător.

— Vă urez o după-amiază plăcută, doamnă Winters, o salută Clayton, atingându-și pălăria.

— Iar eu mă voi purta foarte bine, spuse vicontele când rămaseră singuri. Vă voi conduce pe poteca din grădină, doamnă Winters, dar nu spre pierzanie. De fapt, către sat. Mă temeam să sugerez să ne furișăm spre poarta secretă. Mă temeam că în după-amiaza aceasta chiar m-aș alege cu fața palmuită. A fost cât pe-acți s-o pățesc duminică, nu-i așa?

Era, desigur, foarte ispititor s-o conducă pe celălalt traseu și să încerce să-i fure un alt sărut printre arbori. Dar mulți oameni o văzuseră plimbându-se prin sat la brațul lui. Aceleași persoane, sau cel puțin unele dintre ele puteau să stea la pândă, așteptându-le întoarcerea. N-ar fi fost bine ca oamenii aceia să-i vadă ieșind din pădure și pe poartă.

— Cât pe-aci, confirmă ea. Regret și-acum că nu am riscat să fiu văzută făcând asta.

Câteva persoane îl văzură conducând-o cuviincios pe alea dinspre Bodley House și de-a lungul străzii satului, până la poarta ei.

— Din păcate, zise el după ce ea trecuse de o parte a acesteia, el rămânând de partea cealaltă, ar fi mai bine să nu mă invitați la ceai, oricât de mult v-ați simți înclinată s-o faceți. N-ar fi indicat, și suntem observați.

Ea îi aruncă o privire grăitoare, iar el își coborî în mod deliberat ochii spre gura ei.

— Pentru același motiv, continuă el, ați face bine să nu-mi oferiți un sărut de ramas-bun. Altă dată, poate.

— Când o îngheța iadul!⁵ replică ea.

— Stimata mea doamnă, spude el, m-am obișnuit să mă aștept din partea dumneavoastră la expresii mai originale decât asta. Când o îngheța iadul. Ce clișeu jalnic!

— Bună ziua, Înălțimea voastră, zise ea cu răceală, întorcându-se să străbată poteca, și intră

5 Whwn Hell freezes over (engl.) = (aprox.) când o face plopul pere și răchita micșunele; la paștele cailor. (n.t.)

în casă, cu Toby înaintea ei. De astă dată nu trânti ușa.

Ah, se gândi el, măcar de s-ar putea! Încă nu era pe deplin convins că nici nu se punea problema intențiilor lui, dar chiar dacă era așa, schimbul de săgeți cu ea era mai plăcut decât se dovedea a fi eschivarea de a-i face curte lui Ellen Hudson.

Avea să obțină și cele două dansuri cu ea, vineri seară, își făgădui în gând, chiar dacă deocamdată ea credea că el nu avea să reușească... doar dacă, între timp, nu s-ar întâmpla să înghețe iadul.

Și, în fond, pentru ce ar dori cineva să sărute pe altcineva după ce ar fi înghețat iadul? Ca să împartă împreună căldura trupească? Gândul acesta avea farmecul lui.

CAPITOLUL 8

Îi făcuse lectură domnului Clarkwell. Apoi se așezase și ascultase amintirile lui din tinerețe, pe care le mai auzise de nenumărate ori.

— Chiar că nu trebuie să-l răsfeți, spusese doamna Clarkwell cu oarecare nerăbdare și, poate, cu puțină jenă. La bătrânețe, a devenit plictisitor.

— Îmi place să ascult, răspunsese Catherine, bucuroasă că vorbele acelea fuseseră rostite îndeajuns de departe de domnul Clarkwell, ca el să nu le audă. Pare foarte fericit când vorbește despre trecut.

— Da, știu. Nora lui își înălțase ochii spre cer. Nici vremurile nu mai sunt cum erau. Numai Dumnezeu știe ce se va întâmpla cu lumea asta.

Catherine își luase rămas-bun. Acum urma să-i facă o vizită doamnei Dawnes, care duminică nu se simțise în stare ca să vină la biserică. Totodată, va putea să stea puțin de vorbă cu domnișoara Downes, care, din cauza mamei sale, în zilele acestea nu putea să iasă din casă cât ar fi dorit și, ca atare, primea întotdeauna cu bucurie puțină tovărășie.

În după-amiaza aceasta avu suficientă companie ca să-o mulțumească pentru întreaga săptămână viitoare. Catherine nu se afla acolo de mai mult de zece minute – ibricul de ceai nici măcar nu apucase să fiarbă, când sosi Lady Baird. Însoțită de fratele ei, Vicontele Rawleigh.

Domnișoara Downes fremăta și tremura toată, după cum îi explică *sotto voce* lui Catherine, în timp ce aceasta o ajută să pregătească ceaiul.

— Ce cinste deosebită, doamnă Winters, șopti ea. Deși totul este din cauza dragei mele mame, desigur. Nu trebuie să mă umflu în pene.

În timpul ceaiului, doamna Downes avu o mulțime de lucruri de spus cu glasul ei neșovăitor, aproape masculin. Lady Baird sporovăi cât pentru două persoane. Domnișoara Downes tremura de emoție. Lordul Rawleigh se purtă agreabil. Catherine stătu aproape mută.

Desigur, își dădu ea seama aproape imediat, cei patru se cunoșteau de mult timp... Pe vremea când vicontele, fratele și sora lui obișnuiau să-și viziteze bunicii la Bodley House, doamna și domnișoara Downes locuiseră în casa parohială, împreună cu reverendul Downes. Din câte se părea doamna Downes și-i amintea ca pe niște copii vioi și zburdalnici, căroră le plăcea să găsească pretexte pentru a face vizite la casa parohială ca să guste prăjiturile făcute de ea.

— Aș fi făcut câteva, doamnă, zise domnișoara Downes, dacă aș fi știut că aveți intenția să veniți astăzi în vizită. Și pentru înălțimea voastră, Lord Rawleigh, desigur. Ceea ce nu înseamnă că vizita dumneavoastră neanunțată n-ar fi bine venită, fără îndoială. Și ne face o mare cinste, așa cum îi spuneam doamnei Winters chiar acum câteva clipe. Dar dacă aș fi știut...

— N-ai știut, Agatha, îi reteză doamna Downes vorba cu hotărâre, Lady Baird așteaptă încă puțin

ceai.

Asta o făcu pe domnișoara Downes să reînceapă să tremure.

Catherine se ridică în picioare înaintea celorlalți.

— Trebuie să mă duc acasă, spuse. Vă voi lăsa să vă bucurați de musafirii dumneavoastră, doamnă adăugă, zâmbindu-i doamnei Downes.

— Oh, așteptați o clipă, zise Lady Baird. Aveam de gând să facem două vizite în sat, nu-i așa Rex? Urma să venim întâi aici, și pe urmă la dumneavoastră. Este adevărat că v-am văzut aici, dar trebuie să mărturisesc că vreau un pretext pentru a vedea interiorul căsuței dumneavoastră foarte fermecătoare. Ne îngăduiți? Vreti să mai așteptați zece minute?

Din nu se știe ce motiv inexplicabil, Catherine se uită mai degrabă la Vicontele Rawleigh decât la Lady Baird. Oare, asta fusese ideea ei? El se uita la sora lui cu sprâncenele înălțate. Dar se întoarse spre Catherine. Părea amuzat și poate puțin... surprins? Ca și cum pentru prima dată ar fi auzit de propunerea de a-i face ei o vizită.

— Dacă nu vă supără, doamnă, spuse el. Trebuie să recunosc că am o curiozitate asemănătoare cu cea a surorii mele.

Ticălosul! Catherine și-l putea imagina stând în bucătăria ei și sugerându-i să se ajute reciproc să-și micșoreze plictiseala devenind amanți.

Își reluă locul.

Și astfel, peste un sfert de oră, sătenilor din Bodley-on-the-Water li se oferi încă o priveliște a oaspeților conacului, care se plimbau pe stradă

împreună cu doamna Winters. Vicontele Rawleigh mergea cu câte o doamnă la fiecare braț. Iar la capătul străzii, cotiră intrând pe poarta doamnei Winters și dispărură în casă.

— Oh, scumpetea asta de câine! exclamă Lady Baird, în timp ce Toby lătra și sărea în sus, întâmpinându-i cu bucurie. Ea îl trase ușor de urechi. Când voi pleca acasă, o să te fur, Toby.

— Vreți să treceți în salon? Întrebă Catherine. Simțea că se înăbușă, cu Vicontele Rawleigh în holul de intrare. Era atât de mare și de... masculin. Să pun un ibric la fiert.

— Pentru încă un ceai? Lady Baird izbucni în râs, în timp ce Toby îi lingeă mâna. Cred că nu, doamnă Winters. Vom fi plini de ceai dacă mai bem, nu-i așa, Rex? Aici e foarte plăcut. Aruncă o privire în salon, deși nu păși înăuntru. Cred că aș putea să fiu, fericită într-o căsuță ca asta... împreună cu dragul meu Clayton, desigur.

— Fără servitori, Daphne? zise Lordul Rawleigh pe un ton sec. În două săptămâni ai muri de foame.

Lady Baird râse.

— Casa dumneavoastră e situată cu spatele spre râu, doamnă Winters, remarcă ea. Doamna Lovering ne-a spus că aveți o grădină drăguță. Am putea s-o vedem?

Încă nu era foarte drăguță, bineînțeles. Arborii fructiferi deja înfrunzeau, e drept, și iarba era de un verde mai proaspăt decât fusese cu un mai mult de o săptămână sau două în urmă. Dar rondurile de flori de lângă casă erau aproape

golașe, iar peticul pentru legume era complet pustiu. Tufele de trandafiri, care se cățarau pe pereți de o parte și de alta aveau să fie lipsite de flori încă vreme de câteva luni de-acum încolo. Chiar și așa, grădina era pentru Catherine unul dintre cele mai îndrăgite locuri din lume.

— Ah, da, spuse Lady Baird după ce pășiră afară. Un mic liman de frumusețe și de liniște. Cu pajiști și coline dincolo de apă. Îl voi urma pe Toby în jos, spre mal. Nu trebuie să vă simțiți obligați să mă însoțiți. Porni către fundul grădinii, fără a se uita înapoi.

Catherine fu lăsată, în picioare, pe mica terasă din fața ușii ce dădea spre grădină, împreună cu Lordul Rawleigh. Se uită cu oarecare spaimă în urma musafirei sale care se îndepărta... deși grădina din spatele casei ei nu era cine știe cât de lungă.

— Cred, spuse vicontele, al cărui glas suna destul de plictisit, că însoțitoarea noastră face ceea ce fac toate însoțitoarele bune: ne încurajează și, totodata, ne oferă puțin timp doar pentru noi.

— *Însoțitoarea* noastră? Catherine încremeni. Ați aranjat asta, înălțimea voastră? Și Lady Baird a consimțit să vă fie complice? Oare ne va oferi destul timp cât să mergem *la etaj*?

— Oh, sfinte Doamne, nu! protestă el. Și cu atât mai regretabil. Daphne este decența întruchipată, doamnă. Iar asta este în întregime ideea ei, vă asigur. Nu m-a consultat după cum nu v-a consultat nici pe dumneavoastră. Cred că i-a intrat

În cap că eu aş avea o... oh, *slăbiciune* pentru dumneavoastră.

Şi ea era de acord? Sprijinea apropierea fratelui ei de o femeie cu origine necunoscută, o femeie care locuia singură într-o casă mică, fără nici un servitor?

— Şi ar fi şocată, întrebă ea, dacă ar cunoaşte adevărata, natură a interesului pe care mi-l purtaţi, înălţimea voastră?

— Ba aş zice chiar că ar face o criză de nebunie, zise el, numai că Daphne este făcută dintr-un material solid. Cam ca dumneavoastră.

— Toby o să-şi umple labelle de noroi, şi pe urmă va avea de suferit când va descoperi că trebuie să-î fie şterse înainte să poată intra în casă, spuse ea.

— Terierul acela are nevoie să fie ținut din scurt, doamnă. I se îngăduie să vă conducă viaţa. Dacă sunteţi atât de îngăduitoare cu un amărât de căţel, te cuprinde teama când te gândeşti cum aţi putea să fiţi cu un copil.

O cuprinse furia.

— Felul în care îmi place să mă port cu câinele meu nu este treaba dumneavoastră, ripostă ea. Cât despre altele, cum îndrăzniţi să vă închipuiţi că aţi şti ceva despre instinctele mele materne. Eu...

Dar el îşi pusese vârfurile degetelor pe braţul ei şi se apropiase cu un pas.

— Asta a atins cu siguranţă un nerv, zise. Scuzele mele, doamnă. Nu aţi putut avea copii?

Şocată, ea făcu ochii mari.

— Asta nu ajunge, spuse el. Tare mi-aş dori, doamnă Winters, să nu mă fi confundat cu fratele

meu geamăn, atunci, în prima zi. Sau ca zâmbetele dumneavoastră să fi vrut să spună ceea ce păreau să spună. Aveți asupra mea un efect tulburător.

— Cred că se numește... frustrare, replică ea, abia abținându-se să nu adauge cuvântul *sexuală*. Nu era atât de prost crescută, chiar dacă avea mânia drept scuză.

— Aș zice că aveți dreptate. Ochii lui îi scormoneau fața. Însoțitoarea noastră ne-a dat... cât? Cinci minute? A socotit că-i prea destul și atât.

Lady Baird revenea, urcând cu pași mari pajiștea. Toby țopăia pe lângă ea, ca și cum ar fi fost prieteni de o viață.

— Clarissa a fost de acord cu câteva valsuri pentru poimăine seară, anunță el. Sper să îmi cer dreptul asupra celor pe care le-am rezervat cu dumneavoastră, doamnă. Dacă vă îngrijorează felul în care progresează non-curtarea mea, vă voi informa că am rezervat dansul de deschidere domnișoarei Hudson și că am fost manipulat să rezerv tot cu ea dansul de după supeu.

Vocea lui era trufașă, poruncitoare. Catherine nu-și amintea să fi acceptat vreodată să-i acorde acele două dansuri. Gândul de a valsa cu el era insuportabil. O făcea să se simtă ca și cum cineva i-ar fi scos din picioare câteva oase esențiale și ca și cum un soi de pompă uriașă ar fi supt mai tot aerul din grădina ei.

— Încântător, declară Lady Baird când se apropie, uitându-se de la unul la celălalt, deși nu explica deloc ce anume i se părea atât de încântător. V-am răpit destul din timpul

dumneavoastră, doamnă Winters. Trebuie să plecăm, nu-i așa, Rex? I-am făgăduit lui Clayton că nu voi lipsi mai mult de o oră. Veți veni la bal? Aștept cu mare nerăbdare să vă văd acolo.

Catherine zâmbi.

Îi conduse până la poarta din față și ridică o mână în semn de rămas-bun în timp ce ei se îndepărtau pe stradă. Da, și ea aștepta balul cu nerăbdare. N-ar fi trebuit să-l aștepte. Ar fi trebuit să refuze invitația. Chiar și acum ar trebui să-și trimită scuzele. Dar, oh, să danseze iar! Să se simtă din nou tânără! Să danseze cu *e!*

Știa că nu-și va trimite scuzele.

Un minut mai târziu, intră în casă și rămase în picioare, rezemându-se de ușă, cu ochii închiși.

Te cuprinde teama când te gândești cum ați putea să fiți cu un copil.

Lăsa să-i scape un slab geamăt de durere. Își amintea cum ținuse în brațe un copil, un prunc micuț, subdezvoltat. Un răstimp foarte scurt. Ah, cât de scurt! Supraviețuise nașterii lui numai trei ore, și în cea dintâi ea fusese prea epuizată ca să-l ia în brațe.

După aceea, se învinovățise cu asprime. Totul fusese doar din vina ei. La început nu-l dorise. Nu-l hrănise bine, pentru că nu putuse să găsească energia necesară ca să se hrănească bine ea însăși. Și plânsese foarte mult. În zilele acelea își deplânsese amarnic soarta. Moașa îi spusese – prea târziu – că era important să-și mențină un moral ridicat. Și după aceea... Poate că îl înfășase prea călduros, sau nu îndeajuns de călduros. Poate

că îl ținuse prea strâns, sau nu suficient de strâns. Poate că dacă l-ar fi ținut în brațe în acea primă oră...

El murise.

Te cuprinde teama când te gândești cum ați putea să fiți cu un copil.

Își acoperi fața cu mâinile și făcu ceva ce făcea foarte rar în ultima vreme. Plânse.

Toby îi împungea piciorul cu nasul, scâncind.

Doamna Adams cheltuisese foarte multă energie cu pregătirile pentru cina și balul de la Bodley House. Era mult mai greu să găzduiești un bal la țară decât la oraș, așa i se păruse întotdeauna. La oraș le trimiteai invitații tuturor persoanelor din „lumea bună”, și te puteai bizui pe participarea lor în număr destul de mare pentru ca evenimentul să fie declarat un succes. Și întotdeauna veneau îndeajuns de mulți invitați. În definitiv, Claude era fratele și moștenitorul Vicontelui Rawleigh. La țară le trimiteai invitații aproape tuturor, cu excepția țărănimii, și sperai să vină suficient de mulți pentru ca evenimentul să nu fie proclamat un dezastru.

Iar începutul primăverii nu era timpul ideal pentru a da un dineu și un bal. În grădini nu erau suficiente flori, și abia dacă se găseau destule în sere. Șeful grădinarilor strâmbă din nas când i se porunci să le pustiască pentru ca, pe durata unei singure seri, casa să fie împodobită cu flori.

Dar, spre sfârșitul după-amiezei de vineri, sala

de bal și sufrageria arătau îndeajuns de festive pentru orice eveniment monden. Orchestra sosise și muzicanții își instalaseră instrumentele. Servitorii angajați în plus la bucătărie aveau cina și supeul sub control.

Orice altceva trebuia lăsat în voia sorții. Cel puțin încetase să plouă, după răpăiala care durase ieri toată ziua și după burnița mohorâtă din dimineața aceasta.

Doamna Adams stătea la măsuța ei de toaletă, în timp ce camerista aducea ultimele retușuri la împodobirea ei, prinzându-i diamante în jurul gâtului și la urechi. Se uită mulțumită la propria-i imagine reflectată în oglindă și, printr-o înclinare a capului, îi dădu de înțeles fetei că putea să se retragă, tocmai în clipa în care soțul ei intra pe ușa ce făcea legătura cu camera învecinată, care îi aparținea lui.

— Ah, frumoaso! exclamă el, venind lângă ea și punându-și mâinile pe umerii ei goi. Cu fiecare an care trece, devii tot mai încântătoare, Clarissa. Ești nervoasă? o întrebă, frământându-i mușchii încordați ai umerilor.

— Nu, zise ea cu hotărâre. La cină vor fi patruzeci. E lucru stabilit. Tot atâția au fost invitați la bal. Cu siguranță vor veni. O invitație la Bodley este un lucru râvnit de toată lumea.

El adresă un zâmbet larg imaginii ei din oglindă.

— Asta e starea de spirit în care te vreau, zise Claude. Arăți tocmai bună de mâncat. Presupun că încă nu mi se îngăduie câteva ronțăituri? Își înclină capul, să-i sărute ceafa.

— Tare aş fi vrut, spuse ea, să fi găsit o modalitate politicoasă de a nu o invita pe doamna Winters.

El îşi înălţă capul şi-i privi cu atenţie chipul în oglindă.

— Pe doamna Winters? Ce ţi-a făcut ca să te jignească, Clarissa? Adică, în afară de faptul că s-a născut frumoasă.

— Are purtări nepotrivite cu rangul ei, răspunse ea pe un ton tăios. Îşi dă aere. Țintește prea sus.

— Fără îndoială, zise el calm, intenționezi să continui.

— Pe Rawleigh îl interesează Ellen, zise ea. Oricine vede clar acest lucru. Şi sunt foarte potriviți. Dar doamna Winters flirtează cu el. Săptămâna trecută l-a reținut, singur cu ea, în sala de muzică. Iar ieri, când am făcut o vizită pentru a întreba cum se mai simte doamna Downes cu sănătatea, domnișoara Downes a venit până la trăsură şi, din întâmplare, a menționat faptul că doamna Winters se afla la ele în casă atunci când Daphne şi Rawleigh le vizitaseră, în ajun. Iar după aceea, ei au însoțit-o până acasă la ea şi *au intrat în casă împreună cu ea*.

— Sunt sigur, draga mea, spuse domnul Adams, că, prezentă fiind şi Daphne, totul s-a petrecut în limitele bune-cuviințe. De fapt, probabil că totul s-a petrecut ca urmare a sugestiei sale. Nu cumva îți imaginezi ceva care, pur şi simplu, nu se întâmplă? Îmi cunoști opinia în legătură cu așa-zisa curte pe care i-ar face-o Rex lui Ellen.

— Am plănuit seara aceasta cu un anume scop,

zise ea. M-am gândit, Claude, că ar fi un prilej foarte nimerit pentru a face un anunț. Sau, cel puțin, pentru ca toată lumea să vadă cam ce se pregătește. *Nu* voi accepta ca planul meu să fie zădărnicit.

— Clarissa, replică el, cu un accent de fermitate în glas, Rex nu este o păpușă pe care s-o manevrăm noi. Nici Ellen nu este așa ceva. Și nici doamna Winters. Sunt convins că toți trei vor da dovadă în seara aceasta de o desăvârșită bună creștere. Mai mult decât atât nu putem pretinde. Nu putem să dirijăm curtarea unei femei, dacă participanții înșiși nu simt nici un entuziasm pentru asta. Și nu le putem interzice lui Rex și doamnei Winters să se uite unul la celălalt. Sau să danseze împreună, dacă simt o astfel de înclinare.

Ea se ridică în picioare și se întoarce cu fața spre el.

— Nu voi accepta asta, zise. Nu voi accepta ca femeia aceea să-i zâmbească, și să-și fluture pleoapele către el, și să-i distragă atenția. Nu știm cine este, Claude, sau ce anume este. Din câte știm noi...

— Știm, îi reteză el vorba cu severitate, că a închiriat de la mine o casă din sat și că în ultimii cinci ani a avut o purtare excelentă. Știu că fiecare cuvânt și fiecare faptă a ei au demonstrat că este o adevărată doamnă. Mai știu și că în seara aceasta urmează să fie oaspete invitat în casa noastră. Va fi tratată cu aceeași curtoazie, Clarissa, ca și oricare alt oaspete.

— Oh, zise ea, nu-mi place deloc când îți

încleștezi așa maxilarele și când privești cu asprime. Semenii mai mult ca niciodată cu Rawleigh. Nu face asta, Claude. Știi cât de îngrijorată sunt...

El o cuprinse în brațe și o strânse la pieptul său...

— Știu, îi spuse. Ești îngrijorată în legătură cu seara asta și în privința viitorului surorii tale. Ambele chestiuni vor ieși bine dacă, pur și simplu, vei lua lucrurile mai ușor. De ce să nu te bucuri de seara aceasta? Și rezervă-mi un vals! Insist. Privilegiul soțului și așa mai departe. Nu-mi pasă dacă nu e modern ca un soț și o soție să fie văzuți împreună atunci când dau o petrecere. Vei dansa cu mine!

Ea oftă.

— Mă înnebunești, Claude. Oh, aș vrea să pot dansa numai cu tine. Miroși foarte plăcut. O apă de colonie nouă?

— Cumpărată cu gândul la soția mea, replică el, ai utilizat cu speranța lascivă că, atunci când toată petrecerea se va fi terminat, să mai fi rămas suficient din noapte pentru ca eu să pot trage foloase de pe urma ei.

— Parcă pentru asta ai avea nevoie de apă de colonie! ripostă ea. Rawleigh i-a cerut lui Ellen primul dans. E promițător, nu-i așa?

El chicoti.

— Asta înseamnă că, măcar la început, nici unul din ei nu va rămâne să păzească pereții, spuse petrecându-i brațul peste al lui și îndreptându-se spre ușă. E timpul să coborâm ca să ne întâmpinăm oaspeții la cină, iubito.

Doamna Adams își dori din nou, deși de astă dată pe tăcute, ca doamna Catherine Winters să nu fi fost unul dintre invitați.

Lordul Pelham și domnul Gascoigne intenționau să plece săptămâna următoare. N-ar fi vrut să-și prelungească șederea mai mult decât se cuvenea, explicaseră ei. Nu erau foarte siguri unde aveau să se ducă, sau măcar dacă aveau să-și petreacă primăvara și vara împreună. Numai Londra părea să le fie interzisă amândurora. Ar fi putut să se ducă la Dunbarton, în Cornwall, reședința rurală a Contelui de Haverford. Acesta se afla acolo încă dinainte de Crăciun, și ar fi fost plăcut să-l revadă.

La Bodley se plictiseau, Lordul Rawleigh știa asta. Nu prea avea de ce să-i învinovățească. Lista de oaspeți a Clarisei ar fi putut fi descrisă mai curând ca o adunare de prieteni și de rude, decât ca o reuniune la un conac. Cu siguranță, nu se găseau prea multe lucruri care să rețină atenția unor domni sănătoși și neînsurați. Se gândise, pentru o clipă, să plece împreună cu ei. Plecarea ar fi constituit o modalitate de a o convinge pe Clarissa că, în ceea ce o privea pe sora sa, ea susținea o cauză pierdută. Și credea că și Ellen Hudson s-ar simți ușurată dacă el ar pleca.

Dar nu se putea hotărî să plece. Nu chiar acum. Nu înainte de a se convinge fără urmă de îndoială...

Bineînțeles că acțiunea lui de a insista pe lângă o

frumoasă văduvă ca aceasta să joace temporar rolul de metresă pentru el fusese condusă cu o lipsă de tact alarmantă. Daphne era ultima persoană care aflase de interesul lui. Ceea ce nu însemna că ea ar fi fost câtuși de puțin îngrijorată. Ba chiar dimpotrivă. Era de acord din tot sufletul. Dar ea nu cunoștea, desigur, natura interesului său, așa cum îl exprimase însăși Catherine Winters. Daphne credea că el începea s-o curteze pe acea femeie.

— Dacă vrei să vii mâine să călărești împreună cu Clayton și cu mine, îi spuse ea în timp ce se întorceau pe jos de la casa lui Catherine, nouă ne va fi milă de singurătatea ta, Rex, și am trece să vedem dacă doamna Winters nu va fi de acord să ne însoțească. Dar ea nu are cal. Hm! Atunci, o plimbare pe jos. Cu atât mai bine. Voi puteți rămâne puțin în urma noastră, așa cum ați făcut în după-amiaza de acum câteva zile, atunci când am remarcat modul în care te uiți tu la ea.

Dar în ajun plouase, și, deși Daphne și Clayton plecaseră să-și târască picioarele spre destinații necunoscute, el refuzase să-i însoțească. Probabil i-ar fi refuzat oricum. Dumnezeuule, doar nu era să curteze o posibilă amanta sub ochii indulgenți și incapabili să înțeleagă – ai surorii lui.

Dar seara de azi era noaptea balului. Dădu mare atenție felului în care se îmbracă, alegând o haină neagră și pantaloni până la genunchi de asemenea negri, și lenjerie albă, cu dantelă. Poate, că, la oraș, negrul devenea puțin cam banal, însă, în provincie, încă mai era o raritate. Își prinse în

mijlocul cravatei un ac cu diamant, singura lui podoabă. De regulă, disprețuia vestimentația prea spilcuită. În seara aceasta avea s-o evite cu orice preț. Nu avea de gând să fie mai arătos decât partenera lui.

Se bucură de prevederea lui când o văzu - de la distanță, în capătul celălalt al salonului, înainte de cină. Era îmbrăcată așa cum fusese la cina la care mai participase ca oaspete la conac. Purta rochia ei verde cu croială simplă, la care adăugase doar un șirag de perle în jurul gâtului. În părul ei nu existau pene sau alte podoabe.

Și cu acest prilej, le depăși în strălucire pe celelalte doamne prezente, inclusiv pe Clarissa, care scânteia de diamantele primite drept cadou de nuntă din partea lui Claude. Catherine zâmbea și stătea de vorbă cu doamna Lipton, un cuplu necunoscut și un bărbat pe care Lordul Rawleigh îl recunoscuse ca fiind arendașul pe care el și Claude îl vizitaseră cu aproximativ o săptămână în urmă. Holtei și neavând nici cu o zi mai mult de treizeci și cinci de ani, din câte părea. Blestemați fie-i ochii, pe care ar fi făcut mai bine să învețe să și-i țină pentru el, dacă și-ar fi cunoscut interesul.

Ochii ei îi întâlneau pe-ai lui, în partea cealaltă a încăperii, și îi zâmbiră pe jumătate. El se întrebă dacă și de astă dată îl confundase cu Claude. Dar nu fusese un zâmbet strălucitor. Poate c-ar fi fost mai nimerit să-l ia drept un sfert de zâmbet. În seara aceasta avea să danseze cu ea, își zise el în gând. Spera ca ea să nu aibă intenția de a evita cele două dansuri pe care îi ceruse să i le rezerve.

De asemenea, în seara asta el avea să-i fure un sărut, de bunăvoie sau prin viclenie. Cel de pe pod nu putea fi descris drept un sărut, dar iscase în el o poftă care trebuia satisfăcută. Chiar dacă nu putea fi avută în pat, avea să fie sărutată, pe toți sfinții! Asta nu avea să i-o refuze.

— Nici la un dușman nu te-am văzut uitându-te cu atâta ardoare, bătrâne, îi spuse Lordul Pelham, intrând în câmpul lui vizual. Doamna continua să fie insensibilă?

— Poate că, după seara aceasta, tu și Nat vă veți răzgândi în privința plecării, zise viconte, privind în jurul lui cu obișnuitu-i amestec de trufie și plictiseală. Se pare că Clarissa a scos la iveală, cu prilejul acesta, câteva femei destul de drăguțe.

— Nat a pus deja ochii pe roșcată, spuse Lordul Pelham, arătând cu bărbia spre colțul cel mai îndepărtat al încăperii, unde o fată drăguță stătea într-un grup, privind în jurul ei cu ochi larg deschiși și plini de interes. Dar este nervos, Rex, ceea ce e de înțeles. Încearcă să estimeze cam câți părinți, și veri, și unchi etc. — cunoști vechea litanie – sunt prezenți, spre a-l înconjura și a-l întreba ce intenții are, dacă s-ar întâmpla ca el să faca imprudenta, fie și numai de a-i zâmbi fetei.

Viconte Rawleigh chicoti.

CAPITOLUL 9

Catherine avusese tovarăși de masă agreabili – domnul Lipton de o parte, și Clayton Baird de cealaltă. Deși întâmpinarea pe care i-o făcuse doamna Adams fusese vădit rece, toți ceilalți fuseseră curtenitori și chiar prietenoși. Își alungă din minte gândul că înfățișarea ei era mult mai simplă decât a oricărei alte doamne prezente. Purta aceeași rochie verde ca la fiecare petrecere de seară din ultimii doi ani. Și perlele mamei. Acum, pe acestea le purta rareori – numai în ocazii foarte deosebite.

Nu conta că era îmbrăcată simplu și demodat. Nu venise pentru a se face remarcată, ci doar pentru a se bucura de o seară petrecută în societate. Și bineînțeles că, atunci când trecură în sala de bal, unde li se alăturară alți oaspeți, care nu fuseseră invitați la cină, ea constată că îmbrăcămintea ei nu era mai simplă decât a mai multora dintre soțiile și fiicele fermierilor arendași.

Dansă primele câteva dansuri țărănești cu unul dintre arendași. Îi zâmbi și se hotărî să se bucure de acea seară. Întotdeauna îi plăcuseră balurile, cu toată bogăția de sunete ale unei orchestre, și cu toate mirosurile parfumurilor și florilor, și cu splendidul vârtej de mătăsuri și satinuri multicolore, și cu sclipirile bijuteriilor în lumina lumânărilor.

Spera ca Viconte Rawleigh să se răzgândească

În privința celor două valsuri pe care spusese că avea să le pretindă. Cu siguranță se va răzgândi. Faptul de a o scoate pe ea în evidență printr-un dans, și cu atât mai mult printr-un vals, ar fi fost o afișare extrem de publică. Și de două ori? În mod sigur nu avea să facă asta. Înainte de cină, în salon, nu schițase nicio încercare de a se apropia de ea. Locul lui la masă fusese ales astfel încât să stea cât mai departe de ea. În sala de bal nu se apropiase de ea. Acum dansa cu Ellen Hudson într-o altă suită de dansuri decât a ei.

Declarase că avea să danseze dansul de deschidere cu domnișoara Hudson. Ce ar fi dacă ar intenționa să-și respecte și celălalt plan? Respirația lui Catherine se accelera.

În seara asta nu aveai cum să-l confunzi cu fratele său geamăn. Domnul Adams arăta extrem de bine în veșminte de diverse nuanțe de albastru. Înfățișarea Lordului Rawleigh îți tăia respirația, într-atât era de elegantă și... satanică, în negru și alb.

Domnul Gascoigne îi ceru următorul dans, un cadril. Își puse în minte s-o farmece și reuși. Ei îi plăceau ochii zâmbitori și silueta lui frumoasă, și se întrebă din nou cum se făcea că un bărbat putea fi la fel de chipeș ca altul și mult mai fermecător și degajat ca maniere, și, totuși, să nu aprindă în ea nimic altceva decât o caldă simpatie. În vreme ce celălalt...

Ei bine, poate că, pur și simplu, era ceva în firea ei care o îndemna să se simtă atrasă de bărbații care nu meritau asta. Cei doi domni care îi ceruseră mâna în decursul ultimilor trei ani

fuseseră ambii cât se poate de acceptabili, și ar fi fost partide bune pentru ea. Dar Catherine nu voise niciodată să se mărite decât din dragoste.

Niciodată. Țsta fusesse, pe jumătate, necazul ei...

Lordul Pelham dansă cu ea un alt dans țărănesc.

— În definitiv, doamnă Winters, îi spuse el, înclinându-se înainte de începerea dansului și revărsându-și asupra ei întreaga, forță atractivă a ochilor lui de un albastru intens, de ce i s-ar îngădui lui Nat să fie singurul care să danseze cu cea mai frumoasă fată din încăperea?

— Ah, replică ea, zâmbindu-i, sunteți un lingușitor. Un bărbat pe placul inimii mele, înălțimea voastră.

Era lesne să discuți și să râzi cu el. Ceea ce nu însemna că ar fi dispus de mult timp sau de suficient suflu pentru discuții și râsete – dansul era foarte energic.

— Cred că următorul va fi un vals, spuse pe un ton familiar în timp ce, după încheierea dansului, o conducea înapoi la locul ei. Mă bucur că doamna Adams este îndeajuns de inspirată încât să-l aducă la țară. Nu există niciun alt dans pe care i l-aș prefera. Cunoașteți pașii, doamnă Winters?

— Oh, da, răspunse ea. Este un dans frumos. Romantic.

Dar inima îi bătea cu putere și ar fi vrut să aibă la ea un evantai. Dintr-o dată, încăperea păru foarte încălzită și lipsită de aer. Poate, gândi ea, cuprinsă de o panică prostescă, ar fi fost posibil să plece repede spre camera de odihnă, a doamnelor și să se ascundă acolo cât timp avea să

dureze valsul. El dansase numai cu domnișoara Hudson, cu doamna Adams și cu Lady Baird. Ar fi părut foarte ciudat să danseze primul vals cu cineva care nici măcar nu făcea parte din grupul de oaspeți permanenți ai casei.

Dar probabil că el nici nu intenționa să danseze cu ea. Poate că tocmai asta constituia o parte din motivul ei de a dori să fugă de-acolo și să se ascundă. Ar fi fost întrucâtva umilitor să-l vadă conducând pe altcineva pe partea de pardoseală rezervată dansului.

Și atunci, Sir Clayton Baird se ivi alături de ea și era prea târziu ca ea să mai fugă. Stătu de vorbă cu ea unul sau două minute, și apoi o rugă să-i acorde valsul. Oh, Dumnezeule! Dar sigur că da, cel puțin, în felul acesta, ar compensa umilirea. Deschise, gura să-i răspundă și ridică pe jumătate mâna, pentru a și-o pune într-a lui.

— Îmi pare rău, bătrâne, se auzi din spatele ei un glas trufaș și plictisit. Am rezervat dansul acesta cu mult înaintea serii de azi. Poate că doamna Winters îl are liber pe următorul, ca să ți-l acorde ție.

Ea se întoarse cam brusc și își puse degetele în mâna întinsă a Vicontelui Rawleigh, îngăduindu-i s-o conducă pe pardoseala de dans, fără să arunce măcar o privire în urmă, spre Sir Clayton. Și știu fără urma de îndoială – deși formau unul dintre primele cupluri care se avântaseră pe pardoseala de dans și deși majoritatea ochilor erau, probabil, ațintiți asupra lor – știu că era bucuroasă. Că pentru asta venise. Că asta era ceea ce așteptase ea toată seara.

— Ați fost cât pe-aci, doamnă Winters, să-i cedați valsul meu cumnatului meu, spuse el, cu ochii săi negri pironiți asupra ochilor ei. Stăteau unul în fața celuilalt, fără să se atingă, căci muzica nu începuse. Aș fi fost foarte supărat. Niciodată nu m-ați văzut supărat, nu-i așa?

— Ar fi mai bine să nu vă văd? întrebă ea. M-aș transforma într-un fel de piftie tremurătoare? Cred că nu, Înălțimea voastră. Știu că în timpul războiului ați fost ofițer de cavalerie, dar eu nu sunt unul dintre recruții dumneavoastră.

— Niciodată nu i-am cerut vreunui recrut de-al meu să valseze cu mine, replică el. N-aș risca un scandal atât de bătător la ochi.

Fără să vrea, ea râse și fu răsplătită printr-o sclipire de amuzament din ochii lui.

— Ah, așa e mai bine, spuse el. Râdeți mult prea rar, doamnă Winters. Mă întreb dacă a fost o vreme când râdeați cu mai multă ușurință.

— Ați fi socotit fie nebun, fie foarte necopt la mijte, Înălțimea voastră, dacă ați izbucni în hohote râs la fiecare încercare de glumă, oricât de vagă.

— Cred, zise el, ignorându-i vorbele, că trebuie să fi fost o astfel de vreme. Înainte de venirea dumneavoastră la Bodley-on-the-Water. De ce în localitatea asta, pentru numele lui Dumnezeu? Pe atunci erați, probabil, doar ceva mai mare decât o fetiță. Dați-mi voie să ghicesc. Ați avut un puternic atașament romantic față de soțul dumneavoastră și, la moartea lui, ați jurat să nu mai râdeți niciodată.

Oh, Doamne sfinte, fă să înceapă muzica! Ar fi

vrut ca nimeni să nu se joace de-a ghicitul cu trecutul ei.

— Sau poate, continuă el, căsnicia dumneavoastră a fost o experiență atât de nefericită, încât v-ați retras într-un colț îndepărtat al țării și încă nu ați învățat să râdeți din nou, nestingherită.

În seara asta, ea venise aici ca să se *distreze*. Buzele i se strânseseră.

— Înălțimea voastră, spuse, sunteți impertinent. Sprâncenele lui se înălțară.

— Iar dumneavoastră, doamnă, îmi puneți la încercare răbdarea.

Nu era momentul potrivit pentru începerea unui vals - dansul pe care ea tocmai îl calificase drept romantic. Dar în clipa aceea începu muzica, și el se apropie ceva mai mult de ea, înconjurându-i mijlocul cu o mână și luându-i mâna dreaptă într-a sa. Ea își puse mâna stângă pe umărul lui. Vicontele porni cu ea în vârtejul dansului.

Mai valsase și altădată. De multe ori. Întotdeauna acesta fusese dansul ei preferat, și întotdeauna își închipuise că ar fi fost extrem de plăcut să danseze cu un bărbat care să însemne ceva pentru ea. În dansul acesta era ceva care sugera atâta intimitate și atâta romantism... ei poftim, din nou cuvântul acesta!

Nu romantism era ce simțea ea dansând cu Lordul Rawleigh. La început a fost o stare de neliniște, atât de violentă și de copleșitoare, încât crezu că era posibil s-o facă să leșine. Mâna lui pe mijlocul ei o ardea până în străfunduri. Simțea din

creștet până-n tălpi căldura trupului său, desi corpurile nu li se atingeau. Simțea mirosul coloniei lui, și ceva dincolo de acesta. Simțea însuși mirosul ființei lui.

După aceea, fu cuprinsă de o senzație de euforie. El era un dansator excelent, învârtind-o cu siguranță în jurul sălii de dans, fără a greși vreun pas și fără a se ciocni cu vreun alt dansator. Ea își potrivea pașii cu ai lui, și i se părea că niciodată nu se mai apropiase atât de mult de senzația că dansa în aer. Nicicând nu se simțise atât de minunat de fericită.

Și, în cele din urmă, se simți cuprinsă de sfială. În treacăt și neintenționat surprinse privirea doamnei Adams, în timp ce aceasta dansa cu soțul ei. Pe chipul doamnei Adams era întipărit un surâs, dar în ochii ei erau fulgere de oțel. Și furie.

Catherine își dădu seama că valsase ca și cum, după această jumătate de oră, n-ar mai fi urmat nicio clipă și de parcă nimeni altcineva n-ar mai fi existat în afară de ea și de bărbatul cu care dansa. Brusc, deveni conștientă că dansau într-o sală plină cu alte persoane și că, de fapt, timpul se întindea și dincolo de acea jumătate de oră. Un întreg rest de viață de trăit chiar printre acești oameni... cu excepția Vicontelui Rawleigh, care foarte curând avea să plece.

Se întrebă oare ce dezvăluiseră fața ei și mișcările trupului ei în timpul ultimelor cincisprezece sau douăzeci de minute. Și se uită în sus, să vadă ce se citea pe chipul lui.

El se uita intens în jos, spre ea.

— Dumnezeu, cât de doresc, Catherine Winters! spuse el. Căldura din cuvintele lui contrasta total cu nepăsarea din ochii lui.

Asta era ceea ce voiau să spună acei oameni care se declarau împotriva valsului, gândi ea. Era un dans care stârnea pasiuni ce nu trebuia să fie stârnite. Și urma ca ea să mai danseze cu el încă o dată, înainte de supeu?

— Cred, Înălțimea voastră că începeți să vă repetați. Am mai discutat despre problema aceasta și altă dată. Este o poveste încheiată.

— Așa să fie? zise el, coborându-și privirea, pentru o clipă pe buzele ei. Este încheiată, Catherine?

Ea știa că el era un seducător cu experiență și foarte iscusit. Și un desfrânat. Nu era primul pe care-l cunoștea. El știa ce putere avea să aibă rostirea numelui ei de botez de către buzele lui. Și desigur, nu se înșela deloc. Ea fu cuprinsă de tandrețe. Ceea ce, în împrejurările date, era ridicol.

În loc să-i răspunda, ea își aținti privirea asupra acului cu diamant care sclipea printre cutele complicate ale cravatei lui și continuă să danseze.

— Mă bucur, doamnă, spuse el când, într-un târziu, muzica încetase și el o conducea înapoi la locut ei, că nu mi-ați răspuns la ultima întrebare. Mi-ar fi displicut profund să fiu obligat să vă numesc mincinoasă. Dansul dinainte de supeu. Să nu-l acordați nimănui altuia. Nu v-ar plăcea dacă m-aș supăra pe dumneavoastră. Îi duse mâna la buzele lui și-i sărută degetele, după care se întoarse spre a se îndepărta.

Va trebui să plece înainte de valsul supeului, hotărî ea. Nu mai putea să suporte asta. Toată strădania de ani de zile devenea zadarnică. Era posibil să aibă nevoie de încă cinci ani pentru a-și recâștiga stăpânirea de sine și liniștea sufletească pe care le cunoscuse până doar cu două săptămâni în urmă. Poate că niciodată nu și le va recâștiga la Bodley-on-the-Water. Vor rămâne numai veșnice aduceri aminte. Dar nu putea să plece. Însuși gândul acesta era înspăimântător – să ia iarăși totul de la capăt, cu niște necunoșcuți. Dar chiar și dacă ar fi vrut să încerce, n-ar fi putut. Trebuia să rămână aici tot restul vieții ei.

Venise la Bodley House împreună cu reverendul și doamna Lovering. Poate că, își zise ea în gând, aceștia aveau să fie gata de plecare devreme, așa cum obișnuiau uneori, deși era improbabil ca ei să rateze supeul de dragul perspectivei de a se culca devreme. Îi căută din priviri fără prea multă speranță. Dar ei nu se vedeau nicăieri.

În curând află, întrebându-l pe majordom, că parohul fusese solicitat să se ducă la căpătâiul doamnei Lambton, care se simțea foarte prost, și plecase pentru a o lăsa mai întâi acasă pe doamna Lovering, înainte de a străbate, împreună cu Percy, fiul doamnei Lambton, cele cinci mile până la ferma lor. Catherine își dădu seama că plecaseră fără ea fie pentru că o uitaseră, fie, mai probabil, pentru că era încă devreme și ei presupuseseră că ea ar fi vrut să mai rămână și că avea să găsească pe altcineva care, la sfârșitul serii, avea s-o conducă în trăsură până în sat.

Oricine ar fi făcut asta, desigur. Oricare dintre vecinii care aveau să străbată satul în drumul lor spre casă ar fi fost destul de bucuros s-o lase cu trăsura la poarta casei sale. Domnul Adams ar fi chemat într-o clipă o trăsură care s-o ducă acasă. Nu avea niciun motiv să se simtă abandonată. Nu era foarte departe nici chiar pentru a merge pe jos, deși noaptea era înnorată și întunecoasă. Oricum, ei nu-i plăcea să meargă singură, pe jos, noaptea. Cu toate acestea, nu putea să-i ceară nimănui s-o conducă acasă atât de devreme, decât dacă ar fi reușit să inventeze la repezeală o indispoziție cumplită.

Din câte se părea, era obligată să rămână la bal până la sfârșit.

Zâmbi când Sir Clayton se apropie să-și pretindă dansul.

Ardea de dorința de-a o avea. Nu ținea minte să mai fi fost vreodată la discreția unei ispitedacă asta reprezenta Catherine Winters. Era mai înclinat să creadă că ea însăși nu știa prea bine ce vrea. Dar, oricum, purtarea ei își făcea pe deplin efectul pe care l-ar fi putu dori ea, dacă realmente îl provoca.

Trebuia să fie a lui.

Nu era deloc sigur că ar fi fost la fel de obsedat dacă ea i-ar fi devenit amantă după acea primă vizită, așa cum fusese convins că avea să facă. Nu credea că ar fi fost atât de obsedat. Dacă ar fi

avut-o atunci și pe durata celor două săptămâni care urmaseră, cu siguranță ar fi fost satisfăcut. Poate că încă ar mai fi dorit-o. Era neobișnuit de frumoasă și părea să aibă un caracter pe potriva înfățișării. Dar, cu siguranță, n-ar mai fi simțit dorința aprinsă care îl împingea acum spre ea.

Veme de câteva clipe, se gândi chiar să-și schimbe intențiile. Nu-l împiedica nimic s-o ceară în căsătorie, dacă ar fi vrut, își spuse în sinea lui. Dar nu acordă o atenție serioasă acestei idei. Nu voia să fie însurat. Este drept că o curtase pe Horatia și se logodise în mare grabă cu ea munai cu trei ani în urmă, dar acea experiență îl acrise. Se îndrăgostise de o femeie care în curând îl abandonase pentru un desfrânat. Iată ce bine se pricepea el să judece caracterul unei femei. Nu l-ar fi așteptat nimic altceva decât nefericirea, dacă s-ar fi căsătorit înainte să descopere slăbiciunile caracterului ei sau nesinceritatea declarațiilor ei de dragoste. Înainte de a se însura, va trebui să cunoască o femeie care să fie cu adevărat o parte din sufletul lui.

Și asta era, bineînțeles, o prostie romantică.

Nu, cu siguranță nu avea s-o ceară în căsătorie pe Catherine Winters numai pentru că se părea că nu există o altă cale prin care să se culce cu ea. În plus, nu știa aproape nimic despre ea. Ar fi fost pură nebunie să se însoare cu o persoană practic necunoscută, oricât de frumoasă ar fi fost.

Dar, oricât de mult se strădui să gândească rațional în timp ce dansa, și conversa, și astepta cu nerăbdare să înceapă dansul de dinainte de supeu,

nu reuși să-și domolească înflăcărarea. O dorea și, pe toți sfinții, avea s-o aibă, dacă exista o modalitate de a reuși asta fără a fi nevoit s-o violeze.

Așadar, făcu cu destulă neplăcere – și cu ceva mai profund decât o neplăcere – constatarea că, în timp ce domnii din jurul lui își luau partenererele pentru valsul supeului, ea nu era de găsit nicăieri.

— Ellen este liberă pentru dansul acesta, Rawleigh, îi spuse Clarissa cu viclenie, venind din spatele lui în vreme ce el se uita cercetător în jur. Dă-mi voie să te conduc la ea.

— Iartă-mă, Clarissa, zise el pe un ton mai aspru decât intenționase, dar mi-am rezervat dreptul de a dansa cu ea după supeu – a doua oară. Dansul acesta mi l-am păstrat pentru altcineva.

— Oh! Pentru cine? Se înăsprise și vocea ei.

El se simțea prea supărat pentru a se preface. În afară de asta, de ce s-ar fi ascuns? Când avea s-o găsească, avea să valseze cu ea sub ochii tuturor.

— Pentru Catherine Winters, răspunse.

— Doamna Winters? se miră ea. Oh! Trebuie să-ți fie foarte recunoscătoare, Rawleigh, sunt sigură, pentru o asemenea dovadă de atenție din partea ta. Și ar fi a doua oară când dansezi cu ea?

— Scuză-mă, Clarissa, zise el, îndepărtându-se. Era limpede că ea nu se afla în sala de bal. Și nici pe palierul din fața acesteia. Sau în salon, unde câteva persoane în vârstă jucau cărți. Unde se ascundea? Se ascundea de el? Oare fugise? Plecase acasă? Dar el fusese de față când reverendul Lovering fusese solicitat să părăsească

serata. Nu plecase împreună cu el. Venise împreună cu parohul și avea să fie nevoită să aștepte s-o ducă altcineva acasă, la sfârșitul balului. Doar dacă nu plecase pe jos. Cu siguranță nu fusese atât de nesăbuită, încât să facă asta de una singură. Oare unde era?

Nu se putea gândi decât la o singură posibilitate. Se duse să verifice în sala de muzică.

Se zărea puțină lumină care răzbătea pe ușile cu geamuri, peste care nu fuseseră trase perdelele. Dar în afară de aceasta, ea se afla în întuneric. Stătea pe bancheta pianului, cu fața spre claviatură, dar fără să cânte. Sunetele valsului din sala de bal erau îndeajuns de puternice pentru a ajunge chiar și până aici. Ea nu-și ridică privirile când el deschise ușa și păși înăuntru. Vicontele străbătu încăperea, venind spre ea.

— E dansul meu, cred, spuse.

— Niciodată n-am vrut să se întâmple asta, zise ea.

— Asta? El simți că îi naște speranța. Ea nu voise ca *asta* să se întâmple, dar totuși se întâmpla?

O vreme ea nu-i răspunse. Își petrecu degetele mâinii stângi peste clape, deși nu le apăsă.

— Am douăzeci și cinci de ani, spuse ea. Am trăit aici timp de cinci ani. Mi-am făcut aici prieteni și cunoștințe. Mi-am alcătuit aici o viață care are un sens. Mi-am făcut din casa mea un cămin. Am un câine pe care să-l iubesc și de care să fiu iubită. Am fost fericită.

— Fericită! Va trebui să se certe cu acel cuvânt. Oare căsnicia ta, Catherine, a fost atât de

insuportabilă încât această existență - această semiexistență pe care ai dus-o - să-ți pară fericită?

— Nu v-am dat voie să-mi folosiți numele mic, spuse ea.

— În acest caz, răzbună-te spunându-mi Rex, replică el. Mă dorești tot atât de mult cât te doresc și eu.

Ea izbucni într-un râs lipsit de veselie.

— Bărbații și femeile se deosebesc foarte mult, spuse apoi. Ceea ce vreau eu este liniște sufletească și mulțumire.

— Plictiseală, ripostă el.

— Dacă vrei. Nu avea de gând să se certe cu el referitor la acest punct, chiar dacă el rămase tăcut pentru a-i da șansa de a protesta.

— Ai fost fericită cu soțul dumitale? o întrebă el.

Din nou, ea tăcu o vreme.

— Nu cultiv nici fericirea, nici nefericirea. Una nu durează îndeajuns de mult, iar cealaltă durează prea mult. Căsnicia mea nu vă privește, spuse ea. Eu însămi nu sunt un obiect de interes pentru dumneavoastră. Aș vrea să vă înapoiați în sala de bal, înălțimea voastră, și să dansați cu altcineva. Orice femeie de acolo ar fi bucuroasă să vă aibă ca partener.

— Eu vreau să dansez cu dumneata, zise el.

— Nu.

— De ce nu? Își coborî privirea spre ea. Până și arcuirea gâtului ei, în slaba lumină care venea prin fereastră, era elegantă, atrăgătoare.

Ea ridică din umeri.

— Nu-mi place, acea senzație.

— Senzația de a fi vie? Întrebă el. Ești o bună dansatoare. Preiei ritmul muzicii înăuntrul dumatăle și îl lași să te conducă.

— Nu-mi place să atrag atenția, zise ea. Ar fi bătător la ochi dacă aş dansa cu dumneavoastră a doua oară. Cumnatei dumneavoastră nu i-a plăcut asta nici prima dată. Eu sunt nevoită să trăiesc aici. Pe toată durata vieții. Nu-mi pot permite să dau naștere nici chiar celei mai mici bârfe.

El își puse un picior pe banchetă, lângă ea, și își sprijini antebrațul pe el.

— Nu ești obligată să rămâi aici, îi spuse. Poți pleca împreună cu mine. Îți voi găsi un cămin undeva, unde nu va trebui să-ți faci griji în legătură cu părerea altora, în afară de a mea.

Ea răsă iar.

— Un cuib al iubirii! Cu un singur bărbat căruia să-i fiu pe plac. Ceva foarte dezirabil, într-adevăr.

— Cândva, probabil că ți s-a părut dezirabil, spuse el. Atunci când te-ai căsătorit. Doar dacă nu te-ai măritat din alt motiv decât cel al iubirii. Nu știu de ce, dar nu mi te pot imagina făcând așa ceva.

— Asta s-a întâmplat demult, zise ea. Vă rog, să nu ne găsească iar cineva aici, împreună. Trase adânc aer în piept. Vă rog.

— Acesta e dansul meu, spuse el. Vino și dansează cu mine. Întinse mâna spre ea și își puse din nou piciorul pe pardoseală.

— Nu, zise ea. Este prea târziu pentru a ne alătura dansatorilor.

— Aici, insistă el. Dansează cu mine aici. Muzica

este îndeajuns de tare, și există suficient spațiu, iar pe podea nu este niciun covor.

— Aici? Pentru prima oară își înalță privirile spre el.

— Vino, zise el iar.

Ea își puse încet mâna într-a lui și, ezitând, se ridică în picioare. Dar când el îi înconjură mijlocul cu brațul și îi luă mâna într-a sa, ea și-o puse pe cealaltă pe umărul lui, și începură să se miște în ritmul muzicii, rotindu-se amândoi armonios prin încăperea întunecoasă. Era într-adevăr o bună dansatoare. Îl urmă în mișcări în așa fel, încât el nu avea impresia că ar trage-o după el, și nu simțea nicio teamă că ar călca-o pe picioare.

Dansară în tăcere. La început dansară corect, păstrând între ei distanța care se cuvenea, în ciuda poziției mâinilor lor. Dar când se uită în jos, spre ea, și când o rotire aduse lumină pe fața ei, el constată că ea dansa cu ochii închiși. O trase mai aproape de el, până când coapsele ei le atinseră ușor pe ale lui în timp ce se mișcau, și el îi simți vârfurile sânilor strivindu-i-se de haină. Și atunci, o trase încă și mai aproape, până când îi întoarse mâna spre a-i apăsa palma peste inima lui. Ea își sprijini fruntea de umărul partenerului ei, și mâna îi alunecă mai departe în jurul gâtului său.

În cele din urmă, muzica se opri și ei încetară să mai danseze.

O simți zveltă și suplă lângă trupul lui. Mirosea a săpun, mai ispititor decât oricare dintre parfumurile scumpe folosite de amantele lui. El se temea să se miște. Abia îndrăznea să respire. Dacă

ea era într-un fel de transă, el nu voia s-o trezească.

Dar, după o vreme, ea își înălță capul și îl privi drept în ochi. El nu-i putea vedea limpede expresia. Dar trupul ei rămânea arcuit, cald, lipit de al lui. El își înclină capul și o sărută.

De astă dată, se întredeschiseră și buzele ei. El își plimbă limba de-a lungul buzei ei superioare, de la un colț al gurii la celălalt și înapoi, pe buza inferioară. Ea nu se retrase, dar nici nu îi răspunse. Părea pe deplin relaxată, mai degrabă asemenea unei femei care tocmai făcuse dragoste. Numai că el fusese tras pe sfoară în privința dragostei, gândi el cu tristețe, în timp ce ea își retrăgea capul.

— Vă descurcați bine la treaba asta, zise ea. Presupun că faceți bine orice. Inclusiv seducția. Totuși, gata. Acum voi pleca.

Mai târziu. Avea să existe un *mai târziu*. Deocamdată, el nu va insista. Pentru moment era de ajuns. Dar când se va întâmpla, nu avea să fie nicio seducție. Avea să se întâmple cu deplinel ei consimțământ. Poate că ea încă nici măcar nu realiza asta.

— Atunci, vino, spuse el. Nu trebuie să așteptăm aici până când se termină toată mâncarea.

— Nu, zise ea. Nu mă gândeam la sala în care se oferă supeul. Am de gând să plec acasă.

— Cine te conduce? întrebă el, încruntându-se. Reverendul Lovering nu s-a înapoiat, nu-i așa?

— Am... am pe cineva, răspunse ea. Vedeți? Mi-am adus pelerina cu mine.

El nu se uită, dar bănuie că aceasta se afla

așezată pe un fotoliu.

— Nu te pricepi să minți, îi spuse el. Intenționai să te duci acasă pe *jos*, singură. Și atunci, pentru ce stăteai aici? Nu aveai curajul s-o faci?

— Nu-i vorba de asta, replică ea. Pe aici nu sunt animale sălbatice, și nici tâlhari de drumul mare. Nu e niciun motiv de teamă.

Dar din tonul ei el își dădu seama că ghicise bine. Ea ar fi vrut să plece acasă pe jos, dar îi era frică. Și i se părea prea devreme ca să-l poată ruga pe Claude sau pe oricine altcineva să ia o trăsură pentru a o conduce. Așa că-și căutase un refugiu în sala de muzică, sperând, probabil, să rămână acolo, nedescoperită, până la încheierea balului.

— Așteaptă aici, îi spuse. Urc să-mi iau o pelerină și te conduc până acasă.

— Ba nu! exclamă ea cu glas revoltat. Mă voi duce singură.

— Așteaptă aici, repetă el, punându-i un deget pe buze. Nici să nu te gândești să pleci pe furiș, Catherine. Dacă faci așa ceva, voi veni după tine cu mare tărahoi. Voi aduce cu mine o echipă de căutare, să răscolim tufișurile. Vei fi cumplit de stânjenită. Așteaptă aici până revin.

— Nu, replică ea. Nu. Dacă am fi văzuți împreună...

— Nu vom fi văzuți. Ajunsese deja la ușă. Se întoarse înapoi, să se uite la ea. Așteaptă-mă aici.

— În cazul acesta, voi veni la supeu, spuse ea.

Dar el ieșise de acum pe ușă. O închise în urma lui, prefăcându-se că nu o auzise.

Dacă ar fi plănuit el lucrurile, n-ar fi putut să iasă

mai bine decât așa. Nici ea nu le plănuse. Era sigur de asta. Dar avea să facă în așa fel încât ea să se bucure de întorsătura situației. Avea s-o facă să înțeleagă cât de bine era.

Catherine.

Nu-și amintea să mai fi fost vreodată atât de obsedat de o femeie.

CAPITOLUL 10

Ea nu-și dădea prea bine seama cum de ajunsese în situația asta. Se străduise din toate puterile să evite ispita sau posibilitatea iscării unor bârfe. A dansa cu Viconte Rawleigh și a se duce la masă împreună, cu el ar fi adus cu sine pericolul ambelor eventualități. Așa că părăsise sala de dans și aproape chiar și casa. Își luase pelerina și se dusese în sala de muzică, de unde ar fi putut să se strecoare afară, în noapte, fără a fi remarcată nici de valeți, nici de către alți oaspeți. Și, pe urmă, se oprise în prag, temându-se să plece. Afară era foarte întuneric, și drumul pe jos până acasă era mai lung de o milă, o bună parte din el trecând printre stejarii din capătul de jos al aleii de acces la conac.

Întocmai ca unui copil, îi fusese frică de întuneric.

Așa că se așezase pe bancheta pianului, încercând să-și adune curajul. Sau, dacă n-ar fi reușit, se hotărâse să rămână unde se afla până la terminarea supeului.

Nu părea deloc corect că acum problemele ei se complicaseră. Lipsa lui avea să fie remarcată. Pentru a o conduce până acasă și a se înapoia ar fi avut nevoie de aproape o oră. Ea presupuse că el intenționa să meargă pe jos, împreună cu ea, și nu va chema o trăsură. Asta ar fi fost și mai rău. Avea să i se simtă lipsa și poate că, pe urmă, cineva – în

mod sigur doamna Adams - avea să remarce că lipsea și ea.

Ar fi trebuit să rostească un „nu” foarte hotărât la sugestia de a fi condusă până acasă. Ar fi trebuit să urce iar în sala de bal. Chiar și acum, ar trebui să plece singură, pe furiș. El n-ar găsi-o, în întunericul acela. Iar ea nu credea că el ar pune în aplicare amenințarea de a porni cu mare tărașoi în căutarea ei. Nu ar alcătui o echipă de căutare. Asta fusese o amenințare prostească, destinată unei muieri credule.

Oh, Dumnezeule, nu-și închipuise că încă mai era credulă față de șiretlicurile bărbașilor.

Dar probabil că chiar așa era. Încă mai stătea în picioare, nedecisă, în sala de muzică, atunci când el reveni, părând mai satanic ca niciodată cu faldurile unei pelerine negre fâlfâindu-i pe lângă trup. Fără vreo intenție conștientă, își dădu seama că și ea își îmbrăcase pelerina. Își trase peste cap gluga ei mare și se înfioră.

— Acum, spuse el cu vioiciune, putem pleca.

— Nu e bine ce facem, protestă ea. Este foarte indecent.

El își ridică sprâncenele. Ea se întrebă dacă el știa cât de arogant părea când făcea asta, și ajunsese la concluzia că probabil știa.

— Ți-e teamă, doamnă Winters? o întrebă el.

Da, îi era teamă - teamă de el, teamă de întunericul de afară, teamă să se întoarcă în sala de bal împreună cu el. Îi dispăcea profund să-i fie teamă. Îi dispăcea să se simtă slabă și vulnerabilă, și în puterea unui bărbat. Întocmai ca data trecută.

Numai că de data aceasta era mai rău. De data asta, dacă ar ieși afară împreună cu el, ar face, acest lucru de bunăvoie, știind prea bine ce i-ar putea face „societatea” dacă vreodată s-ar afla adevărul.

Dar oare ce ar fi putut să-i facă „societatea” în plus față de ceea ce-i făcuse deja? „Societății” nu-i mai păsa de ea și nici măcar nu mai știa de existența ei. Ce prostie, să-i mai pese acum de reputația ei! Numai că...

— Doamnă Winters? Stătea în picioare lângă ușile cu geamuri, cu o mână pe clanța ușii și cu cealaltă întinsă spre ea.

— Nu, zise Catherine, înaintând spre el. Nu îmi este teamă, Înălțimea voastră.

De cum trecu pe lângă el ieșind pe terasă și deîndată ce el închise ușa în urma lui, viconte le îi înconjură mijlocul cu un braț, cuprinzând-o în faldurile pelerinei lui. O făcu să străbată în grabă terasa, pornind spre peluza întunecată. Ea își domoli un suspin ascuțit. Oare nu aveau să meargă pe aleea de acces?

— Drumul acesta e puțin mai scurt, zise el, și ceva mai intim.

Ceva mai intim. Cuvintele se imprimau, arzătoare, în mintea ei, și ea își auzea dinții clănțănind. Brațul lui era cald și ferm în jurul ei. Cu propria ei coapsă, simțea șoldul și coapsa lui, cu mușchii tari, foarte masculini. Trupul ei încă mai ardea de dorința pe care i-o aprinsese valsul lor și sărutul care îi urmăse.

Ceva mai intim.

Oare avea să fie în stare să-i reziste? Va dori să-i reziste? Va avea puterea de stăpânire necesară? Oh, toate astea începeau să-i aducă aminte de...

Se întunecase foarte tare. Ochii ei nu se adaptaseră pe deplin la întuneric, chiar dacă vreme de o oră, dacă nu mai mult, stătuse în întunecoasa sală de muzică. Cu toate acestea, el înainta cu pași siguri.

— E foarte întuneric, spuse ea cu glas tare, și cu spaimă, își dădu seama cât de slab îi suna glasul.

El se opri în loc și o întoarse cu fața spre el, apoi o sărută – de astă dată cu gura larg deschisă.

— Nu ți se va întâmpla nimic rău, îi spuse. În armată eram celebru pentru iscusința mea de a vedea pe întuneric. În afară de asta, pe vremea când eram copil veneam deseori aici. Mi-aș găsi drumul și legat la ochi.

Nu ți se va întâmpla nimic rău. Catherine aproape că izbucni în râs.

Fu și mai rău când ajunseră printre arbori. Era sigură că, dacă și-ar fi ținut o mână în fața ochilor, n-ar fi putut s-o vadă. Iar solul era mai neregulat. Dar el o ținea bine lângă el și își încetini numai puțin mersul. Părea să știe, într-adevăr, foarte bine unde se ducea. Și, totuși, ea aștepta ca el să se oprească. Aștepta... extazul. Deși nu era convinsă că asta avea să fie. Nu era sigură că, după aceea, ar avea măcar atâta consolare.

— Ah, iată-ne ajunși, spuse el, după ceea ce păru o veșnicie de tăcere încordată – oricum, încordată în ceea ce o privea pe ea. Simțul meu de orientare nu m-a înșelat.

Și, de astă dată, ea chiar vedea. O slabă sclipire de lumină, răzbătând printre ramurile arborilor, strălucea pe zăvorul porții secrete. Drumul se afla chiar dincolo de ea, iar casa ei se înălța la o depărtare de doar câțiva pași. Așadar, el o adusese într-adevăr direct acasă. Ușurarea o făcu să i se înmoaie genunchii. Și fusese chiar mai bine decât să fi mers de-a lungul aleii de acces și prin sat. Oricât de înaintată ar fi fost ora, riscul ca ei să fi fost văzuți în sat era mare.

Era o necuviință îngrozitoare, să se afle singură cu el, noaptea.

El își desprinsese brațul cu care o susținea, pentru a deschide poarta și a se uita cu precauție într-o parte și-n alta.

— Nu-i nimeni, spuse el. Întinse o mână ca s-o ia pe-a ei. Acum ea putea să vadă aproape limpede că poarta era deschisă, și dincolo de ea se vedea cerul. Vino.

Dar ea se trase înapoi.

— De aici încolo pot merge singură, spuse ea. Vă mulțumesc. A fost foarte amabil din partea dumneavoastră să mă însoțiți, înălțimea voastră.

Urmă o tăcere de câteva clipe, și apoi un chicotit.

— Asta-i o aluzie ca să-ți fac cea mai elegantă plecăciune și să debitez cel mai politicos discurs, cum că, pentru mine, ar fi fost o cinste și o plăcere? replică el. Vino, te voi conduce până acasă. S-ar putea ca, între locul ăsta și casa dumitale, să se afle vreo douăzeci sau patruzeci de tâlhari de drumul mare, care așteaptă să te atace. Cum mi-aș putea ierta, dacă ți s-ar întâmpla ceva

rău?

O privea râzând. Pe jumătate din fața lui cădea lumina palidă a cerului de dincolo de poartă. Era extraordinar de frumos. Dansase cu el în seara asta... de două ori. O dată în sala de bal, și o dată în sala de muzică, atunci când dansul devenise nu numai intim și romantic, dar și lasciv. Muzica și ritmul fuseseră doar o scuză pentru ca trupurile lor să se atingă și să se miște împreună. El o sărutase în seara asta, și ea îl sărutase pe el.

Dacă în ultimele două săptămâni, de la prima lui apariție la Bodley, existase vreun dubiu, acum nu mai rămasese niciunul. Toate barierele, și măștile, și armurile pe care și le construise ea în cinci ani de zile se prăbușiseră și dispăruseră fără urmă. Nu mai putea pretinde că nu ar fi fost o femeie tânără, cu nevoile și dorințele unei femei tinere. Și poate că acestea nici nu dispăreau o dată cu tinerețea. Poate fusese o prostie să încerce să se convingă că ar fi putut să le excludă.

— Vino, spuse el iar, mai blând. Mai irezistibil.

Ea nu-i luă mâna, ci trecu pe lângă el pe poartă și ieși în drum. Vreme de câteva clipe, se simți ca și cum ar fi fost izbită de realitate. El ieși în urma ei, închise poarta și o înconjură din nou cu brațul și cu pelerina sa.

În timp ce se apropiau pe cărare și când ea deschise ușa, Toby lătră. Lătrăturile răsunau foarte tare în miez de noapte. Catherine era atât de preocupată să-l facă să tacă, încât uită de intenția ei de a se întoarce în pragul ușii, de a-i spune cu hotărâre noapte bună Lordului Rawleigh și de a

Închide ușa dintre ei.

— Tăcere, domnule! zise el cu un glas liniștit dar ferm, și Toby se opri din lătrat, își agită coada și plecă în bucătărie... fără îndoială în culcușul lui confortabil de pe balansoar.

Apoi, ușa de la intrarea casei se închise, și holul rămase în întuneric. Iar ea se pomeni în brațele lui, învăluită în pelerina lui, și sărutată din nou.

Numai că nu era un sărut propriu-zis. Oricum, nu conform definiției sale. Gura lui era deschisă, și, nu se știe cum, dar tot așa era și a ei, iar limba lui se adâncea prădalnic în gura ei. Era un sărut insuportabil de intim. Aproape tot atât de intim... Mâinile lui se aflau sub pelerina ei, cuprinzându-i sânii, făcând sfârcurilor ei ceva care le întărea și o copleșea cu o senzație fierbinte prin sâni și mai jos, prin pânțele și până în coapse, în care stârnea o vibrație dureroasă.

Iar apoi, mâinile lui ajunseră în spatele ei, deplasându-se cu hotărâre în jos, cuprinzându-i fesele, trăgând-o cu putere spre el, ridicând-o puțin, în așa fel încât ea să poată simți duritatea propriei sale dorințe.

Așa trebuie să te simți când te îneci, gândi ea – această nevoie frenetică de a ieși la suprafață, de a încerca să sorbi aer și acest instinct contrar, care te îndeamnă să încetezi să te mai zbați, să lași ca totul să se petreacă mai ușor, să se întâmple ceea ce ar urma să se întâmple.

— Catherine, murmură el lângă buzele ei, cu glasul scăzut și răgușit. Ești atât de frumoasă!

Ea nu era în stare să gândească. Nu-și putea

organiza gândurile. Și-i simțea părul des și mătăsos printre degetele ei.

— Du-mă la etaj, îi spuse el la ureche. Orizontal, asta se face mai bine decât vertical.

Asta. Împreunarea trupurilor lor. Pătrunderea lui înăuntrul ei. Pentru plăcere. Deși ea nu cunoscuse niciodată plăcerea într-un astfel de mod, știa că, totuși, cu el avea s-o cunoască. Acum. În noaptea aceasta.

Nu-și mai putea aminti pentru ce nu era de dorit să fie amanta lui. Avea nevoie cu desperare de trupul unui bărbat. De trupul *lui* bărbătesc. De el. Avea nevoie de el.

Să fie amanta lui. Pentru cât timp? O săptămână sau două, cât va mai sta el la Bodley? Până atunci, el se va plictisi de ea. Nu avea s-o ia cu el, așa cum sugerase cândva de curând... nu reușea să-și aducă aminte când anume. Avea să fie iarăși singură. Cum avea să se simtă - în singurătate și pustietate, după ce va fi fost amanta lui pentru scurtă vreme?

Poate că nu va fi chiar singură. Poate că el o va lăsa gravidă.

El îi sărutase gâtul, și gura îi urca iar, peste bărbie, spre gură.

— Vino, îi spuse el.

— Nu. Glasul ei suna categoric, lipsit de patimă. Nu-și dăduse bine seama că avea să vorbească până în clipa în care rosti cuvântul. Dar știa că acesta trebuia să fie spus din nou. Nu.

El își retrase capul cu câțiva centimetri. Ea se întrebă dacă el o putea vedea. Fața lui nu era

decât o umbră.

— Doar n-ai de gând să fii dificilă, nu-i așa? o întrebă el.

— Ba da. Glasul ei era ceva mai ferm. Cred că sunt. Vreau să pleci acum, te rog!

— Dumnezeu! Ea constată că se afla lipită de perete, mâinile lui înconjurându-i capul și proptindu-se de el. Oare sunt nebun? Imaginația mea este atât de zglobie, încât ți-am interpretat greșit reacția? Când am dansat prima oară? În sala de muzică? Pe drumul spre casă? Aici? Nu-i posibil să-mi fi imaginat totul. Ești tot atât de aprinsă de dor fața de mine, pe cât sunt eu față de tine.

— Și în consecință, zise ea, ne ducem să ne culcăm împreună. Este perfect logic, nu-i așa?

— Da. El părea nedumerit și iritat. Da, este logic. Catherine...

— Nu voi fi amanta dumneavoastră, spuse ea.

— De ce nu? Capul lui se apropie cu doi centimetri de al ei. Pentru ce nu? Crezi că mă voi purta rău cu tine? Sunt obișnuit să dăruiesc tot atâta plăcere câtă primesc.

Chiar și atunci o străbătu junghiul unei dorințe trădătoare.

— Nu vă voi fi amantă, replică ea. Și nu trebuie să vă dau un motiv. Nu vreau. V-am spus-o și mai înainte. În seara aceasta am încercat să vă evit, retrăgându-mă în sala de muzică. Am încercat să vă împiedic să mă conduceți până acasă. Am încercat să vă opresc, să nu treceți împreună cu mine, dincolo de poarta secretă. Refuzurile mele au fost foarte clare.

— Tot așa cum trupul tău a grăit foarte clar prin invitațiile lui, replică el. Acum era realmente mânios. Vrei o căsătorie, nu-i așa, Catherine? Ți-ai apreciat favorurile la cel mai mare preț cu putință. Ei bine, îl voi plăti. Mărită-te cu mine.

Vreme de câteva clipe ea fu atât de șocată încât rămase mută.

— V-ați căsătorit cu mine, întrebă apoi, pentru a putea să vă culcați cu mine?

— Întocmai, zise el. Dacă nu există nicio altă posibilitate. Asta îți dovedește cât de mult te doresc. Ești mulțumită?

— Da, sunt mulțumită, spuse ea, dintr-o dată plină de răceală și mai nestăpânită de dorință ca niciodată în viața ei. Când brațele lui se întinseră spre ea, i le dădu la o parte. Sunt mulțumită că rațiunea și bunul meu simț m-au sfătuit bine în cursul ultimelor două săptămâni. Eu nu sunt doar un trup de femeie, înălțimea voastră. Corpul meu nu este un înveliș gol. Înăuntru există o persoană. O persoană căreia nu-i plăceți și căreia îi displace presupunerea dumneavoastră arogantă cum că ar fi suficiente câteva sărutări și mângâieri spre a vă stabili dreptul de a-mi folosi trupul pentru plăcerea dumneavoastră. De când v-am confundat pentru prima oară cu fratele dumneavoastră și v-am zâmbit, nu ați făcut nimic altceva decât să mă hăituiți. Chiar dacă v-am spus un *nu* categoric atunci când mi-ați făcut întâia vizită, n-ați vrut să credeți că vreo femeie putea fi atât de nebună încât să vă reziste. Ei bine, femeia aceasta preferă să fie nebună decât să devină proprietatea

dumneavoastră.

— Păi da, târfă ce ești, zise el pe un ton calm și aproape în glumă. Cred și eu că te distrezi. Nu-ți voi mai oferi un alt prilej. După noaptea asta, nu vei mai fi chinuită de mine, doamnă. Sunt convins că amândoi vom fi încântați să nu mai dăm ochii unul cu altul.

Toby stătea în holul de intrare, mârâind. Ea se uită la el, în fâșia de lumină care pătrunse prin ușă când aceasta se deschise, închizându-se apoi fără nicio blândețe. Rămase câteva minute în picioare, acolo unde se afla, aproape ca și cum ar fi fost nevoie de toată greutatea ei și de mâinile ei larg desfăcute pentru a sprijini peretele, să nu cadă. Toby scâncea.

— Vrei să te duci afară, spuse ea. Glasul îi suna cât se poate de normal. Părea ciudat să-și facă treburile bine cunoscute și obișnuite de a-l lăsa pe Toby să iasă prin ușa din spate, iar apoi de a intra în bucătărie să aprindă lampa și să facă focul pentru a pune la fiert ibricul de ceai. Trebuia să bea o ceașcă de ceai, oricât de târziu era. Și trebuia să rămâna un timp în decorul familiar al bucătăriei sale, înainte de a urca la etaj, să se culce pe pat – unde, chiar în clipa asta, ar fi putut să stea alături cu el...

Se simțea rău. Nu era deloc sigură că va fi totuși în stare să-și bea ceaiul. Se simțea rău și îngrozitor de vinovată. El o numise *târfă*. Nimeni nu-i mai pusese până acum o etichetă de o vulgaritate atât de îngrozitoare. Chiar și numai acest fapt în sine ar fi putut să-i provoace o senzație de greață. Dar și

mai rău era sentimentul că el fusese îndreptățit să-i spună așa.

O dată o acuzase că ar fi o seducătoare. Chiar era? Oare îl atrăsese în mod voit? îl dorise cu nespusă intensitate. Oare dorința ei fusese într-atât de vizibilă încât devenise o invitație? Nu încercase să evite niciuna din sărutările pe care i le dăduse el în noaptea aceasta. De fapt, le primise cu bucurie pe toate trei și participase din plin la ele.

Îl dorise. Chiar și acum, pântecul îi vibra de nevoia nesatisfăcută de a simți trupul lui înăuntrul ei.

Probabil că tot ce se întâmplase în seara asta era din vina ei. La fel cum tot vina ei fusese și în cealaltă împrejurare. Numai că, de-a lungul anilor, ea își recăpătase respectul de sine, judecând lucrurile la rece și ajungând la concluzia că nu fusese chiar vina ei. Decât într-o mică măsură. În măsura a ceea ce s-ar fi putut numi ațâțare.

Ca și acum. Se părea că ea era o seducătoare. Făcând invitații, dar nevoind să accepte consecințele.

Se ura pe sine... din nou. Cât de repede putea să dispară un respect de sine obținut cu atâta trudă!

Toby zgâria la ușă. Se ridică să-l lase să intre și observă că ibricul de pe foc începuse deja să fiarbă. Prepară ceaiul, stătu aplecată deasupra ibricului până fu gata infuzia și își umplu o ceașcă, deși era încă prea slab pentru gustul ei. Nu conta. Cel puțin, era fierbinte și umed.

Când se așază din nou, Toby se postă în fața ei,

cu limba legănându-i-se și cu ochii plini de speranță și așteptări.

— Nu are rost să spun *nu*, Toby, îi zise ea, cu oarecare amărăciune. Oricum, nimeni nu mă crede când spun *nu*.

Era o invitație în toată regula. Cățelul sări în poala ei și se ghemui comod. Suspină adânc și se pregăti să adoarmă cu ajutorul unei mâini liniștitoare care îi mângâia spinarea.

Ea își înălță ochii în tavan, legănându-se încet în balansoar, simțind soiul acela de profundă disperare pe care chiar cu o săptămână în urmă și-o amintise cutremurându-se și încercase să și-o alunge din minte.

Ceaiul i se răci pe masa de lângă ea și deveni tulbure.

Când părăsi casa lui Catherine, Vicontele Rawleigh era frustrat și mâniș. Închise cu hotărâre ușa în urma lui, nevoind să se coboare la a o trânti, și trecu drumul spre poarta secretă, fără a se uita nici înainte, nici la stânga sau la dreapta. Deschise poarta împingând-o, pași dincolo de ea și o închise și pe aceasta cu un pocnet sec.

Dacă ar fi fost tot atât de atent ca atunci când deschisese poarta secretă în drumul său spre casa lui Catherine, probabil că ar fi auzit și ar fi văzut o șaretă care se apropia de sat venind dinspre sud, chiar dacă vehiculul se afla încă la o oarecare depărtare.

Căruțașul își opri calul în loc de cum auzi deschizându-se ușa căsuței.

— Ei bine, zise Percy Lambton după ce poarta secretă se închise, ei bine, pe cinstea mea! Aș zice că asta nu era o priveliște pentru ochii dumneavoastră, domnule paroh.

Reverendul Lovering se încruntă.

— Cine era? întrebă el. Domnul Adams?

— Nu el, răspunse Percy. Vicontele Rawleigh, părinte. Venind dinspre casa doamnei Winters, la ora asta din noapte. Și-n casă nu-i nicio lumină. Mie mi s-a părut al naibii de dubios.

— Probabil că a însoțit-o acasă după bal, spuse parohul. Doamna Lovering și cu mine am fost nevoiți să plecăm mai devreme din cauza bolii mamei dumitale, Foarte îndatoritor din partea Înălțimii sale, desigur. Dar unde îi este trăsura? Și pentru ce s-o fi condus singur? Așa ceva nu se cuvine deloc.

Percy pufni disprețuitor pe nas.

— Asta nu-i pentru urechile dumneavoastră, părinte, zise apoi, dar toată lumea știe că, de câtăva vreme, se petrec unele nebunii. Au fost întâlniri în parc. Întrebați-l pe Bert Weller, dacă nu mă credeți. Și s-au plimbat braț la braț prin sat, fără pic de rușine, în văzul tuturor. E foarte clar ce s-a întâmplat în seara asta, deși îmi pare rău că ochii dumneavoastră au fost nevoiți să vadă astfel de lucruri.

Reverendul Lovering se uită înapoi spre casă, după ce o depășiseră, și văzu că în spatele ferestrei de la bucătărie se aprinse lumina. Era

Încruntat și avea o expresie severă.

— Nu la asta ne așteptam noi de la vizitatorii conacului, Percy, spuse el chiar dacă aceștia sunt viconți. Sunt trist și dezamăgit că Înălțimea sa își ia asemenea libertăți într-o localitate atât de respectabilă, și nu am nicio îndoială că la fel de dezamăgiți vor fi și domnul Adams și buna sa doamnă. Și, cu siguranță, nu la așa ceva ne așteptam din partea localnicilor respectabili, din Bodley-on-the-Water. Sunt profund tulburat.

— Dar ea nu este o localnică propriu-zisă, nu-i așa? replică Percy. Se află aici doar de câțiva ani. Și cine știe de unde o fi venit, sau ce soi de viață o fi dus înainte să se stabilească aici. Din câte știm noi, ar fi putut să fie o târfă... dacă-mi iertați cuvântul ăsta, părinte.

Ajunseseră la casa parohială, și reverendul Lovering coborî din șaretă.

— Poate am înțeles noi greșit, Percy, zise. O să trec mâine pe la Bodley House și o să stau de vorbă cu Viconte Rawleigh și cu domnul Adams. Între timp, ar fi mai bine să nu spui nimic.

— Eu? se miră Percy. Eu nu suflu o vorbă, părinte. Dacă se poate afirma ceva despre mine, este că-mi displac bârfele și că întotdeauna știu când să-mi țin gura. Treaba asta e urâtă. Nu mi-aș murdări buzele vorbind despre ea.

Parohul încuviință, dând din cap.

— Mama dumitale se va face bine, ca de obicei. Data viitoare când va crede că se află în pragul morții, ar fi preferabil să aștepți puțin înainte de a veni în goană la mine.

— Da, părinte, zise Percy, întorcându-și șareta în drum și pornind înapoi, spre casă.

Când trecu prin fața locuinței lui Catherine, aruncă o privire spre lumina de la fereastra bucătăriei și își țuguie buzele. O târfă la Bodley-on-the-Water - el știuse asta încă de la început, desigur. Acum, în sfârșit, aveau să se convingă toți. De mult nu se mai întâmplase nimic prin partea locului, care să facă viața mai interesantă. Abia aștepta să vină dimineața.

De necrezut, dar când Vicontele Rawleigh se înapoie la conac, balul era încă în toi. I se părea că, de când plecase, trecuseră ore întregi. Mai că se aștepta să vadă lumina cenușie a zorilor ivindu-se spre răsărit. Dar bănuia că, în realitate, lipsise mai puțin de o oră.

Nu se alătură petrecerii. Urcă în camera lui, sună să-i vină valetul și-l puse să-i facă bagajele. Scrise la repezeală două bilete și se duse personal în camera Lordului Pelham și în cea a domnului Gascoigne, pentru a le lăsa la vedere, ca să fie observate și citite fără întârziere. Apoi se retrase în camera lui și, în cele din urmă, se culcă pe pat, deși nu putu să doarmă.

Târfa, repeta iar și iar în gând. Aproape ca pe un refren pe care se încăpățâna să și-l îngâne întruna în minte, ca să-și alunge alte gânduri.

O persoană căreia nu-i plăceți...

Dar fusese destul de fericită să-l sărute și să se

ghemuiască la pieptul lui.

Ei bine, femeia aceasta preferă să fie nebună decât să devină proprietatea dumneavoastră.

La dracu', el îi oferise *căsătoria*! El era nebunul, nu ea. El o ceruse în căsătorie, și ea îi vorbise cu dispreț despre faptul de a deveni proprietatea lui. Ar fi putut să devină vicontesa Rawleigh. Dar ea prefera nebunia și virtutea ei rece.

O ura.

Și, brusc, se simți copilăros. Ura o femeie pentru că ea refuzase să se culce cu el? Asta se mai întâmplase și alteori, deși nu frecvent, e adevărat. Niciodată nu pusese la inimă refuzurile. În definitiv, erau femei gârlă cu care s-o înlocuiască pe aceea care-l respinsese.

Același lucru era valabil și acum. Dacă ar pleca la Londra, ar putea să aleagă cât ai clipi din ochi o tovarășă de pat provizorie, o însoțitoare plătită cu statut mai de durată, sau o amantă din *lumea bună*. Sex fără complicații.

Probabil că fusese de-a dreptul nebun să ofere căsătoria în schimbul sexului cu Catherine Winters. După o lună de zile și-ar fi regretat decizia. Rareori se întâmpla ca aceeași femeie să îi mențină interesul mai mult de-atât – sau măcar atât.

Dar cum de avusese ea tupeul să-l ispitească să meargă mai departe decât ar fi avut el intenția, numai pentru a-l respinge cu un asemenea dispreț și cu atâta paradă de virtute, după ce el ajunsese într-un punct din care întoarcerea îi fusese nu doar dificilă, ci și dureroasă din punct de vedere fizic?

Târ...!

Dar casa se liniștise în cele din urmă, iar creierul lui încetase, în sfârșit, să se zbuciume între mânie și frustrare sexuală.

Ea nu voise să danseze cu el cel de-al doilea vals. Se dusesese în sala de muzică pentru a-l evita.

Nu voise să danseze cu el acolo.

Nu voise ca el s-o conducă până acasă.

Nu voise ca el să treacă, împreună cu ea, dincolo de poarta secretă.

Spusese „nu” de îndată ce el sugerase să urce cu ea la etaj.

Când se gândea la toate astea - nu *voia* să se gândească la ele, constată că, în purtarea ei fusese o consecvență aproape revoltătoare.

Nu-l dorise. Oh, poate că da, trupește. Era aproape sigur, că ea era tot atât de atrasă de el pe cât era el de ea. Însă nu voise să îi cedeze virtutea ei. Sau libertatea ei, din câte se părea.

Spusese *nu*. Încă de la început spusese *nu*.

Așadar, vina era a lui. Dacă se simțea frustrat și mânios și... oh, da, și nefericit, totul era numai din vina lui, că nu crezuse sau nu acceptase acel unic cuvânt - *nu*. Ea avusese dreptate să-l califice drept arogant.

Recunoașterea propriei sale vinovății nu-l făcea câtuși de puțin să se simtă mai bine. Zăcea culcat, treaz, nemișcat, privind în tavan, încercând să decidă dacă îi datora scuze înainte de a pleca, a doua zi dimineață. Dar ar fi vrut să plece în zori, sau imediat după ivirea acestora, dacă era posibil. Mai întâi trebuia să-l vadă pe Claude, desigur. Și trebuia să afle dacă Nat și Eden veneau cu el, sau

dacă ei aveau să mai rămână o zi sau două, după cum plănuiseră,

De altfel, nu credea că ea ar fi primit cu plăcere scuzele lui.

Și, cu siguranță, el nu simțea nicio dorință s-o revadă. Absolut niciuna.

Nu, mai bine lăsa lucrurile așa cum erau. Avea să plece cât mai curând cu putință și nu va mai reveni la Bodley multă, foarte multă vreme. Avea s-o dea cu hotărâre uitării pe doamna Catherine Winters și tot acest episod neplăcut. Va uita totul.

Fusese unul dintre cele mai jenante și rușinoase episoade din viața lui.

La naiba, gândi în sinea lui, încercând să impună trupului său să se relaxeze și minții sale să nu mai gândească; încă mai simțea durerea de pe urma intensității cu care o dorise.

CAPITOLUL 11

Stând în picioare lângă pat, Claude Adams se aplecă asupra soției sale adormite și o sărută ușor pe buze. Ea mormăi ceva și suspină.

— Mă duc pe moșie cu treburi, îi zise el. Mă voi întoarce la timp pentru prânz și pentru plimbarea făgăduită cu copiii și cu oaspeții noștri, după-amiază.

— Mmm, murmură ea, fără să deschidă ochii.

El ezită. Era foarte tentat să se oprească aici. Când trăiai cu o ființă de felul Clarissei, era întotdeauna foarte tentant să faci pe lașul, să devii, ca să spunem așa, un soț în retragere. Dar, în nouă ani de căsnicie, acesta nu fusese niciodată stilul său. Și nu avea de gând să și-l schimbe acum.

— Rex tocmai a plecat, spuse. Eden și Nathaniel s-au dus împreună cu el.

Vreme de câteva clipe, crezu că va putea să scape doar cu acest simplu anunț. Apoi ochii ei se deschiseră brusc.

— Ce-ai zis? întrebă ea, încruntându-se - în ultima vreme Clarissa se încrunta mult prea des. A plecat, încotro?

— Spre casă, răspunse el. La Stratton. Nu sunt sigur dacă se duceau cu toții acolo. Eden și Nathaniel vorbeau despre un popas la Dunbarton - reședința lui Haverford. Prietenul lor, cel de-al Patrulea Cavalier al Apocalipsului, știi tu. Încercă să

surâdă.

Dintr-o mișcare, ea se ridică în șezut. Și, nedezmintindu-și felul de-a fi, trase dintr-o smucitură cuverturile de pe pat ca să se acopere, deși cu mai puțin de o oră în urma el stătuse, gol, sub aceleași cuverturi și făcuse dragoste cu ea de două ori în răstimpul scurtei nopți.

— *A plecat?* rosti ea aproape țipând. La *Stratton*? În toiul unei reuniuni la conac? Când se presupune că ar trebui s-o curteze pe Ellen?

— Clarissa, zise el, știi bine...

— Și încă după ce *i-a făcut* ei azi-noapte? adăugă ea.

Nu-i trebuia lui asta, după noaptea trecută, gândi Claude oftând în sinea lui. Fusesse nevoie de multă severitate din partea lui - îi dispăcea profund să facă pe domnul și stăpânul față de propria-i soție - pentru a o convinge să-și păstreze calmul în timpul balului, pentru a o împiedica să arate în public supărarea pe care i-o provocase dispariția cumnatului ei înainte de supeu și faptul că nu reapăruse în timpul acestuia. Avusese nevoie de toată energia lui ca să o mențină zâmbitoare și s-o oblige să joace în continuare rolul gazdei amabile, când Rex nu se înapoiase pentru a o invita pe Ellen la dansul pe care i-l rezervase după supeu. Clarissa se învinețise de furie. Și el se necăjise, trebuia să recunoască asta - era o lipsă de politețe de neiertat, și își promisese că, în această dimineață avea să stea serios de vorbă cu fratele lui geamăn. Din fericire, tocmai Ellen păruse aproape ușurată și își petrecuse mai tot timpul cât durase dansul

stând pe scaun și discutând cu fiul unuia dintre cei mai prosperi arendași de-ai lui.

Ceea ce înrăutățise și mai mult lucrurile fusese, desigur, faptul că Clarissa observase absența simultană a doamnei Winters și trăsese concluzia că ea și Rex se aflau undeva împreună. Claude însuși nu avea nicio opinie personală în această chestiune, care, realmente, nu era deloc treaba lui, numai că reputația doamnei ar fi putut să aibă de suferit dacă și alții ar fi tras aceleași concluzii ca și Clarissa. Și doar îl avertizase pe Rex...

— Ei bine? spuse Clarissa acum, cu o inflexiune tăioasă în glas. Ai de gând să stai acolo, mut, toată dimineața?

— Rex m-a rugat să-i transmit lui Ellen scuzele lui, zise el. Nu se simțea bine și s-a dus să se culce. Nu voia să ne strice seara spunându-ne asta și făcându-ne să ne îngrijorăm pentru el.

Mai devreme, el acceptase minciuna fără a pune întrebări. Rex știuse că el nu-l credea, însă între ei se stabilise o înțelegere tacită, potrivit căreia asta era ceea ce li se va spune doamnelor. Rex părăsise posomorât și distrus. Evident, în cursul orelor de bal pe durata cărora lipsise el, se întâmplase ceva grav... ceva de natură să-l facă să arate așa cum arăta, ceva care să determine plecarea lui neașteptat de bruscă.

— Și a *plecat*? Claude își dădea seama că abia acum începea Clarissa să înțeleagă implicațiile. Dar cu Ellen cum rămâne? A fost lăsată cu buza umflată. Ea...

El se așează pe marginea patului și începu s-o

calmeze, nu însă fără fermitate în glas. Nu fu o treabă pe care s-o ducă la bun sfârșit lesne și cât ai bate din palme. Și, bineînțeles, până să reușească el să plece spre binecuvântata ușurare de a călări de unul singur pe pământurile sale, ea își aminti că el spusese că plecaseră și Pelham și Gascoigne. Petrecerea ci la conac, toate planurile ei erau distruse.

— Și pentru toate astea, de vină e *femeia aceea*! zise ea în cele din urmă, pe când din ochi îi scăpărau scânteii. Claude, dacă tu nu...

— Dacă n-o dau afară din casă și nu o izgonesc din sat? încheie el fraza, începând să-și piardă răbdarea. Ți-am spus aseară că doamna Winters n-a greșit cu nimic. Nu avem nicio dovadă că Rex ar fi fost cu ea azi-noapte. El era bolnav și zăcea în propriul său pat. Fără îndoială, ea se simțea obosită și s-a dus singură acasă – deși regret că nu m-a rugat pe mine să-i chem o trăsură și să trimit o cameristă care s-o însoțească. Nu poți avea pică pe ea, Clarissa, numai fiindcă este o femeie frumoasă.

Acestea erau cuvinte necugetate – cuvinte pe care nu l-ar fi rostit, dacă n-ar fi fost iritat. Însă două discuții în contradictoriu, una la începutul și cealaltă la sfârșitul unei nopți în care dormise prea puțin, erau cam mult. Iar somnul fusese scurtat prin încercarea emoțiilor neplăcute ale nopții în pasiune.

Clarissa se supără, desigur, că el folosea cuvântul *pică* – era posibil ca el să sugereze că ea ar fi acționat vreodată din pică? Și, dacă i se părea că doamna Winters era atât de frumoasă, poate că

pentru el era o năpastă să fie legat de o femeie așa de urâtă cum era soția lui.

Fără prea multă blândețe, el îi cuprinse umerii și o sărută apăsător.

— Destul cu asta, Clarissa, îi zise. Discuția aceasta degenerază într-o curată prostie. Am de făcut o treabă înainte de prânz. Acum plec.

Ceea ce și făcu, deși ea îl chemă înapoi când el deschise ușa dormitorului. Nici ultimele sale cuvinte nu erau înțelepte, gândi Claude cu tristețe, în timp ce cobora în fugă scara. Dar așa să fie. De fapt, nici el nu se simțise prea încântat. Dumnezeu știe când avea să-l revadă pe Rex. Ori de câte ori se despărteau, o vreme i se părea că o parte din el fusese amputată. Dar asta nu i-o putea explica niciodată Clarissei. Pur și simplu, ea n-ar fi înțeles.

Domnul Adams nu era acasă când reverendul Lovering veni în vizită la el, spre sfârșitul acelei dimineți. Însă doamna Adams consimți să-l primească de cum află cine era vizitatorul. Avea o întrebare pe care ținea neapărat să i-o pună.

El ezită după ce îi făcuse o plecăciune și îi vorbise despre vremea superbă și narcisele care înfloreau de-a lungul lizierei pădurii, și despre distinșii oaspeți pe care ea și domnul Adams îi invitaseră spre a le onora casa și satul Bodley-on-the-Water. O complimentă pentru calitatea mâncării de la banchetul din seara precedentă și pentru splendoarea balului, și își ceru scuze pentru

faptul că îndatoririle lui păstorești îl chemaseră prea devreme în altă parte. Își făcu lui însu și complimentul de a se întreba dacă absența lui fusese remarcată și dacă, eventual, întunecase buna dispoziție a cuiva.

— Domnule - îi zise tăios doamna Adams, fără niciunul dintre obișnuitele ei gesturi de amabilă acceptare a omagiilor care i se aduceau, când ați condus-o aseară pe doamna Lovering înapoi, la casa parohială, ați dus-o acasă și pe doamna Winters?

Acesta fu momentul în care parohul ezită. Ceea ce avea el de spus nu era potrivit pentru urechile bine educate ale unei doamne, și cu siguranță nu pentru susceptibilitățile delicate ale unei persoane atât de nobile cum era doamna Adams. Dar sinceritatea îl obliga să răspundă măcar la acea întrebare. În definitiv, dacă nu te puteai bizui pe oamenii bisericii că spun adevărul, atunci pe cine altul te-ai fi putut bizui? Nu, nu o condusesese pe doamna Winters acasă.

— Asta a făcut-o altcineva doamnă, adăugă el pe un ton rău prevestitor. Poate c-ar trebui să revin mai târziu, ca să discut această problema cu domnul Adams. Sunt sigur că dumneavoastră doriți să vă petreceți timpul împreună cu iubiții dumneavoastră copii.

Însă doamna Adams zărise o rază de lumină într-o dimineață altminteri sumbră - soții Lipton, poate simțind că abuzează de ospitalitatea gazdelor, își anunțaseră intenția de a pleca acasă luni, peste două zile. Ellen își mărturisise ușurarea pe care i-o

provocase știrea că Rawleigh plecase acasă, fără a ajunge la momentul critic cu ea. Se temuse al naibii de tare că el ar fi putut s-o ceară în căsătorie și că ar fi fost posibil ca ea să fie atât de speriată, încât să accepte. Claude îi zisese că era dușmănoasă, și urâtă, și proastă. Iar Juliana și William erau morocănoși și în relații proaste cu guvernanta lor, după o ceartă urâtă pentru o mică pensulă - dintre toate lucrurile posibile, când în camera copiilor trebuie să fi existat o duzină de alte pensule.

Totul se ducea de râpă.

Și, pentru toate, de vină era *femeia aceea*.

Așadar, povestea relatată fără voie și printre multe scuze de către reverendul Lovering fu precum o sămânță căzută pe un sol fertil. O ascultă cu aviditate. Admise interpretarea ei clară fără nicio obiecție și cu destulă răutate.

Femeia aceea era o târfă.

Clarissa Adams se simțea în culmea fericirii. Și furioasă. Și plină de o îndreptățită indignare.

Sună să li se aducă ceai și îl pofti pe paroh să ia loc. Discutară vreme de jumătate de oră până când el plecă, înclinându-se și cerându-și scuze, și felicitând-o pentru stăpânirea de sine și înțelepciunea ei.

Nu, nu era necesar ca el să revină pentru a discuta cu domnul Adams, îi spuse ea. Avea să se ocupe de problemă ea însăși - tot așa cum și el trebuia să-și vadă de responsabilitatea lui ca paroh și conducător spiritual al comunității.

După ce reverendul Lovering părăsise încăperea

Înclinându-se, ea mai așteaptă câteva clipe și abia pe urmă ieși din cameră, îndreptându-se direct spre scară. Îi dădu ordin unui valet, fără măcar a se uita la el, să i-o trimită sus, de îndată, pe camerista ei și să aibă grijă ca, într-o jumătate de oră, să aibă o trăsură pregătită în fața ușii.

Catherine se sili să coboare din pat la ora ei obișnuită, cu toate că nu dormise aproape deloc și că o puternică inertie o îndemna să zacă acolo, nefăcând nimic. Se părea că nu exista nimic pentru care să merite să se scoale.

Amintirea înrăutăți lucrurile. Amintirea aceluiași sentiment, care dănuise săptămâni în șir. Fiul ei mort. Brațele ei pustii. Sâni ei dureroși și umflați de lapte pentru un copil mort. Nimeni care s-o consoleze – deși, oricum, nimeni n-ar fi putut s-o consoleze. Dar niciun glas compătitor. Și, în aparență, niciun țel pentru care să mai trăiască.

Cum izbutise să iasă din starea aceea? Privind spre trecut, încerca să-și aducă aminte cu de-amănuntul cum se întâmplase totul. Într-o zi, rătăcise prin podul casei mătușii sale, ajungând într-o cameră goală care, cândva, fusese locuită de un servitor. Deschisese fereastra și se uitase afară, și în jos... în jos, spre trotuarul de dedesubt. Ar fi fost o cădere de la mare înălțime. Dar ea nu era absolut sigură că o asemenea cădere ar fi ucis-o. Poate avea doar s-o lase infirmă.

Și atunci își dăduse seama de ceea ce făcea.

Pentru prima și singura dată în viața ei, în conștiință îi pătrunsese gândul de a-și pune capăt zilelor. Dar, într-un răstimp de câteva clipe, știuse că asta era ceva ce pur și simplu nu putea să facă, știuse că, oricât de mult ar fi decăzut, viața era, totuși, un dar prea prețios pentru a fi distrusă cu bună știință.

Nu voise să trăiască, dar nu-și putea pune capăt vieții. Și nu puteai să-i impui vieții să se sfârșească. Dacă trebuia să continue să trăiască, atunci – nu avea pe vremea aceea decât douăzeci de ani – era necesar să dea un rost vieții ei. Trebuia cumva s-o facă din nou să merite să fie trăită fără Bruce, și fără niciunul dintre oamenii, și lucrurile, și locurile cu care fusese obișnuită în tot cursul vieții ei și cu care se identificase ea însăși.

Trebuia s-o ia de la capăt, să devină o altă persoană, să trăiască o nouă viață.

Da, așa începuse totul. Și, nu se știe cum, găsisese eperia și hotărârea necesare pentru atingerea acestui scop. La mai puțin de trei luni după aceea, se mutase în casa aceasta.

Fusese fericită aici. Mulțumită. Liniștită sufletește. Simțise că viața ei avea iarăși o oarecare valoare.

Ei'bine, atunci avea să facă din nou același lucru, hotărî ea. Avea să dea iar totul uitări și să meargă înainte. De fapt, nu avea de ales.

Așa că se târî jos din pat, îl lăsa pe Toby afară câteva minute, se spală, se îmbracă, își pieptăna părul, aprinse focul, se sili să mănânce ceva în chip de mic dejun și se apucă să coacă niște prăjituri ca

să le ia cu ea în vizitele pe care intenționa să le facă după-amiază în casele a trei persoane în vârstă. Viața trebuie să continue. În după-amiaza asta nu avea să stea acasă. Oamenii aceștia ajunseseră să aștepte vizitele ei săptămânale și prăjiturile pe care le aducea ea mereu, și cartea din care le citea întotdeauna. Nu avea să-i dezamăgească.

În realitate, nu se schimbaseră nimic.

Oftă când se auzi o bătaie în ușă. Își șterse pe șorț mâinile pline de făină și încercă în zadar să-l convingă pe Toby să nu mai latre – el ieșise în goană în hol și își exprima neplăcerea în fața ușii de la intrare.

Dacă era *el*, își zise ea în gând, avea să-i trântască ușa, sperând că nasul lui se va afla în direcția cea bună.

Era un valet de la Bodley House, acela care, de obicei, anunța o vizită a doamnei Adams. Catherine își scoase șorțul, îl împături și se pregăti să se ducă la poartă. Ultimul lucru de care avea chef în dimineața asta era o vizită ceremonioasă din partea stăpânei conacului. Pe moment simțul umorului o părăsise.

Dar doamna Adams făcea pasul fără precedent de a coborî din trăsură cu ajutorul vizitiului ei. Catherine rămase unde se afla, în pragul casei.

— Sst, Toby! îi spuse câinelui.

Dar Toby își păzea teritoriul.

Doamna Adams nu se opri în prag, și nici nu se uită la Catherine. Cu pași maiestuoși trecu pe lângă ea și intră în salon. Catherine își înălță

sprâncenele și închise ușa.

— Bună dimineața, zise, urmându-și vizitatoarea în salon. Deși trebuie să fie aproape amiază, sau chiar mai târziu, gândi ea. Oh, Toby, taci odată!

— Descotorosește-te de câinele ăla, porunci doamna Adams, cu un glas care acoperea gălăgia.

Lui Catherine îi dispăcu tonul acela, când se afla în propria ei casă, și același lucru se întâmplă și cu Toby, dar ideea era totuși bună. Îl conduse pe terier până la ușa din spate, iar el alergă afară, uitându-și imediat indignarea.

Doamna Adams stătea în picioare în mijlocul salonului, cu fața spre ușă.

— Târfă! spuse ea cu răceală, când Catherine își făcu din nou apariția.

Catherine nu se prefăcu că n-a înțeles bine. Inima începu să-i bată într-un ritm supărător, și în cap porni să-i zumzăie ceva ce spera că nu era preludiul unui leșin. Își ridică bărbia și își împreună mâinile în fața trupului.

— Poftiți? zise cu calm.

— Adaugi surzenia la celelalte cusururi ale dumitale? întrebă musafira ei. M-ai auzit, doamnă Winters. Ești o stricată și o târfă, și până la sfârșitul săptămânii viitoare vei pleca din casa asta. Și din acest sat. Prea îndelung ai fost tolerată aici. Pentru dumneata nu mai există loc printre persoane respectabile. Cred că m-am exprimat clar.

Așadar, fuseseră văzuți. Cineva îi observase când părăsiseră casa împreună. El o înconjurase cu brațul și cu pelerina lui. Minte ei căuta cu disperare o explicație pe care s-o ofere. Dar mintea

nu voia să funcționeze așa cum îi poruncea ea. Cu toate acestea, mânia fu aceea care o salvă din înjositoarea ei tăcere.

— Nu, spuse în cele din urmă, auzind cu oarecare mirare calmul glasului ei. De ce anume sunt acuzată, doamnă?

Ochii vizitatoarei sale se îngustară.

— Nu am de gând să stau aici și să fac conversație cu dumneata, zise ea. Voi intra direct în subiect, spunându-ți că Lordul Rawleigh a fost văzut plecând din casa aceasta – din această casă învăluită în întuneric – la o oră târzie, azi-noapte. Și că eu însămi am observat, în cursul ultimelor două săptămâni, șiretlicurile de ademenire folosite de dumneata în prezența lui.

— Înțeleg, spuse Catherine. Avea impresia că în ea existau mai degrabă două persoane. Una dintre ele era încremenită de uimire, incapabilă să gândească. Cealaltă gândea și vorbea cu calm. Și l-ați izgonit și pe Viconte Rawleigh din casa dumneavoastră și din acest sat, doamnă?

Pieptul doamnei Adams se ridică și nările i se dilatară.

— Doamnă Winters, zise ea, vărsând, cu fiecare cuvânt, câte o picătură de gheață, ești impertinentă. Ai la dispoziție o săptămână în care să părăsești casa și împrejurimile acestea. Fii recunoscătoare pentru atâta îndurare. Nu-mi pune răbdarea la încercare până la capăt. Dacă la sfârșitul săptămânii următoare încă mai ești aici, te poți aștepta la vizita unui jandarm și la o întâlnire cu un judecător. Dă-te la o parte din dreptul ușii!

Aș regreta dac-aș fi nevoită să te ating când plec.

Catherine se întoarse și se îndreptă spre ușa dinspre curte. Chiar dacă Toby se afla acolo, așteptând cu răbdare să fie lăsat înăuntru, ea nu îi dădu șansa de a intra în casă. Ieși în grădină și închise ușa în urma ei. Toby se ridică în picioare, dând bucuros din coadă, și fu răsplătit când ea străbătu pajiștea, coborând spre malul râului. El o însoți, zburdând vesel pe lângă ea.

Catherine se străduia să nu gândească. Încercă să nu simtă.

Cu neputință, desigur.

Noaptea trecută el fusese văzut. Ieșind din casa ei. Și cel care-l văzuse trăsese imediat concluzia pe care ea o presupunea logică. Puțin lipsise să fie concluzia corectă. Iar ea fusese numită stricată și târfă.

Nu pentru prima oară.

Cum de putea să i se întâmple asta din nou? Doar se străduise din toate puterile.

În ultimii cinci ani se convinsese că ceea ce i se întâmplase cu celălalt prilej nu fusese din vina ei că altul fusese vinovatul. Dar pesemne că fusese vina ei. Pesemne că și acum e tot vina ei. Probabil că în ea sălășluia un rău intrinsec.

I se spusese să plece. Din casa și din satul acesta. Trebuia să plece. În termen de o săptămână.

Deodată, îngenunche lângă apă și, cu amândouă mâinile, apucă iarba înaltă de pe mal. Aproape ca și cum ar fi căzut în afara lumii, dacă nu s-ar fi ținut bine.

Deschise gura, ca să respire mai ușor. Gâfâia.
Nu putea să plece. Asta fusese singura condiție...
Ce avea să facă?
Unde avea să se ducă?
Avea să fie lipsită de orice mijloace materiale.
Oh, Dumnezeu! Oh, Dumnezeu! își înclină
capul și se rugă cu disperare. Dar nu putu trece
dincolo de cele două cuvinte imploratoare.
Oh, Dumnezeu!

Într-un fel sau altul, Catherine se căzni să iasă
din casă în după-amiaza aceea, pentru a-și face
vizitele. Dacă ar rămâne acasă, cu siguranță ar
înnebuni, gândi ea.

Domnul Clarkwell nu se simțea bine, o anunță
nora lui, stând cu ușa întredeschisă, cu fața
îmbujorată și privind în toate părțile cu excepția
ochilor lui Catherine. Starea bătrânului se
înărăutășise foarte tare pentru a-i îngădui să
primească vizitatori.

La casa familiei Symons nu i se răspunse, deși
rufele spălate, înșirate pe frânghie și vălătucii de
fum care ieșeau pe coș arătau că era cineva acasă.
În afară de asta, bătrâna doamnă Symons nu pleca
niciodată nicăieri.

Catherine nu mai încercă și la a treia familie. Se
întoarse acasă. Era prea obosită ca să-l ia pe Toby
la plimbare, deși el se uită la ea plin de speranță
când o văzu intrând pe ușă.

Era prea obosită chiar și pentru a pune ibricul la

fiert. Se lăsă să cadă în balansoar și se înfioră, cu brațele strânse în jurul trupului.

Știa. Toată lumea știa. Sau își închipuiau că știa. În drum spre casă trecuse pe lângă două persoane cu care se cunoștea. Amândouă își întorseseră capul în altă parte.

Se auzi o bătaie în ușă.

O vreme stătu cu ochii închiși. Poate că acela care bătuse, indiferent cine ar fi fost, avea să plece. Nu putea fi un prieten. Părea foarte probabil să nu-i mai fi rămas niciun prieten. Dacă era *el*... Dar ea nu credea că el ar veni aici astăzi – în niciun caz acum, când toată lumea știa. Nu pentru că l-ar condamna cineva pe el desigur. El n-ar fi văzut decât ca un gentleman care își potolește niște pofte foarte firești. Dacă era...

Bătaia se repetă mai puternic, mai imperios. Toby – slavă Domnului! — era afară și nu lătra. Se ridică în picioare. De ce să se ascundă? De ce să-i mai pese de ceva?

Era reverendul Lovering. De ușurare, Catherine era cât pe-aci să suspine cu zgomot. Iată, cu siguranță, o oarecare consolare. El și doamna Lovering îi fuseseră întotdeauna prieteni.

— Părinte, zise ea, încercând să zâmbească. Intrați, vă rog.

— Nu voi trece acest prag, declară el cu calmă solemnitățe. Este de datoria mea, doamnă Winters, să te informez că soții adulteri și păcătoșii nu sunt bine veniți să se roage împreună cu drept-credincioșii în biserica al cărei pastor mi s-a făcut cinstea de a fi. Regret profund că am fost nevoit să

vă vizitez, dar niciodată nu mă eschivez de la ceea ce consider că este de datoria mea.

Ea se pomeni zâmbind.

— Fără soți adulteri sau păcătoși, zise. Atunci, cine mai rămâne să vină la biserică, domnule?

El o privi cu severitate.

— Frivolitatea nu se potrivește cu gravitatea împrejurărilor, doamnă.

— Așadar, și dumneavoastră credeți povestea? întrebă ea. Vă aflați aici ca să aruncați cu piatra împreună cu toți ceilalți?

— Doamnă, replică el, cu aceeași mână aspră, eu cred în ce văd cu ochii mei. Azi-noapte l-am *văzut* pe Înălțimea sa plecând de aici. Dumnealui nu poate fi învinovățit, desigur. Orice bărbat care este prins în capcana unei stricate merită mai degrabă milă decât condamnare. Înălțimea sa a înțeles greșeala purtărilor sale și a plecat de la Bodley House.

— Bună ziua, părinte, zise ea și închise ușa.

Rămase cu spatele sprijinit de aceasta minute în șir, tremurând din cap până-n picioare. Constată că era cu totul incapabilă să se miște. În cele din urmă, reuși să se ghemuiască pe pardoseală, dar mai rămase și acolo preț de câteva minute bune. Toby zgâria la ușa din spate. Ea nu-l băgă în seamă. Trebuia să-l lase afară. Nu izbutea să ajungă la el.

Daphne aflase în cursul unei vizite în sat și, când

trecuse pe la doamna Downes. Nu își făcu apariția la prânz. Claude socotea că era o chestie sumbră. Toți păreau indispuși – mai ales Clarissa, care, fără îndoială, îl pedepsea pentru unele dintre cuvintele sale nechibzuite din dimineața aceea.

Dar Daphne îl găsi imediat după prânz și îi povesti. Îi vorbi despre poveștile care, în timpul dimineții, se răspândiseră prin sat cu iuțea fulgerului. Îi pomeni despre vizita reverendului Lovering la Bodley. Îi aduse la cunoștință vizita făcută de Clarissa în sat.

— Oare poate fi adevărat, Claude? întrebă ea, privindu-l cu tristețe. Știu că Rex o admira. L-am încurajat și eu. Nici nu-mi trecea prin cap că intențiile lui puteau fi necinstite. Clayton îmi spune deseori că sunt de o inocență primejdioasă. Este oare posibil ca ei să fi avut o re... relație amoroasă?

El trase adânc aer în piept și îi dădu drumul să iasă încet.

— Dacă au avut-o, zise el, nu văd de ce ar fi asta treaba noastră, Daph. Dar știu că nu aceasta e opinia generală. Iar dacă ei aveau o asemenea relație și au fost atât de imprudenți încât să se lase descoperiți, atunci vina este a lui Rex. În întregime. Era de datoria lui să-i apere reputația. Și el a fost cel care a fost văzut azi-noapte? Să-l ia dracu'! Iartă-mă, Daph. Își încleștă pumnii. Iar eu trebuia să lipsesc de acasă tocmai în dimineața asta!

— De ce ar pleca el, dacă legătura lor amoroasă ar fi în plină desfășurare? întrebă ea.

— Nu știu, Daph. Cu o mână își trecu degetele

prin păr. Ce încurcătură afurisită! Ei bine, un lucru este limpede. Va trebui să trimitem pe cineva după el. Ea nu poate fi lăsată să înfrunte singură scandalul ăsta. Zici că Clarissa i-a făcut o vizită? Ar fi mai bine să aflu de la ea ce anume s-a spus. Te deranjează, Daph?

— Nu, răspunse ea. O voi trimite la tine, Claude.

Pe când aștepta, el se așeză la biroul din bibliotecă și își sprijini capul în mâini. Afurisitul de Rex! Naiba să-l ia!

Clarissa veni. Privi expresia feței lui, iar pe a ei apăru triumful.

— Văd că ai aflat, spuse ea. Acum poate că vei recunoaște, Claude, că aveam dreptate!

— Ce anume ți-a spus reverendul Lovering azi-dimineață? o întrebă el.

— Că l-a văzut pe Rawleigh ieșind din casa învăluită în întuneric a doamnei Winters, azi-noapte, la o oră târzie, răspunse ea. Este evident ce se întâmplă, Claude.

— Poate pentru tine, replică el. Dacă asta e cumva treaba ta.

— Dacă... Ea se zbârli imediat, dar el ridică o mână, impunându-i să tacă.

— I-ai făcut o vizită doamnei Winters? Cu ce scop, Clarissa?

— Asta-i bună! Ca să-i poruncesc să părăsească atât casa cât și satul până la sfârșitul săptămânii următoare, zise ea. Nu putem accepta, Claude, ca o târfă să locuiască atât de aproape de noi. Avem copii de crescut.

El se aplecă peste birou, palid ca un mort.

— Ce ai făcut? întrebă. Dar ridică iarăși mâna, înainte ca ea să apuce să vorbească. Nu, am auzit. Cu ce drept ai făcut asta?

Ea păru oarecum nedumerită.

— Tu erai plecat de acasă, spuse apoi. Era o chestiune care nu suferea amânare.

— Era o chestie pe care de mult ardeai de nerăbdare s-o faci, zise el, fără măcar a încerca să-și ascundă mânia din glas. Și, în sfârșit, n-ai scăpat ocazia și ai profitat de ea, pe când eu lipseam de acasă și nu te puteam împiedica.

— Trebuia făcută, spuse ea. Reverendul Lovering a fost de acord cu mine.

— Chiar așa? Se ridică și ocoli biroul, oprindu-se lângă ea. Clarissa se uită la el cu un amestec de sfidare și nesiguranță. Clarissa, sunt foarte nemulțumit de tine.

— Nu poți să crezi nimic rău despre ea, nu-i așa? strigă ea. Numai pentru că este o femeie frumoasă.

— Sunt foarte nemulțumit de dumneata, doamnă, zise el iar, rostind cuvintele rar și deslușit. Ești o femeie care se bagă în treburile altora, rea și dușmănoasă. Într-un fel sau altul, va trebui să aplanez situația asta. Nu știu prea bine cum. Ai făcut ca lucrurile să fie extrem de greu de îndreptat. Dar, cu siguranță, nu vei mai face niciun rău. Vei rămâne în casa asta până la noi dispoziții de la mine. Și da, acesta e un ordin.

— Claude! exclamă ea, privindu-l cu niște ochi măriți de uimire. Glasul îi tremura. Cum îndrăznești să-i vorbești așa propriei tale soții?

— Îndrăznesc, pentru că *ești* soția mea, doamnă, zise el. Când te-ai căsătorit cu mine, ai jurat să mi te supui. Până acum, nu ți-am pretins niciodată supunere. Acum insist asupra acestui lucru. Am de scris o scrisoare și apoi de făcut o vizită. Acum, lasă-mă singur.

Ea deschise gura să vorbească, o închise iar cu un pocnet răsunător al dinților și părăsi încăperea.

CAPITOLUL 12

În ziua aceea se mai auziră două bătăi în ușa lui Catherine. Ea era mult prea zguduită, prea năucită, prea apatică pentru a evita să răspundă. De altfel, umilirea, repudierea nu puteau fi mai depline decât erau deja.

Chiar și așa, se ghemui de frică văzând-o în fața ușii pe domnișoara Downes. Dintre toți oamenii din sat sau din împrejurimi, cel mai mult îi plăcuse domnișoara Downes. Dar, bineînțeles, aceasta era fiica unui fost paroh, o fată bătrână de vârstă mijlocie, stâlpul obștii.

— Nu e nevoie s-o spuneți, zise Catherine, ridicând o mână. Cred că totul a fost deja spus de către alții. Bună ziua, domnișoară Downes. Închise ușa pe jumătate, deși Toby era afară, adulmecând tivul rochiei vizitatoarei lor. Lui îi plăcea domnișoara Downes. Întotdeauna, când venea să ia ceaiul, îi dădea bucățele din prăjiturile și biscuiții ei – cerându-i scuze lui Catherine că risipea gustări atât de delicioase.

— Nu, te rog! Domnișoara Downes ridică la rândul ei o mână, interzicându-i să închidă ușa. Fața ei părea palidă și trasă. Maxilarele îi erau încleștate, ca de piatră. Îmi dai voie să intru?

— De ce nu? Catherine deschise ușa mai larg și se îndepărtă de ea, întorcându-se în bucătărie.

Domnișoara Downes o urmă și se opri cu hotărâre în pragul acesteia, în timp ce Catherine

ațâța focul cu vătraiul.

— Nu știu care este adevărul în această problemă, spuse domnișoara Downes. Nu vreau să știu și nu simt nevoia să știu. Nu-i deloc treaba mea. Dar ceea ce este treaba mea e adevărul religiei mele. Tata m-a învățat întotdeauna că treaba mea, în ce mă privește, este să nu îngădui nici chiar unui propovăduitor al religiei, nici măcar tatei, să vorbească în numele meu, atunci când ceea ce are de spus este împotriva adevărului, așa cum îl cunosc eu. Adevărul, așa cum îl cunosc eu, adevărul, așa cum m-au învățat întotdeauna mama și tata, e că biserica le este destinată păcătoșilor. Nimănui altuia. Numai celor care au păcătuit. Faptul de a fi un păcătos constituie certificatul de apartenență la biserică – aceasta era mica glumă a tatei. Eu sunt o membră a bisericii, doamnă Winters. Las faptul acesta să vorbească de la sine.

Cu un gest calm, Catherine lăsa vătraiul jos și se așează în balansoar, cu mâinile împreunate lejer în poală. Privea focul cu ochii pierduți.

— Mama și cu mine nu te condamnăm, draga mea, zise domnișoara Downes, cu glasul puțin întretăiat, acum că-și terminase de rostit discursul pregătit dinainte. Indiferent ce ai făcut... sau nu ai făcut. Nu e nevoie ca noi să știm. E treaba dumitale. Fața i se făcu stacojie. Adică, asta *te privește* pe dumneata.

— Și eu sunt membră a bisericii, spuse Catherine. Dar, în împrejurarea de acum, nu sunt vinovată de niciun păcat, domnișoară Downes.

— Întocmai cum i-am spus mamei, zise

domnișoara Downes, și cum mi-a spus ea mie. Am fost într-un totu de acord. Doamna Winters este o *lady*, ne-am spus una alteia. Dar dumneata nu erai nevoită s-o afirmi, draga mea. Nu era necesar ca eu să știu. N-am venit ca să iscodesc. M-am gândit doar – la fel ca și mama – că s-ar putea să ai nevoie de puțină sporovăială și de o ceașcă bună de ceai. Oh, Dumnezeule, se pare că ai făcut prăjituri cât pentru o armată! Ochii ei se opriră asupra mesei și a tuturor prăjiturilor pe care Catherine intenționase să le dăruiască bătrânilor.

Catherine își lăsa capul pe spate și închise ochii.

— Nu găsesc cuvinte să-mi exprim întreaga recunoștință pentru bunătatea dumneavoastră, domnișoară Downes, zise ea. Dar nu trebuie să rămâneți aici. Probabil ați fost văzută venind încoace. Dacă rămâneți, și dacă se bănuiește că mi-ați făcut într-adevăr o *vizită*, s-ar putea să vă pomeniți, și dumneavoastră fără prieteni.

Domnișoara Downes străbătu încăperea ducându-se la foc, ridică puțin capacul ibricului ca să verifice nivelul apei din el, și puse vasul la fiert. Era mult prea bine crescută pentru a face în mod normal așa ceva în casa altcuiva, chiar dacă ar fi murit de sete. Se uită în jurul ei, căutând din ochi ceainicul și cutia de ceai.

— Întotdeauna trebuie să ne conducem după propriul nostru adevăr, spunea tata. Domnișoara Downes puse cu lingura în ceainic o porție generoasă de ceai. Dacă alții preferă să nu urmeze același adevăr, atunci ei nu fac altceva decât, pur și simplu, să-și exercite libertatea de voință pe

care Dumnezeu, în înțelepciunea Lui, ne-a dăruit-o tuturor. Eu, una, nu pot face decât ceea ce este corect din punctul meu de vedere, doamnă Einters. Felul în care se poartă alții este treaba lor. Văd că ai făcut câteva prăjituri cu coacăze. Ale dumitale sunt întotdeauna mai gustoase decât ale oricărei alteia dintre cunoștințele mele. Chiar și decât ale mamei, deși niciodată n-aș afirma așa ceva în prezența ei, ca s-o jignesc. Să pun câteva pe un platou, pentru noi?

Catherine deschise, în sfârșit, ochii și dădu din cap în semn că da.

— Pentru dumneavoastră. Mie nu mi-e foame.

Domnișoara Downes o cercetă cu o privire critică.

— N-ai mâncat nimic toată ziua, nu-i așa? O să tai una pentru dumneata, doamnă Winters, în bucățele cât o îmbucătură. Uite așa, vezi? Găsise un cuțit și începu să taie în felii mai înguste o bucată mică de prăjitură cu coacăze. Așa procedez cu mama, când nu are poftă de mâncare. Poftim, draga mea, zise, oferindu-i Catherinei farfuria.

Fiecare îmbucătură parcă avea gust de paie. Fiecare înghițitură necesita un mare efort. Dar din recunoștință pentru bunătatea și iubirea necondiționată care i se arătau, perseveră. Până să termine, lângă cotul ei se și afla o ceașcă plină cu ceai tare și dulce. De mult nu mai fusese servită în propria ei casă.

În ciuda abaterilor de la etichetă pe care domnișoara Downes le apreciasse ca fiind necesare, ea nu rămase decât jumătatea de oră cerută de

politețe pentru o vizită de după-amiază. Catherine o urmă până în hol.

— Te voi vizita iar mâine, după biserică, spuse domnișoara Downes. Da, mă voi duce la biserică. Nu-l voi pedepsi pe Dumnezeu pentru că adevărul meu nu coincide cu cel al parohului. Oh, doamnă Winters, mamei și mie ne-a fost foarte greu să fim politicoase, după cuviințăa, față de doamna Lovering, când ne-a vizitat ceva mai devreme. Foarte greu, într-adevăr, deși cred că am reușit. Nu există nicio scuza pentru lipsa de politețe față de alții, nu-i așa, mai ales când e vorba de oaspeți în propria ta casă.

— Domnișoară Downes, zise Catherine, care pe durata vizitei abia dacă rostise o duzină de cuvinte, deși nu fusese nicio clipă de tăcere. Vă mulțumesc. Aș vrea să existe cuvinte în stare să exprime mai bine ceea ce simt.

Domnișoara Downes – subțire, fără rotunjimi, cu o ținută dreaptă ca un băț și cu o expresie severă – nu era genul de persoană care să-ți insufle imboldul firesc de a o îmbrățișa. Dar, înainte ca ea să deschidă ușa, Catherine făcu tocmai asta.

— Ei, Doamne sfinte! zise domnișoara Downes, fâstăcită. Sper, totuși că ceaiul n-a fost prea tare pentru dumneata, draga mea. Este așa cum îți place mamei, să știi, deși eu îl prefer mai slab. Și după ce-ți pusesem două lingurițe de zahăr în ceașcă, mi-am amintit că, de obicei, dumneata îți pui numai una.

Catherine zăbovi puțin în pragul ușii deschise, urmărind-o cu privirea pe domnișoara Downes,

care mergea cu pași mari și hotărâți pe stradă. La o oarecare depărtare de casă, pe drum, mai erau câțiva oameni. Probabil că alții se uitau pe fereastră.

Domnișoara Agatha Downes, prea grijulia fiică necăsătorită a unui fost paroh, tocmai făcuse o faptă care era, poate, cea mai curajoasă din viața ei.

Cea de-a doua bătaie în ușă se auzi la numai un sfert de oră după aceea. Așadar, în ziua aceea, nu era cu puțință ca întrevederile ei cu lumea din afară să se încheie într-o notă pozitivă, gândi Catherine, îndreptându-se obosită spre ușă.

Și oare ziua asta nu avea să se sfârșească niciodată?

Nici măcar o clipă nu îl confundă cu fratele lui. Dar chiar și așa, asemănarea lor îi tăie respirația. Și acum, aceasta era mai mare ca niciodată. Obișnuita expresie de bună dispoziție părăsise fața demnului Adams. Părea palid și posomorât. La fel arăta și Lady Baird, care îl însoțea.

— Nu cred că mai e ceva de adăugat, nu-i așa? spuse Catherine cu amărăciune, înainte ca vreunul dintre ei să poată vorbi. Doar dacă n-ați venit pentru a reduce preavizul de o săptămână la o singură zi.

— Oh, Toby, cățeluș scump ce ești! Lady Baird se aplecă să cuprindă în palme fălcile lui lătrătoare. Mă cunoști! Suntem prieteni, nu?

El fu de acord. Încetă să mai latre, dădu din coadă și își înălță bărbia, ca să-i fie scărpinată.

— Doamnă Winters, zise domnul Adams, aş dori să-mi acordați câteva clipe din timpul dumneavoastră, dacă îmi permiteți să intru în casă. Sora mea m-a însoțit pentru a da o notă de bună-cuviință vizitei mele.

Dându-se la o parte și poftindu-i în salon, Catherine se pomeni râzând. Lady Baird se duse să stea cu fața spre fereastră. Domnul Adams își luă locul în fața șemineului fără foc, cu spatele la el. Catherine se opri chiar în pragul ușii și își înălță bărbia pentru a-l privi drept în ochi.

Nu avea să se înjosească. Nu, în ciuda sentimentului de vinovăție care o încerca la amintirea a ceea ce făcuse noaptea trecută cu fratele lui, în holul de intrare, chiar dincolo de locul în care se afla ea acum. Era oare posibil ca asta să se fi petrecut chiar noaptea trecută?

— Doamnă Winters, spuse el pe un ton calm, se pare că fratele meu și soția mea s-au aliat pentru a-ți face un deserviciu îngrozitor în ultimele douăzeci și patru de ore. Nici măcar nu a trecut atâta.

Cuvintele lui erau atât de neașteptate încât ea nu zise nimic.

— Nu știu ce s-a întâmplat aseară între dumneavoastră și Rex, continuă el. Cred că sunteți matură, doamnă, așa cum este și el. Ceea ce faceți în intimitate este treaba dumneavoastră și a lui. Nu a mea. Sau a oricui altcuiva. Este regretabil, desigur, că a fost văzut plecând din casa

dumneavoastră. Oamenii vor vorbi și vor bârbi. Și vor judeca. De asemenea, vor pedepsi. Soția mea a acționat în pripă. I-au fost prezentate faptele, și acestea au supărato. Eu eram plecat de acasă, așa că ea nu mă avea alături, pentru a se sfătui cu mine. A simțit că trebuia să procedeze așa cum își închipuia că aș fi procedat eu. Acum îi pare rău de intervenția ei, îi pare rău că s-a purtat cu ceea ce ea considera că era asprimea unui bărbat, în loc să acționeze sub impulsul instinctelor ei feminine, mai blânde. Poate, cu timpul, o veți ierta... ca și pe mine. Sper că veți trece cu vederea tot ce v-a spus. Casa vă este închiriată până la sfârșitul acestui an. La încheierea acestei perioade de timp, voi fi foarte fericit să reînnoiesc contractul de închiriere.

— Doamnă Winters, zise Lady Baird fără a se întoarce cu spatele de la fereastră, iertați-mă. În mod deliberat v-am adus unul lângă celălalt, pe dumneavoastră și pe Rex, și nu numai o dată, știind că el vă admiră. Nu mi-am dat seama de natura acelei admirații. Presupun că, până acum, ar fi trebuit să-mi cunosc mai bine fratele. Iertați-mă pentru contribuția mea la nefericirea dumeavoastră.

O socoteau vinovată. Dar pe ei asta nu-i interesa. Ei credeau că o relație fizică între doi adulți era treaba lor și a nimănui altcuiva. Înțelegerea acestui fapt era liniștitoare sau va fi astfel, atunci când va avea timp să rumege ce se petrecea acolo. Doamna Adams *nu* acționase așa cum își închipuia ea că s-ar fi purtat soțul ei, desigur. Dar era de

înțeles ca el să dorească s-o ferească de o condamnare.

— Lordul Rawleigh m-a condus aseară până acasă, spuse Catherine. Eram obosită, iar reverendul Lovering plecase deja. Aveam de gând să mă duc acasă singură, pe jos, dar mă temeam de întuneric. Lordul Rawleigh m-a găsit în sala de muzică - în momentele acelea trebuia să dansez cu el - și a insistat să mă conducă el însuși până acasă. Toby lătra, și era foarte târziu. Lordul Rawleigh a făcut câțiva pași în casă, ca să-l liniștească. Peste câteva minute a plecat. Îi lăsa să-și imagineze cu ce fuseseră ocupate acele câteva minute. Între noi nu s-a întâmplat nimic. În orice caz, nu lucrul de care era acuzată.

Domnul Adams dădu din cap.

— Poate că a fost mai bine că fratele meu a plecat devreme, azi-dimineață, zise el. Cred că întâmplările din această zi m-ar fi îndemnat să-l lipsesc de puțin din sângele lui, doamnă Winters.

— Ți-aș fi putut da și eu o mână de ajutor, adăugă Lady Baird.

— Ar fi fost atât de simplu - și atât de corect - din partea lui să cheme trăsura mea pentru dumneavoastră, spuse domnul Adams, ba chiar să fi trimis o cameristă să vă însoțească. Îmi cer scuze în numele lui, doamnă. Întotdeauna a fost impulsiv, și deseori chiar nesocotit, așa cum o dovedește faptul că și-a cumpărat un grad de ofițer în armată, fiind cel mai mare fiu al familiei.

— Întotdeauna a spus că tu ai fi un viconte mai bun, Claude, spuse sora lui pe un ton calm.

— Regret suferința pe care, cu siguranță, ați îndurat-o astăzi, zise domnul Adams. Dar bârfele se sting, iar, soția mea va voi să vă prezinte personal scuzele ei. Sunteți o membră apreciată a acestei comunități. Zâmbi. Cum ar deveni vreodată Julie și William măcar niște pianiști pricepuți, dacă ați pleca de aici? Veți rămâne?

Ea nu putea să plece. Problema asta îi produsese valuri de panică în tot cursul zilei. Dar nu putea nici să rămână. Cum ar fi putut rămâne?

— Sunt o paria, zise ea. Cum pot să rămân?

— Oh, Dumnezeule! exclamă Lady Baird, părând mânioasă. Oamenii sunt uneori foarte răi. Fără să aibă absolut nicio dovadă în sprijinul a ceea ce cred ei. Și chiar dacă ar avea vreo dovadă...

— Vom trece mâine dimineață pe la dumneavoastră, spuse domnul Adams. Veți veni împreună cu noi la biserică, doamnă, și veți lua loc în strana noastră. Oamenii vor înțelege mesajul.

Catherine își închise ochii preț de câteva clipe.

— Mi s-a spus să nu merg la biserică, zise ea.

— De către cine? întrebă domnul Adams, înălțându-și sprâncenele. Semăna mai mult ca oricând cu fratele său.

— De către reverendul Lovering, răspunse ea.

Câteva clipe, el o privi mut de uimire.

— Vad că nu ați exagerat atunci când v-ați etichetat drept o paria, spuse pe un ton liniștit. Mă voi ocupa eu de asta, doamnă Winters. Așa ceva nu este deloc admisibil.

— Voi pleca de aici, zise ea. Dacă îmi veți lăsa un răgaz de măcar o săptămână sau două.

— Dar aveți unde vă duce? Acum Lady Baird se întorsese de la fereastră. Pe chipul ei se citea îngrijorarea. Aveți rude la care să vă duceți?

— Da. Fețele lor exprimau și așa destulă milă. Nu voia să le-o sporească. Nu voia să fie un pion neajutorat în această dram care izbucnise astăzi și care se juca pe socoteala ei. Da, la ambele întrebări. Nu trebuie decât să le trimit o scrisoare pentru a-i anunța să mă aștepte. Trebuie să plec. Aici nu mă voi mai simți în largul meu.

— Îmi pare rău pentru asta, zise domnul Adams. Dar nu veți pleca până la sfârșitul săptămânii, nu-i așa?

— Nu. Simțea din nou amenințarea panicii. O săptămână. Ce avea să facă după aceea? Unde avea să se ducă? Nu exista nimic, și niciun loc, și nimeni. Pe tăcute, trase adânc aer în piept și îl păstră câteva clipe în plămâni înainte să-i dea drumul încet.

În momentul acela ei tocmai se pregăteau să plece. Dar nu părăsiră casa înainte ca domnul Adams s-o asigure că avea s-o mai viziteze și că avea să îndrepte lucrurile în ceea ce o privea.

Oare el era Dumnezeu? Nimic din toate acestea nu putea fi vreodată îndreptat. Unele răni nu pot fi niciodată vindecate.

Lady Baird făcu exact ceea ce făcuse Catherine, cu domnișoara Downes ceva mai devreme. Ezită, și apoi o îmbrățișă pe Catherine în pragul ușii deschise.

— Aș fi în stare să-l omor pe Rex, zise ea. Aș fi în stare să-l omor.

Cei doi urcară în trăsură, care îi așteptase, și se îndepărtară.

Catherine închise iar ușa și se rezemă de ea. Categorical, gândi ea, de-acum s-au încheiat, în sfârșit, evenimentele zilei. Categorical, de-acum avea să fie liniște.

Dacă mai putea să fie liniște vreodată în viața ei.

Lordul Pelham și domnul Gascoigne se duseseră în Cornwall, la Dunbarton, să-l viziteze pe contele de Haverford. Se simțiseră liberi și fără niciun chef să se ducă la Londra sau la Stratton. Doar cu câteva săptămâni în urmă îl împovăraseră pe Vicontele Rawleigh cu prezența lor acolo. Încercaseră să-l convingă și pe el să-i însoțească, deși niciunul dintre ei nu insistă prea mult atunci când el refuză. În cursul călătoriei spre sud, dinspre Derbyshire, el nu fusese un tovarăș de drum agreabil.

Intuiseră că din proasta lui dispoziție nu-l puteau scoate tachinându-l. Prin urmare, discutaseră pe teme neutre, râseseră și vorbiseră despre persoane și întâmplări care nu aveau nicio legătură cu Bodley sau cu cele două săptămâni pe care tocmai le petrecuseră acolo.

Vicontele Rawleigh nu știa prea bine de ce nu se dusesese cu ei să-l viziteze pe Ken. Probabil că asta era chiar ceea ce îi trebuia – o schimbare de decor, un prilej de a fi împreună cu cei trei prieteni mai apropiați ai lui, fără alte obligații și fără intervenția

altor sentimente.

Dar își dădu seama că nu voia decât să se ducă acasă, la Stratton, unde ar putea să fie singur, ca să-și lîngă rănile. Ceea ce nu însemna că ar fi recunoscut, nici măcar în sinea lui, că ar fi avut de lins vreo rană. Putea trăi și fără femeii de soiiul lui Catherine Winters. Femeia era o vampă, fie că era sau nu conștientă de asta. Îl făcuse să se poarte într-un mod meschin, iar lui îi displăcea profund să se înșele în legătură cu ceva sau cu cineva.

La Stratton avea s-o uite. Avea să se afle într-un decor familiar, iar primăvara erau întotdeauna o mulțime de treburi de făcut – adică, atunci când el era acasă în timpul primăverii. Avea un administrator foarte capabil, desigur.

De când își vînduse gradul de ofițer în armată, viața i se părea uneori aproape înspăimîntător de pustie și lipsită de țeluri.

Întoarcerea lui fusese precedată de o scrisoare venită de la Bodley. Adresa era scrisă de mîna sigură a lui Claude, și plicul zăcea, acuzator, pe o tavă de argint, unde ochii lui îl zăriră aproape de cum trecuse pragul casei sale. Fără îndoială era un reproș în numele Clarisei, pentru felul în care o lăsase baltă pe Ellen Hudson. Dar nu fusese vorba despre nicio abandonare, gîndi el, enervat. Nu fusese vorba despre nicio curtare, poate doar în imaginația calculată a cumnatei sale. Fata i se părea plictisitoare, iar ea îl considera pe el o teroare – ceea ce cu greu ar fi constituit o bază pentru curtare, fără a mai vorbi de o căsătorie.

Dar bineînțeles că Claude, întotdeauna delicat și

corect, avea să fie meticulos în încercarea de a prezenta punctul de vedere al Clarisei, chiar dacă acesta nu coincidea cu al său.

Lordul Rawleigh lăsa scrisoarea pe tava din hol până când se retrase în propriul său apartament, unde se bucură de o baie fierbinte și prelungită, moțai vreme de o jumătate de oră pe patul lui, și se îmbracă pentru cină. Luă scrisoarea cu el, în sufragerie, și se uită din când în când la ea, iritat, în timp ce mânca.

S-ar fi așteptat ca tocmai Claude să fie acela care să-i înțeleagă nevoia de a se izola o vreme de familie și de Bodley. Nu-i trebuia lui o scrisoare care să-i amintească acest lucruri. Și – Doamne sfinte!

— Claude trebuie s-o fi scris și expediat aproape imediat după ce el, împreună cu Nat și Eden, pieriseră din vedere, de-a lungul aleii de acces la conac.

În cele din urmă, când, în fața lui, pe masă, nu mai rămăsese decât un pahar cu vin de Porto, trase scrisoarea spre el. Numai să încerce Claude să-l convingă că onoarea îl obliga s-o ceară pe fată în căsătorie. Numai să-ncerce!

Peste câteva minute mototoli într-o mână scrisoarea deschisă, ținând-o așa în timp ce închidea strâns ochii. Vreme îndelungată nu se mișcă deloc. Când un valet se apropie timid de masă, în vârful picioarelor, ca să mai ia câteva farfurii, majordomul îi făcu semn cu un deget, și amândoi părăsiră sufrageria.

Dumnezeule!

Nu era în stare să gândească limpede.

De fapt, nici nu avea la ce să se gândească.

Dar stătu acolo minute îndelungate, încercând să se convingă că avea la ce, numai de-ar fi reușit să-și pună mintea în mișcare.

Când plecă din sufragerie, majordomul își făcea de lucru pîmprejur, străduindu-se să pară ocupat.

— Voi pleca la Londra mâine dimineață o dată cu ivirea zorilor, Horrocks, îi spuse Lordul Rawleigh. De acolo mă voi duce direct în Derbyshire. Ai grijă ca totul să fie aranjat, da?

— Da, Înălțimea voastră, zise omul, făcând o plecăciune. Expresia lui impasibilă nu trăda nicio surprindere la auzul veștii că stăpânul lui se înapoia acolo de unde venise abia cu câteva ore mai înainte.

— Voi lua trăsura, zise lordul, în timp ce se îndrepta spre scară.

— Da, Înălțimea voastră.

Trecuse mai bine de o săptămână. Știa că nu putea să mai amâne mult. Se prefăcuse că făcea planuri, că scrisese epistole și aștepta răspunsuri. Pretinsese că existau alternative care se cereau cercetate, un uimitor număr de opțiuni atrăgătoare între care ar fi putut să aleagă.

În realitate nu exista nimic. În timpul ceasurilor îndelungate în care era singură, nu făcea altceva decât să stea, privind în gol înaintea ei, știind că până la urmă trebuia să părăsească pur și simplu

casa și Bodley-on-the-Water și să plece.

Dar unde să plece?

Trebuia doar să aleagă o localitate de pe hartă și să se ducă acolo, își spunea ea. Dar asta era imposibil. Ce ar fi făcut ea, după ce ar fi ajuns în locul ales? Primea o mică alocație trimestrială. Din banii de pe trimestrul acesta rămăsese foarte puțin. Nu îndeajuns pentru a o duce deocamdată prea departe. Și chiar dacă ar fi cheltuit tot puținul acela pentru a se duce cât mai departe cu putință, la capătul călătoriei nu avea să-i mai rămână nimic. Nimic cu care să înceapă noua ei viață.

Presupunea că ar fi putut să-și găsească o slujbă. În definitiv, poate că mii de alte femei se aflau într-o situație asemănătoare. Putea să predea lecții, să gătească, putea fi doamnă de companie. Dar cum reușea să-ți găsești o slujbă? Să dea un anunț? N-ar fi știut cum să procedeze ca să facă asta. Să se ducă la o agenție de plasare? Pentru a găsi una, ar trebui să se ducă într-un oraș mare. Să umble din ușă în ușă, ciocănind și întrebând?

Nu avea niciun serviciu precedent, nicio referință. Domnul Adams i-ar da o referință, își zise în gând. La fel și Lady Baid. Dar nu se putea hotărî să le ceară așa ceva. Inventase deja pentru urechile lor mitul cu familia mare, iubitoare și primitoare. Nu reușea să se decidă să recunoască faptul că totul era o minciună. Nu se putea decide să le ceară ajutorul.

Ar fi putut să rămână, desigur. Domnul Adams îi spusese asta de mai multe ori, după vizita din sâmbăta aceea. Și dacă ar rămâne, chiria anuală

pentru casă ar continua să fie plătită, iar alocația ei ar continua să fie trimisă cu regularitate. Acestea, erau condițiile - avea să fie sprijinită financiar atâta timp cât rămânea în localitatea pe care o alesese ea însăși. Orice deplasare ar fi trebuit să fie bine justificată.

Știa că în împrejurările date, o deplasare n-ar fi fost considerată ca fiind justificată. Trebuia să ducă o viață liniștită și respectabilă. Trebuia să nu atragă atenția asupra ei. Condiția era ca, din toate punctele de vedere, ea să fie moartă. Dacă rămânea moartă, avea să fie sprijinită material.

Dacă ar pleca, ar fi săracă.

Dar nu putea să rămână. Domnișoara Downes - Dumnezeu s-o binecuvânteze! — trecuse zilnic pe la ea, și chiar o poftise s-o viziteze pe doamna Downes. Dar ea refuzase invitația. Nu avea de gând să facă viața singurelor ei prietene din sat mai grea decât era deja. Iar domnul Adams și Lady Baird, sau aceasta din urmă și soțul ei veniseră și ei în vizită zilnic. Sir Clayton și Lady Baird o luaseră chiar la plimbare cu ei, în două rânduri, Sir Clayton mergând între cele două doamne, cu câte una la fiecare braț. O dată, merseseră pe jos, la sud de sat, pe distanță de aproximativ o milă, cu Toby alergând voios înaintea lor - sărmanul câine, fusese lipsit de obișnuita lui mișcare. Altă dată, la insistențele lui Lady Baird, se plimbaseră de la un capăt la altul al satului, și se opriseră un timp pe pod, admirând priveliștea, înainte de a face drumul înapoi. În mod miraculos, strada se golea de oameni în fața lor.

Dar era inutil. Nu putea să rămână. Cum ar putea să trăiască într-un sat în care nu îndrăznea să se aventureze singură afară din casă? Cum și-ar face cumpărăturile, ca să-și asigure hrana? Cum ar izbuti să trăiască într-o localitate în care era evitată de parcă ar fi fost ciumată?

Într-o zi, reverendul Lovering bătu la ușa ei și, într-o manieră rigidă, formală și pompoasă, îi ceru scuze pentru concluzia eronată pe care o trăsese în noaptea aceea fatidică. Dar pentru Catherihe era evident că el făcea asta numai fiindcă se temea să nu piardă sprijinul domnului Adams și, ca urmare, mijloacele lui de trai la Bodley. După aceea n-a mai trecut pe la ea. Doamna Lovering n-a vizitat-o deloc.

Catherine nu se ducea duminica la biserică. Pierduse slujba două săptămâni la rând.

Trebuia să plece.

Dar nu știa cum avea să procedeze concret. Nu știa cum avea să iasă pe ușă, s-o închidă în urma ei și să plece spre o destinație necunoscută și un viitor necunoscut.

Așa că amâna.

Lady Baird, urmată de camerista ei, o vizitase în cursul dimineții. Același lucru îl făcuse și domnișoara Downes, aducând o carte de predici care îi plăcuseră întotdeauna tatălui ei și pe care acesta le recomandase pentru consolarea fiicei sale. Poate că aveau s-o consoleze și pe doamna Winters?

Așadar, se părea că nu mai rămăsese nimeni care să vină în vizită. Dar spre sfârșitul după-

amiezei, cineva bătu la ușa. Poate domnul Adams? Acesta era un gentleman extrem de amabil, deși nu reușise să realizeze în sat miracolul pe care îl făgăduise. În cursul săptămânii trecute, sentimentele lui Catherine față de el se transformaseră din respect în ceva care semăna a afecțiune.

Doar preț de o fracțiune de secundă după ce deschisese ușa, crezu că era într-adevăr domnul Adams. Dar bineînțeles că nu era el. Încercă în grabă să închidă ușa. Dar antebrațul lui țâșni în sus și o ținu deschisă. Vreme de câteva clipe se priviră țintă în ochi în tăcere.

— Ce faceți dumneavoastră aici? întrebă ea în cele din urmă. Abia în momentul acela își dădu seama că în spatele lui se afla Lady Baird.

— Îmi folosesc forțele împotriva alor dumitale, pentru a ține ușa deschisă, răspunse el cu obișnuita-i intonație plictisită, mai degrabă trufașă. Este o bătalie pe care n-o poți câștiga, Catherine. Ne lasi să intrăm?

Privirea ei trecu de la el la Lady Baird, care își mușca buza și părea nefericită.

Toby zburda în jurul lor, gâfâind dar, fără să latre, bucurându-se de compania a trei dintre persoanele sale preferate.

Catherine dădu drumul ușii și se întoarse, pornind înaintea celorlalți spre salon. Dar glasul lui Lady Baird, chiar în spatele ei o opri.

— Nu, spuse ea. Dumneavoastră, doamnă Winters, vă simțiți mai bine în bucătărie, știu asta. Eu mă voi instala comod aici. Dumneavoastră

duceți-vă în bucătărie, cu Rex.

Catherine se întoarse din drum fără a rosti o vorbă.

Stătea în picioare, privind țintă în jos, spre foc, când auzi ușa bucătăriei închizându-se încet în urma ei.

CAPITOLUL 13

— Ei bine, Catherine? spuse el.

În doar ceva mai mult de o săptămână, ea se schimbase. Părea să fi slăbit. În mod cert devenise mai palidă. Arăta trasă la față.

Lucrurile stăteau, desigur, chiar mai rău decât arătase scrisoarea lui Claude. Nu era vorba numai de bârfe și de vizita răutăcioasă a Clarisei – deși Claude nu definise cu acest cuvânt vizita soției sale. Din câte se părea, Catherine fusese ostracizată de aproape întreaga comunitate și fusese izgonită din biserică de către reverendul Lovering, ba chiar acuzată de el în mod public în acea primă duminică. Este adevărat că Claude insistase ca parohul să-i ceară scuze lui Catherine, dar răul fusese făcut. În afară de asta, niște scuze silite nu valorau prea mult.

Acum ea stătea în fața focului, cu spatele spre el, frumoasă și cu o siluetă atrăgătoare, și părând mai curând fragilă. Lui îi dis plăcea faptul că se afla acolo. Îi dis plăcea întreaga situație. Se simțea al dracului de vinovat. În consecință, deși știa că era incorect, avea resentimente față de ea. Aproape că o ura.

— Ce faceți aici? îl întrebă ea, la fel cum îl mai întrebuse la ușa de intrare.

El ar fi putut să spună că stătea în bucătăria ei, așa cum îi spusese mai devreme că-i ținea ușa deschisă. Dar timpul glumelor trecuse.

— Răspunsul ar trebui să fie destul de evident, zise el. Am venit să fac ceea ce-mi cere onoarea, Catherine. Am venit să mă căsătoresc cu dumneata.

Fu surprins s-o audă râzând, deși era adevărat că hohotele ei erau lipsite de veselie.

— Ce propunere minunată și romantică! spuse ea. Se presupune oare că acum ar trebui să mă reped în brațele dumneavoastră și să vă privesc pierdută, cu ochi scânteietori?

— Numai dacă dorești, replică el pe un ton tăios. Cu greu putem pretinde că situația aceasta ar fi pe placul vreunuia dintre noi. Dar există, și trebuie să-i facem față. Ne vom căsători.

Atunci ea se întoarse spre el. Vreme de câteva clipe se uită la el fără a spune nimic. Sub ochii ei se vedeau ușoare cearcâne vinete. Ochii înșiși păreau mai întunecați, mai mult cafenii decât căprui. Buzele îi erau aproape tot atât de palide ca și obraji.

— Probabil că puneți foarte puțin preț pe căsătorie, zise ea în cele din urmă, dacă sunteți gata să vă angajați într-una cu atât de puține sentimente.

Dumnezeule sfinte! El își amintea că, doar cu aproximativ două săptămâni în urmă, își zisese că poate, într-un fel, el era chiar și mai romantic decât Claude, care se însurase din dragoste la vârsta de douăzeci de ani. Desigur, el însuși fusese cât pe-acți să cadă în capcana căsătoriei acum câțiva ani, dar, de atunci, renunțase la orice gând de însurătoare. Hotărâse că nu s-ar fi putut căsători decât dacă ar

fi întâlnit iubirea perfectă, dar cu cât înainta în vârstă, cu atât mai mult își dădea seama că iubirea perfectă era ceva ce nu exista.

Cu toate acestea, acum trebuia să se căsătorească, pentru că o poftă animalică îl făcuse să devină imprudent, compromițând-o pe femeia aceasta.

— Sentimentele nu prea contează, Catherine, spuse el, dacă iei în considerare împrejurările. Înțeleg că ai devenit femeia ușoară din Bodley-on-the-Water.

Ea nu părea să se fi înroșit⁶. Devenise și mai palidă, dacă așa ceva mai era cu puțință.

— Aceasta e problema mea, replică ea. Și nu v-am îngăduit să-mi folosiți numele de botez.

El plesni dezaprobat din limbă.

— Nu încerca să fii ridicolă! îi spuse.

Catherine se întoarse iar cu fața spre foc și își lăsă capul în piept. În ciuda iritării, a frustrării și a neplăcerii de a se afla acolo unde era, făcând ceea ce trebuia făcut, el se pomeni că-i admira curbura elegantă a gâtului. Cel puțin – gândi el cu o resemnare silită – avea să aibă o soție frumoasă.

Soție! Însăși prezența acestui cuvânt în mintea sa era suficientă pentru a-i stârni un val de panică. Dar, până acum, ar fi trebuit să se obișnuiască atât cu cuvântul, cât și cu ideea că avea să fie un bărbat căsătorit. Știuse acest lucru de aproape o săptămână.

— Plecați, îi spuse ea. Nu vreau să am nimic de-a

⁶ Joc de cuvinte intraductibil în limba română. Expresia englezească *scarlet woman*, traductibilă ad litteram prin "femeie stacojie", înseamnă "femeie ușoară, prostituată" (n.t.).

face cu dumneavoastră sau cu oferta dumneavoastră.

Ar căpăta ceea ce merită, dacă el ar lua-o în serios și nu s-ar mai întoarce niciodată, gândi el, posomorât. Și, totuși, nu putea să-i poruncească să facă față realității. Înfățișarea ei era o dovadă suficientă că ea făcuse asta deja. El își roti privirea prin bucătărie, pe care ea o transformase într-o încăpere atât de confortabilă. Numai câinele ei lipsea de pe balansoar – el se afla cu Daphne, în salon. Iar el îi distrusese lui Catherine toate astea.

— Claude și Daphne îmi spun că ai de gând să pleci la niște rude, zise el.

— Da, confirmă ea, după o tăcere de câteva clipe.

— La cine? Întrebă el. Unde? La rudele soțului dumitale sau la ale dumitale?

— Asta nu e treaba dumneavoastră, replică ea.

— Din câte știe Claude, zise el, niciuna dintre aceste rude nu te-a vizitat vreodată aici, și nici dumneata n-ai vizitat-o pe vreuna dintre ele. În decurs de... cinci ani, nu-i așa? Trebuie să fiți o familie foarte unită, dacă legăturile au durat după o despărțire atât de îndelungată. Ești foarte sigură că vor fi dispuși să primească la ei o femeie ușoară?

— Nu sunt așa ceva, replică ea. Dumneavoastră știți asta. Și-n plus, ei mă iubesc.

Trebuie să fi suferit într-adevăr în cursul ultimei săptămâni și jumătate. Dacă ar fi existat o familie, fie ea iubitoare sau nu, oare până acum nu ar fi plecat ea la rudele ei?

— Nu există nicio familie, nu-i așa? o întrebă.

Ea își băgă capul între umeri, dar nu se auzi niciun răspuns.

— Dacă pleci de aici, continuă el, unde te vei duce? Ce vei face?

Avea să ia totul de la început, bănuia el, într-un alt sat, necunoscând pe nimeni. Nu avea să fie ușor. Se întrebă pentru ce făcuse ea asta cu cinci ani în urmă. Oare avusese o ceartă cu familia soțului ei sau cu a ei? Sau poate că era una dintre nefericitele care realmente nu aveau nicio rudă? Și totuși, cu siguranță ea sau soțul ei trebuie să fi avut câțiva prieteni.

Catherine Winters, viitoarea lui soție, era fără doar și poate un soi de mister.

Ea nu dădu niciun răspuns la întrebările lui.

— Nu ai de ales, spuse vicontele. Te vei căsători cu mine, Catherine. În calitate de Vicontesă Rawleigh, nimeni nu va îndrăzni să te ostracizeze. Dacă cineva ar cuteza, ar avea de-a face cu mine.

Ea își petrecu brațele pe după trup.

— Am de ales, zise.

El scoase o exclamație de nerăbdare.

— Aveți dreptate, recunosc eu. Nu exista nicio familie la care să mă duc. Dacă plec de aici, voi pierde... nu voi avea deloc mijloace materiale cu care să mă întrețin.

Ce dracu' înseamna asta? Vicontele se încruntă.

— Nu mă voi căsători cu dumneavoastră, spuse ea. Dar nu de mult mi s-a oferit o slujbă. Dacă postul încă mai e liber, aş putea să mi-o iau acum.

— Ce post? Ar trebui să se bucure că părea să se

ivească o soluție, una care l-ar lăsa liber. N-ar trebui să simtă nervozitatea asta.

— Acela de amantă, zise ea. Mi-ați oferit de mai multe ori acest post.

El se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

— Nu te vei căsători cu mine? zise el. Dar vei fi amanta mea?

— Da. Glasul ei era foarte ferm.

— De ce? Din nu se știe ce motiv, simțea că turbează de mânie.

— Ar fi o tranzacție comercială, spuse ea. I s-ar putea pune capăt oricând, de oricare dintre noi. V-aș cere numai, vă rog, introducerea unei clauze stabilite de comun acord, în caz că dumneavoastră veți fi acela care-i va pune capăt – cu condiția ca eu să fi prestat servicii multumitoare, desigur.

Cu condiția... La dracu', vorbea de parcă ar fi solicitat o slujbă de cameristă sau de secretară. Iar el se oferise s-o facă *soția* lui!

Ea se întoarce iarăși cu fața spre el și îl privi calm drept în ochi.

— Am nevoie de o slujbă, zise. Oferta dumneavoastră mai este valabilă?

Sora lui se afla dincolo de holul îngust, la o depărtare de numai câțiva metri, așteptând confirmarea oficială a logodnei lui. Fratele său aștepta la Bodley aceeași veste. Toți se pregăteau să treacă la acțiune de îndată ce se va fi terminat cu această formalitate de cerere în căsătorie, lăsând să se afle că relația vicontelui cu Catherine Winters în timpul șederii lui la Bodley fusese o curtare, că scurta lui absență avusese scopul unei

călătorii la Londra pentru obținerea unei aprobări speciale, astfel încât nunta lui să nu trebuiască amânată nici cu o zi mai mult decât era necesar.

Ei doi aveau să fie descriși ca un cuplu pe deplin îndrăgostit – chiar dacă nu suficient de prudent. Ce mai – îndrăgostți lulea.

Iar ea se oferea, cu calm, să-i fie amantă.

— Da, îi răspunse, înaintând către ea. Da, pe Dumnezeu meu, oferta mai e valabilă. Îi cuprinse mijlocul fără prea multă blândețe – nu era nicio îndoială că ea slăbise – și o trase cu putere spre el. Îi luă în stăpânire gura, mai degrabă cu sălbăticie, înfigându-și limba adânc înăuntrul ei, mișcându-și-o cu o deliberată simulare a copulației.

Pe toți sfinții, dacă avea să-i fie amantă, va trebui să-și învețe meseia. Era furios pe ea.

Catherine nu rămase impasibilă. Își potrivi trupul după al lui. Brațele ei îl înconjurară, unul în jurul mijlocului, celălalt pe după umeri. Își oferii gura deschisă pentru el. Ochii ei erau închiși. Dar sângele ei nu clocotea ca al lui. Devenise deja o amantă care-și făcea datoria.

Lua-o-ar dracu'!

— Voi reveni la noapte, spuse el, privind-o în ochi fără ai da drumul din îmbrățișare. Fii pregătită pentru mine și odihnește-te puțin înainte de venirea mea. Pari să ai nevoie de odihnă. Vom afla cât de pricepută ești și cât de repede poți învăța.

Ea nu tresări. El nu-și dădu seama că vorbise așa amune ca s-o facă să tresară, decât când constată imperturbabilitatea ei.

— Voi fi pregătită, Înălțimea voastră, zise ea.

— *Rex*, să te ia dracu'! El nu înjura *niciodată* în prezența femeilor. Măine vom pleca, îi spuse. Te voi instala la Londra, în propria ta casă, cu servitori și trăsură. Vei ieși în lume, Catherine Winters. O să-ți placă Londra.

Ceva licări în ochii ei.

— Nu, zise. Nu Londra.

El își ridică sprâncenele.

— Nu Londra? repetă. Atunci unde, rogu-te?

— Nu Londra, zise ea încă o dată.

— Presupun că te aștepți ca eu să te iau la Stratton Park și să te instalez într-un apartament confortabil de acolo. Trebuie să recunosc că ar fi minunat de comod, dar poate puțin cam scandalos. S-ar putea să descopăr că m-am situat dincolo de limitele buneicuviințe. Sau poate te gândești să rămâi aici? Te-ai aștepta ca eu să fac drumul până în Derbyshire ori de câte ori aş avea chef să mă culc cu tine?

Pentru prima dată, fața lui Catherine se înroșise.

— Știu ce se așteaptă din partea unei amante, spuse ea. Dar, vă rog, nu Londra.

Oare ceea ce văzu el vreme de o clipă în ochii ei să fi fost teamă? Ea își lăsă imediat pleoapele în jos, și brațele îi coborâră cu stângăcie pe lângă trup. El îi dădu drumul și se duse în celălalt capăt al încăperii, să se uite pe fereastra bucătăriei la grădina ei din spatele casei și la râul de dincolo de aceasta. Se așteptase ca toate astea să se termine în maximum două minute. Probabil că Daphne se întreba de ce dura atât de mult.

— Așa ceva efectiv nu ține, Catherine, zise el.

Dacă vin aici diseară, e sigur că mă va vedea cineva. Nu mă îndoiesc că locuința ta a devenit o țintă preferată pentru cei care stau la pândă. De aceea am adus-o cu mine pe Daphne în după-amiaza aceasta. Dacă vei pleca mâine dimineață cu trasura, împreună cu mine, mulți oameni ne vor vedea. Reputația ta ar fi iremediabil pierdută. Nu se poate să vrei așa ceva.

Ea râse, dar nu spuse nimic.

— Nu pot îngădui asta, continuă el. Te-am compromis. Trebuie să îndrept lucrurile. Nu, nu te voi lua ca amantă, ci numai ca soția mea.

Urmă o tăcere prelungită.

— Ei bine? insistă el într-un târziu, întorcându-se s-o privească.

Catherine stătea în picioare acolo unde o lăsase, cu mâinile împreunate în față, cu ochii închiși.

— Nu mi s-a mai lăsat nicio alternativă, nu-i așa? zise ea.

— Da, confirmă el calm.

După cum nici lui nu-i rămăsese nicio altă alternativă. Dar știuse că ale lui dispăruseră cu toatele de cum citise scrisoarea lui Claude. Până acum aproape că se obișnuise cu situația. Aproape, dar nu pe deplin. Avea să-și trăiască tot restul vieții într-o căsnicie lipsită de iubire. Cu gândul acesta nu era ușor să te-mpaci.

— Așadar, se pare că în cele din urmă ne-am înțeles, spuse el cu voioșie. Ne vom căsători mâine. Aici. Ceremonia va fi oficiată de către reverendul Lovering. Asta va fi necesar pentru restabilirea reputației tale.

Ea făcu ochii mari.

— Măine?

— Am adus cu mine o aprobare specială, explică el. Mi-am dat seama de necesitatea căsătoriei înainte de a veni aici. Nunta va avea loc aici, mâine, în prezența fratelui meu și al surorii mele. Nu dorești să inviți pe nimeni?

Catherine pălise din nou.

— Aprobarea dumneavoastră specială nu va fi valabilă, spuse ea.

— De ce nu? întrebă el, încruntându-se.

— A trebuit să scrieți numele meu pe ea?

— Desigur. Catherine Winters, văduvă. Catherine cu C. Corect?

Câteva clipe ea privi în jos, la mâinile ei larg desfăcute, și apoi iarăși drept în ochii lui.

— Nu sunt văduvă, spuse. Niciodată n-am fost căsătorită. Și numele meu de familie nu e Winters. Este Winsmore. Ochii ei îl priveau cu precauție.

Dumnezeule mare!

Era o lady, fără doar și poate. Cu ce dracu' se ocupa o lady *necăsătorită*, locuind singură efectiv printre străini? Și ascunzându-se sub un nume fals și sub o falsă stare civilă?

O lady cu care el era pe cale să se căsătorească.

— Poate că ai binevoi, *domnișoară Winsmore*, zise el îngustându-și ochii, să-mi spui povestea ta.

— Nu, spuse ea. Asta e tot ce trebuie să știți. Dacă doriți, vă puteți retrage cererea în căsătorie. Nu vă voi considera legat prin ea. În definitiv, i-a fost făcută unei persoane care nu există.

Vreme de câteva clipe el o privi fix, apoi se duse

cu pași mari spre ușă, o deschise și o chemă pe sora lui, care vorbea cu Toby... sau singură.

Ea veni imediat, cu câinele alergând fericit pe urmele ei, și se uită întrebător când la el, când la Catherine.

— Daphne, îi spuse el, te-aș ruga să ne feliciți. Această doamnă tocmai mi-a făcut cinstea de a se logodi cu mine. Vei dori, desigur, să faci cunoștință cu ea. Ți-o prezint pe domnișoara Catherine Winsmore.

Ea se uită la fratele ei de parcă el ar fi avut două capete, și apoi își întoarse privirile spre Catherine.

— Winsmore? repetă ea. Catherine *Winsmore*?

Catherine se îmbujoră din nou. Încă precaută, spuse:

— Da.

Daphne îi aruncă fratelui ei o privire ciudată, după care ochii i se îndreptară iar spre logodnica lui.

— Oh! exclamă ea. Apoi păru să se scuture în sinea ei și zâmbi cu voioșie. Ei bine, v-a trebuit cam mult timp până să ajungeți la această concluzie satisfăcătoare. Mă bucur mult, Catherine – pot să-ți spun Catherine? Sunt încântată. Vom fi surori.

Străbătu camera cu pași ușori și o îmbrățișă pe Catherine, care-l privi pe viconte peste umărul surorii lui și își mușcă buza.

— Vă mulțumesc, zise ea.

— Trebuie să-mi spui Daphne, o îndemnă viitoarea ei cumnată, întorcându-se apoi spre fratele său și strângându-l și pe el în brațe. Rex,

sunt foarte bucuroasă pentru tine. Vei fi fericit, știu bine. Nunta va fi mâine? Va trebui să fim teribil de ocupați tot restul zilei de azi.

— Nu mâine, zise el pe un ton sec. Trebuie să mă întorc la Londra. Numele pe care îl am pe aprobare este greșit.

Daphne se uită la el cu atenție.

— Oh, da, desigur! exclamă ea. Ce situație jenantă! Cum vom explica încă o călătorie la Londra?

— Zeloasa și tiranica mea soră, împreună cu soțul ei, ca și fratele meu și soția lui insistă să facă pregătiri minuțioase, sugerează el cu vioiciune, urmărind expresia lui Catherine. Nerăbdătorul mire nu poate suporta neprevăzuta așteptare a nunții și a miresei sale și, drept urmare, a fost trimis pentru o săptămână la locuința unor prieteni.

— O să mergă, spuse Daphne, gânditoare. Apoi zâmbi. Catherine, săptămâna viitoare ne vom distra de minune. Avem de pregătit o nuntă. Adică eu o am de pregătit! Bătu din palme. În această săptămână trebuie să te muți la Bodley House. De aceea e nevoie sărmanul Rex să plece. Te poți întoarce aici pentru noaptea premergătoare nunții, după întoarcerea lui.

— Ce zici, Catherine? o întrebă el. Remarcase că ea fusese foarte tăcută.

— Va fi așa cum doriți, răspunse ea.

Mireasa supusă. Spera că, atunci când vor fi căsătoriți, nu avea să joace rolul soției supuse. Într-o săptămână el s-ar plictisi.

— Foarte bine. Se îndreaptă spre ea. Voi pleca

măine dis-de-dimineată, și te voi vedea când mă întorc. Cu Daphne de față, nu prea știa cum să-și ia rămas-bun de la ea.

Dar Catherine își jucă rolul. Îi zâmbi.

— Drum bun! spuse ea.

El nu știa dacă ea își ridicase fața spre el pentru a-i primi sărutul sau numai ca să-l poată privi în ochi. Dar o sărută, ușor și repede, pe buze, înainte de a porni spre ușă.

— Vino, Daphne, îi spuse surorii sale.

Veniseră în trăsura lui - pentru ca nimănui din sat să nu-i scape cumva vizita lui sau să-i înțeleagă greșit scopul. Îi oferi surorii lui mâna, ajutând-o să urce în trăsură, o urmă la rândul său și închise portiera. Când întoarse capul, constată că ușa casei era deja închisă.

— Gata, zise el, lăsându-și capul pe spate și închizând ochii. S-a făcut.

— Rex... începu Daphne.

— Aș prefera să nu vorbim, Daphne, dacă nu te superi.

Rămaseră tăcuți, unul lângă altul, în timp ce trăsura îi ducea înapoi la Bodley House.

— Câte Catherine Winsmore pot exista? îl întreabă Lady Baird pe soțul ei. Stătea ghemuită în curbura formată de brațul lui, pe o canapea mică din dormitorul ei, spre sfârșitul aceleiași serii. De bună seamă că este ea, Clay.

— Da, presupun că ai dreptate, conveni el,

oftând. Sărmana femeie!

— Întotdeauna am simțit și eu aceeași compasiune, spuse ea. Nu știu de ce, de fiecare dată femeile sunt acelea care suportă povara acuzațiilor tuturor, iar bărbații sunt cei care ies basma curată. De obicei, bărbații trebuie condamnați cel mai mult... îndeosebi acest bărbat.

— Așa e croită lumea asta, iubito, zise el.

— Da. Își rezemă capul de umărul lui. Așadar, crezi într-adevăr că n-ar trebui să spunem nimîc?

— Numele ei nu le-a, spus nimic lui Claude sau Clarisei, răspunse el. Ei nu-și petrec mult timp în oraș, desigur. Iar dacă lui Rex numele i-a sunat cunoscut, el păstrează pentru sine ceea ce știe. Niciodată nu știi la ce să te aștepți din partea fratelui tău mai mare, Daph. E un fel de pește mort, dacă mă ierți că mă exprim așa.

— Calitatea de a păstra unele lucruri doar pentru el și de a purta singur poverile făcea parte din educația lui ca moștenitor, spuse ea cu tristețe. Oricât ar părea de ciudat, întotdeauna l-am considerat chiar mai sensibil decât Claude.

— Dacă împrejurările ar fi altele, continuă Sir Clayton, poate că onoarea ne-ar obliga să spunem ceea ce știm. Dar ea a fost grav compromisă, și e aproape indubitabil că Rex a fost mai vinovat decât ea. Trebuie să se însoare cu ea, indiferent dacă adevărul îi este cunoscut sau nu. Sau, mai degrabă, poate c-ar trebui să spun că el *s-ar căsători* cu ea, fie că ar cunoaște adevărul, fie că nu. Nu trebuie să ne amestecăm în treaba asta, Daph. Lasă-i să-și croiască singuri soarta.

— Doream atât de mult să fie fericiți, Clayton! zise ea. Adică ei doi, Rex și Claude. Îi iubesc foarte mult. Și acum, căsătoria asta silită pentru Rex, și Claude care o tratează cu o politețe glacială pe Clarissa.

— Dacă ea ar fi fost soția mea, spuse el, ar fi fost snopită în bătaie, Daph.

— Oh, vorbești prostii! replică ea, cu tandrețe. Tu n-ai fi în stare să bați niciun covor, darmite o soție.

El chicoti.

— Viața merge înainte, spuse. Într-un fel sau altul, toți își vor rezolva problemele.

— Eternul optimist! comentă ea. Și pentru că veni vorba, au trecut *opt* zile. După doi ani de căsnicie. Îți ții și tu răsuflarea cu aceeași emoție ca și mine?

— Asta-i curată sinucidere, iubito, zise el, mai ales dacă respiri pentru doi. Acum un an am convenit amândoi să lăsăm viața să-și urmeze cursul, nu-i așa? Și să fim fericiți împreună chiar dacă ar trebui să rămânem, pentru tot restul vieții, o familie alcătuită numai din doi membri.

— Da, încuviință ea.

— Atunci e bine. După câteva clipe chicoti din nou. Dar îmi *țin* totuși răsuflarea.

Viața căpătă mai degrabă aspectul unui vis ciudat. Poate nu chiar un coșmar, dar aproape.

În zorii dimineții următoare logodnei lui Catherine, trăsură Vicontelui Rawleigh trecu pe

lângă casa ei fără să oprească. Ea se sculase deja și o văzu îndepărtându-se. Două ore mai târziu sosi trăsură domnului Adams, pentru a-i lua, pe ea și pe Toby, la Bodley House. Catherine nu voia să se ducă acolo, dar nu protestă. Se duse.

În ajun decisese că, de acum înainte - sau, oricum, pentru o vreme, avea să lase viața, pur și simplu, să se desfășoare fără nicio intervenție din partea ei. Obosise să tot încerce să-și orânduiască viața, nereușind decât să și-o dea peste cap.

Nu voia să se căsătorească. Nu putea să se căsătorească. Asta era una dintre condiții. Dar, o dată măritată cu Viconte Rawleigh, nu va mai avea nevoie de sprijin material. Credea că el era foarte bogat.

Nu voia să se mărite cu el. Poate că dacă nu l-ar fi socotit atrăgător, dacă nu l-ar fi dorit trupește, s-ar fi simțit mai bine la gândul de a se căsători cu el. Însă îl antipatiza pentru lipsa lui de sensibilitate și îl disprețuia pentru aroganța lui. Îi arătase foarte limpede că el dorea doar trupul ei, pentru propria-i plăcere, și că nu voia deloc să se însoare cu ea... după cum nici ea nu-l voia ca soț.

Nu intenționa să se gândească la toate astea sau la el. Acum soarta ei fusese stabilită. În cele din urmă, lăsase lucrurile să ajungă până aici - deși niciodată nu răspunsese efectiv „da” la cererea lui în căsătorie - pur și simplu fiindcă nu exista nicio alternativă. Își închipuise că era posibil ca el să se răzgândească, o data ce i-a spus singura parte a adevărului pe care era pregătită să i-o mărturisească. Atunci ar fi fost nevoită să

găsească o alternativă. Dar el nu-și retrăsese oferta.

Ea se gândise că poate el avea să-i recunoască numele. *Atunci* chiar că s-ar fi răzgândit. Dar nu se întâmplase așa, iar ea nu se simțea deloc obligată să-l informeze. El era cel care o silea să încheie această căsătorie. Știa că povestea ei ascundea mai mult decât îi spusese ea. Cu toate acestea, el hotărâse să meargă înainte cu nunta.

Așa că se duse la Bodley House, unde fu primită cu căldură și amabilitate de domnul Adams, cu o politețe glacială – și cu o scuză rigidă, formală – de către doamna Adams, cu o afecțiune plină de voioșie de către Lady Baird și cu un amuzament blând de către Sir Clayton Baird. Toți ceilalți care alcătuiseră grupul petrecerii la conac, printre care și Ellen Hudson, se înapoiaseră la propriile lor locuințe. Copiilor li se păru foarte distractiv s-o aibă acasă tot timpul, deși William se temu la început că prezența ei avea să însemne câte o lecție de muzică în fiecare zi.

Camerista lui Lady Baird și cea a doamnei Adams fură puse la treabă, pentru a face o rochie de mireasă din materialele disponibile și cu tiparele avute la îndemână. Bucătarului domnului Adams i se dădu sarcina de a pregăti o gustare festivă pentru atâția oaspeți câți puteau fi invitați din mica nobilime ce locuia pe o rază de aproximativ zece mile în jurul Bodleyului – mulți dintre aceștia fiind aceleași persoane care participaseră la bal. Se aranjară decorațiuni pentru sufragerie, pentru trăsura mirilor – aceea a domnului Adams, desigur

- și pentru, biserică. Decorațiunile florale destinate bisericii aveau să constea în totalitate din narcise și alte flori de primăvară care creșteau în sălbăticie prin parc și prin păduri. Puținele flori de seră care supraviețuiseră balului urmau să fie folosite în casă și pentru buchetul lui Catherine.

Toți care erau cât de cât „cineva” fură vizitați de către cele trei doamne și poftiți să vină în vizită. Cu o zâmbitoare și vorbăreață Lady Baird de o parte, iar de cealaltă cu o maiestuoasă și demnă doamnă Adams, Catherine constată că nimeni nu avea curajul de a refuza să aibă de-a face cu ea. Nu dorea să fie acceptată cu atâta falsitate, dar nu spuse nimic. Se lăsă antrenată în toate acțiunile de restabilire a unor bune relații sociale.

Bineînțeles că toată lumea era fermecată de povestea de dragoste năvalnică și plină de neastâmpăr pe care Lady Baird o repeta iar și iar, cu mult entuziasm și umor. Sau toți pretindeau că sunt fermecați. Catherine nu mai știa ce anume din purtarea oamenilor era sincer și ce era prefăcătorie.

— Vă vine să credeți, spunea întotdeauna Lady Baird - Daphne - pe un ton confidențial, când ajungea la momentul culminant al poveștii ei, că fratele meu s-a gândit chiar să dea fuga înapoi la Bodley, la abia o săptămână după ce plecase în grabă să obțină o aprobare specială, ca s-o ducă pe draga de Catherine la biserică taman a doua zi? El habar nu are, bietul om, câte pregătiri sunt necesare! Ei bine, vă pot asigura că Clarissa și cu mine am avut de spus ceva față de o asemenea

idee, nu-i așa, Clarissa?

Discurs în urma căruia doamna Adams își înclina cu grație capul, confirmând.

— Am avut multe de spus, într-adevăr, Daphne.

— Am venit în ajutorul dragei noastre Catherine, încheia întotdeauna Daphne, triumfătoare, uitându-se radioasă la viitoarea ei cumnată. L-am trimis pe Rex să locuiască la niște prieteni și să mai aibă răbdare o săptămână.

Daphne era extrem de amabilă, gândea Catherine de fiecare dată, având în vedere faptul că ea *știa*. Nu era sigură cum de simțea ea însăși acest lucru, dar îl simțea. Atât Daphne, cât și Clayton știau. Dar niciunul nu-i spusese ei nicio vorbă.

Reverendul Lovering, îngânat de doamna Lovering, îi încredințase pe toți cei care voiau să asculte că onoarea de a-l căsători pe Viconte Rawleigh cu draga lor domnișoară Winsmore – nimeni nu comentase public misterioasa ei schimbare de nume și de stare civilă – putea foarte bine să fie culmea realizărilor din viața lui. Era mut de recunoștință, deși zilnic se ruga în genunchi să fie ferit de păcatul mândriei.

Domnișoara Downes fu singura persoană pe care Catherine o invită ea însăși. Cu lacrimi în ochi, ea o îmbrățișă pe Catherine când aceasta o vizită împreună cu cele două viitoare cumnate ale ei. Doamna Downes luă o mână a lui Catherine între ale sale și îi zâmbi.

El fusese plecat vreme de o săptămână. Într-o după-amiază, când cele trei doamne se întoarseră

din vizitele lor, el se afla în salon, cu domnul Adams și cu Sir Clayton. Se ridică în picioare și se înclină în fața lui Catherine, ca și în fața celorlalte două doamne, și îi spuse că arată bine. O informă că nunta lor avea să aibă loc în dimineața următoare, și îi mai spune că-și va rezerva onoarea de-a o conduce acasă la ea.

Auzindu-l, Daphne își ridică brațele spre cer și îi spuse că habar nu avea cum să procedeze, că ea era aceea care avea să meargă cu trăsura înapoi la căsuță, cu Catherine și cu scumpul de Toby, pe care copiii încercaseră să-l adopte, dar constataseră că el nu voia să stea în camera lor, fugind întruna în căutarea lui Catherine.

Și iat-o din nou în drum spre casă, cu Toby ghemuit în poala ei și având-o, alături pe Dapime, care îi spunea că avea să vină de dimineață s-o ajute să se îmbrace, înainte ca trăsura lui Claude să sosească pentru a le duce pe amândouă la biserică. Iar Clayton, care fusese de acord s-o conducă pe Catherine la altar, urma să vină cu trăsura, desigur.

Catherine lăsa ca totul să se întâmple de la sine. Toate planurile se desfășurară în jurul ei pe parcursul întregii săptămânii fără concursul ei activ. Nu conta. Era fericită să fie totalmente pasivă.

În cele din urmă se afla iarăși acasă, și iarăși singură cu Toby.

Până mâine.

— Toby! Îngenunche pe pardoseala bucătăriei și își puse brațele în jurul câinelui său, care își agita

coada, extaziat de fericirea de a se afla din nou într-un mediu familiar. Toby, oh, Toby!

Plânse cu obrazul lipit de gâtul lui cald, și îi simți limba umedă lingându-i urechea.

CAPITOLUL 14

Arăta de parcă s-ar fi pregătit pentru o recepție la Carlton House, îi spuse Clarissa când îl văzu. Haina lui albastră era de cea mai bună croială. Purta pantaloni cenușii, scurți până la genunchi, o vestă argintie și lenjerie albă, cu dantelă la manșete. Valetul lui Claude – pe al său îl lăsase la Stratton – făcuse din cravata lui ceva admirabil de spumos.

Arăta ca un mire, îi zise Claude, bătându-l pe umeri și adresându-i un zâmbet larg. Din clipă în clipă se așteptau să-l audă văitându-se că cravata îi era prea strânsă și că încăperea era prea călduroasă.

El se simțea epuizat. I se părea că de o vesnicie tot călătorise, iar la capătul drumului nu-l așteptase niciun fel de odihnă, ci pregătirea pentru o nuntă și obligația de a arăta voios.

Ea arătase, negreșit mai bine... și mai rău. Cearcănele îi dispăruseră de sub ochi. Păruse mai trasă la față, mai împovărată de gânduri. Și totuși remarcase ceva la ea... ceva în legătură cu ochii ei. Păruseră... goi. Acesta era singurul cuvânt cu care putea să descrie ceea ce văzuse el în ochii ei.

La biserică se adunase o mulțime surprinzător de mare. De fapt, Daphne îi povestise cât de ocupați fuseseră cu toții în cursul săptămânii în care lipsise el. Clayton și Claude mergând mereu în vizită pe la vecini, ea și Clarissa luând-o pe Catherine cu ele

pentru a le vizita pe toate doamnele și a bea ceai cât să scufunzi în el o corabie.

Aștepta în fața bisericii, cu fratele lui. Ea n-a întârziat – el a venit devreme. Ce păcat că nu putea să plece, să sară pur și simplu pe spinarea unui cal și să călărească până când n-ar mai fi fost în stare să meargă mai departe. S-ar fi dus la Dunbarton, să-l vada pe Ken și pe ceilalți. Ar fi fost ca pe vremuri.

Ea nu voia să aibă nimic de-a face cu el. Deși simțise o atracție fizică față de el, niciodată nu-l dorise. Refuzase să se culce cu el, să fie amanta lui, să fie soția lui – acum lui i se părea incredibil că, realmente, o ceruse la un moment dat în căsătorie numai pentru că o dorea cu atâta desperare în patul lui. Și ea spusese „nu”.

Cu toate acestea, acum – fiindcă el fusese atât de imprudent încât, din cauza mâniei și a dezamăgirii, să plece din casa ei fără să verifice mai întâi dacă drumul era liber – ea se vedea silită ca, până la urmă, să se mărite cu el.

Oh, da, ar fi vrut să se afle la o depărtare de o mie de mile!

Se iscă o bruscă agitație în partea din spate a bisericii, și iat-o aici, cu Clayton și cu Daphne, care, în urma ei, zâmbea și aranja ceva la spatele rochiei sale. Apoi, cei trei înaintară spre el.

Dumnezeule, dar ea era chiar frumoasă! Fu izbit de frumusețea ei așa cum fusese în acea primă zi, când ea stătuse în picioare la poarta sa, salutând-o printr-o înclinare a capului pe Clarissa, care se afla într-una din trăsurile, și apoi întorcându-se să-i facă

o reverență și să-i zâmbească lui.

Era îmbrăcată în satin alb. Rochia avea o croială modernă, cu talie înaltă, cu un decolteu modest pe piept și cu mâneci scurte și bufante. Cele două volane de la tiv și acela mai mic, de la mâneci erau împodobite cu boboci de trandafiri aurii brodați, asortați cu buchețelul din boboci de trandafiri naturali pe care îl purta.

Arăta ca o mireasă, gândi el, prosteste.

Era o mireasă.

Mireasa lui.

Când ea se apropie mai mult, el văzu că în obraji îi revenise culoarea. Ochii îi erau strălucitori – expresia de pustietate de ieri dispăruse. Și priveau drept într-ai lui.

Mai târziu, când se întoarse înapoi cu gândul la nunta lui, constată că nu reușea să-și aducă aminte cine participase la ceremonia religioasă. Nu putea să-și amintească nici măcar cum o condusesse Clayton pe Catherine la altar, în lipsa vreunui alt bărbat, rudă de-a ei, sau cum îi dăduse Claude verigheta ei. Nu izbutea să și-l amintească nici chiar pe paroh, sau serviciul divin.

Nu și-o amintea decât pe ea, stând în picioare, zveltă și frumoasă, și tăcută alături de el; ochii ei, uneori cu pleoapele coborâte – el remarcă genele lungi, cu câteva nuanțe mai întunecate decât părul ei auriu, dar de cele mai multe ori înălțați spre ai lui; mâna ei răcoroasă într-a lui. Avea degete lungi, subțiri, degete de pianistă, cu unghii scurte, bine îngrijite. Își aducea aminte cum se întrebuse, fără niciun rost, cum de își păstra ea mâinile atât de

catifelte și de frumoase, deși nu avea servitori care să facă treburile umilitoare ale gospodăriei în locul ei. Inelul lui părea uimitor de strălucitor și auriu pe degetul ei.

Nu putea să și-o aducă aminte decât pe ea, spunând „da”, cu calm dar și cu fermitate, atunci când fusese întrebată dacă voia să-l ia pe el de soț, și privindu-l în ochi când rostise cuvântul. Și-o amintea făgăduind cu același glas calm că avea să-l iubească, să-l cinstească și să i se supună.

Și, privind în urmă, își amintea ca pe un fapt interesant că ceremonia căsătoriei, și cuvintele, și jurămintele pe care le schimbaseră nu păruseră la vremea aceea să fie o farsă, și niciun sacrilegiu. Își făgăduiseră în fața oamenilor și a lui Dumnezeu să se iubească unul pe celălalt.

Buzele ei erau catifelte și răcoroase, când i le-a sărutat.

Era soția lui. Femeia aceasta, a cărei frumusețe îi atrăsese privirea încă de la început, femeia aceasta, pe care o dorise încă de la început, era a lui. Pentru tot restul vieții lor.

După aceea își aminti că gândul acesta nu-i iscase nicio panică, ci doar un ciudat soi de euforie. Se întâmplase atât de repede! Putea fi chiar adevărat? Totuși era. Era a lui.

Era soția lui.

Întotdeauna îl socotise extraordinar de frumos, întocmai cum i se păruse mereu domnul Adams -

Claude. Acum trebuia să se gândească la el sub acest nume. Era cumnatul ei.

Întotdeauna găsisese că soțul ei era frumos. Dar astăzi, frumusețea lui îi tăiasese respirația. Ca o fată îndrăgostită, fusese incapabilă să-și ia ochii de la el; în biserică, din clipa în care Daphne îi aranjase tivul, iar ea își îndreptase privirile spre altar și îl văzuse. Cu toate acestea, ceea ce simțea față de el nu era iubire, ci opusul acesteia.

El era îmbrăcat ca un curtean sau ca un mire, gândise ea, prostește. Se îmbrăcase cu grijă și în veșminte superbe pentru nunta lor. Aproape că se așteptase ca nunta în sine să nu fie importantă pentru el, închipuindu-și că era chiar posibil să vină îmbrăcat în hainele lui de călărie.

Pentru ea, nunta era neașteptat de importantă. Își aducea aminte cum, fetiță fiind, își dorise o căsătorie cu un soț chipeș și iubitor – visul tuturor fetelor tinere de „a trăi fericiți până la adânci bătrâneți”. Își amintea cumplita ei dezamăgire când ieșirea în lume îi fusese amânată până când împlinise nouăsprezece ani, fiind trecută practic, pe linie moartă. Și cum, atât de curând după debut, se alesese praful de toate visurile, toate speranțele, tot viitorul ei. Și cruda lovitură finală primită prin moartea copilului ei, opt luni mai târziu. Vreme de cinci ani trăise fără visuri, fără speranță. Vreme de cinci ani trăise doar pentru liniște.

Și iată că în cele din urmă, se căsătorea. Un bărbat frumos și bogat, un viconte. Știa că el o dorea, deși nici nu o voia, nici nu o iubea. În

definitiv, avea să aibă un soț, un bărbat în patul ei, cel puțin până când el avea să se plictisească de ea, sau până când ea avea să-i nască un fiu.

Poate că va avea iar un copil. Un copil care să aștepte întreg răstimpul de nouă luni până a se naște. Un copil care avea să trăiască.

Nu-l iubea pe bărbatul acesta cu care se căsătorea. Nici măcar nu-l plăcea. Nu voia să se mărite cu el. Dar se *mărita*, totuși, cu el. Și, pe neașteptate și mai degrabă cu durere, speranța renăscu în ea. Speranța într-un soi de viitor care să nu fie numai o liniște plictisitoare.

Poate el avea să-i dăruiască un copil.

Vreme îndelungată, rămaseră în picioare, afară, pe treptele bisericii, dând mâna cu oaspeții, fiind sărutați de unii dintre ei, zâmbind, râzând cu fiecare. Ea realizează după aceea că el o ținuse acolo intenționat, deși ar fi putut să plece imediat cu trăsura și să-i întâmpine pe invitați acasă. O ținuse acolo pentru ca amândoi să fie văzuți de săteni, dintre care mulți se adunaseră dincolo de poarta bisericii, la capătul potecii, iar alții stăteau pe stradă, la o distanță mai mare, și priveau spre biserică.

Se înapoiară la Bodley House în trăsura împodobită pentru nuntă, ei doi, singuri pentru întâia oară. Dar făcură drumul în tăcere, mâna ei sprijinindu-se pe mâneca lui, fiind reținută acolo de cealaltă mână a lui. Ei nu-i trecea nimic prin cap să-i spună. Pe el părea că nu-l interesează nici măcar vreo încercare de a conversa. Se uita afară, pe geam. Pentru prima dată, ea își dădu seama că

era o zi frumoasă, cu cer albastru și însorită. Pentru prima dată, realizează că nu-i era frig, deși nu purta pelerină, și nici vreun șal.

Și pe urmă, la masă și după aceea, el o ținu iarăși lângă el, îi zâmbi, se uită la ea cu ochi plini de căldură și prețuire, o plimbă peste tot ca să stea de vorbă cu toți cei care veniseră – și veniseră, desigur, toți cei care fuseseră invitați, curioși să vadă acest cuplu a cărui căsătorie de-abia evitase, cu chiu, cu vai, prelungirea unui scandal. De câteva ori, când discutau cu alte persoane, el i se adresa cu „iubita mea”.

Era o farsă pe care el se hotărâse s-o joace cu o grijă meticuloasă, pentru ca bunul ei nume să fie restabilit, pentru ca scandalul să se stingă și ca bârfele să nu se răspândească dincolo de limitele Bodleyului și ale împrejurimilor sale.

Ea își dădu seama că el se purta ca un gentleman scrupulos de onorabil; apărându-i numele, asumându-și consecințele propriei sale nesăbuițe. Catherine înțelegea și îi era recunoscătoare pentru toate acestea. Dar o și iritau. Cât de neajutorate erau femeile! Niște marionete ale bărbaților. Prinse pe picior greșit de către bărbați și aruncate cu capul înainte în noroi, pentru ca apoi să fie ridicate tot de ei, scuturate de praf și reasezate în poziție verticală.

Însă așa era croită lumea.

Toată lumea rămase până seara. Aveau la dispoziție grădina, afară în care să se plimbe într-o zi atât de frumoasă, și salonul, în care să stea pentru conversație și ceai. Se improvizează chiar și un

dans în sala de bal, pe muzică de pian, deși încăperea nu fusese decorată pentru acest prilej.

Când începu să se întunece, veni timpul plecării. Timpul plecării miresei și a mirelui. Urma ca ei să-și petreacă noaptea nunții în casa ei și să pornească a doua zi spre Stratton.

Trăsura lui Claude, încă împodobită, îi aștepta în fața porții principale.

Daphne plângea și râdea în timp ce îi îmbrățișa pe amândoi cu putere. Fără niciun cuvânt, Claude își strânse îndelung în brațe fratele, înainte de a se întoarce către Catherine, căreia îi zâmbi cu bunătate, sărutând-o pe amândoi obraji.

— Ai grijă de el, Catherine, draga mea, îi spuse el pe un ton calm. Îmi este foarte drag și nu-i chiar un ticălos, să știi. Ochii îi înotau în lacrimi.

Ea ar fi dorit, fără nicio noimă, să fie posibil să te căsătorești mai degrabă cu o familie decât cu o singură persoană. Îi iubea pe Claude și pe Daphne.

O sărutară și Clayton și Clarissa, cel dintâi făcându-i cu ochiul, cea de-a doua zâmbindu-i încordată.

Zâmbiră și dădură din cap în semn de salut și alte persoane – păreau să fie cu zecile pe terasă.

După care lordul Rawleigh îi oferă mâna, ajutând-o să urce în trăsură, sărind apoi și el alături de ea. Cineva de afară închise portiera și, brusc, se pomeniră înconjurați de un întuneric total și de tăcere. Cu o smucitură, trăsura porni la drum.

Lordul Rawleigh! La cumnații ei putea deja să se gândească folosind numele lor de botez. La bărbatul acesta nu putea să se gândească decât

atribuindu-i titlul. Rex. Era sigură că niciodată nu avea să fie în stare să-i rostească numele cu voce tare. Soțului ei. În ciuda ceremoniei nupțiale de la sfârșitul dimineții și a festivităților din cursul după-amiezei și al serii, dintr-o dată totul părea din nou ireal. Soțul ei. El se sprijinea cu spatele de perne ținând ochii închiși.

— Ei bine, Catherine, spuse el după o vreme, reparația a fost făcută. Ești din nou respectabilă.

Ea stătea complet nemișcată. Dacă s-ar fi mișcat, l-ar fi pălmuit. Foarte tare.

— Catherine Adams, Vicontesă Rawleigh, zise el. Acum, problema dacă era Winters sau Winsmore nu mai are nicio importanță.

Și astfel, vestigiile identității ei dispăreau. Ea nu avea pe nimeni, în afară de el. Purta numele lui și era proprietatea lui. Posesiunea lui. Una pe care el nu o voia. Poate doar în patul lui, pentru plăcerea lui și pentru aducerea pe lume a unor copii. Catherine răsuflă încet și uniform, încercând să nu se lase cu totul copleșită de amărăciune. Amărăciunea însemna numai autodistrugere, după cum știa din experiență.

Când trăsura cotea la capătul aleii pentru a trece prin sat, el vorbea din nou. Continuă să țină ochii închiși.

— Spune-mi, Catherine, o întrebă, am o mireasă virgină?

Ea se așteptase ca el să-și fi tras propriile concluzii din faptul că ea trăise singură și incognito. Era ceva ce s-ar fi așteptat s-o întrebe înainte de a se însura cu ea, dacă nu era sigur. Se

părea că avea un simț al onoarei care nu cunoștea limite. De fapt, ani de zile fusese ofițer de cavalerie. Fără îndoială, pentru el onoarea însemna mai mult decât viața.

— Nu, spuse ea, atât de hotărâtă să nu șoptească și să nu pară că se rușinează, încât cuvântul izbucni ca o sfidare în spațiul închis al trăsorii.

— Așa credeam și eu, zise el încet.

Câinele ei stătuse închis în casă, singur, mai toată ziua, deși se părea că domnișoara Downes venise în cursul după-amiezei pentru a-l lăsa afară timp de cinci minute. Îi întâmpină cu lătrături entuziaste, aproape înnebunit de bucurie, sărind pe Catherine și lingându-i fața când ea se aplecă să-l strângă în brațe.

— Are nevoie să meargă afară, murmură ea, și terierul goni înaintea ei spre ușa din spate, hămăind cu însuflețire.

Catherine nu numai că îl lăsă afară. Ieși împreună cu el și lipsi zece minute întregi.

El aprinse două lumânări în bucătărie. Nu se obosi să facă focul. De fapt nu era o noapte rece, iar ei nu aveau să rămână la parter.

Era necăjit. Nu atât din cauza faptului că ea nu era virgină. Se cam așteptase la asta. Ar fi fost mirat dacă i-ar fi răspuns afirmativ la întrebare. În realitate, simțea o oarecare ușurare știind că la noapte nu va avea de înfruntat neplăcerea durerii

și a îngustimii, a sângelui și a nervozității.

Nu, nu lipsa virginității ei îl necăjea, cât faptul că ea i se refuzase cu consecvență lui, deși i se deschisese altui bărbat sau altor bărbați. Poate faptul că, pentru el, ea rămăsese imposibil de sedus constituia o lovitură dată mândriei lui.

Desigur, ceea ce i se întâmplase ei era acum limpede ca lumina zilei. Păcătuisese trupește cu un bărbat care, din cine știe ce motiv, nu o luase de soție, iar ea fusese izgonită de familia ei și trimisă să-și trăiască nefericirea într-un loc uitat de lume, la țară. Probabil că familia îi asigurase întreținerea atâta timp cât ea rămânea acolo unde fusese instalată.

Îi displăcea profund faptul că ea fusese mai mulțumită cu o astfel de viață decât cu ceea ce îi oferise el. Îi displăcea faptul că o lua din acest cămin confortabil al ei, aproape cu forța și negreșit împotriva dorințelor ei. Îi displăcea ideea violului, chiar dacă acesta era legalizat prin aceea că tocmai se căsătorise cu ea.

Drace! Răsese pe la începutul anului, când Nat scăpase ca prin urechile acului și când Eden ieșise cu bine dintr-o întâmplare asemănătoare. Pentru el nu fusese scăpare. Se întrebă dacă aveau să facă haz în legătură cu soarta lui. Le scrisese la Dunbarton, ca să le anunțe apropiata lui nuntă. Credea, totuși, că nu aveau să râdă. Aveau să înțeleagă situația dificilă în care se afla și sentimentele lui. Aveau să-l compătimească.

La dracu'! El nu voia mila nimănui.

Ușa din spate se deschise, și Toby intră cu pași

mici și rezezi în bucătărie. Catherine veni mai încet în urma lui. Rochia ei de satin sclipea în lumina lumânărilor și părea nepotrivită cu ambianța de acolo.

El suflă într-o lumânare, stingând-o, și o luă pe cealaltă.

— Condu-mă spre dormitor, spuse.

Nu avea niciun rost să amâne inevitabilul, chiar dacă abia se înserase. El își aminti de ultima dată când îi ceruse acest lucru, doar cu ceva mai mult de două săptămâni în urmă. Atunci arsese de dorință pentru ea. Ei bine, și acum ardea. Dar atunci crezuse că foamea unuia de celălalt era reciprocă.

Fără o vorbă, ea se întoarse și porni înainte pe scara îngustă de lemn, care ducea spre dormitor. Acesta era surprinzător de spațios și remarcabil de feminin. Deasupra patului, tavanul era înalt. Cobora în pantă, o dată cu acoperișul, către peretele opus. Probabil că ei i se părea ciudat – gândi el, punând sfeșnicul pe masa de toaletă, unde oglinda reflecta și amplifică flacăra lumânării – ca, după ce locuise cinci ani singură în camera aceea, să aibă acolo un bărbat.

Ea se întoarse și îl privi destul de calmă. Era o femeie deloc lipsită de curaj, soția lui. De fapt, nu era o mireasă virgină, desigur.

— Vino! îi spuse, făcându-i semn cu degetele de la o mână. Ea veni. Întoarce-te!

Trebuie să fi fost vreo două duzini de nasturi rotunzi și mici la spatele rochiei ei, fiecare din ei prins în câte o butonieră și mai mică. El îi descheie

pe toți cu o grijă metodică și scoase toate acele din părul ei, după care îi trase rochia și cămașa de pe umeri și în josul brațelor. Ea se înfioră când el o întoarse și veșmintele îi căzură, fremătând, la picioare. El îngenunche pentru a-i trage în jos ciorapii. Ea îl ajută ridicând pe rând câte un picior, apoi pași părăsindu-și hainele. El își îndreptă trupul, ca s-o privească.

Ea îi întoarse privirea fără să clipească, trăsăturile fiindu-i umbrite de părul ei auriu. Acesta îi cobora în valuri până aproape de talie, așa cum bănuise el de mai înainte.

— Dacă există vreo imperfecțiune a formei, zise el, cu siguranță eu nu pot s-o văd.

— De vreme ce sunteți legat de mine pe viață, spuse ea, este bine că sunteți mulțumit de ceea ce posedați.

El își ridică sprâncenele.

— Da, într-adevăr, zise, și ridică o mână pentru a-și petrece dosul degetelor de-a lungul unuia dintre obraji ei, către bărbie.

Micșoră distanța dintre gurile lor și o sărută ușor, cu buzele doar puțin întredeschise. Nu se grăbea. Avea o noapte întreagă. O atinse cu mâinile, așezându-și-le de o parte și de alta a mijlocului ei subțire și armonios, și lăsându-le să alunece în sus, pentru a-i cuprinde sânii. Erau calzi și mătăsoși. Nu erau mari, dar erau tari și aveau vârfurile îndreptate în sus. Ispititori. Sfârcurile ei se întăriră pe dată sub ușoara apăsare a degetelor lui mari. Mâinile lui trecură în spatele ei, alunecând ușor în josul trupului ei și sfârșind prin a-i cuprinde fesele.

El păstră o mică distanță între trupurile lor.

Ea se cutremură puternic, și el o trase la pieptul lui, desfăcându-și larg degetele de la o mână pentru a o reține acolo unde se afla, cealaltă urcând pentru a-i apăsa sâni de trupul lui. O sărută mai cu sete.

Era ceva aproape insuportabil de erotic în faptul de a ține în brațe o femeie goală, lângă trupul lui pe de-a-ntregul îmbrăcat. Savură senzația, decis să nu se grăbească, deși instinctul l-ar fi îndemnat să-și smulgă hainele de pe el, s-o culce pe pat și s-o încalece pentru a se descărca.

Deși era goală într-o încăpere neîncălzită, în următoarele câteva minute el o simți cum se încălzește. Îi simți brațele înconjurându-l, și gura relaxându-i-se și cedând, și deschizându-se sub a lui. Trupul ei se arcuia spre al său chiar și după ce el slăbi strânsoarea mâinilor sale.

Cel puțin avea satisfacția de a ști că ea dorea ce avea să primească. Nu era un viol, chiar dacă așa ceva ar fi fost posibil într-o căsătorie.

— Pe pat, spuse el în cele din urmă, lângă gura ei. Acolo putem duce asta la bun sfârșit mai bine.

Ea rămase culcată, urmărindu-l cu privirea în timp ce se dezbrăca. Vicontele făcu asta fără a se grăbi deloc, delectându-și ochii cu frumusețea ei și mintea cu propria-i dorință. Ea îl privea fără modestie sau timiditate. El se hotări să nu stingă lumânarea înainte de a i se alătura ei, pe pat.

Catherine devenise pasivă. Nu i se împotrivi în niciun fel. Nici nu manifestă vreo nerăbdare de a explora sau de a experimenta. Oferea căldură și

supunere, dar nicio însuflețire. Pentru ea trecuseră cinci ani. Cu răbdare, se apucă s-o excite. Nu era nicio grabă. El avea experiență în a se stăpâni. Întotdeauna i-au plăcut jocurile premergătoare aproape tot atât de mult ca desfătarea principală. Îi plăcea ca femeile lui să fie încinse și să gâfâie atunci când le pune sub el.

Dura foarte mult timp.

În cele din urmă se ridică, sprijinindu-se într-un cot și se uită în jos la ea, cu ochii pe jumătate închiși. Dorința îl copleșea. Își petrecu ușor vârful degetului arătător peste buzele ei umede și umflate.

— De câte ori? o întrebă.

Ea se uită la el cu niște ochi în care se citea nedumerirea.

— O dată? întrebă el. De o duzină de ori? De o sută de ori? De atâtea ori încât nici nu-ți mai poți aminti?

Atunci ea înțelese, deși nu răspunse imediat. Se uită în ochii lui.

— O dată, șopti în sfârșit.

Ah! Așadar era atât de aproape de virginitate încât nu exista nicio diferență. Și asta se întâmplase acum cinci ani.

Își strecură mâna liberă în jos, între picioarele ei, și sondă acolo ușor, cu vârful degetelor. Ea închise ochii. Era neexcitată, dar trupul ei era pregătit. El trecu deasupra ei, lăsându-și greutatea pe coate, și îi desfăcu larg picioarele, împingându-i-le cu ale sale. Ochii ei se deschiseră brusc.

— Fii liniștită, îi zise el. Și totuși era încordată.

Relaxează-te. Lasă lucrurile să se desfășoare de la sine.

Îi privi cu atenție fața în timp ce pătrundea în ea, încet. Își mușcă buza de jos, dar altminteri, nu dădu niciun semn de suferință. Ea închise ochii.

El se mișcă înăuntrul ei încet, ritmic, penetrând-o la fiecare împingere cu toată lungimea penisului său, silindu-se să nu se grăbească. Las-o să învețe din nou elementele de bază ale intimității! Cu alte prilejuri, va putea să învețe ce altceva ar fi așteptat și chiar ar fi pretins el din partea ei ca tovarășă de pat.

O penetră câteva minute bune până când ea îi înconjură coapsele cu picioarele și își ridică genunchii pentru a-i strânge șoldurile. Scânci o dată, și apoi din nou. El se opri la intrarea în ea, așteptă ca încordarea provocată de neastâmpărul din trupul ei să ajungă la maximum, așteptă momentul pe care trupul lui îl recunoștea din instinct, după care se înfipse cu putere și adânc în ea, și rămase acolo.

Ea scânci încă o dată și se cutremură, strâns lipită de trupul lui.

El așteptă ca încordarea corpului ei să slăbească, să fie înlocuită de relaxare. Așteptă până când picioarele ei se odihniră din nou pe pat. Și atunci, în sfârșit, ca o binecuvântare, își luă propria lui porție de plăcere, rapidă și violentă, și își slobozi sperma adânc în trupul ei.

Era epuizat. Acesta fu primul lui gând conștient. Și își dădu seama că zăcea cu toată greutatea pe ea. Trebuie să fi ațipit - speră că nu prea mult

timp. Nu era câtuși de puțin ușor ca un fulg. Se desprinsese cu grijă și cu destul regret, și se rostogoli lângă ea. Avea impresia că ar fi putut să doarmă o săptămână. Era un pat confortabil, iar ea era o femeie caldă și ispititoare. A o învăța și a se bucura de ea în săptămânile și lunile ce urmau avea să fie o plăcere. Ea nu știa prea multe. Era ciudat de încântat de acest lucru.

Întinse mâna către așternuturi, ca să le tragă în sus, intenționând să-și strecoare brațul sub ea și să o întoarcă spre el. Dar ea se mișcă mai repede, rostogolindu-se pe o parte, cu spatele spre el.

El o privi, învăluită în umbrele lungi aruncate de flacăra pâlpâitoare a lumânării – aceasta arsese aproape în întregime. Ea nu dormea, și nici măcar nu părea relaxată. Nu-i putea vedea fața. Nu putea nici măcar să-i audă răsuflarea.

— Te-am rănit? o întrebă.

— Nu, răspunse ea.

— Te-am jignit?

— Nu.

După asta, el avu strania senzație că ea plângea, deși nu se observă nicio zguduire grăitoare a umerilor și nu se auzeau suspine sau smiorcăieli. După un minut de ezitare, întinse o mână peste ea și îi atinse fața. Ea și-o întoarse repede, ca să și-o ascundă în pernă, dar nu înainte ca el să fi simțit umezeala lacrimilor.

Deveni glacial. Și cumplit de mânios. Își încleștă mâna. Prea mânios. Era prea mânios.

Coborî din pat, își adună hainele, luă în trecere lumânarea și se duse la parter.

Toby, pe balansoarul din bucătărie, dădu din coadă.

— Dă-te jos de acolo, domnule! îi porunci vicontele cu asprime, în timp ce se îmbrăca iarăși cu frumoasele lui veșminte de nuntă.

Toby îi cedă locul.

Dumnezeule, ce mânios era! îi venea să spargă cu dragă inima toate ceștile, și farfuriile, și platourile din bucătărie. Se purtase grijuliu cu ea, pentru ca ea să simtă oarecare plăcere, pentru ca în ceea ce îi făcea el să nu existe niciun fel de asemănare cu un viol. Și, totuși, ea sfârșise în lacrimi.

Și erau legați unul de celălalt pe toată viața.

Dar, la dracu', era de zece ori mai epuizat decât mânios. Căscă până îi trosniră fălcile. Se uită în jur plin de speranță, dar singurul lucru din încăperea care semăna cu o pernă era acoperământul brodat de pe șezutul balansoarului, iar singurul obiect care semăna cu o pătură era fața de masă.

Încercă să-și găsească o poziție comodă pe balansoar, cu ajutorul amândurora. Nu reuși s-o găsească, deși, cel puțin, îi fu ceva mai cald după ce Toby îi sări pe genunchi și se ghemui acolo. Într-un fel sau altul, izbuti să moțăie așa toată noaptea.

CAPITOLUL 15

Catherine dormi pe apucate. Se mira că dormise cât de cât. De cum parasi el încăperea, știa că avea să rămână la parter, că nu se va mai întoarce. Știa că ea făcuse o greșeală îngrozitoare.

Fusese atât de neașteptat de minunat!... În ciuda șocului de la început, când el îi scosese toate veșmintele și nu-i dăduse nicio șansă să-și pună cămașa de noapte pe care și-o alesese pentru acel prilej, și în pofida faptului că ea fusese tot atât de neștiutoare ca o virgină și nu se pricepuse deloc ce să facă, în ciuda tuturor acestor lucruri, fusese cea mai minunată experiență din viața ei.

Îl dorise încă de la început, desigur, și simțise nevoia feminină de intimitatea trupului său încă de la acea primă vizită de seară pe care i-o făcuse el. Dar nu se așteptase cu adevărat că actul însuși avea să fie atât de dureros de frumos. Sau că avea să dureze mai mult de maximum un minut sau două.

Stătu culcată pe spate, privind în tavan pe întuneric multă vreme după ce plecase el, luând lumânarea cu sine, și multă vreme după ce i se uscaseră lacrimile. Coapsele o dureau, fiindcă le ținuse larg desfăcute. O dura înăuntru, deși nu era chiar o durere. Mai dăinuia încă o ușoară pulsație acolo. Când el o penetrase, ea crezuse că avea să moară din cauza șocului produs de mărimea și duritatea penisului său. Și totuși,

fusesse șocul miracolului.

În lungile minute care urmaseră, pierduse noțiunea realității. Nu și a realității *lui*. În fiecare clipă, poate cu mai multă intensitate pe măsura ce treceau clipele, ea fusesse conștientă că el era acela care făcea dragoste cu ea cu atâta pricepere și atâta erotism. În acele minute, în întreaga lume nu existase nimeni în afară de el și de ea, și nimic în afară de ceea ce făceau ei împreună. Absolut nimic. Orice altceva – toate șirurile de întâmplări care îi aduseseră până la acel moment – dispăruse din cugetul ei.

El era soțul ei, și ea era soția lui, și se aflau în patul lor conjugal, în noaptea nunții lor. Nimic mai simplu, și mai frumos, și mai minunat decât asta.

Numai că se sfârșise. Fusesse o încordare insuportabilă, acea unică clipă, apropiată de spaimă, în care ea simțise că nu poate rezista mai mult. Și pe urmă, brusc – nu știa cum făcuse el asta, el deschisese nu se știe ce ușă spre ea, și toată tensiunea dispăruse, revărsându-se pe ușa aceea și lăsând-o să se simtă atât de liniștită, încât ea crezuse că era foarte posibil să nu mai vrea să se miște niciodată. Iar apoi, *el* se mișcase din nou, și ea, relaxată și neimplicată, se bucurase de împlântările puternice ale trupului său și simțise suvoiul fierbinte al spermei lui.

Apoi – greutatea lui relaxată, care o cufundă în saltea.

Ea îl ținuse peste ea, simțindu-i greutatea și căldura, mirosindu-i ciudat de ispititorul amestec de colonie de mosc și sudoare, urmărind dansul

umbrelor proiectate de flacăra lumânării pe pereții bine cunoscuți și pe tavanul în pantă al dormitorului ei.

Și, din nou, devenise conștientă de realitate. El – Lordul Rawleigh – tocmai sfârșise de înfăptuit o căsătorie pe care niciunul dintre ei nu o voia. Ea nu-l simpatiza și nici nu-l respecta pe el ca om. Singurul lui interes față de ea – el nu făcuse niciodată un secret din asta – era trupul ei. De mai multe ori încercase s-o convingă să i-l dăruiască sau să i-l vândă. Nu voia să fie căsătorit cu ea, dar, întrucât nu avusese de ales în această problemă, cel puțin avea să profite de faptul că acum trupul ei era al lui.

Ea nu putea să protesteze în privința asta. Nu avea să protesteze. Avea și ea necesitățile ei, iar el i se păruse întotdeauna atrăgător.

După felul cum respira, ea își dăduse seama că el adormise. Ea nu se mișcase. Nu ținuse neapărat să se elibereze de greutatea lui sau de trupul lui, încă împreunat cu al ei. Dar realizase zădărnicia a ceea ce tocmai se întâmplase. Fusesse ceva pur fizic, ceva făcut numai pentru plăcere. Nu era nimic rău în plăcere, mai ales atunci când un bărbat și-o făcea cu soția lui.

Dar nu fusese nimic mai mult decât atât.

Cândva, ea îi spusese că înăuntrul trupului ei exista o persoană. Acea persoană se simțea acum dezamăgită. Oare ceea ce se întâmplase era de ajuns? Avea să fie vreodată de ajuns?

El nu dormise mai mult de câteva minute. Apoi se trăsese la o parte din ea și de pe ea. Dar

pierderea lui o lăsase cu o senzație de frig și de pustietate, și puțin speriată. Și foarte singură. Se întorsese cu spatele la el, temându-se să se uite în ochii lui și să vadă o confirmare a ceea ce știa că avea să vadă acolo. Pentru prima oară în viață, avea un bărbat cu ea, în patul ei. Pentru prima dată, cu excepția unor scurte vizite sociale, avea pe cineva în casa ei. Era căsătorită, și pentru tot restul vieții ei, cineva avea să aibă grijă de ea.

Niciodată nu se simțise mai singură.

În mod absurd, fără nicio justificare, așteptase ca el să spună ceva, s-o atingă, s-o consoleze. Dorise brațele lui aproape tot atât de mult cât îi dorise trupul cu câteva minute în urma. Dar, atunci când el îi *vorbise* totuși, ea îl înlăturase de lângă ea. Nu-și dăduse bine seama că plângea, până când mâna lui nu o înconjurase pentru a-i atinge fața. În loc să se întoarcă spre el, așa cum ar fi putut să facă, și să-și ascundă fața la pieptul lui, ea și-o îngropase în pernă, ferindu-se de el.

Cum de putuse să tânjească după o alinare și, în același timp, s-o evite? Nici ea nu înțelegea.

Ba da, înțelegea. Din partea lui nu putea căpăta nicio alinare. Și nu avea să se rușineze, încunoștințându-l că tot ce-i trebuia ei, tot ce visa ea acum când visurile îi fuseseră iarăși stârnite într-un mod atât de dureros, era o legătură. Nu neapărat dragoste, acel ceva nebulos pe care nimeni nu-l putea explica prea bine în cuvinte, dar la care visau cu toate acestea majoritatea tinerelor fete. Ea ar fi putut să trăiască fără iubire, dacă ar fi avut măcar bunătate, tovărășie și puțin

amuzament.

Tot ce putea ea să aibă era ceea ce tocmai i se întâmplase. Ceva neînchipuit de minunat câtă vreme se desfășura. Ceva ce nu era decât o vie aducere-aminte a singurătății sale absolute, o dată ce se termina.

Și atunci el se dăduse jos din pat, și luase lumânarea, și coborâse la parter. La început ea crezuse că el avea să părăsească chiar și casa, că poate nu avea să se mai întoarcă niciodată. Dar bineînțeles că nu avea să facă așa ceva. Se căsătorise cu ea de dragul onoarei, de dragul conveniențelor. Onoarea și conveniențele aveau să-i impună să rămână în casa ei.

Tot restul nopții rămase culcată pe spate, moțând și trezindu-se, știind că făcuse o greșală îngrozitoare. O greșală prin faptul că se măritase cu el și o greșală prin aceea că, o dată înfăptuit lucrul acesta, nu acceptase acea căsătorie așa cum era.

Oricât de lungă și apăsătoare ar fi fost noaptea, se temea și mai mult de venirea dimineții, când trebuia să dea iar ochi cu el.

El se trezi, dezorientat, când Toby sări jos de pe genunchii lui. Cârceii din mușchi, gâtul înțepenit și o senzație generală de frig îl informară că nu se afla în propriul său pat. Și atunci ochii i se deschiseră.

Slavă Domnului, era dimineața de după căsătoria

lui! Și de după noaptea nunții lui.

Ea se sculase. Auzi zgomotul zăvorului de la ușa din spate, când ea dădu drumul câinelui afară. Nu se întoarse imediat în casă. Probabil că ieșise în curte împreună cu el, așa cum făcuse în seara precedentă. Oare lăsa un mic – și prost educat – terier să-i conducă viața? se întrebă el cu iritare. Probabil că îi era frig, stând în picioare acolo, afară.

Dar și mai frig era în bucătărie. Mai ales că era *el* acolo, presupuse vicontele. Cu amărăciune, își aduse aminte de umilința de a o fi făcut să plângă prin felul în care făcuse dragoste cu ea. *Așa ceva* nu i se mai întâmplase niciodată. Păcat că trebuise să i se întâmple prima oară cu soția lui.

Se străduia să facă și să aprindă un foc cu mâini stângace – chiar și în peninsulă avusese servitori, gândi el cu tristețe-, când ea intră în încăpere. El începea să simtă un oarecare respect pentru slujitori.

— Aș fi putut să fac eu asta, zise ea pe un ton liniștit.

El se întoarse s-o privească. Cu rochia ei de lână albastră și simplă, și cu părul strâns într-un coc la ceafă, semăna din nou cu doamna Catherine Winters, văduva.

— Nu mă îndoiesc, spuse el. Dar l-am făcut eu.

Îi era cu neputință să creadă că, în noaptea trecută, cunoscuse trupul acela. Părea la fel de zvelt, de frumos și de intangibil ca întotdeauna. Și tot atât de ispititor. Își încleștă maxilarele.

— O să fac puțin ceai, zise ea, trecând pe lângă el cu ochii pironiți pe ibric. V-ar plăcea niște pâine

prăjită?

— Da, te rog, răspunse el, împreunându-și mâinile la spate. Se simțea stânjenit, fir-ar al dracului, ca un musafir nepoftit. Pleacă de-aici, domnule! Era o ușurare să-și poată vărsa veninul pe o făptură vie.

Toby, care stătea pe balansoar, își ciuli urechile, dădu din coadă și sări jos.

Lordul Rawleigh își dădu seama că haina și pantalonii lui erau mototolite și că el mirosea neplăcut. Adusese cu el o valiză. Era timpul să se spele, să se bărbierească și să se îmbrace spre a aștepta sosirea trăsurii lui și a porni în călătoria spre casă.

Împreună cu soția lui. Gândul ăsta era ciudat, ireal.

Dacă ar fi fost acolo, valetul lui i-ar fi scos în seara precedentă hainele din valiză și i le-ar fi pregătit, încredințându-se că nu aveau nicio cută și nicio scamă. Nu se gândise să facă asta el însuși. Bineînțeles că nu. Fusesse prea preocupat de dorința de a-și duce grabnic mireasa la etaj și de a o culca pe pat cât mai repede cu putință.

În timp ce umplea ibricul și-l pune la fiert pe foc, și în vreme ce pregătea feliile de pâine spre a le prăji pe cărbuni, mișcărilor ei erau pline de grație și de siguranță. În dimineața aceasta nu-l privise în ochi nici măcar o dată. Cu fiecare minut care trecea, el se enerva tot mai tare.

— Mă duc sus să mă spăl și să mă schimb, zise el. Oare acolo se spală ea? Sau aici, în bucătărea? Nu observase niciun lavoar în dormitorul ei.

— În camera de vizavi de dormitor, îi spuse ca, ca și cum i-ar fi citit gândurile, preocupată să pună cu lingurița ceai în ceainic. Dacă ați fi dispus să așteptați până fierbe oala, ați putea avea puțină apă fierbinte.

La dracu'! Bineînțeles, nu existau slujitori care să fi cărat sus apă caldă pentru spălatul și bărbieritul lui. Cum putea ea suporta să traiască în felul acesta? Cum avea să se împace cu viața de la Stratton? Era prima oară când se gândea la asta. Oare avea ea să fie în stare să se adapteze? Avea să fie o stăpână potrivită pentru casa lui? Ei bine, dacă nu va fi, atâta pagubă. Casa funcționase ani de zile foarte bine și fără vreo stăpână.

Oricât ar părea de ciudat, reușiră să întrețină o conversație cât dură micul dejun, pe care îl luară stând la masa din bucătărie. El îi povesti despre Lisabona, unde petrecuse, la un moment dat, o lună întreagă, așteptând să i se vindece rănilile. Ea îi povesti cum se dusesse la grajdurile de la Bodley House, ca să-și aleagă un cățeluș dintre cei cinci fătați de curând. Pe Toby îl alesese pentru că fusese singurul care stătuse pe piciorușele lui scurte și dolofane și o sfidase, scheunând feroce la ea, pentru că îndrăznise să-i invadeze teritoriul.

— Cu toate că, atunci când l-am luat în brațe, mi-a lins mâinile și fața cu același entuziasm, zise ea, râzând. Ce altceva aș fi putut să fac, decât să-l i-au cu mine, acasă? Îmi furase inima.

Rămase cu privirea pierdută în ceașca ei de ceai, amintindu-și, negreșit, de cățelușul obraznic ce fusese Toby. Zâmbea, cu ochi visători și totodată

scânteietori. Nu l-ar fi supărat deloc, își zise Lordul Rawleigh în sinea lui, ca într-una din zilele astea, un astfel de surâs să se îndrepte spre el, în loc să fie irosit pe o ceașcă de ceai. Dar gândul acesta îi reînvie supărarea. În noaptea trecută ea îi întorsese spatele și plânsese!

Își împinse scaunul înapoi și se ridică în picioare.

— Trăsura va fi aici în ceva mai mult de o jumătate de oră, spuse, scoțându-și ceasul din buzunar. Trebuie să fim gata de plecare, ca să călătorim cât mai mult cu putință pe lumină. Avem drum lung de făcut.

— Da, spuse ea, iar el observă dintr-o dată că ceașca ei zăgăni când fu așezată pe farfurioară și că mâna i se îndepărtă brusc de ea pentru ca el să nu vadă cât de tare îi tremura?

Ce mai era și asta? Să fi fost atât de înspăimântător gândul de a pleca împreună cu el? Sau gândul de a pleca de aici? Casa aceasta fusese căminul ei vreme de cinci ani. Și ea făcuse din această casă un refugiu confortabil, lucru pe care trebuia să-l recunoască, oricât de supărătoare i s-ar fi părut lui lipsa de servitori.

Se uită în jos, spre ea, încercând să formuleze niște cuvinte care să arate că-i înțelege sentimentele. De rușine că el era răspunzător pentru toate astea, supărarea îi dispăru pentru o clipă.

Oare ea ar fi preferat într-adevăr să rămână aici, din nou singură, ducându-și viața de plictisitoare și ireproșabilă rutină și de servicii făcute altora? Iarăși necăsătorită? Dar nu avea niciun rost să se

gândească la preferințele ei, sau la înțelegerea lor de către el, sau la sentimentul de compasiune față de ea. Erau căsătoriți și ea trebuia să vină cu el la Stratton. Această realitate era simplă ca bună ziua.

Se ridicase și ea în picioare, fără să-l privească, și turnă apa din oală într-un urcior.

— Cred că atâta va fi de ajuns, spuse ea, dându-i-l. Sus veți găsi apă rece cu care să o combinați, înălțimea voastră.

Urmă un moment penibil, în care ea se îmbujoră și își mușcă buza, iar el simți o străfulgerare de furie, și poate și de durere. Apoi el se întoarse și părăsi încăperea, ducând în mână urciorul cu apă clocotită.

Înălțimea voastră.

Se căsătorise cu el în ajun. În noaptea precedentă se culcase cu el.

Și după aceea plânsese.

Înălțimea voastră.

Domnul și doamna Adams – Claude și Clarissa – veniseră cu trăsura. Urma ca ei să se întoarcă acasă pe jos, după cum explicară. Daphne intenționase să vină și ea, dar la micul dejun avusese niște tulburări biliare, și Clayton fusese nevoit să o ajute să se înapoieze în apartamentul lor.

— Emoțiile din ultimele săptămâni au ajuns-o, spuse Claude, zâmbind.

— Sper să nu fie mai mult de atât, zise

Catherine, devenind dintr-o dată îngrijorată. Deși, la drept vorbind, se bucura că avea ceva spre care să-și îndrepte gândurile și conversația. Nimic nu putea fi mai stânjenitor decât faptul de a întâlni privirile cumnatului și cumnatei sale, când aceștia sosiră pe neașteptate, și de a vedea voioșia plină de bunătate din ochii lui Claude și prefăcătorii din cei ai Clarissei.

Trebuie să fi fost limpede ca lumina zilei – din roșeața obrazilor ei, pe care îi fusese cu neputință să și-o țină în frâu – că faptul fusese împlinit în noaptea trecută.

— Așa sper și eu, spuse Clarissa. Nu vreau să mi se îmbolnăvească și copiii. L-am îndemnat pe Claude să cheme medicul, ca s-o consulte pe Daphne și să-i vadă și pe ei, dar el insistă să așteptăm. Clarissa părea foarte necăjită.

Catherine îi atinse mâna. Nu-i era ei prea dragă noua sa cumnată, dar niciodată nu se îndoise de iubirea pe care aceasta le-o purta copiilor ei. Și erau foarte multe primejdii care amenințau viața copiilor, chiar dacă ei reușeau să supraviețuiască după naștere.

— Sunt sigură că e doar din cauza emoțiilor, zise ea. Cât timp am locuit eu la Bodley, Daphne abia dacă se oprea să-și tragă sufletul.

— Da, nădăjduiesc că ai dreptate, încuviință Clarissa, zâmbind destul de posomorâtă.

Dar sosirea trăsurii dădea, desigur, semnalul plecării. Al părăsirii a tot ce cunoscuse și îndrăgise ea vreme de cinci ani, a tuturor lucrurilor cu care se identificase în acest răstimp. Aici, trecuse ea de

la tinerețea unei fetișcane nesăbuite la o maturitate întrucâtva mai înțeleaptă. Aici cunoscuse o oarecare pace și, cât de cât, o mulțumire sufletească.

— Ei bine, Catherine!

Soțul ei stătea în pragul ușii deschise. Vizitiul lui le cărase deja bagajele. Toată mobila și cea mai mare parte dintre lucrurile care-i aparțineau ei erau deocamdată lăsate acolo. Claude și Clarissa ieșiseră în fața casei și stăteau pe potecă, gata să-i vadă pornind la drum.

Deodată, ea se simți năpădită de un asemenea val de panică, încât, pentru o clipă, crezu că avea să se prăbușească grămadă.

El o privea cu atenție.

— Cinci minute, zise, și, ieșind din casă, închise ușa pe jumătate în urma lui.

Ea se întoarse în bucătărie și își roti privirile prin încăpere. Căminul ei. Bucătăria fusese însuși centrul căminului ei. Aici se simțise în siguranță. Aproape fericită. Se duse spre fereastră și rămase cu privirea pierdută la florile și la pomii ei fructiferi, la râul de dincolo de aceștia, și la pajiștile și colinele de mai departe.

Simți o durere în gât și în piept. Senzația se răspândi în sus până când ajunse îndărătul nasului și îi înțepă ochii. Clipi cu hotărâre din pleoape și plecă de la fereastră.

O ultimă privire în jur. Focul de azi-dimineață fusese stins cu grijă. Toby scheuna lângă ea și se freca de picioarele ei, rugându-se să fie alintat. Parcă simțea că se pregăteau să-și părăsească

pentru totdeauna căminul. Ea ridică perna brodată de pe balansoar și o strânse la piept cu amândouă mâinile. Nu putea s-o pună la loc. O brodase ea însăși în primele zile, când mâinile ei avuseseră nevoie de o ocupație, ca să-i abată gândurile.

Părăsi bucătăria și casa în grabă, cu capul sus și cu un zâmbet pe față. Soțul ei o aștepta chiar în fața ușii. Îi luă perna, îi petrecu brațul peste al lui și îl ținu strâns lângă el, în timp ce o conducea spre poartă și către trăsură.

— Îmi pare rău că v-am făcut pe toți să mă așteptați, zise ea cu voioșie. Uitasem ceva. Ce prostie din partea mea! Și nu era decât perna asta veche, dar...

Apoi se pomeni în brațele lui Claude, îmbrățișată atât de strâns încât nu mai avu suflu să vorbească.

— Totul va fi bine, îi șoptea el la ureche. Ți-o făgăduiesc, draga mea.

Ce cuvinte prostesti, dacă stai să te gândești, reflectă ea. Ce putea face el ca să-i garanteze fericirea? Dar se simți nespus de alinată și mult mai aproape de a izbucni în lacrimi.

— Catherine! Clarissa o îmbrățișă la rândul ei, cu ceva mai puțin entuziasm. Vreau să fim prietene. Realmente vreau asta.

Și apoi se pomeni că este ajutată să urce în trasură, Toby, nervos și surescit, îi sări în poală fiind invitat cu severitate să se dea jos – cățelul sări pe bancheta din față, cu urechile ciulite, legănându-și limba, deloc intimidat de mustrarea noului său stăpân și soțul ei urcă la rândul său, așezându-se lângă ea.

Când trăsura se puse în mișcare, ea își întoarse fața, uitându-se afară pe fereastra din partea cealaltă. Era necuviincios să nu le facă semn cu mâna lui Claude și Clarisei, dar nu era în stare să privească, să-și vadă casa dispărând din vedere pentru totdeauna. Strângea ceva cu putere și își dădu seama că era mâna soțului ei. Oare ea își întinsese mâna după a lui, sau el o luase pe a ei? Nu-și putea aminti. Dar își retrase mâna cât mai pe nesimțite cu putință.

După aceea, îi trecu prin minte ceva și se aplecă înainte, pentru a se uita totuși în urmă.

— Am uitat să închid ușa! se văită ea.

Toby scheună.

— Este închisă și zăvorâtă bine, zise el liniștit. Toate lucrurile vor fi păstrate în siguranță, Catherine, până vom trimite după ele.

Vorbea cu destulă bunătate. Dar el n-ar fi înțeles, desigur, că, de fapt, nu de hoți se temea ea, sau de pierderea bunurilor ei. Ceea ce era pierdut pentru totdeauna era ceea ce reprezentau ele. Pierduse singurul cămin pe care și-l făcuse ea vreodată. Pierduse ceva din ea însăși.

Poate o mare parte din ea însăși.

Se simțea înfricoșată, și pustiită, și slăbită.

După câteva minute își dădu seama că mâna ei se afla din nou într-a lui. O lăsa acolo. În atingerea lui exista întrucâtva o alinare.

Claude își luă soția înapoi spre casă pe drumul

care trecea prin poarta secretă și prin pădurea de dincolo de aceasta. Merseă alături în tăcere. El îi oferise brațul, dar, după ce intrară pe poartă, ea și-l lăsă în jos pe al ei. El își încetini pașii, pentru a și-i potrivi cu ai ei, deși i-ar fi convenit mai mult să se îndrepte cât mai repede spre casă.

Ea fu aceea care rupse tăcerea după câteva minute. Se opri din mers și îl privi insistent, nefericită.

— Claude, zise, nu mai pot suporta asta.

— Îmi pare rău. Își coborî privirile spre pantofii ei de mătase, indicați poate pentru trăsură, dar nu și pentru mersul pe jos până acasă. Ar fi trebuit să te duc pe alee. Ia-mă iarăși de braț.

— Nu mai pot suporta, repetă ea, ignorându-i brațul oferit.

El și-l lăsa în jos. Poate că știuse de cum deschisese gura că ea nu se plângea de terenul neregulat de sub picioarele ei. Se uită la soția lui și își împreună mâinile la spate.

— De mai bine de două săptămâni nu ne-am vorbit, spuse ea, cu excepția unor amabilități nesemnificative. Tu n-ai... tu ai stat, în tot răstimpul ăsta în propriile tale camere. Nu pot suporta asta.

— Îmi pare rău, Clarissa, zise el pe un ton liniștit.

Ea se uită lung la el, nesigură.

— Aș prefera să tui și să fulgeri împotriva mea, spuse ea. Aș prefera să mă lovești.

— Nu, n-ai prefera așa ceva, replică el. Asta ar fi de neiertat. Niciodată nu mi-aș ierta-o și nu m-aș aștepta ca tu să mi-o ierți. Ar ridica între noi o

barieră de netrecut.

— Așadar, bariera existentă între noi acum poate fi trecută? Întrebă ea.

— Nu știu, răspunse el, după o tăcere îndelungată. Cred că va fi nevoie de timp, Clarissa.

— Cât de mult timp?

El clătină încet din cap.

— Claude, te rog! Privea în sus, printre frunzele primăvăratice de pe ramurile de deasupra ei. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

— Pentru că a intervenit o răceală în căsnicia noastră? o întrebă el. Sau pentru că era cât pe-acți să distrugi o femeie nevinovată? Clarissa, dacă Rex nu s-ar fi întors și dacă Daphne nu ar fi trecut cu atâta hotărâre la fapte, Catherine s-ar fi aflat într-o situație cu adevărat dificilă. Atunci ți-ar fi părut rău? Dacă eu aș fi fost de acord cu tine și n-aș fi trimis după Rex, ți-ar mai fi părut rău? Sau ai fi exultat de atâta justete împreună cu parohul și soția lui?

— Sperasem într-o căsătorie a lui Rawleigh cu Ellen, se justifică ea. Doamna... Catherine părea să fi zădarnicit acea speranță. Și se părea că ea se distrase cu el și fusese impardonabil de imprudentă.

— Așadar, spuse el cu calm, ne-am întors acolo de unde am plecat. Vrei să mă iei de braț? Terenul este mai neregulat decât mi-l amintesc.

Ea îi luă brațul și apoi își rezemă fruntea de umărul lui.

— Nu pot să suport răceala asta dintre noi, zise. Îți dai seama cât îmi este de greu să mă umilesc

așa și să-ți implor iertarea? Nu-i deloc ușor. Te rog, iartă-mă!

El se opri iarăși dintr-o dată și o strânse cu putere în brațe.

— Clarissa, spuse, desfăcându-și degetele peste partea din spate a bonetei sale și apăsându-i fruntea pe umărul lui. Nici eu n-o pot suporta. Și cu toții – fiecare ființă umană – suntem vinovați de nenumărate cruzimi meschine pe care ni le pricinuim unii altora. Am fost excesiv de justițiar. Iartă-mă și tu pe mine.

Strâns lipită de trupul lui, ea se înfioră.

— Mi-a fost dor de tine, zise el.

Ea își ridică fața spre el. Era palidă și trasă. El îi zâmbi și o sărută.

Peste câteva minute își continuară drumul, braț la braț, umăr lângă umăr. În cursul ultimelor câteva săptămâni descoperiseră fiecare dintre ei ceva nou la celălalt. El descoperise că, pe lângă egoismul și aroganța pe care, de-a lungul anilor, fusese în stare să i le tolereze cu un oarecare umor, ea putea fi uneori rea. Ea aflase că, în ciuda blândeții și a firii lui indulgente, el putea fi câteodată nemilos și neiertător.

Nu trăiau „fericiți până la adânci bătrâneți”. Dacă bănuiseră asta încă de la începutul căsniciei lor, acum știau acest lucru cu certitudine. Dar căsnicia lor avea să supraviețuiască mai mult decât doar cu numele. Amândoi învățaseră câte ceva. În plus, poate că amândoi se schimbaseră.

Dar, cel puțin, erau împreună. Își vorbiseră. Amândoi ceruseră și căpătaseră iertare.

— Oare vor fi fericiți? își întrebă ea soțul, când ieșiră de sub arbori pe o pajiște mai joasă.

— Dacă vor dori să fie, răspunse el. Se uită la ea și o privi cu zâmbetul lui binevoitor. Dacă vor dori amândoi să fie fericiți, Clarissa, și dacă se vor strădui din toate puterile să-și clădească fericirea, în fiecare zi a vieți lor.

Ea îi întoarse o privire plină de tristețe.

— Nu este întotdeauna ușor, nu-i așa?

— Niciodată nu-i ușor. Dar alternativa este de neconceput.

— Da, încuvință ea.

CAPITOLUL 16

În decursul celor două săptămâni care precedaseră căsătoria lor, el nu simțise nimic altceva decât stări de panică și de mâhnire care se succedau una alteia. Nu voise să se însoare, cu certitudine nu cu o femeie pe care nu o iubea și care, cu foarte multă hotărâre și consecvență, îi refuzase toate avansurile sexuale. Ea îi dăduse foarte limpede de înțeles, cu prilejul primei lui întoarceri la Bodley, când el se dusesese s-o ceară în căsătorie, că mai curând ar fi ales orice altă soluție care ar fi ferit-o să se mărite cu el – chiar și să-i devină amantă ar fi fost preferabil, căci n-ar fi fost prinsă în capcana unui act care să o lege de el pe viață.

Atitudinea ei constituise o lovitură serioasă pentru părerea bună pe care o avea el despre sine.

Și, bineînțeles, noaptea nunții lor fusese un dezastru total. Niciodată nu-și putea aminti fără un fior lăuntric faptul că felul în care făcuse el dragoste o făcuse să plângă pe tăcute.

Fu așadar destul de surprins să constate că prezența ei alături de el, în timpul călătoriei spre Stratton, îi ridica întrucâtva moralul. Avea frustrări, desigur, dar erau câteva lucruri în ea care îl intrigau. Și, fără discuție, ea constituia o provocare. Asta era un lucru care lipsise din viața lui de când părăsise cavaleria – provocarea de a îndepărta plictisul vieții. Categorie, drumul spre

casă nu i se păru plictisitor.

Ea purta aceleași veșminte simple, îngrijite, demodate, pe care le purtase încă de când făcuse pentru prima oară cunoștință cu ea. Ce prostie din partea lui să-și închipuie că, de îndată ce s-au căsătorit, ea avea să se transforme din toate punctele de vedere într-o vicontesă! Toate hainele ei erau destul de uzate.

— Va trebui să te duc la Londra, îi spuse în trasură, într-una din zile la o croitoreasă care îți va reface garderoba.

— Nu am nevoie de îmbrăcăminte nouă, zise ea, fulgerându-l cu o privire indignată. Sunt mulțumită cu aceea pe care o am.

Întotdeauna îl amuzase - și întrucâtva îl fermecase - s-o vadă când arbora atitudinea aceea demnă.

— Ai nevoie de rochii mai elegante, îi spuse, iar eu nu sunt mulțumit de cele pe care le ai. De fapt, asta era o minciună. Simplitatea îmbrăcăminteii sale îi evidențiasă întotdeauna frumusețea. Dorințele mele sunt cele care contează. Ai făgăduit să mi te supui, mai ții minte?

Maxilarele ei se încleștară imediat, și spatele ei deja drept păru să se îndrepte și mai mult.

— Da, Înălțimea voastră.

Învăța repede. Știa că o modalitate sigură de a-l enerva era să i se adreseze cu „Înălțimea voastră”, cu glasul acela blând și umil. Niciodată nu-i spusese pe numele de botez. Lordul Rawleigh strânse din buze.

— Vom merge la Londra, zise el. În realitate, nu

dorea să se ducă acolo. O croitoreasă putea fi adusă tot atât de lesne la Stratton. Dar îi urmărea expresia feței. Voia să știe dacă privea ideea de a se duce la Londra pentru a cumpăra îmbrăcăminte cu aceeași neplăcere cu care întâmpinase propunerea de a fi instalată acolo ca amantă a lui.

— Nu. Fața ei pălise. Nu, nu la Londra.

El își dădu seama că ar fi trebuit să insiste să afle totul. De îndată ce ea îi spusese că nu era văduvă și că numele ei era Winsmore, nu Winters, ar fi trebuit să insiste să audă și restul poveștii. În întregime. Era ridicol să fie însurat cu o femeie care tănuia secrete. Și niște secrete nu prea plăcute, dacă bănuia el bine. Ce era cu Londra? Oare ea se temea de orșsul acela numai pentru că nu fusese niciodată acolo? Sau acolo i se întâmplase ceva? Mai degrabă asta bănuia el.

— De ce nu? Privirea lui coborî spre poala ei, unde afurisitul ăla de câine stătea ghemuit, în timp ce urechile îi erau scărpinate... cu degetele acelea subțiri și sensibile.

— De-aia! zise ea.

Ceea ce constituia o replică minunată de elocventă și plină de informații. El nu mai insistă. De ce? se întrebă în sinea lui. Oare era de dorit să-i îngăduie soției sale să păstreze secrete față de el? Era înțelept să-i permită să scape cu răspunsuri atât de impertinente și evazive? Poate că înțelept nu era, decise el. Dar amuzant, da.

Ea era dornică de conversație. Era bine informată pentru o femeie, mai ales pentru una care locuise mai mulți ani la țară. Avea opinii pe

care nu se ferea să și le susțină, chiar dacă erau în contradicție cu ale lui. Era citită. Fură în stare să schimbe păreri asupra unor cărți atât mai vechi, cât și contemporane. Și era dispusă să vorbească despre ea însăși... raportându-se la ultimii cinci ani. Orice întrebare sau comentariu de-al lui, destinate s-o facă să dezvăluie ceva în legătură cu viața ei de mai înainte, erau întotdeauna evitate cu iscusință. Era ca și cum s-ar fi născut – și ar fi fost abandonată – în plină maturitate la Bodley-on-theWater, numai cu cinci ani în urmă.

El se gândi la numele ei – Winsmore. Ar trebui să însemne ceva. Suna oarecum cunoscut. Dar poate că nu. Poate că impresia aceasta se datora doar faptului că numele acesta se învârtise atât de mult în mintea lui, încât asta îl făcuse să-i pară familiar. Probabil că ea își trăise copilăria și adolescența undeva, departe atât de Londra cât și de Kent.

Se întrebă cum avea să facă ea față vieții de la Stratton. La niciunul dintre hanurile la care se opriseră nu demonstrase vreo stângăcie în maniere, dar, de fapt, nici la Bodley House nu dăduse vreodată dovadă de vreo stângăcie. Era *într-adevăr* o lady. Dar la Stratton situația putea să fie alta. Vorbise despre locuința lui destul de des. Încerca s-o sperie cu descrieri ale splendidei arhitecturi în stil palladian⁷

a casei, ale dimensiunilor ei mari, ale splendorii încăperilor elegante, ale mobilierului de calitate și ale operelor de artă de care era plină.

7 Stil neoclasic, introdus în arhitectură de către arhitectul italian Andrea di Pietro, zis Palladio (1508-1580) (n.tr.).

Ea părea interesată. Punea întrebări inteligente. Nu arăta nicio urmă de spaimă.

Ori de câte ori se opreau, ea pornea pe străzile satului sau de-a lungul drumurilor de țară împreună cu Toby, ca să-i dea prilejul să facă mișcare. Întotdeauna insista să se ducă ea însăși, chiar dacă ploua sau dacă drumurile erau noroioase... și chiar dacă el îi spunea că sarcina aceasta i se putea încredința unui grăjdar. Și, în felul acesta, el era obligat, desigur, s-o însoțească. Constată că asta nu-l deranja - deși valetul lui, dacă ar fi fost de față, ar fi avut un atac de apoplexie văzând în ce hal își murdărea cizmele lungi până peste genunchi. Îi plăcea culoarea pe care mișcarea în aer liber o aducea în obraji soției sale și strălucirea pe care o dădea ochilor ei.

Ea avea o răbdare infinită cu câinele. Dacă Toby se hotăra să adulmece în jurul trunchiului unui anumit arbore zece minute în șir, Catherine stătea acolo și îl lăsa să adulmece. Chiar o data când un vânt tăios răzbătea prin ei fără a-i ocoli și când, pe deasupra îi mai uda și o ploaie mărunță.

Dacă era atât de răbdătoare și de îngăduitoare cu un amărât de câine, se întrebă el o dată în sinea lui, cum ar fi față de un copil? Nu exprimă întrebarea aceasta prin cuvinte - îl mai repezise ea cândva, când el fusese destul de imprudent încât să-i spună ceva asemănător. Probabil că avea să fie una dintre acele femei care insistau să-și alăpteze copiii la sân, în loc să angajeze o doică, așa cum ar face orice doamnă care se respectă. Din nu se știe ce motive, gândul acesta avu efecte

ciudate asupra măruntaielor lui.

Ceea ce nu însemna că ar avea vreun rost să se gândească la copii, dacă anumite aspecte ale relațiilor dintre ei nu s-ar schimba. Din noaptea nunții nu se mai atinsese de ea ca soț. Nu avea niciun chef să se trezească din plăcutul efort al unui contact sexual numai pentru a i se azvârli în față apă rece, sub forma gestului soției sale de a-i întoarce cu hotărâre spatele și a convingerii că obrajii ei aveau să fie uzi, dacă el s-ar fi obosit să-i atingă pentru a constata acest lucru.

De două ori fură îndeajuns de norocoși să-și poată rezerva un apartament la hanurile la care traseră, așa că el avu un pat în care să doarmă singur. O dată, când nu exista decât o singură cameră și un singur pat, el rămase toată noaptea la barul cârciumii, ascultând povestirile unui bătrân soldat, care niciodată nu și-a dat seama că i le spunea unui veteran care luptase în toate acele bătălii pe care le descria el cu amănunte atât de înspăimântătoare... și atât de inexacte. Cu prețul câtorva ulcele de bere, vicontele avu parte de distracție toată noaptea, ceea ce era mai mult decât ar fi putut obține la etaj, reflectă el.

În altă noapte fu mai puțin norocos. Nu era liberă decât o singură cameră, cu un singur pat, și toți care stătuseră în cursul serii la bar fie se duseră la culcare, fie se înapoiară acasă înainte de miezul nopții. Lordul Rawleigh își petrecu noaptea pe pardoseală, lângă patul în care dormea soția lui. Deși nici ea nu dormea, după cum descoperi el după ce se dezbrăcase fără zgomot, pe întuneric,

și își alcătuisese un soi de pat dintr-o rogojină veche și din paltonul lui. La două minute după ce se culcă, o pernă îi ateriză cu o bufnitură peste față.

— Mulțumesc, mormăi el. Ar fi putut să-i dea vreun semn că era trează atunci când venise el, ca să nu fi fost nevoit să bâjbâie atâta vreme prin întuneric sau să-și sfărâme degetul de la picior în piciorul patului.

O auzi întorcându-se pe partea cealaltă și izbindu-și perna cu pumnul.

Și, pe urmă, îi păru rău că ea aruncase jos perna, deși aceasta îi dublase cu ușurință gradul de confort. Știind-o trează, deveni brusc conștient de prezența ei. Se afla deasupra lui, la o distanță de niciun metru. Îmbrăcată, probabil, numai într-o cămașă de noapte transparentă. Probabil că era caldă. Soția lui.

Oricum, la o întrebare pe care și-o pusese cu câțva timp în urmă își dăduse un răspuns clar, gândi el, posomorât. Se întrebese dacă s-ar fi mulțumit să o aibă numai o dată. De obicei, așa se întâmpla cu femeile după care tânjise. Totuși, nu și de data asta. O avusese o dată – și amintirea nu era una deosebit de plăcută. Dar încă o mai dorea cu aprindere. Scrâșni din dinți și își strânse mâinile pumn. Era în stare de erecție deplină, întocmai ca un școlar ațâțat.

Era soția lui, fir-ar al dracului! Era datoria ei și dreptul lui. Tot ce avea de făcut era să se ridice în picioare, să facă un pas și să se strecoare sub așternuturi, cu ea...

Numără oi, și soldați, și câini terieri, până când

trupul lui se supuse hotărârii voinței sale și se afundă în nemișcare. Câini terieri! îl auzi pe Toby lăsând să-i scape un suspin adânc, plin de mulțumire, de deasupra lui, de undeva din zona în care trebuie să se fi aflat picioarele ei. Afurisit câine.

Probabil că adormise, oricât de incomod ar fi stat și oricât de nesatisfăcut ar fi fost din punct de vedere sexual. Îl trezi un zgomot. Cineva vorbea. Cât timp fusese treaz, nimeni nu vorbea, desigur. Cineva trebuie să fi trecut prin fața ușii lor. Niciodată nu putuse să se dezbrace de obiceiul – căpătat în anii în care fusese înrolat la cavalerie – de a intra în alertă la cel mai mic zgomot, chiar și în somn. Oftă și se întrebă cum i s-ar părea pardoseala dacă ar încerca să se întoarcă pe o parte. Probabil și mai incomodă decât i se părea sub spate.

— Bruce! zise ea deodată, în așa fel încât ochii lui se deschiseră mari și se ațintiră spre plafonul întunecat de deasupra lui.

Toby hămai încet.

— Bruce! De data asta era mai mult un vaiet. Nu mă părăsi! Nu pleca! Sunt atât de singură. Brațele mele sunt atât de goale! Nu pleca! Bru-u-ce!...

El stătea în șezut, cu trupul foarte drept, cu capul întors spre pat. Instinctul l-ar fi îndemnat să se ridice în picioare și să străbată mica distanță care îl despărțea de ea, ca să-i ofere alinare. Părea că îndură o suferință insuportabilă. El știa totul despre coșmaruri. Avusese el însuși destule, și auzise despre multe. Oricât ar părea de ciudat, ținând

seama de faptul că fusese ofițer, și încă unul renumit pentru duritatea sa, deseori se sculase în timpul nopții pentru a-i liniști pe cei care se zvârcoleau, luptându-se cu demoni nocturni, mai cu seamă pe proaspeții recruți, băieți care ar fi trebuit să se mai afle acasă cu mamele lor.

De data aceasta nu i se putea supune instinctului. Numele pe care-l rostise ea era un nume de bărbat. Bărbatul pe care-l iubise ea. Bărbatul care o părăsise. Bruce. Își încleștă dinții și își strânse iar pumn una dintre mâini, așa cum făcuse ceva mai înainte dintr-un motiv de cu totul altă natură.

Apoi ea se agită îndeajuns ca să se întoarcă pe partea cealaltă. Zăcea culcată cu fața spre el, cu cuverturile împinse până în dreptul taliei, cu părul despletit și răsfirat peste umăr și de-a lungul brațului care atârna peste marginea patului, aproape atingându-l. Nu era trează. Dar nici nu mai vorbi.

Dumnezeule! gândi el. Dumnezeule, în ce se vârâse el? Unde îl dusesese pofta trupească și lipsa nesăbuită de precauție?

Bruce.

Pe măsură ce se scurgea noaptea, pardoseala devenea din ce în ce mai tare. Dar era ultima noapte petrecută pe drum. În după-amiaza următoare, pe la vremea ceaiului, aveau să fie la Stratton. În ciuda unei nopți aproape fără somn și întrucâtva tulburătoare, gândul acesta îi ridică moralul. Era nerăbdător să vadă reacția ei față de locuința lui. Și, în mod pervers, se simțea înveselit

de provocarea pe care o constituia încercarea de a transforma în căsnicie dezastrul acesta în care se vârâse singur numai și numai din propria lui vină.

Cele două săptămâni dinaintea căsătoriei ei fuseseră un fel de coșmar în stare de trezie, pe care ea îl ținuse sub control înăbușind orice alte emoții, lăsând pur și simplu viața să se desfășoare cu o totală pasivitate din partea ei. Prin contrast, ziua nunții ei fusese neașteptat de semnificativă. Iar noaptea nunții fusese uluitor de minunată, până când ea o stricase amintindu-și că, în ceea ce se întâmplase nu era nicio emoție, ci numai poftă truască – și până când el se sculase din patul ei și părăsise camera fără nicio vorbă. Părăsirea casei sale în dimineața următoare fusese un chin sfâșietor. A lua iarăși totul de la capăt într-o altfel de viață păruse o imposibilitate.

Însă viața avea ciudata însușire de a fi în stare să se reînnoiască ea însăși și de a se reafirma iar și iar. Cândva, înainte, ea crezuse că era cu neputință să meargă înainte. Pe măsură ce înainta în vârstă, descoperirea că foarte puține lucruri erau imposibile.

După prima zi îngrozitoare de călătorie, care o ducea tot mai departe de viața pe care și-o făurise cu cinci ani în urmă, constată că era... Oh, nu era chiar încântată de noua ei viață, își zise ea în gând. Dar acea viață nouă începea s-o intereseze, s-o intrige, s-o însuflețească. Uitase că experiențele

noi și necunoscutul pot fi amuzante. Dintr-o dată se simțea oarecum mai tânără, aproape ca și cum ultimii cinci ani ar fi fost un timp suspendat și ea ar fi urmat să trăiască din nou.

Era un sentiment ciudat, ținând seama de faptul ca ea nu voise să se mărite, că soțul ei nu îi plăcea, că nimic nu era cu adevărat în regulă în ceea ce privea căsnicia ei. După noaptea nunții, el abia dacă o atinsese. Asta era cel puțin în parte din vina ei, desigur. Se simțea stânjenită că își lăsase cumplitul sentiment de singurătate să se reverse sub forma unei autocompătimiri, când el fusese lângă ea și îndeajuns de aproape ca să observe. Ea nu voia mila nimănui, nici măcar a ei înseși. Era în viață și sănătoasă – nu exista niciun motiv pentru care să inspire milă.

El nu-i plăcea. Era mult prea arogant și fusese foarte insistent cu atențiile lui, deși știa că ea nu le dorise. Dar, oh! trebuia să recunoască în sinea ei că, în timpul călătoriei, el părea un tovarăș cu care era interesant să discuți. Era bine informat și inteligent. Însă nu era atât de încăpățânat în opiniile lui încât să nu le asculte pe ale ei. Și îi făcea favoarea de a discuta cu ea în contradictoriu atunci când nu împărtășeau aceeași părere, în loc să ignore argumentele ei, ca fiind ale unei femei cu o minte inferioară. Își dădea seama că, timp de mai bine de cinci ani, fusese însetată de conversație.

Și se arăta protector față de ea. I se părea ciudat să fie ajutată să urce și să coboare din trăsură, să fie condusă dintr-o cameră într-alta, în hanurile la care trăgeau, să fie însoțită în plimbările pe jos pe

care le făcea cu Toby. Fusese singură foarte mult timp. Ar fi putut fi enervant – aproape ca și cum ar fi avut un paznic oriunde s-ar fi dus, și nicio intimitate. Dar nu era enervant. Oricât ar părea de straniu, deși ajunsese să-și prețuiască independența și nu putea să sufere să fie tratată ca o femeie slabă și fragilă, era plăcut să fii protejată. Te simțeai aproape ca și cum ai fi îndrăgită, deși ea alungă cu hotărâre gândul acesta. A începe să gândească în felul acesta nu putea duce decât la suferință.

Bineînțeles că nu era îndrăgită. El dormea singur ori de câte ori dispuneau de două camere. Nu știa unde dormise el în noaptea în care nu găsiseră decât o cameră. Categorie, nu cu ea o petrecuse. În noaptea aceea în care el se întorsese la singurul lor pat și ea zăcuse pe pat, simulând somnul, cu inima bătându-i dureros din cauza nerăbdării, el dormise pe pardoseală. Fusese o umilire oribilă. Oare acea singură dată fusese de ajuns pentru a răci toată ardoarea cu care o curtase el înainte și în timpul nopții balului? Oare lipsa ei de cunoștințe și de experiență o făcea să fie o amantă atât de neispititoare? Sau de vină era faptul că ea nu fusese virgină? Sau acela că se întorsese cu spatele spre el, în singurătatea ei de după aceea?

El era extraordinar de frumos și de atrăgător. Ar fi vrut să-i fie simpatic. Nu părea corect să-l dorească atât de mult, să se simtă atât de emoționată la gândul unei căsnicii pe viață cu el, câtă vreme el nu-i plăcea. De asemenea, asta părea ceva prea... carnal. Dar nu avea niciun rost

să pornească în noua ei viață în cea mai posomorâtă stare de spirit, se consolă ea. Asta n-ar fi slujit la nimic.

Era emoționată la gândul sosirii la Stratton Park. Auzise și mai înainte despre acel domeniu. Se spunea că era una dintre cele mai grandioase proprietăți - casă și parc - din Anglia. Iar descrierile pe care i le făcea el nu reușeau decât să-i stârnească și mai mult nerăbdarea de a vedea totul cu ochii ei. O incita gândul de a locui acolo, de a fi stăpână acolo. Părea cam neloial față de draga ei casă de la Bodley-on-the-Water să gândească așa, dar ce rost avea să rămână credincioasă unui obiect neînsuflețit?

Sosiră acolo la mijlocul unei după-amieze însorite. Ea bănuia că vedea casa și parcul în condițiile în care arătau cel mai bine. Privea pe geamul trăsurii, ținându-și spinarea dreaptă și mâinile relaxate în poală, încercând să nu se facă de râs ținându-și arătând cât era de emoționată. Soțul ei se rezemă cu indolență într-un colț al banchetei trăsurii, uitându-se mai mult la ea decât la priveliște. Se uită la ea cu multă insistență. Lucrul acesta i se păru ei cam descumpănitor. Trebuia să-și stăpânească mâinile, să nu se ridice spre părul ei ca să verifice dacă cumva nu-i scăpase vreo şuviță din ace.

— Ei bine? o iscodi el.

Tot ce vedea era ordonat, și solid, și la scară mare. Casa, construită din piatră cenușie, era în stil clasic, având în față un portic cu coloane. Parcul interior alcătuia în jurul ei un vast pătrat,

peluzele sale fiind umbrite de stejari, ulmi și mesteceni străvechi, și smălțuite cu pâlcuri de narcise și alte flori de primăvară. Nu exista niciun parc englezesc cu ronduri de flori. Aleea dreaptă și relativ scurtă, așternută cu pietriș, îi trecu pe un pod palladian peste un râu. Totul era atât de superb încât îi tăia răsuflarea.

— Este frumos, spuse ea, conștientă de cât de nepotrivite îi erau cuvintele chiar în clipa în care le rosti. Unele lucruri pur și simplu nu puteau fi exprimate în cuvinte. Acesta avea să fie căminul ei? Aici avea să fie locul ei?

El râse încetișor.

Toby, simțind că se apropiau de sfârșitul călătoriei, se ridică în șezut pe bancheta din fața lor și privi atent.

— Suntem așteptați, spuse soțul ei. Până acum, probabil că trăsura mea a fost recunoscută. Doamna Keach, menajera mea, îi va înșirui fără îndoială pe toți în hol, pentru a o primi pe noua lor stăpână.

Părea ușor amuzat.

— *Tot* ce trebuie să faci, zise el, este să dai grațios din cap și să zâmbești, dacă vrei, și încercarea la care vei fi supusă va înceta.

Tot... Bărbații erau absolut imposibili, gândi ea.

El avea dreptate, desigur. După ce o ajutase să coboare din trăsură și o însoțise pe treptele de marmură și prin marile uși duble, ea nu avu nicio șansă să se uite în jur, la holul cu pilaștri, deși acesta îi lăsă o impresie de imensitate și măreție. De fiecare parte a holului se afla câte un șir de

servitori tăcuți - bărbați într-o parte, femei în cealaltă. Un slujitor și o servitoare, amândoi de vârstă mijlocie și plini de demnitate, stăteau împreună în centrul încăperii. Bărbatul făcu o plecăciune, femeia - o reverență.

Erau majordomul și menajera, Horrocks și doamna Keach. Soțul ei le-o prezentă, iar ea dădu din cap, și surâse, și îi salută. Se uită apoi spre fiecare latură a holului, yâmbind. Și pe urmă soțul ei, cuprinzându-i cu mâna cotul, îi spuse doamnei Keach ceva despre ceai, după care o conduse pe Catherine în direcția unei arcade mari străjuite de pilaștri, care ducea probabil spre scară.

— Doamnă Keach, zise ea, ignorându-i mâna aș fi încântată să fac cunoștință cu femeile care slujesc în această casă, dacă ai vrea să mi le prezinți.

Doamna Keach se uită la ea aprobator.

— Da, Înăștimea voastră, spuse, și porni înainte, cu mare demnitate, spre capătul șirului de servitoare, rostind numele fiecăreia, în timp ce, urmată de Catherine, trecea încet de-a lungul șirului. Catherine era conștientă că soțul ei venea în urma lor. Se concentră să rețină numele, încercând să le asocieze cu chipurile respective, deși presupunea că avea să-i ia ceva timp ca să și le amintească pe toate. Schimbă câteva vorbe cu fiecare slujnică. Când ajunse la capătul șirului și soțul ei îi prinse iarăși în mână cotul, ea se întoarse spre majordom și îl rugă îndeplinească aceeași sarcină în ceea ce privea pe slujitorii bărbați.

În cele din urmă se lăsă condusă către arcadă și

scara cea mare. Doamna Keach mergea înaintea lor.

— Vrei s-o conduci pe Înălțimea sa în apartamentul său, doamnă Keach? zise soțul ei. Și, în timp ce dumneaei se refrigerează, asigură-te că va aștepta cineva la ușă ca să-i arate, când va fi gata, drumul spre salon, pentru ceai.

— Da, Înălțimea voastră, murmură menajera.

— Atunci, te voi revedea curând iubită, spuse el, înclinându-se peste mâna lui Catherine pe când îi dădea drumul. Părea din nou arnuzat

Apartamentul ei, constând dintr-un dormitor, o cameră de toaletă și o cameră de zi, probabil că ar fi putut să cuprindă casa ei de două ori, își spuse ea în gând în cursul următoarei jumătăți de oră. Constatarea o amuză întrucâtva. Ca și amintirea pașilor mici și repezi ai lui Toby în timp ce, împreună cu ea, trecea în revistă șirurile de servitori. Soțul ei îl luase în brațe înainte ca terierul s-o poată urma la etaj, către camerele ei. Când, mai târziu, ea intră în salon, câinele era întins pe covor, în fața șemineului, dar sări în sus pentru a o întâmpina agitându-și nebunește coada.

— Toby! se aplecă să-l bată ușor cu palma pe spate. Toate astea sunt foarte noi pentru tine? Te vei obișnui.

— La fel ca și tine, zise un glas din dreapta ei. El stătea în picioare lângă o fereastră, deși acum veni spre ea și îi arătă tava cu ceai care fusese deja adusă.

Ea se așeză de partea cealaltă a tăvii, ca să umple ceștile. Era o încăpere frumoasă - văzu ea

dintr-o privire, cu un plafon boltit și pictat, un șemineu de marmură și tablouri în rame aurite pe pereți. Bănuî că, în majoritate, acestea erau portrete de familie. Începea să se simtă cumva copleșită.

Soțul ei își luă ceașca și farfuria din mâinile ei și se așeză vizavi de ea.

— De fapt nu erai obligată să treci în revistă șirurile de servitori, să știi, zise el. Cu certitudine, nu se așteptau să le vorbești fiecareia dintre ei. Dar au fost cu toții nespuse de încântați. Acum ai o casă mai degrabă plină de sclavi, Catherine, decât de servitori.

— Ce este atât de amuzant? îl întrebă ea, cu demnitate. El nu părea doar amuzat. Realmente rânjea.

— Tu ești amuzantă, răspunse el. Semenii cu titirezul unui copil, cu arcul strâns și gata să înceapă a se învârti nebunește. Te poți relaxa. În casa asta n-a fost nicio femeie, de când a murit mama mea, în urmă cu opt ani. Totul funcționează perfect, după cum poți vedea. Din partea ta se cere foarte puțin. Doar o aprobare simbolică a planurilor și meniurilor pe care ți le va aduce doamna Keach.

Ah! înțelese ea. O socotea incapabilă să conducă o gospodărie mai mare decât aceea pe care o avusese – sau nu o avusese – la căsuța ei.

— Dumneavoastră sunteți acela care se poate relaxa, *Înălțimea voastră*, replică ea, accentuându-i titlul, de vreme ce acesta era un mijloc mărunț prin care putea întotdeauna să fie sigură că îl necăjea.

Se simțea jignită de moarte. Gospodăria va continua să funcționeze fără probleme pentru confortul dumneavoastră. Mâine dimineață voi vorbi cu doamna Keach, și împreună vom ajunge la o înțelegere amicală în legătură cu modul în care poate fi condusă această casă, acum că are iarăși o stăpână.

Se bucură văzând cum zâmbetul pierea de pe fața lui. Dar destul de curând surâsul reveni, pândind din spatele ochilor lui, în timp ce o privea în tăcere. El sorbi puțin ceai.

— Catherine, îi spuse, într-una din zilele astea îmi vei spune cine ești, să știi. Nimic din toate acestea nu te sperie, nu-i așa?

— Absolut nimic, răspunse ea cu răceală. Multă vreme, își dorise să-i fi spus totul în ziua aceea în care îi mărturisise adevăratul ei nume. De fapt nu exista niciun motiv pentru care el n-ar fi trebuit să știe. Nu era ca și cum ea ar fi încercat să-l împiedice să-și retragă oferta. La vremea aceea, ea sperase că el *avea* să și-o retragă. Dar acum îi era greu să-i spună.

— Catherine. El își terminase ceaiul și își puse ceașca și farfurioara pe masa de lângă cotul lui. Clătină din cap și ridică o mână, schițând un gest de oprire, când ea luă iarăși ceainicul. Vreme de câteva clipe se uită la ea în tăcere, și ea crezu că el nu mai avea nimic de spus. Dar avea. Cine este Bruce?

Total în ea păru să se răstoarne. Avea impresia că îi fusese luat aerul.

— Bruce? Chiar și vocea ei părea să vină din

depărtări.

— Bruce, repetă el. Cine este el?

Cum de aflase? Cum de cunoștea el acel nume?

— Am descoperit, spuse el, că cel puțin din când în când vorbești în somn.

Reîncepuse să-l viseze. Visa cum îl ținea în brațe, privindu-l cum se pierde în neant în timp ce îl ținea în brațe. Presupunea că revenirea viselor era rezultatul intensei și neașteptatei dorințe de a avea un alt copil, care o cuprinsese, o dată cu căsătoria ei. Deși se părea că nu exista nicio șansă ca așa ceva să se întâmple prea curând.

— Cred, zise el - și răceala și aroganța pe care le văzuse ea la el când se cunoscuseră pentru prima oară apărură din nou, că este cineva pe care l-ai iubit cândva.

— Da. Cuvântul nu fu mai mult decât o șoaptă. Acum ar trebui să-i mărturisească totul. Era evident că el credea că Bruce era un bărbat. Dar nu putea să-i spună. Cum să-i vorbească acestui străin rece despre cea mai scumpă iubire a ei? Simți că i se tulbura vederea și, cu oarecare rușine, își dădu seama că ochii i se înlăcrimaseră.

— Nu pot pretinde să-ți controlez sentimentele din trecut, zise el. Numai pe cele actuale și pe cele viitoare. Deși nu sunt sigur că voi putea vreodată să-ți pretind *afecțiunea*. Dar loialitatea ta - da. Ți-o pretind, Catherine. Presupun că o iubire din trecut nu poate fi uitată după voință, dar trebuie să înțelegi că face parte din trecut și că eu nu voi tolera nicio tânguire plină de dor pentru ceva ce nu mai este.

În clipa aceea îl ura. Cu o patimă rece, intensă.

— Sunteți un om rău, șuieră ea printre dinți. O parte din ea știa că era nedreaptă față de el, că el înțelesese greșit, că ea ar fi trebuit să-i explice. Dar era prea adânc jignită ca să poată fi corectă. M-am măritat cu dumneavoastră fiindcă ați făcut în așa fel încât să nu am de ales. Veți avea loialitatea și fidelitatea mea pe tot restul vieții mele, atâta cât valorează ele. Dar nu vă așteptați și la inima mea, Înălțimea voastră. Inima mea – fiecare fărâmbă din ea – îi aparține lui Bruce, și așa va fi întotdeauna.

Se ridică în picioare și ieși repede din încăpere. Oh, da, era îngrozitor de nedreaptă, știa asta. Dar nu-i păsa. Dacă el avea de gând să facă pe domnul și stăpânul dur cu ea, atunci ea va lupta împotriva lui cu orice armă de care dispunea, chiar și nedreptatea. Cu inima cât un purice, se așteptă ca el să vină după ea, dar el nu făcu asta. Totuși, Toby hămăia cu însuflețire pe urmele ei. În timp ce se grăbea spre scară, spera că își va putea aminti drumul către apartamentul ei.

CAPITOLUL 17

În salon se afla un pian la care nu se prea mai cântase de zece ani, deși fusese mereu acordat. După cină, el o rugă să cânte, și ea i se supuse fără a protesta și rămase acolo mai bine de o oră. Probabil, gândea el, se simțea și ea tot atât de ușurată ca și el să aibă de făcut ceva care înlătura nevoia, de a întreține o conversație. Deși, în timpul cinei, se descurcaseră remarcabil de bine. Se părea că, atunci când nu se apropiau de probleme personale, puteau să fie tovarăși buni.

El stătu și o urmări cu atenție în timp ce ea cânta la pian. Purta o rochie de seară de un albastru pal, nici împodobită, nici modernă, nici nouă. Părul ei era strâns în obișnuitul coc la ceafă, deși el se asigurase ca o cameristă să primească sarcina de a o ajuta să și-l aranjeze. Arăta întocmai ca obișnuita Catherine. La început cântă reținut, conștientă de sine, deși corect. În curând se lăsă în voia muzicii ei, așa cum făcuse în sala de muzică a lui Claude, în acea dimineață, cu mult timp în urmă – părea să fi trecut o veșnicie de atunci. Frumusețea și pasiunea veneau dinspre pian și umpleau încăperea. Părea aproape imposibil ca o singură femeie subțirică să poată realiza acea vrajă. Ar putea lesne să cânte la nivel profesional, gândi el.

Faptul de a o avea cu el aici, la Stratton, îi crea o senzație ciudată. Îl obsedase de-a lungul acelor

săptămâni de la Bodley – frumoasa și ispititoare – și misterioasă – doamnă Winters. Arsese de dorința de a o avea. Plănuise s-o cucerească. Nu voise să se împace cu un refuz. Și iat-o acum cu el, în casa lui, soția lui, vicontesa lui.

Și mai straniu era faptul că el simți o clipă de triumf, aproape de euforie. Nu exista niciun triumf în ceea ce se întâmplase. Și niciun motiv pentru a fi euforic. Căsnicia lor era un dezastru, ceva neîmplinit. Ea iubea și întotdeauna avea să iubească un bărbat numit Bruce. El se surprinsese chiar scormonindu-și creierii în căutarea vreunei cunoștințe de-a lui care să poarte acest nume. Dar nu exista nimeni. Nici măcar o fărâmbă... cum se exprimase ea de fapt? Se încruntă, concentrându-și gândurile...

Inima mea – fiecare fărâmbă din ea – îi aparține lui Bruce, și așa va fi întotdeauna.

Și începuse discursul acela pătimăș, catificându-l drept un om rău. Totul – pentru că el încercase să stabilească împreună cu ea câteva reguli de bază sfătuind-o că trecutul trebuia să fie alungat din mintea ei, lăsând loc prezentului. Ce era rău în asta?

Ar fi trebuit ca plecarea ei precipitată din încăpere să-l fi mâniat – și așa și fusese. De asemenea, purtarea ei îl zguduise și îl rănise. Îl duruse. Deși n-ar fi vrut să recunoască nici față de el însuși că ea ar fi avut puterea de a-l face să sufere.

Toby, care, vreme de câteva minute, stătuse lângă bancheta pianului, dând încet din coadă,

decisese că trebuia să existe o modalitate mai ușoară de a atrage atenția stăpânei sale. Sări pe banchetă și îi înghionti cotul cu nasul.

— Toby! Se opri din cântat și izbucni în râs. N-ai niciun pic de respect față de Mozart? Nu ești obișnuit cu soiul ăsta de rivalitate, nu-i așa? Bănuiesc că ai nevoie să te duci afară.

Viconte Rawleigh se ridică în picioare și străbătu cu pași mari încăperea, venind spre ea. Catherine își înălță privirile spre el, cu ochii încă surâzători. El se pomeni că-și schimbă brusc intențiile. Fusesse pe punctul de a o informa că existau destui valeți ca să-i ducă terierul afară ori de câte ori avea el nevoie să iasă, că nu era de demnitatea Vicontesei Rawleigh să fie la cheremul unui cățel răsfățat.

— Eventual am putea face o plimbare afară, zise el în schimb. Mă întreb dacă seara este tot atât de plăcută, pe cât a fost ziua. Ceea ce se întreba în realitate era cât de curând avea să ajungă de râsul servitorilor săi. Cu întârziere, își afirmă autoritatea, înăsprindu-și glasul. Dă-te jos de acolo, domnule! Mobilierul din noul duminicăle cămin este destinat a fi privit de la nivelul pardoselii. S-a înțeles?

Dar Toby țopăia deja pe picioarele din spate și lătra cu însuflețire. Iar Catherine izbucni iar în râs.

— V-a auzit menționând cuvântul care începe cu *p*, zise ea. N-a fost un lucru înțelept.

El se încruntă la câine.

— Stai jos! îi spuse pe un ton tăios.

Toby se lăsa în șezut și se uită la el cu o privire insistentă, plină de nerăbdare.

— Trebuie să fie din cauza trecutului dumneavoastră ostășesc, zise ea, încă râzând. Pentru mine n-ar face asta niciodată.

Câteva minute mai târziu se aflau afară, pe terasă. Ea îi luă brațul și se plimbară în jurul casei, în timp ce ea o cerceta cu ochi sclipind de interes și se uita în jur, spre parc. Era o noapte senină, cu lună, și câtuși de puțin rece. Toby alerga pe peluze, adulmecând în jurul fiecărui truchi de copac, făcând cunoștință cu noul lui teritoriu.

Probabil că avea să fie vremea de culcare atunci când aveau să revină în casă, gândi el. Prima lor noapte acasă. Noaptea care, cu toată probabilitatea, avea să determine modelul tuturor nopților viitoare. Oare avea să și-o petreacă în propriul său pat? Făcând asta, ar stabili un precedent care ar fi greu de încălcat. Voise el oare o astfel de căsnicie? O căsnicie doar cu numele?

Era ridicol chiar și numai să-și imagineze așa ceva. Ea era soția lui. O dorise de când o văzuse pentru prima oară. Lăsând la o parte atracția față de ea, mai era și faptul că el avea anumite necesități. Și în afară de asta, credea – poate în mod regretabil – în fidelitate în cadrul unei căsnicii. Categorie nu era pregătit să ducă o viață de abțință. Nu era călugăr.

Și oare avea să fie stânjenit numai fiindcă ea încă mai iubea un bărbat din trecutul ei?

Își întrerupse plimbarea, oprindu-se la unul dintre colțurile casei, în apropierea chioșcului îmbrăcat în trandafiri agățători, care fusese partea de grădină preferată a mamei sale.

— Catherine, o întrebă el, de ce ai plâns?

Era o prostie să pună o asemenea întrebare. Nu intenționase să înceapă în felul acesta. Ar fi fost mai mulțumit să uite acea noapte și umilința ei.

Ea stătea în picioare, față-n față cu el, înălțându-și privirile spre el, sub razele lunii. Dumnezeu, ce frumoasă era, cu părul ei lins și auriu, care în lumina aceea părea mai degrabă argintiu, și cu pelerina cenușie și simplă. Văzu în ochii ei că știa foarte bine la ce se referea el.

— Din niciun motiv anume, răspunse ea. Eram... Totul era foarte nou. Mă simțeam puțin coplesită. Uneori emoția se exprimă în moduri ciudate.

Nu era sigur că ea spunea adevărul.

— Te-ai întors cu spatele și te-ai îndepărtat de mine, zise el.

— Eu... își băgă capul între umeri. N-am vrut să vă jignesc. Dar asta am făcut.

— Ți-am produs durere? o întrebă el. Te-am ofensat? Te-am dezgustat?

— Nu. Se uită la el încruntându-se și deschise gura ca pentru a mai spune ceva. Dar o închise iar. Nu, repetă ea.

— Poate, insistă el cu o neașteptată și neînțeleaptă amărăciune, mă compari cu...

— *Nu!* închise ochii și înghiți un nod, apoi se uită în jos, spre propriile-i mâini. El o văzu cutremurându-se. Nu. N-a fost niciun fel de comparație.

Ceea ce, în lumina a ceea ce spusese ea în salon, când luaseră ceaiul, constituia într-adevăr un compliment formidabil. Se simțea din nou ca un

băiat stângaci, nesigur de el, și îi displăcea acest sentiment. Se obișnuise să se gândească la el însuși ca la un amant suficient de iscusit. Cu siguranță, femeile cu care se culcase în ultimii câțiva ani păruseră destul de mulțumite de felul în care își îndeplinea el acel rol. Dar, bineînțeles, ea îl iubea pe celălalt bărbat. Poate că talentele sexuale erau mai puțin importante când iubeai pe altcineva.

— Nu sunt pregătit să am o căsnicie abstinentă, zise el.

Ea își înălță privirile, surprinsă.

— Nici eu, zise, și își mușcă buza.

El se întrebă dacă nu cumva ea se îmbujorase. Era imposibil să-și dea seama la lumina lunii. Dar cuvintele ei erau încurajatoare.

— Dacă diseară aş veni în patul tău, o întrebă, aş fi iarăşi gonit de lacrimi?

— Nu, spuse ea.

El ridică o mână, ca să-i mângâie cu dosul degetelor obrazul, până spre bărbie.

— Ştii, şopti, că întotdeauna te-am dorit.

— Da. El o simţi că înghite cu greu.

— Şi cred, continuă el, că, deşi nu se poate vorbi despre sentimente mai profunde, şi tu m-ai dorit.

— Da. Răspunsul ei fu mai mult un murmur.

— Suntem căsătoriţi, zise el. Niciunul dintre noi n-a dorit acest lucru, dar s-a întâmplat. Ba chiar îmi voi asuma reproşurile. A fost în întregime vina mea. Dar acum, asta nu mai are nicio importanţă. Suntem căsătoriţi. Poate reuşim să ne împăcăm unul cu altul destul de bine.

— Da, încuviință ea.

— Mai e ceva. Îi cuprinse bărbia în palmă, ca într-un căuș, ținându-i fața ridicată spre el. Dar știa că nu era necesar. Ea îl privea în ochi tot atât de neșovăitor ca aproape întotdeauna. Îți acord dreptul de a mi te adresa cu „Înălțimea voastră” atunci când vrei să mă scoți din sărite – este o armă admirabilă, și ar fi nedrept să te lipsesc de ea, de vreme, ce, fără îndoială, de-a lungul anilor, vom avea partea noastră de certuri. Dar doresc să-mi aud numele pe buzele tale. Rostește-l, Catherine.

Ea se uită lung în ochii lui.

— Rex, spuse.

— Îți mulțumesc. Nu-i era deloc clar pentru ce sunetul propriului său nume rostit de glasul ei ar trebui să-i provoace un freamăt lăuntric. Presupuse că asta era din cauza prea multor nopți pe care le petrecuse fără ea.

Își apropie gura de a ei și o sărută. Buzele ei erau catifelate, și calde, și întredeschise. Tremurară sub ale lui, aproape ca și cum niciodată n-ar mai fi sărutat-o până atunci, și de parcă niciodată nu s-ar fi culcat împreună. Simți bine cunoscuta creștere a temperaturii lui. Nici când nu cunoscuse vreo altă femeie care să-l încingă cu atâta eficiență doar printr-un sărut.

— Cred, spuse el, înălțându-și capul și continuând să-i susțină bărbia, că i-am lăsat lui Toby destul timp pentru a-și stabili drepturile asupra fiecărui arbore din parc. Să intrăm în casă?

Ea dădu din cap în semn că da. În ochii ei era o

expresie pe care el o recunoscuse. Ea dorea acel lucru, își zise în gând. Îl dorea pe el. Simți un val de euforie, pe care, de dragul propriei sale mândrii, îl ascunse. Întoarse capul și îl fluieră pe Toby. Terierul veni în goană.

Ea râse, cu un tremur ușor în glas.

— Nu sunt sigură că-mi place felul în care vi se supune fără să crâcnească, zise ea.

— Poate că - replică el, uitându-se pieziș la ea, în timp ce-i oferea iarăși brațul, pe care ea îl luă - spre deosebire de stăpâna lui, el recunoaște glasul unui stăpân.

Ea chicoti, dar nu-i dădu niciun răspuns.

Era un moment plăcut, gândi el, surprins. O tachinase, și ea râsese. Incidentul era mic, în aparență nesemnificativ. Lui i se păru că putea fi foarte important.

Faptul de a avea iarăși o cameristă îi dădea o senzație ciudată. Marie era nerăbdătoare și dornică să-i fie pe plac, deși probabil se mira nițel de puținătatea și simplitatea garderobei stăpânei sale, își zise Catherine în sinea ei. Marie pregătise cea mai frumoasă dintre cămășile ei de noapte, aceea pe care Catherine avusese de gând s-o poarte în noaptea nunții ei.

O purta acum, în timp ce aștepta în dormitorul ei sosirea soțului său. A lui Rex - trebuia să înceapă să-i folosească numele, chiar și în gândurile ei. El avea dreptate. Acum erau căsătoriți, la bine și la

rău. Nu puteau decât să încerce să se deprindă cu situația, să încerce să se împace bine unul cu celălalt, așa cum se exprimase el.

Încăperea era superbă, cu un mobilier elegant și cu un covor moale sub picioare. Patul era foarte mare, cu coloane minunate sculptate, și cu perdele și baldachin de mătase. În curând aveau să fie culcați acolo...

Înghiți cu greu. Dorea foarte tare acel lucru. Aproape că se rușina de nerăbdarea ei, când își aminti cât de mult îl ura doar cu câteva ore mai înainte pentru poruncile dictatoriale cu care încercase s-o supună. Era o nerăbdare pe care ea trebuia să și-o dezvolte. Nu avea rost să se străduiască să înăbușe ceva ce se prea putea să fie singurul aspect bun al căsniciei lor. Se doreau unul pe celălalt – chestiunea asta fusese stabilită fără urmă de îndoială afară, cu mai puțin de o oră în urmă.

În noaptea aceasta trebuia să ia felul în care făcea el dragoste așa cum era, același lucru fiind valabil și pentru modul în care îi răspundea ea. Trebuia să nu lase sentimentul ei adânc de singurătate să o copleșească de îndată ce se sfârșea extazul. Poate că, la urma urmelor, nu era chiar atât de singură. În pofida propriilor sale sentimente și aproape fără voie, în cursul serii recunoscuse în sinea ei că existau anumite lucruri la el care ar fi putut să-i placă, dacă și-ar îngădui să accepte asta. Îi plăcea conversația lui inteligentă. Vreme foarte îndelungată, mintea ei nu fusese stimulată de nimic altceva decât de cărți. Îi

plăcea modul lui direct, fără ocolișuri, de a aborda problemele, deși asta prezenta și unele dezavantaje, ca în după-amiaza aceasta, când îi ceruse din senin să-i spună cine era Bruce.

Pe neașteptate, îi plăcuse să râdă cu el. Nu-și închipuise că vreodată aveau să râdă împreună. Dar râseseră.

Îi plăcea bunătatea lui față de Toby, deși niciodată nu avea să-i spună lui acest lucru. Bănuia că el considera că bunătatea față de un biet câine era ceva destul de nepotrivit pentru un bărbat. Se uită cu afecțiune la Toby, care stătea lungit în fața șemineului, dormind adânc. Când sosiseră, el sugerase că Toby se putea simți mai bine în grajd, dar nu protestase atunci când ea se opusese cu hotărâre.

Cum ar fi putut să trăiască fără Toby? Și cum ar putea Toby să trăiască fără ea?

Întoarse brusc capul la auzul unei bătăi în ușa camerei sale de toaletă, urmată de deschiderea acesteia și de intrarea lui în cameră. Bănuise mai devreme că cealaltă ușă din camera ei de toaletă trebuia să facă legătura cu a lui. El purta un halat vișiniu. Părea irezistibil de atrăgător. Deodată, ea se bucură că era căsătorită cu el și că nu era necesar să-și înăbușe dorința care o împingea spre el. Și nu se mai opri asupra gândului că o căsnicie ar trebui să însemne mai mult decât atât. Deocamdată asta era de ajuns.

El se opri în loc și o cercetă încet cu privirea, din creștet până-n tălpi.

— Cum se face, Catherine, o întrebă, că reușești

să dai unui simplu bumbac un aspect mai ispititor decât al celei mai fine dantele? Arăți minunat cu părul lăsat pe umeri. Nu, uită asta! Arăți minunat cu părul pieptănat în sus. Cu el despletit arăți... există oare un superlativ pentru „minunat”?

Ce răspuns ar fi putut ea să-i dea? Simțea că i se înroșesc obraji. Complimentul îi făcea plăcere.

— Dacă există, continuă el, venind spre ea, mă voi gândi la el... altădată.

O sărută, cuprinzându-i în mâini mijlocul. De astă dată, nu o dezbracă imediat de veșmintele ei. Lucrul acesta o bucură, deși data trecută nu-i contestase dreptul de a proceda cum voise.

— Vino în pat, îi spuse el, cu buzele încă lipite de ale ei.

De data aceasta suflă în lumânări, stingându-le înainte de a urca el însuși în pat. Și asta o bucură. Ceea ce nu însemna că ar fi fost deosebit de nefericită cu celălalt prilej, dar fusese intimidată, știind că, într-o oarecare măsură, era expusă la vedere. Dorea ca, în noaptea aceasta, să se poată lăsa în voia trăirii actului iubirii, aproape așa cum... da, aproape așa cum se lăsa în voia muzicii, atunci când cânta la pian. Voia să se lase în voia frumuseții, și a armoniei, și a pasiunii. Îi plăcea această analogie.

Când veni lângă ea, el era dezbrăcat. Ea închise ochii sub sărutul lui, când mâinile lui începură s-o mângâie prin țesătura de bumbac a cămășii de noapte. Își putea aminti cum arăta el, minunat proporționat și frumos, cu o cicatrice de sabie de-a curmezișul umărului drept și cu alta pe șoldul

drept. Dar nu avea nevoie să vadă. Îi simțea trupul înalt și foarte musculos. Mirosea colonia lui și masculinitatea lui. În noaptea aceasta se hotărî cu bună știință să se bucure de ceea ce îi făcea el.

— Catherine, o întrebă el, oare voi avea iarăși o iubită pasivă?

Ochii ei se deschiseră brusc. Pasivă? Nu-și dădea seama cât de aprinsă de dorință era ea deja? Abia dacă reușea să nu se miște și să nu se vînzolească, lipindu-se de trupul lui, să nu-l atingă și să nu-și lase mâinile să hoinărească pe el.

— Aș putea să-mi fac plăcerea foarte rapid, să știi, zise el, în timp ce una dintre mâinile lui elibera din butoniere nasturii cămășii ei de noapte. S-ar putea termina în nu mai mult de câteva secunde.

Ea știa asta. Inspiră adânc pe nări și își ținu răsuflarea. Oh, știa asta.

— Aș prefera să fac dragoste cu tine. Mâna lui se strecură pe sub cămașa ei de bumbac și i-o trase de pe umăr, pentru că gura lui să i-l poată atinge ușor ca un fulg. Știu că plăcerea deplină vine mai greu la o femeie.

Oare toți bărbații știau asta? Și se purtau în consecință? Nu, nu *toți* bărbații.

Cămașa ei cobora tot mai jos. Mâna lui ajunsese sub sânul ei, ridicându-l, iar gura lui se îndreptă spre sfîrcul ei, deschizându-se deasupra lui. Limba lui i-l atinse. Ei i se tăie respirația.

— Dar ceea ce mi-ar plăcea cu adevărat, îi spuse el, răsuflarea lui încălzindu-i sfîrcul pe care limba tocmai i-l umezise, este ca și tu să faci dragoste cu mine.

Cum? Se simți ea însăși încremenind în brațele lui.

— Cum? șopti, în timp ce se bucura și mai mult de absența luminii lumânărilor.

— Ah, Catherine! exclamă el, cu gura din nou lângă a ei. Cât de mulțumit sunt că, totuși, ești neștiutoare. Îmi îngădui să te ating pretutindeni. Ți plac atingerile mele?

— Da, spuse ea.

— Și atunci, nu crezi că și atingerile tale mi-ar plăcea mie? o întrebă el. Nu simți nicio dorință să-mă atingi?

— Ba da. Oare era bine să-l atingă? Nu era... indecent? Aproape că izbucni într-un râs nervos când mintea i se opri asupra acestui cuvânt.

— Atunci, atinge-mă, o îndemnă el. Fă dragoste cu mine.

O întoarse o clipă pe spate și îi trase cămașa în josul trupului și de pe picioare, azvârlind-o la o parte. Apoi, unul dintre brațele lui o înconjură și o trase din nou cu fața spre el.

Ea își puse palmele pe pieptul lui. Era un piept lat, foarte musculos, presărat cu un păr fin. Îi simțea sfârcurile ca pe niște boboci tari, și își mișcă mâinile în așa fel ca degetele ei arătătoare să i le poată freca, în vreme ce își apăsa gura pe pieptul lui. Observă că el stătea nemișcat. În mod incorect, devenise pasiv el însuși. Dar ea era amețită de dorința de a-l explora, de a-l cunoaște. Deocamdată nu voia ca el să se miște.

Spinarea lui era tot atât de tare ca și pieptul. Și caldă. Simțea creasta vechii răni de sabie, care

probabil aproape că-i desprinsese piciorul la nivelul șoldului. Nu fu un gând asupra căruia mintea ei să zăbovească. Mâna îi alunecă ușor pe deasupra rânii spre față și s-ar fi îndepărtat. Dar el nu îngădui asta.

— Da, spuse aproape cu violență. Da, Catherine. Atinge-mă!

Tare și lung. Pregătit pentru ea. Degetele ei se mișcă ușor de-a lungul lui, și apoi mâna i-l cuprinse când, din bruschetea cu care trase el aer în piept, înțelese că lui îi plăcea ceea ce-i făcea ea. Cum putea să existe loc suficient? Dar știa că există. Simțea o vibrație în adâncul ființei ei, acolo unde l-ar fi vrut pe el.

— Dumnezeu, femeie, spuse el - și ea era din nou culcată pe spate, iar el se urca peste ea. Ar fi fost mai bine să-ți leg mâinile, decât să te îndemn să faci dragoste cu mine. Oare ai o vrajă în mâinile tale?

— Da, îi șopti ea, ridicându-și brațele pentru a-i apropia fața de a ei. Deschise gura sub a lui. Și o vrajă în trupul meu, Rex. Vino să vezi!

El fu înăuntrul ei dintr-o penetrare puternică, adâncă. Surprinderea și plăcerea o făcură să-i scape un țipăt, cu buzele lipite de ale lui.

— Acum m-ai făcut să mă port ca un școlar, îi zise el, aprins de dorință. Ești gata?

— Da! Respira gâfâit și îl implora, mâinile ei mișcându-se apăsate de-a lungul coapselor lui, în jos, și în jurul feselor lui. Da, sunt gata. Vino, Rex. Vino!

Ceea ce urmă fu o intensă agonie, care le tăia

răsuflarea, și un sublim extaz. El se înfîșea în ea, dar ea nu era un recipient pasiv. Își împingea șoldurile spre ale lui, în contratimp cu mișcările lui. Auzi strigătul lui final îmbinându-se cu al ei. Simți suvoiu fierbinte înăuntrul ei. Și apoi se pierdu vreme de câteva secunde, sau minute, sau ore... nu știa care din ele.

Își reveni abia când o greutate apăsătoare fu luată de pe ea, și își dădu seama că el se culca lângă ea. Atunci își aminti. Își aduse aminte cum în noaptea nunții ei avusese sentimentul că tot ce se întâmplase fusese doar ceva trupest, că din punct de vedere emoțional, sau în orice alt mod care conta, ea continua să fie singură, ba chiar poate mai singură decât înainte, deoarece trupul ei nu-i mai aparținea ei înseși. Așteptă revenirea acelui sentiment.

— Ei bine? Mâna lui mângâie umărul ei mai apropiat de el. Oare în glasul lui era îngrijorare? Nu, probabil că nu.

Ea întoarse capul spre el și zâmbi somnoros. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul. El se uita într-ai ei.

— Mmm, mormăi ea.

— Mmm bine? întrebă el. Mmm rău? Sau mmm, lasă-mă în pace?

— Mmm, repetă ea.

— Elocvent! aprecie el. Întinse mâna și trase cuverturile în sus, peste ei. În același timp își strecură un braț sub capul ei. Ea se întoarse pe o parte și se cuibări lângă el. Deocamdată avea să pretindă că unitatea trupestă pe care tocmai o

simțise împreună cu el era o unitate totală. Nu era nimic rău în a pretinde că ar crede așa ceva. Măcar în noaptea asta. El era cald și transpirat. Atingerea lui era minunată.

El mai spuse ceva. Era prea somnoroasă ca să audă ce anume.

— Mmm, mormăi încă o dată, și alunecă în josul încântătoare pante, spre somn.

Era și el relaxat, și sătul, și foarte aproape de a adormi. Dar vreme de câteva minute amână uitarea totală. Își frecă obrazul de moliciunea mătăsoasă a părului ei. Era caldă, și catifelată, și relaxată în somn. Mirosea a săpun, și a femeie, și a sex. Minte lui, epuizată de atâta agitație în ultimele săptămâni, trecu în revistă perioada de mai bine de o lună în urmă, toate evenimentele care aduseseră o asemenea schimbare în viața lui. O schimbare catastrofală, crezuse el până... până când? Doar până acum câteva minute?

O dorise încă de la început – ca amantă. Ca pe cineva cu care să se culce și cu care să-și satisfacă poftele cât timp își petrecea câteva săptămâni la țară, împreună cu rudele și prietenii, în mod cert nu vrusese nicio relație de lungă durată cu ea, chiar dacă – de necrezut! — dorința lui fusese atât de intensă încât o ceruse în căsătorie mai înainte de a fi fost obligat să facă acest pas.

Acum se bucura că ea nu-i era amantă. Catherine nu era o femeie doar pentru patul unui

bărbat, deși, în mod ironic, el descoperea acest lucru tocmai într-un pat. Era o femeie pentru întreaga viață a unui bărbat. Nu era foarte sigur ce anume înțelegea el prin asta, și era prea somnoros pentru a analiza acest gând. Dar i se părea un gând profund și asupra căruia merita să revină a doua zi, când avea să aibă mai multă energie.

Era bucuros că aveau să aibă o viață întreagă asemenea nopți împreună, în care să perfecționeze ceea ce se întâmplase între ei în pat. Noaptea nunții lor fusese un dezastru. Noaptea de azi fusese departe de a fi perfectă, deși abia cu câteva minute în urmă așa i se păruse. În mod sigur era mult sub standardul lui obișnuit în ceea ce privește durata. Totul se terminase în foarte puține minute. Și toată plăcerea fusese numai a lui. Făcuse prea puțin pentru propria ei plăcere, înainte de a o încăleca sub imperiul unei pofte trupești bune.

Și totuși ea păruse destul de mulțumită. Îi strigase numele chiar în clipa în care el se eliberase înăuntrul ei, și adormise cu o rapiditate măgulitoare. În brațele lui. În noaptea asta nu fusese nicio întoarcere cu spatele, și nicio lacrimă.

Data viitoare, decise el, totul va fi pentru ea. Dacă va fi nevoie, avea să se rețină vreme de o oră pentru a-i dăruia toată plăcerea pe care era el în stare să i-o dea. Data viitoare... poate mai târziu, în noaptea asta. Cu toate acestea, avea s-o sfătuiască să-și țină cuminți mâinile acelea vrăjite ale ei. Zâmbi, cu buzele lângă părul ei. Avusese femei cu mâini mult mai iscusite și mai experimentate decât ale lui Catherine. Oare de ce

ale ei aproape că-l aduseseră în stare să se facă de rușine?

Era foarte obosit. Trebuia să doarmă. Dar știa că nu avea să doarmă chiar toată noaptea. Știa că, înainte de ivirea zorilor, avea s-o dorească iar.

Se simțea mulțumit că urma o întreagă viață... îl auzi pe Toby, în fața șemineului, schimbându-și poziția, căscând zgomotos, închizând botul cu un țăcănit de dinți, și redevenind tăcut.

Lordul Rawleigh aproape că chicoti cu glas tare. Dar era prea somnoros pentru a face acest efort.

CAPITOLUL 18

Nu se așteptase să fie fericită, sau să se simtă în vreun fel care să se asemene cât de cât cu fericirea. Nu voise să se mărite cu Vicontele Rawleigh. Faptul de a fi nevoită să-l accepte ca un soț îi păruse un coșmar, deși întotdeauna se simțise atrasă fără voia ei spre el. Se așteptase să ducă dorul căsuței ei, și al vieții de mulțumire calmă pe care și-o făurise.

Cu toate acestea, în cursul primelor două săptămâni petrecute în noul ei cămin constată că se simțea neașteptat de fericită. Era plăcut – oh, da, trebuia să recunoască – să trăiască iar într-o casă mare, înconjurată de un parc vast și frumos, cu servitori care să aibă grijă ca totul să funcționeze perfect. Și era plăcut să știe că era stăpâna domeniilor Stratton Park, că până la urmă ea era o respectabilă doamnă căsătorită, Vicontesa Rawleigh.

A doua zi după sosirea ei, își petrecu toată dimineața cu doamna Keach – bănuia că toți slujitorii păreau uimiți văzând-o sculată atât de devreme. Menajera o conduse prin întreaga casă și îi explică felul în care era condusă gospodăria, și îi arătă registrele administrative, și o duse la subsol, să stea de vorbă cu bucătăreasa. Casa era condusă cu eficiență, iar meniurile bucătăresei erau variate, hrănitoare și delicioase. Poate că multe proaspete soții ar fi fost intimidat, fiind

tentate să lase totul să continue ca mai înainte, fără a interveni în vreun fel. Catherine nu intervenea, însă în câteva zile le fu tuturor clar că acum ea era într-adevăr stăpâna Strattonului.

Era plăcut să fie iar stăpâna unei case mari.

Vestea se răspândi repede - nu numai că Vicontele Rawleigh locuia din nou în reședința sa, ci și că adusese cu el acasă o soție, în cursul primei săptămâni primiră un șuvoi continuu de vizitatori, majoritatea acestora invitându-i la rândul lor. Pe toată durata celei de a doua săptămâni, Catherine fu plecată de acasă aproape în fiecare după-amiază și seară, înapoind vizitele, participând la cinele și petrecerile la care fuseseră invitați. Se părea că viața socială la Stratton avea să fie însuflețită, chiar și după ce sosirea ei în zonă avea să-și piardă noutatea.

În prima săptămână mai trebui să-i cunoască pe vicarul din Stratton și pe soția acestuia, și să-i salute și să le zâmbească sătenilor, și arendașilor fermelor, și muncitorilor pe care-i întâlnea pe stradă și la biserică, în timp ce ei îi răspundeau căscând ochii mari și zâmbindu-i la rândul lor. În cursul celei de a doua săptămâni, începu să-i viziteze pe toți, găsind loc acestor vizite printre cele pe care le făcea micii nobilimi.

În timpul acelor două săptămâni fu mai ocupată decât fusese vreodată până atunci.

În prima săptămână sosiră de la Londra o croitoreasă și două ajutoare ale acesteia. Catherine nu știuse că aveau să vină. Dar i se porunci să-și petreacă o dimineață întreagă cu ele, și își aminti

repede de amestecul de plictiseală și plăcere în a se lăsa măsurată în vederea confecționării unor veșminte, și în a alege țesături, și podoabe, și modele pentru un uluitor număr de obiecte de îmbrăcăminte de tot felul. Nu avea de ales în privința numărului – acesta fusese stabilit dinainte de către soțul ei. Se părea că îi erau necesare o mulțime de lucruri pentru toate ocaziile.

Nu protestă. Vreme de cinci ani își cususe singură rochiile și fusese mulțumită de simplitatea și puținătatea veșmintelor ei. Îi satisfăceau nevoile. Dar acceptă faptul că acum trebuia să se îmbrace potrivit cu noul ei rol. Și redescoperi cât de plăcut era să fie îmbrăcată cu veșminte moderne și bine croite. Unele dintre acestea fură foarte repede gata. Cele trei croitorese urma să rămână la Stratton – din câte se părea – până aveau să fie terminate toate.

Așa cum era de așteptat, nu-l vedea prea mult pe soțul ei. Era ocupată toată ziua cu treburi gospodărești și cu vizite. El era prins de probleme legate de domeniu – Catherine constată curând că el își lua în serios îndatoririle de proprietar de pământ, și că stăpânea bine conducerea moșiei sale, în ciuda existenței unui administrator capabil. Seara se duceau în vizite sau primeau musafiri împreună, însă cerințele pe care li le impunea întreținerea unor relații sociale îi țineau deseori departe unul de celălalt.

Și totuși, Catherine simțea că nu exista nicio intenție de a se evita unul pe celălalt. De obicei își luau mesele împreună. Uneori își găsea timp

pentru plimbări în doi, pe jos sau călare.

Ea descoperi că, în definitiv, era posibil ca el să-i placă. Acum că se afla acasă și ocupat, semăna mai puțin cu bărbatul indolent, plictisit și dornic de plăceri, așa cum păruse a fi la Bodley. Și acum că erau căsătoriți, nu mai era acel desfrânat primejdios și insistent. Părea să fie simpatizat la Stratton. Categorie, era respectat. Soția unui arendaș îi spusese că, înaintea lui, tatăl Lordului Rawleigh fusese un om indolent și cam amator de jocuri de noroc. Moșia lui fusese într-o stare jalnică atunci când o moștenise înălțimea sa. Dar noul lord reușise să schimbe totul în numai câțiva ani, în ciuda faptului că lupta în peninsulă.

Când erau împreună, existau foarte puține tăceri, și chiar când interveneau acestea, nu erau acele tăceri amare sau posomorâte la care s-ar fi putut aștepta ea după începutul de prost augur al căsniciei lor. Discuțiile lor cuprindeau o gamă largă de subiecte. I se părea surprinzător de ușor să stea de vorbă cu el.

Oricum, se părea că, deocamdată, decisese amândoi că era mai bine să accepte cu bunăvoință ceea ce nu putea fi evitat. Se părea că amândoi încercau să facă din căsnicia lor ceva care să funcționeze.

El dormea în patul ei toată noaptea și în fiecare noapte. Nu era prea surprinzător - socotea Catherine - că această parte a menajului lor era bună... foarte bună. În timpul săptămânilor petrecute la Bodley, el o curtase destul de insistent, iar ea nu fusese în stare să-și înăbușe

dorința care o atrăgea spre el. El fusese chiar gata să se ofere s-o ia în căsătorie înainte de a fi obligat să facă asta, numai pentru a putea să se culce cu ea.

Era foarte bine ceea ce se întâmpla între ei în pat. El era un amant minunat, și totodată un bun profesor. Insistase ca ea să renunțe pe rând la toate inhibițiile ei, în așa fel încât să poată gusta toate plăcerile pe care ți le putea oferi patul conjugal. Nici chiar în închipuirile ei cele mai nebunești nu-și imaginase că existau atâtea plăceri de care te puteai bucura – și fiecare noapte aducea unele noi. El părea insașiabil – întotdeauna o dată pe noapte, deseori de două ori, și uneori mai mult de două ori. Dar și ea era insașiabilă. Gândul acesta era în stare să-i încălzească obraji.

Bineînțeles, nu se aștepta ca asta să dureze. Se măritase cu un desfrânat, știa acest lucru. Din partea unui bărbat de o frumusețe atât de tulburătoare – ea văzuse cum se uitau la el toate femeile din vecinătate, fie tinere, fie bătrâne – și de o asemenea vigoare, nu te puteai aștepta să se mulțumească numai cu farmecele unei singure femei. Mai devreme sau mai târziu, luna de miere avea să se sfârșească. Poate atunci ea va rămâne gravidă. Avea să știe peste câteva zile dacă asta se întâmplase sau nu în cursul primei luni.

Când acest lucru avea să se întâmple, când el avea să-și îndrepte în cele din urmă ardoarea în altă direcție... ea avea să accepte realitatea. Devenise foarte pricepută în a accepta realitatea. Oricât de neloial ar fi părut gândul față de draga ei

căsuță și de viața ei de acolo, aici era mai fericită. Avea o mai intensă senzație de a trăi în mediul ei, de corectitudine a vieții ei decât simțise vreodată la Bodley-on-the-Water. Aici avea să continue să fie fericită. În fond, nu era ca și cum l-ar fi iubit.

Și totuși, gândul răcirii ardorii lui era în stare să-i provoace o tresărire de ceva... de un soi de durere necunoscută. Viața era bună așa cum era acum. Uneori, dacă se gândea cu adevărat la asta - din fericire nu avea prea mult timp pentru gânduri intime - trebuia să admită că era plăcut să-l aibă alături de ea, să vadă respectul cu care era tratat de către alți bărbați, să vadă în ochii altor femei recunoașterea lui drept un bărbat neobișnuit de atrăgător, și să știe că el era soțul ei, iubitul ei. Și era plăcut să fie singură cu el, să aibă un tovarăș, pe cineva căruia să-i împărtășească gândurile și opiniile ei.

Era plăcut să aibă un iubit, pe cineva care s-o facă să se simtă vie, și tânără, și frumoasă, și feminină. Se părea că avusese prea multă vreme o existență lipsită de însuflețire. Era plăcut să știe că acolo, în pat, avea o oarecare putere asupra lui. Știa cum să-i sporească plăcerea, cum să-l facă să i se taie respirația de extaz, cum să-l facă să-și piardă stăpânirea de sine, cum să-l facă să geamă și să strige cu glas tare. Îi plăcea să-l audă plângându-se de mâinile ei vrăjite, și amenințând că avea să i le lege la spate. Îi plăcea să-l audă numind-o vrăjitoare.

Foarte bine că nu era îndrăgostită de el, decise ea. Avea să se simtă îndeajuns de rău când va veni

schimbarea, așa cum era inevitabil să se întâmple fără a mai fi nevoie să fie profund implicate și sentimentele ei. Da, avea să fie rău...

Însă era prea ocupată pentru a crede că astfel de gânduri erau suficiente ca să distrugă esența fericirii ei.

— Este frumos, spuse ea cu un suspin de mulțumire. Este într-adevăr cel mai frumos domeniu din Anglia, sau sunt eu subiectivă?

— Este cel mai frumos domeniu din Anglia, confirmă el. Dar, adăugă zâbind puțin ironic, și eu sunt subiectiv, să știi.

Era o minunată zi de primăvară, una care îți amintea de vară, însă fără a avea căldura apăsătoare a acesteia. Cerul era de un albastru senin. Adia doar o briză ușoară.

Stăteau la mijlocul podului palladian, privind în jos, spre apele line ale râului, și la crengile sălciilor plângătoare care atârnau deasupra lor, și dincolo de acestea, spre parc și spre casă. Toate priveliștile de pe pod aveau un farmec în plus, prin faptul că fiecare din ele era încadrată într-un mod oarecare de către stâlpii și acoperișul arcuit al acesteia. Bunicul lui construise podul cu aproape un secol în urmă.

El se grăbise să vină acasă, întrerupându-și treburile de pe moșie, care ar fi putut să-l rețină plecat până la vremea prânzului sau chiar mai târziu. Se grăbise să se înapoieze acasă, fiindcă ea

Îi spusese la micul dejun că croitoresele ceruseră să-i facă ultima probă în cursul dimineții. Așadar, ea nu avea să plece nicăieri. Avea să fie acasă. Și ca urmare, el se grăbise spre casă. Îi ofereau lui Toby prilejul de a face mișcare - terierul acela răsfățat încă nu fusese trimis la grajduri și dat în grija grăjdarilor sau a valeților. Acum alerga pe lângă râu, încercând să prindă insecte zburătoare.

— M-am tot întrebat, zise ea, dacă salonul n-ar căpăta un aspect mai plăcut cu niște draperii mai ușoare. Este o cameră superbă, Rex. Dar ceva nu-i în ordine cu ea. Timp de două săptămâni nu mi-am dat seama ce anume. Și ieri m-am gândit că e posibil ca draperiile grele, de catifea vișinie, să răpească o parte din lumina și din... splendoarea încăperii. Ce crezi?

Se încrunta puțin, în mod evident văzând în închipuire salonul, și concentrându-se asupra imaginii pe care și-o făcea despre el. Un lucru îl surprinsese, îl nedumerise și-l intrigase, în mod vizibil, ea se simțea foarte în largul ei într-un loc ca Stratton. Preluase cu ușurință comanda gospodăriei. Doamna Keach o trata cu același respect pe care i l-ar fi arătat dacă ea ar fi fost stăpână acolo vreme de zece ani. Iar vecinii o primiseră ca și cum ar fi fost o prințesă. Se mișca dezinvolt în societatea lor, fără niciun semn de spaimă sau stângăcie... și fără nicio aroganță.

— Cred că, ai un ochi mai sigur decât al meu pentru astfel de lucruri, răspunse el. Dacă draperiile trebuie să fie schimbate, atunci vor fi schimbate.

Ea continua să se încrunte.

— Nu intenționez să modific caracterul căminului tău, spuse ea. Este prea valoros așa cum este. Și nu am de gând să-ți cheltuiesc întreaga avere. Dar există câteva lucruri...

El râse ușor, iar ea se întoarse spre el cu fața, își pierdu încruntarea și chicoti împreună cu el.

— Nu mai multe de o jumătate de duzină, zise ea. Ei bine, poate o duzină.

El începuse să devină aproape obișnuit cu freământul interior pe care-l simțea ori de câte ori îl privea sau îi zâmbea ea. De fapt, ar fi trebuit să se obișnuiască. De câte ori se uita la el, în mod inevitabil el îi întorcea privirea. Era ceva de care devenise conștient când se aflau împreună în societate – unul dintre vecinii lui remarcase acest lucru, și doi alți domni care erau îndeajuns de aproape încât să audă, râseseră și spusese ceva despre miri și proaspetele lor mirese.

Dar nu era o dovadă de bună creștere să te holbezi tot timpul la soția ta, fascinat de frumusețea și farmecul ei, atunci când se presupunea că întreții o conversație cu cei din jurul tău. Așa că încerca să nu se uite la ea atât de des. Nu era ușor. Se pomenea mereu recăzând în păcat.

Aștepta ca obsesia lui față de ea să-i treacă. Se împlineau două săptămâni de când fusese cu ea în toate nopțile – și de obicei de mai multe ori în fiecare noapte. Era timpul, ba chiar trecuse timpul, ca interesul lui să înceapă să se diminueze. Avea să fie mai bine când se va întâmpla asta. Nu era sigur că era cazul ca el să bântuie întruna patul

soției sale în măsura în care o făcea.

— O duzină de lucruri, repetă el. Ei bine, atâta vreme cât acele lucruri nu includ o completă reconstruire a casei și încă o totală remobilare a ei, presupun că trebuie să mă consider norocos.

Ea continua să râdă.

— Și grădini cu straturi de flori pe toate patru laturile casei, zise ea, și câte un pod care să se potrivească bine cu acesta, pe fiecare din celelalte laturi. Oh, și o fântână de marmură, cu un cupidon gol. Și...

El îi puse un deget pe buze, ca s-o facă să tacă.

— Pe celelalte trei laturi nu avem niciun râu, îi spuse. Propui să pun să se construiască de jur-împrejurul casei un șanț de apărare cu apă?

— Aș putea spori numărul de la o duzină la treisprezece? întrebă ea.

Acesta era un alt lucru surprinzător în legătură cu căsnicia lor. De obicei își vorbeau cu seriozitate unul altuia. Dar uneori conversația lor devenea absurdă, așa cum se întâmplase acum. Puteau să râdă împreună. Lui îi plăcea s-o vadă râzând. Asta făcea să dispară puțin din vinovăția lui. Uneori se întreba dacă nu cumva ea doar juca bine teatru, sau dacă făcea pur și simplu față cu curaj situației. Se întreba dacă, în adâncul ființei ei, Catherine n-ar fi preferat să se afle în căsuța ei idilică de lângă râu.

Și se întreba cu conștiinciozitate dacă încă mai ducea dorul bărbatului cu numele de Bruce. Încerca să și-l alunge din minte pe acel bărbat necunoscut, însă mintea lui nu se lăsa lesne

controlată. L-ar fi ros gelozia dacă n-ar fi fost îndeajuns de grijuliu să-și stăpânească gândurile.

Cel puțin era bine, reflectă el, că nu o iubea, deși niciodată nu-și dorise o căsnicie lipsită de iubire. Dacă ar fi iubit-o, ar fi putut să simtă multă durere, pe lângă neașteptata fericire pe care i-o aduseseră aceste prime săptămâni ale căsniciei lor. Desigur, exista ceva care semăna a durere...

Amândoi își întoarseră în aceeași clipă capul ca să se uite la stâlpii masivi de piatră de la capătul aleii, nu foarte departe de pod. O trăsură ciudată cotea în direcția casei.

— Cine este? întrebă ea. Cineva cu care încă nu am făcut cunoștință?

Dar el zâmbea în timp ce îi cuprindea în mână cotul și o grăbea să străbată podul, în așa fel încât să nu fie răsturnați de pe el de către vehiculul care se apropia. Toby veni furios spre ei, lătrând cu o ferocitate surescitată, așa cum reacționa față de toți vizitatorii lor – nu-i trebuia mult timp pentru a-și revendica dreptul de proprietate asupra acestui nou teritoriu.

— Nu, zise Lordul Rawleigh. Este un străin pentru tine, Catherine. Și poate și două vechi cunoștințe. Da, așa este.

Trăsura se opri de cum trecuse podul, când cei dinăuntrul ei îi reperaseră, desigur. Vicontele se apropie de ea, să deschidă portiera. Lordul Pelham coborî dintr-o săritură, fără a aștepta ceva atât de inutil ca potrivirea în acest scop a unor trepte, și începu să-și bată pe umăr prietenul și să-i strângă viguros mâna.

— Rex, păcătos bătrân ce ești! exclamă el. Te-ai căsătorit fără măcar să aștepti ca prietenii tăi să sosească în hainele lor de gală, ca pentru nuntă. Felicitări, amice!

Se întoarse spre Catherine, în timp ce Nataniel Gascoigne îi lua locul, râzând, și bătându-l pe viconte pe spate, și asigurându-l că era un tip norocos, mai norocos decât ar fi meritat. Ceru ca Eden să se dea la o parte, în așa fel ca el s-o poată îmbrățișa pe mireasă și să-i fure un sărut, deoarece nu fusese la nuntă ca să aibă această posibilitate.

Și apoi Contele de Haverford sări la rândul-i jos din trăsură. Cel de al „Patrulea Călăreț al Apocalipsului” - înalt, blond și elegant.

— Rex! exclamă el. Dragul meu băiat! Ce-nseamnă toate astea?

Cei doi se îmbrățișară. Trecuseră câteva luni de când nu se mai văzuseră. Cândva trăiseră și respiraseră împreună, și luptaseră mereu cot la cot... și aproape că muriseră împreună, în mai multe prilejuri decât s-ar fi ostenit să-și amintească.

— Ți-am citit scrisoarea cu oarecare uimire, zise contele. Și pe urmă Nat și Eden m-au informat că, pentru ei, căsătoria ta n-a constituit deloc o mare surpriză. Consider că n-a fost frumos din partea ta că nu ți-ai amânat nunta pentru noi. De fapt, poate că ne-am fi certat pentru a stabili care dintre noi avea să-ți fie cavaler de onoare. Presupun că Claude a făcut onorurile?

Lordul Rawleigh confirmă dând din cap și rânji.

— Trei cavaleri de onoare - patru, cu Claude - ar fi fost priviți ca o excentricitate cam mare, zise el. Dar v-ați simțit obligați să veniți, și încă toți trei. Tocmai din Cornwall! Mă simt onorat.

Contele de Haverford îl bătu cu palma pe umăr și se întoarse pentru a face cunoștință cu mireasa, care râdea împreună cu ceilalți doi. Dar aceștia se traseră la o parte, în așa fel ca prietenul lor să-i poată fi prezentat ei.

Lordul Rawleigh, pe punctul de a face prezentările, se uită la conte. Dar se opri, văzând expresia uluită de pe chipul prietenului său.

— Asta-i bună! Lady Catherine! exclamă acesta.

O privire rapidă și atentă către soția lui îi arătă vicontelui o față care își pierduse orice culoare, și doi ochi ce se uitau fix și în care se citea teama și recunoașterea.

— Soția mea, zise el, reușind cumva să-și mențină calm tonul glasului. Dânsul este Kenneth Woodfall, Conte de Haverford, Catherine. Înțeleg că voi doi v-ați mai cunoscut.

Soția lui schiță o reverență.

— Înălțimea voastră, spuse cu buze lipsite de orice urmă de sânge.

— Da, într-adevăr. Ken vorbea tare, cu însuflețire, repede. Iertați-mă, doamnă. Sunteți Lady *Rawleigh*, nu-i așa? Da, cred că ne aflăm în oraș în același timp, cu câțiva ani în urmă. Fusesem trimis acasă vreme de câteva luni, pentru a mi se vindeca rănille căpătate în peninsulă. Așadar, dumneavoastră l-ați convins pe Rex să se căsătorească, sau invers. Nat și Eden mi-au spus

tot drumul până aici ce tip norocos este el. Acum pot vedea cu ochii mei că nu exagerau. Îi luă mâna și se înclină asupra ei. Și-o ridică la buze.

— Sunt perfect conștient de norocul meu, zise vicontele, luând mâna lui Catherine – aceasta era rece ca gheața – și petrecând-o pe sub brațul său, în timp ce o privea zâmbind. Se pare, iubita mea, că vom avea oaspeți în casă.

— Ce plăcut! zise ea, reușind să zâmbească. Ba chiar îi revenise puțină culoare în obraji. Am văzut eu însumi, la Bodley, că Lordul Pelham și domnul Gascoigne sunt prieteni deosebiți ai soțului meu. Sunt încântată să cunosc un altul. Va fi plăcut pentru dumneavoastră toți să fiți din nou împreună.

— Ar fi trebuit să avem câinele acela în Spania, cu noi, spuse contele. I-ar fi făcut pe francezi să fugă repede înapoi, dincolo de Pirinei, ca să scape cu bine, chiar înainte de a ne înfrunta în prima bătălie. Este al dumneavoastră, doamnă?

Încă de când cotise trăsura printre stâlpii porții, Toby țopăise în jurul ei, într-un extaz de ferocitate și exuberanță. Faptul că Nat se luptase cu el nu îmbunătățise lucrurile.

Se îndreptară spre casă, vorbind din câte se părea toți deodată, prea tare și cu prea mare însuflețire. Fură multe râsete și o sumedenie de lătrături excitate.

Lady Catherine.

Expresia de recunoaștere și de teamă din ochii ei.

Grăbita încercare a lui Ken de a drege lucrurile.

Prea târzie.
Lady Catherine.

Bucătăreasa reuși să asigure aproape fără nicio înștiințare prealabilă prânzul pentru trei oaspeți, neașteptați. La masă se vorbi și se râse mult. După aceea, Catherine avu de făcut singură câteva vizite, iar bărbații rămaseră acasă, să-și petreacă după-amiaza împreună. Cina fu aproape o repetare a prânzului. Seara se duseră cu toții la familia Bixham, pentru a face conversație și ca să joace cărți – soțul ei trimisese veste despre sosirea celor trei prieteni, și invitația se extinsese și asupra lor. Doamnele necăsătorite din vecinătate fuseseră deosebit de încântate.

Era o zi ca multe altele – plină de activitate. Nu existase niciun moment doar pentru ei doi, de când stătuseră pe pod, de dimineață.

Catherine se dezbracă pregătindu-se de culcare, o rugă pe Marie să-i perie părul, și apoi îi spuse că era liberă să se retragă până a doua zi dimineață. Își puse cămașa de noapte și se duse în camera ei de zi, în loc să aștepte în dormitor. Constată că tremura, deși prietenii soțului ei comentaseră faptul că era o seară neobișnuit de caldă pentru primăvară.

Erau niște domni foarte plăcuți. Își dăduseră osteneala s-o facă să se simtă bine, s-o facă să râdă, deși era singura femeie printre patru bărbați.

Contele de Haverford fusese deosebit de fermecător. Nu o evitase și nici n-o tratase ca și cum ar fi fost ciumată, așa cum se așteptase ea mai degrabă din partea lui, de îndată ce-l recunoscuse.

Avea o amintire foarte vie despre el, așa cum fusese în primăvara aceea, nespus de chipeș în uniforma stacojie a regimentului său, de o paloare romantică de pe urma rănilor care aproape că-l ucisese în Spania. Toate tinerele doamne din înalta societate suspinaseră după el – ca și ea de altfel, deși nu făcuse nimic mai mult decât să danseze cu el o dată, la bal.

— Toby! îi îngădui câinelui să sară lângă ea, pe fotoliul pentru două persoane, deși el începea să învețe să nu îndrăznească să se instaleze comod pe mobile, atunci când soțul ei era de față. Îl înconjură cu brațele și își lipi obrazul de gâtul lui cald. Oh, Toby, asta trebuia să se întâmple. Oare de ce nu i-am spus de la început? Înainte să ne fi căsătorit. Înainte ca eu să fi început să... țin puțin la el. Oh, știam că niciodată n-ar fi trebuit să-mi îngădui să țin la cineva. Nici măcar puțin de tot.

Toby îi linse obrazul. Dar înainte ca terierul să apuce să participe mai mult la conversație, ușa se deschise, și el se grăbi să sară jos.

— Ah, aici erai! spuse soțul ei. Presupun că era mai înțelept să vii aici, decât să te duci în dormitor.

Nu părea să fie deosebit de supărat. Dar de ce să fi fost? Știuse că exista o bună parte din povestea ei pe care el n-o auzise. Nu încercase să insiste ca ea să i-o spună. Iar ea nu-l mințise niciodată. Nu

chiar. Se întrebă ce i-o fi spus Lordul Haverford în cursul după-amiezei. Dar ştiu răspunsul imediat: nimic. El nu i-ar fi spus nimic. Se pomeni că se ridică în picioare.

— Ei bine, *Lady Catherine*, zise soţul ei, cel puţin acum o parte din enigmă a fost explicată. Te-ai acomodat cu viaţa de la Stratton ca şi cum ai fi fost deprinsă de la naştere cu o astfel de viaţă. Se pare că ai fost obișnuită din copilărie cu o asemenea viaţă. Nu prea pot insista să-mi dezvălui acum totul, nu-i așa, dacă n-am făcut asta de la început. Iar tu poți fi încredințată că și Ken își va ține gura pecetluită.

— *Lady Catherine Winsmore*, spuse ea cu calm, fiică a Contelui de Paxton.

O vreme el nu spuse nimic, dar rămase în picioare, lângă uşă, cu mâinile împreunate la spate și cu buzele strânse.

— Ah, zise în cele din urmă, ai de gând să-mi spui totuși mai multe, nu-i așa? Ar fi mai bine să te așezi pe ceva *Catherine*, înainte să leșini. Este într-adevăr o poveste atât de înspăimântătoare?

Ea se așeză și își lăsă mâinile în poală, împreunându-și degetele fără a le încleșta. Își coborî privirea spre ele. Da, avea să-i spună mai multe. Avea să-i spună totul. Dar în timp ce încerca să se calmeze și să decidă de unde să înceapă, în minte îi dăinuia un singur gând.

Era totuși îndrăgostită de el. Ce moment pentru o asemenea descoperire!

Era îndrăgostită de el.

CAPITOLUL 19

El se îndreptă încet către un fotoliu îmbrăcat în brocart de lângă vatra șemineului și se așează în el – nu prea aproape de ea. Toby îi adulmecă papucul, apoi se culcă, rezemându-și botul de el.

El se uită la ea – palidă și calmă, privind în jos, la mâinile din poala ei. Nu era sigur că ar fi vrut să-i audă povestea. Ea îi fusese soție vreme de trei săptămâni. În timpul acesta stabiliseră între ei o relație care funcționa. Erau aproape prieteni. Erau amanți nesățioși. Și totuși erau doi străini. Până cu câteva clipe în urmă el nu știuse nici măcar cine era ea. Lady Catherine Winsmore... acum Lady Catherine Adams, Vicontesă Rawleigh... fiică a Contelui de Paxton.

Vreme de cinci ani locuise la Bodley-on-the-Waters ca doamna Catherine Winter, văduvă. Și totuși fusese fiica necăsătorită a unui conte. El îl cunoștea pe Conte de Paxton. Uitase pur și simplu că numele lui de familie era Winsmore.

— Mi-am făcut debutul în societate când am împlinit nouăsprezece ani, zise ea. Un deces în familie făcuse imposibil acest lucru în anul precedent. Mă simțeam bătrână. Aveam impresia că fusesem lăsată în urmă. Râse încet fără vreo urmă de veselie. Eram foarte dornică să flirtez, să iubesc, să mă căsătoresc. Mai presus de orice, voiam să mă bucur de sezonul debutului meu. O moarte poate fi supărătoare când ești tânăr, mai

ales dacă este a unei rude pe care n-ai cunoscut-o bine și pentru care nu te poți simți prea îndurerat.

Asta era Catherine cea de acum cinci ani. Trebuie să fi fost o fată frumoasă și plină de însuflețire. Pe vremea aceea el se afla probabil în peninsulă. Ea își făcuse debutul în anul în care Ken fusese trimis acasă, rănit. El revenise în Spania și îi înfuriase în mod intenționat cu descrierile tuturor tinerelor doamne din înalta societate cu care flirtase, dansase și se plimbase. Poate că și Catherine fusese una din ele.

— Am fost îndeajuns de norocoasă să am câțiva admiratori, continuă ea. Unul în mod deosebit. În curând mi-a cerut mâna. Tata s-a arătat încântat. Era o partidă bună. El îmi plăcea. Mă simțeam înclinată să spun „da”. Dar... oh, prostește, eu îl consideram puțin plictisitor. Mă gândeam că aveam să spun în curând da, însă nu voiam să fiu legată printr-o logodnă înainte de încheierea sezonului. Voiam ca alți bărbați să creadă că eram liberă. Nu mă săturasem de flirturi. Eram o fată tare prostuță.

— Nu este o prostie să vrei să te bucuri de viață când ești tânăr, protestă el cu calm. Toby, culcat pe picioarele lui, scoase un suspin de mulțumire.

— Mai exista cineva care mă atrăgea mult mai mult, zise ea. Era frumoasă, irezistibil. Se zvonea că miza pe sume mari la mesele de joc, și că se îndrepta spre ruină, și era în căutarea unei soții bogate. Am fost avertizată să stau departe de el.

— Dar tu n-ai ascultat acele sfaturi, spuse el.

Ea își băgă capul între umeri.

— Nu-mi făceam iluzii în privința naturii interesului său față de mine, zise ea. Nici nu mă gândeam să mă căsătoresc cu el. Nu-l iubeam. Dar era extrem de plăcut să fiu admirată de cineva atât de faimos și atât de... interzis. Uneori dansam cu el ca s-o sfidez pe însoțitoarea mea. Obişnuiam să schimb priviri cu el la concerte și la teatru. Câteodată, dacă bănuia că eram ținută departe de el, izbutea să-mi trimită bilețele. Ba chiar am răspuns la unul din acestea... dar numai la unul. Nu mă simțeam deloc în largul meu făcând ceva atât de revoltător de necuviincios. Dar eram pur și simplu foarte nesăbuită.

Probabil că era ceva foarte rău, reflectă el. Ei îi trebuia mult timp să ajungă la miezul problemei. Nu-și ridicase nici măcar o dată privirile spre el.

— Doar foarte tânără, îi spuse.

— Dar pe urmă am făcut totuși ceva cu adevărat revoltător de necuviincios. Își băgă iarăși capul între umeri, și tăcu multă vreme înainte să continue. Ne aflam amândoi la Vauxhall... fiecare cu grupul său de prieteni. El mi-a cerut să dansez cu el, dar însoțitoarea mea i-a spus – pe un ton foarte rigid și ferm – că pentru întreaga seară toate dansurile mele erau deja acordate. Cu ajutorul unui chelner, el mi-a strecurat un bilet, rugându-mă să-l întâlnesc pentru o scurtă plimbare de-a lungul uneia dintre poteci. Era un loc atât de frumos și încântător, și era prima dată când eu venisem acolo. Dar tot ce voiau să facă toți cei din grupul meu era să stea în loja care ne fusese rezervată, mâncând căpșuni și bând vin. Nimeni nu voia să

danseze sau să se plimbe. Eram profund dezamăgită.

Vorbea mai repede și devenise mai agitată. El se uită la capul ei aplecat și știu cel puțin un lucru. Era bine că ea nu se căsătorise cu bărbatul plictisitor și respectabil care vlăguise toată exuberanța tinerească a primului ei sezon monden. Naivă fată fusese ea atunci – simțea el însuși atracția tentației pe care o încercase ea. Cu siguranță o tentație dăunătoare, căreia ea bineînțeles că îi cedase. Bănuia că ei doi fuseseră văzuți împreună și că reputația ei fusese distrusă. Nu, trebuie să fi fost mai mult decât atât. Își aducea aminte de noaptea nunții lui.

— Am spus că mă duceam să vizitez o prietenă dintr-o altă lojă, își continuă ea povestirea, și am plecat în grabă, mai înainte să se ofere cineva să mă însoțească. M-am dus să fac acea plimbare pe care o dorisem atât de mult. Râse și vreme de câteva clipe își acoperi fața cu mâinile.

Bărbatul acela o siluise. Dumnezeu, o violase!

— El avea o trăsură, care aștepta, spuse ea. N-am vrut să urc în ea, desigur, dar el mi-a făgăduit că avea să fie doar o scurtă plimbare, atâta cât să-mi poată arăta luminile Vauxhallului de la o mică depărtare. Eram prea stânjenită ca să protestez zgomotos, ceea ce aș fi fost nevoită să fac pentru a-mi elibera brațul din strânsoarea lui. El... mi-a făcut ceva în trăsură... și după aceea m-a dus direct acasă. A fost foarte îndrăzneț în legătură cu ceea ce se întâmplase. I-a spus tatei că ne iubeam, și că fusesem împreună, și că el ar fi fugit cu mine

pe ascuns, dar că avea un respect prea mare pentru reputația mea.

Catherine tăcu.

— Te siluise? Era greu să facă vorbele să-i treacă peste buze.

Ochii ei erau închiși, și mâinile i se încleștau cu putere în poală.

— De-a lungul anilor, zise ea, m-am convins că nu fusese vina mea. I-am spus nu... iar și iar. Dar m-am dus de bunăvoie cu el și am urcat în trăsura lui fără vreo insistență necuvenită. Presupun că nu o pot numi realmente siluire. Nimeni nu i-a dat vreodată această denumire. Era în întregime vina mea.

— Catherine! Glasul lui era aspru, și, pentru prima dată, ea își ridică brusc capul și se uită la el. Ai spus „nu”. A fost siluire. N-a fost vina ta!

Ea închise iar ochii și își înclină capul spre spate.

— Voia să se asigure de averea ta? Întrebă el, deși răspunsul era evident, desigur. De ce nu te-ai căsătorit cu el, Catherine? Ți-a interzis-o tatăl tău?

Ea izbucni într-un râs dureros.

— Nu voiam eu, spuse. Oh, eu. Aș fi preferat să mor. El n-a făcut, desigur, niciun secret din cele întâmplare – sau din versiunea lui a celor întâmplare. Voia să se asigure că eu nu aveam de ales.

Dezonoare. Dezonoare deplină și totală. Cum de găsisese ea curajul să refuze ceea ce păruse a fi obligată să facă?

— Și astfel, zise el, ai fost izgonită la Bodley-on-the-Water, să-ți duci viața sub un nume fals și ca

presupusă văduvă.

Câteva clipe ea nu răspunse.

— Da, zise în cele din urmă.

— Cine a fost el? Vocea lui fu aproape o șoaptă. Simțea o furie atât de ucigătoare, încât aproape că-l paraliza.

Ea clătină încet din cap.

Avea el să descopere. Ea avea să-i spună. El îl va găsi pe ticălos și îl va ucide.

— Catherine?

Și atunci îl izbi un alt gând. Ea nu-l iubise pe niciunul dintre acei bărbați – nici pe acela cu care aproape că se logodise, nici pe acela care o violase. Plecase la Londra nerăbdătoare, pentru primul ei sezon monden... așa că nu era posibil să fi existat un altul pe care ea să-l fi lăsat în urma ei. *În cazul acesta, cine dracu' era Bruce?*

Ea nu-i răspunse. Continua să stea cu capul lăsat pe spate și cu ochii închiși.

— Catherine, o întrebă el, cine este Bruce?

Atunci, ea se uită la el cu ochi lipsiți la început de orice expresie, dar care apoi se umplură de atâta suferință, încât lui i se tăie respirația. Ea deschise gura să vorbească, dar o închise la loc. Pe urmă mai încercă încă o dată.

— A fost fiul meu. În vocea ei se simțea disperarea. Copilul acelei întâmplări oribile. S-a născut cu o lună mai devreme. A trăit trei ore. Toată lumea spunea că a fost foarte bine că a murit. Că era un mare noroc pentru mine, ca și pentru el. Era copilul meu. Era al meu! Și nu avea nicio vină pentru ticăloșia aceea. Bruce era fiul

meu. A murit în brațele mele.

Dumnezeule! Vicontele prinsese rădăcini în fotoliul lui.

— Asta este! El nu știa bine cât timp trecuse de când niciunul din ei nu mai vorbise. Emoția dispăruse din glasul ei. Asta e ceea ce ar fi trebuit să-ți spun înainte să ne căsătorim. Asta e ceea ce ar fi trebuit ca tu să insiști să-ți spun. V-ați însurat cu o femeie care era dublu dezonorată, înălțimea voastră. Eu nu m-aș fi căsătorit cu el chiar dacă s-ar fi cunoscut întregul adevăr al situației mele nefericite. Am fost trimisă la mătușa mea, la Bristol. Dar ea nu m-a vrut, iar eu nu voiam să stau acolo, fiind tratată ca și cum aș fi fost prea coruptă chiar și pentru galere. Așa că am sugerat un viitor al meu care să-mi scutească familia de stânjeneala pe care le-o producea prezența mea și care să-mi dea o șansă de a-mi făuri o nouă viață oarecare. Ba chiar am ales eu însămi satul Bodley-on-the-Water.

El se trezi făcând calcule în minte. Da, acum șase ani fusese trimis Ken înapoi în Anglia, nu în urmă cu cinci ani.

— Catherine, repetă, cine era el?

Dar ea clătină iar din cap.

— Lasă, îi spuse. Uită asta. Eu așa am făcut. Trebuia, ca să nu-mi pierd mințile.

— Cine a fost el? recunosc glasul ca fiind cel pe care îl folosisese foarte adesea de-a lungul anilor în care fusese ofițer de cavalerie. Era un glas care întotdeauna avea ca urmare o supunere instantanee. Ea se uită iarăși la el. Îmi vei spune

cine a fost, zise el.

— Da, șopti ea, cu calm. Îți datorez asta. Sir Howard Copley.

Dacă era posibil să devii și mai rece, asta i se întâmpla lui. În ureche îi zbârnâia o țiuitură. Se întrebă cu un soi de fascinație indiferentă dacă era pe cale să-și piardă cunoștința. Oare putea să existe o coincidență atât de înspăimântătoare? Totuși, își reamintea conversația pe care o avusese nu de mult cu Daphne. Copley fusese cunoscut de ani de zile ca un desfrânat și un vânător de zestre. Fusese implicat într-o serie de scandaluri, și chiar în două dueluri. Cumva – dar astfel de lucruri se întâmplă – continua să se miște la periferia societății, și uneori chiar mai aproape decât periferia.

La vremea când luase sfârșit logodna lui, Lordului Rawleigh i se spusese totul despre Copley. Amintirile îi erau amestecate în mod ciudat cu evenimentele legate de Waterloo. Auzise numele altor câteva tinere doamne din înalta societate ale căror reputații fuseseră pătate sau chiar distruse de către Copley. Oare își putea aminti acum unele din acele nume? Oare Catherine se numărase printre ele? Era oare posibil să-și aducă aminte cu precizie? *Fiica lui Paxton*. Pe care, dintr-un motiv oarecare, Copley nu o luase de soție, deși *ea îi purtase în pânțece bastardul*.

Oare acum inventa acea amintire? Sau exista într-adevăr acolo, oploșită bine în subconștientul lui? Oricât de mânios fusese pe Horatia, oricât de jignit și îndurerat fusese, se gândise la vremea

aceea că ea, cel puțin, fusese scutită de ceea ce îndurase cealaltă femeie nesocotită. *Fiica lui Paxton.*

Ea se ridicase și Toby se agăța de picioarele lordului. Coada i se agita voios într-o parte și-n alta, atingând în drumul ei piciorul Lordului Rawleigh.

— Mă duc să mă culc, spuse ea pe un ton calm, fără a se uita la el. Sunt epuizată. Noapte bună.

Toby ieși cu pași repezi din cameră, pe urmele ei. Vicontele rămase vreme îndelungată acolo unde se afla, până când în cele din urmă se ridică în picioare și se îndreptă cu pași obosiți spre propriul său dormitor, luând cu el lumânarea.

Ea dormi adânc și fără vise. Se trezi devreme, mirată că totuși dormise. El nu venise la ea – pentru prima oară de la sosirea lor la Stratton. Era sfârșitul, desigur. Accepta asta cu calm. Presupunea că întotdeauna știuse că într-o bună zi avea să-i spună, sau că el avea să descopere. Și dacă știuse acest lucru, știuse și că ăsta avea să fie sfârșitul.

Nu avea să se împovăreze cu vina de a-l fi înșelat, făcându-l să se însoare cu ea sub acoperirea unor false pretexte. El știuse că existau unele secrete. Ar fi putut să insiste să le afle în ziua în care venise împreună cu Daphne la căsuța ei. Dar el nu insistase.

Ei bine, acum știa că se căsătorise cu o femeie

care niciodată nu va mai putea să apară într-o societate decentă.

Nu avea de gând să-și lase mintea să treacă dincolo de calma recunoaștere a faptului că acesta era sfârșitul. Asta nu era foarte important. Trăise singură vreme de cinci ani, și fusese foarte fericită. Și nu era aceeași situație ca dacă l-ar fi iubit – refuza cu încăpățănare să-și aducă aminte ceea ce recunoscuse în sinea ei nu mai departe decât în noaptea precedentă, înainte de a-i istorisi povestea ei.

Nu intenționa să coboare la parter devreme. Trebuia să dea ochii eu el, bineînțeles, dar nu la micul dejun. Nu cu riscul ca și prietenii lui să fie la masă. Se întoarse pe o parte și atinse perna pe care se afla de obicei capul lui. Își impuse să adoarmă din nou.

Se trezi o oră mai târziu, mirată iar că reușise. Se părea că faptul de a se fi descărcat de povară o eliberase de o intensă încordare lăuntrică, lăsând-o cu totul epuizată.

Înălțimea sa plecase să călărească împreună cu oaspeții săi, o informă majordomul, după ce ea intrase în sufrageria pentru micul dejun și oftase de ușurare găsind-o goală. Spera că ei aveau să rămână plecați toată dimineața. Ea însăși avea programate pentru după-amiază trei vizite. Mai trebuia să facă față prânzului, bineînțeles. Dar era probabil ca acesta să decurgă întocmai ca mesele din ajun. Prietenilor lui le plăcea să vorbească și să râdă. Nu era sigură dacă toți cunoșteau dezvăluirea Lordului Haverford. Presupunea că da.

Dar nu avea să fie atât de norocoasă pe cât sperase. Când urcă la parter, după discuția pe care obișnuia s-o aibă zilnic cu bucătăreasa, la subsol, îi găsi pe toți cei patru domni în holul cel mare, abia întorși de la plimbarea lor călare.

Haverford înaintă spre ea și-i luă amândouă mâinile între ale sale, după care se înclină asupra lor.

— Bună dimineața, doamnă, o salută el. Vi l-am răpit pe Rex pentru o plimbare călare. Iertați-ne. Nu se va mai întâmpla. În după-amiaza aceasta vom pleca la Londra. Am trecut pe aici doar pentru a vă face amândurora urările noastre de bine, înțelegeți. Dar nu vă vom solicita mai multă vreme ospitalitatea.

Ea se uită la el, apoi la Lordul Pelham și la domnul Gascoigne cu oarecare panică. Nu voia ca ei să plece. Și era sigură că avuseseră de gând să stea o săptămână, dacă nu mai mult.

— Vom fi dezamăgiți să vă vedem plecând atât de curând, spuse. Nu vreți să vă mai gândiți?

Fură cu toții foarte darnici în complimente. Dar toți își exprimară cu tărie nerăbdarea de a se afla în oraș, acum că începuse sezonul monden. Și niciunul din ei nu visa să-și impună prezența mai mult de o zi în casa unor prieteni proaspăt căsătoriți.

Așa că doar câteva ore mai târziu, ea și soțul ei își salutau prietenii fluturându-și mâinile în urma lor. Rămaseră afară, pe terasă, tăcerea fiind apăsătoare după zarva urărilor de despărțire și a plecării. El îi cuprinse cotul și o îndemnă să meargă

de-a lungul aleii, către pod, acolo unde stătuseră în ajun – să fi fost doar în ajun? —când începuse totul. Nu vorbeau. După câteva clipe el îi eliberă cotul.

Astăzi nu era o zi prea frumoasă. Erau nori, și sufla un vânt rece. Apa râului părea mai degrabă cenușie ca ardezia, decât albastră, iar suprafața ei era agitată. Toby hoinărea de-a lungul malului, la fel ca în ajun, căutând vreun dușman pe care să-l învingă.

— Acum că am plecat de la Bodley-on-the-Water, tatăl meu nu îmi va mai asigura întreținerea, spuse ea, rupând în cele din urmă tăcerea. Asta era condiția. Și, oricum, eu n-aș putea să mă întorc acolo. Dar Anglia este plină de sate, și în afară de chiria unei case, nevoile și cheltuielile mele sunt foarte mici. Poate vei vrea să faci ceea ce a făcut tatăl meu vreme de cinci ani. Eu îmi pot schimba iarăși numele. Niciodată nu-ți voi cauza vreo neplăcere.

— Ne vom duce la Londra, spuse el, pe un ton categoric.

— Nu! Era ultimul lucru la care se așteptase ea... chiar ultimul. Nu, Rex, nu la Londra. Nu mă pot duce acolo. Știi că nu pot. Și tu n-ai vrea să fi văzut cu mine acolo.

— Cu toate acestea, ne vom duce, replică el. Ne așteaptă acolo o mulțime de treburi neterminate.

— Rex! îi puse mâna pe braț. I-l simți ca granitul. Poate că n-ai înțeles. Toată lumea *știa*. Întâmplarea a fost de notoritate publică. Până și faptul că mi se mărea pântecul. Eram complet dezonorată. Mi-ar fi imposibil să mă întorc acolo.

Când se uită la ea ochii lui erau posomorâți.

— Așadar erai vinovată? o întrebă. Ai consimțit?

— Nu! Oare nu o crezuse? Oare dacă ar fi consimțit, s-ar fi purtat după aceea așa cum o făcuse? Dar care ar fi diferența? Știi doar că o femeie este vinovată o dată ce și-a pierdut virtutea. Iar eu nu mă voi conforma regulilor, restabilindu-mi virtutea și reputația în singurul mod posibil.

— În cazul acesta nu s-a terminat, declară el. Ne vom întoarce acolo pentru a termina treaba asta, Catherine.

Ea clătină din cap. Simțea că i se face rău.

— Te rog! zise. Te rog, Rex! Lasă-mă să plec. Nimeni nu trebuie să știe vreodată cu cine te-ai căsătorit. Prietenii tăi nu vor spune nimic.

— Ai uitat ceva, zise el. Ești soția mea.

Trebuie să fi fost un bun ofițer, îi trecu ei prin minte, absolut fără nicio legătură. Oamenii lui știuseră cu siguranță că era imposibil să se opună voinței lui.

— Probabil că acum regreti acest lucru, spuse ea cu amărăciune. Ar fi trebuit să insiști să afli totul atunci când ți-am mărturisit adevăratul meu nume. Ar fi trebuit să-ți dai seama, Rex, că...

— Hai să ne ocupăm de realități, zise el. Ești soția mea. Eu vreau să-mi împart viața cu tine. Vreau să-mi dăruiești copii.

Ea simți un junghi în inimă. Dar clătină din cap.

— Ar fi trebuit să-ți spun, zise. De șase ani știam că, pentru mine, căsătoria era o imposibilitate. Știam că visurile îmi erau interzise. Am încercat să

te îndepărtez, Rex. Am spus mereu „nu”, iar și iar.

El devenise palid și maxilarele i se încleștară.

— Întocmai așa cum ai făcut cu Copley, replică el. O comparație potrivită, Catherine.

— Numai că, zise ea, exasperată, tu ai plecat în noaptea în care eu am spus „nu”. Tu nu m-ai forțat.

El slobozi un hohot de râs aspru.

— În cazul acesta să rămânem aici, spuse ea cu glas rugător. Și să sperăm că nimeni nu va afla vreodată.

— Ne vom duce la Londra, Catherine, repetă el.

Catherine își puse mâinile pe balustradă și strânse cu putere, uitându-se în jos, la apă.

— Ești crud, șopti ea.

— Iar tu ești o lașă, replică el.

— O lașă! Se întoarse repede spre el, cu ochi scâpărători. O lașă, Rex? Sunt o realită. Cunos. regulile. Le-am încălcat - refuzând să mă căsătoresc cu el, acceptând să mă căsătoresc cu tine. Dar cunos. regulile, și le știu pe cele care nu pot fi niciodată ocolite sau încălcate. Nu mă voi înapoia la Londra.

— Dar vei vrea să te duci, spuse el. Măine dimineață.

Îi întoarse spatele, plecând de pe pod în direcția casei.

Nu o așteptă, și ea nu se grăbi să-l urmeze. Rămase unde se afla, luptându-se cu senzația de leșin și de greață și cu panica. Niciodată n-ar fi trebuit să se mărite cu el. Ar fi trebuit să se țină tare, deși nu existase nicio alternativă, decât o

totală sărăcie. Ar fi trebuit să se țină departe, așa cum făcuse prima oară. Să fie oare adevărat că devii mai puțin curajos pe măsură ce înaintezi în vârstă? Oare era adevărat că știi mai multe despre viață pe măsură ce îmbătrânești? Că îți dai seama că îndrăzneala, curajul nu erau ceva ce se referea numai la momentul respectiv, ci ceva care îți stabilea cursul întregii vieți? Dacă atunci când refuzase să se mărite cu Sir Howard ar fi știut ce o aștepta – întreaga pierdere a identității, tot chinul – oare ar fi refuzat?

Pe Rex nu-l refuzase – poate că de data aceasta își dăduse seama de ceea ce o aștepta. Își pierduse curajul de a face ce voia ea, nepăsându-i de consecințe.

Ceva mai înainte el o numise lașă. Pentru că nu voia să se înapoieze la Londra. Dar ea nu avea nevoie de înțelepciunea unei vârste înaintate pentru a ști ce o aștepta acolo. El nu-și dădea seama? Petrecuse foarte mulți ani din viața lui de adult în cadrul armatelor de peste mare ale Angliei. Oare nu își dădea seama?

Nu putea să se ducă acolo. Închise ochii și își rezemă fruntea pe balustradă. Nu putea.

Dar posibilitatea de a alege îi fusese luată... încă o dată. Orice posibilitate. Se căsătorise cu el în urmă cu trei săptămâni. Făgăduise să i se supună. El tocmai spusese că aveau să plece la Londra. Ea nu avea de ales.

Ah, Dumnezeule Sfinte, aveau să plece la Londra!

El nu era deloc sigur că făcea ceea ce trebuia. Știa că era foarte posibil să-și expună soția unei umiliri și unei înjosiri din care se putea să nu-și mai revină niciodată. Și știa foarte bine că era posibil să distrugă căsnicia lor. Era posibil, chiar probabil, ca după aceea ea să îl urască pe toată viața.

Dar de ceva nu se îndoia. Era sigur că făcea singurul lucru posibil. Ea era soția lui. Dacă el i-ar îngădui, acum ea ar fugi și s-ar ascunde din nou. Dar el nu avea să îngăduie una ca asta. Niciodată. Și nu putea fi vorba nici despre a sta ascunși acasă. Mai devreme sau mai târziu, adevărul i-ar surprinde și acolo. Și chiar dacă nu s-ar întâmpla asta, el nu avea să admită ca ea să fie prinsă acolo, ca într-o capcană, pentru toată viața. În curând aveau să existe copii, care trebuia să fie scoși în lume, copii care vor trebui să se confrunte cu trecutul mamei lor.

Prefera să se confrunte cu acel trecut el însuși.

Privi prin geamurile trăsurii periferia caracteristică a Londrei. Aveau să sosească în curând la Rawleigh House - trimisese vorbă înaintea lor, pentru ca locuința să fie deschisă și pregătită. Acum nu mai putea fi vorba de vreo întoarcere.

Ea stătea lângă el, așa cum stătuse în tot cursul drumului din Kent, precum o statuie de marmură. Nu schimbaseră nicio duzină de cuvinte. El ar fi vrut să-i ofere o oarecare alinare. Dar constatase că, de două nopți încoace, era cu totul incapabil să

facă acest lucru. Cum consolezi o femeie care trăise liniștit și respectabil și în mod util până cu mai mult de câteva săptămâni în urmă, dacă tu ai adus-o în starea asta? Și comparațiile îi fuseseră foarte evidente chiar înainte ca ea să le fi subliniat pe pod, în după-amiaza din ajun.

Ken, Eden și Nat încercaseră în dimineața precedentă să-l convingă că realmente avuseseră de gând să se oprească doar o zi, în drumul lor spre Londra. Fuseseră foarte gălăgioși și voioși spunând asta. El se simțise ca și cum un zid masiv de cărămidă, înalt de trei metri, l-ar fi despărțit de prietenii lui. În fond, nu era niciun pericol să se ducă la Londra, spusese Eden. Doamna lui cea căsătorită și soțul ei plecaseră spre locuința lor din nord, iar Nat își închipuia că tânăra lui doamnă necăsătorită - sau mai degrabă numeroasa ei familie - trebuia să fi priceput mesajul dat de îndelungata lui absență. Nu avea să riște nimic ducându-se înapoi. Se străduiseră să sporovăiască împreună, toți trei.

— De fapt este chiar foarte bine, să știți, zisese în cele din urmă cu hotărâre vicontele, punând brusc capăt vorbăriei și voioșiei lor silite. Am știut povestea lui Catherine încă dinaintea căsătoriei noastre. Nu credeți? Cum m-aș fi căsătorit cu ea, dacă n-aș fi știut? Numele de pe aprobarea de căsătorie și din registrul stării civile ar fi fost false. Căsătoria n-ar fi fost legală. Ieri am fost luat prin surprindere numai pentru că am descoperit că și Ken știa. În mod prostesc, încercam să o protejez ținând-o pe tăcute aici.

Expresiile de pe fețele lor îl încredințaseră că, încă din dimineața precedentă, lui Eden și lui Nat li se spusese povestea. Ken știuse că făcând asta nu risca nimic. Prin ei, nimic nu avea să meargă mai departe.

— Individul este de departe ticălosul cel mai demn de dispreț din Anglia, să știi, Rex, spusese Ken. Tu știi asta din fosta ta experiență. Niciodată n-am crezut că Lady Catherine ar fi fost în întregime sau chiar în mare măsură de învinuit. Multe persoane erau de aceeași părere cu mine.

— Nu e nevoie s-o aperi față de mine, zisese viconte. Este soția mea și o iubesc. Și n-a fost nici măcar parțial vinovată. A fost siluită.

— Și cu toate acestea el nu s-a căsătorit cu ea? Nat păruse înspăimântat. De ce nu l-a ucis Paxton?

— Ea a fost aceea care n-a vrut să se mărite cu el, replicase Lordul Rawleigh.

— La dracu'! exclamase Eden. Deși... se întrerupsese, cu o înjurătură înăbușită.

— Deși era gravidă, îi completase fraza viconte, cu calm. Este o femeie curajoasă, Catherine a mea. Am nevoie de sfaturi.

Poate că nu se cădea să le ceară sfaturi prietenilor săi cu privire la căsnicia lui. Dar nu era vorba de o problemă personală. Iar el și-ar fi încredințat chiar și viața acestor trei oameni... așa cum o făcuse de mai multe ori decât ar fi putut el să numere.

Ei îi dăduseră sfaturi, dintre care niciunul n-ar fi fost urmat dacă ar fi fost în contradicție cu ceea ce el știa deja că trebuia să facă. Dar ei fuseseră cu

toții de acord, toți patru. O adevărată unanimitate.

Trebuia s-o ducă înapoi la Londra.

Însă discuția cu prietenii lui îi arătase cu o înspăimântătoare claritate efectele dezastruoase și cu implicații ulterioare pe care le avusese hărțuirea asiduă la care o supusese el la Bodley. Adusese o nouă dezonoare asupra ei, deoarece, ca și Copley, se încăpățânase să nu accepte nu-ul ei drept un răspuns. Oh, el nu o violase. Eventual se putea consola cu acest lucru. Dar totuși nu se consola. Ea își alesese un mod de viață, și își dusesese traiul cu bună dispoziție. El o luase de acolo și o adusese la situația de acum.

Cum ar putea s-o consoleze? Se uită iar la ea, în partea cealaltă a trăsurii, în timp ce se apropiau de Mayfair și de locuințele mai moderne ale celor bogați și cu titluri de noblețe. Ea nici măcar nu privea pe geam. Nu fusese capabil să se ducă la ea nici noaptea trecută, nici noaptea dinainte. Constată că nu era în stare s-o atingă decât în moduri cu totul nepersonale, ca de pildă atunci când o ajuta să urce și să coboare din trăsură. Constată și că era incapabil să-i vorbească.

Se întrebă dacă vreodată va putea să se ierte. Se îndoia.

CAPITOLUL 20

Timp de patru zile după sosirea lor în oraș, Catherine fusese lăsată în mare măsură de capul ei. Îl văzu foarte puțin pe soțul ei, atât ziua cât și noaptea. Nu discuta îndelungatele lui absențe, deși știa că acestea nu se prelungeau în noapte. El dormea în propria lui cameră, despărțită de a ei prin două camere de toaletă.

Ea nu rămăsese gravidă. Constatase asta în ziua în care plecaseră de la Stratton Park. Poate așa era mai bine, gândi ea după prima tresărire de dezamăgire. Deși el refuzase s-o trimită undeva, departe, cu siguranță avea să accepte să facă acest lucru o dată ce-și va da seama de dezastrul care avea să rezulte din aducerea ei aici. El afirmase că dorea copii de la ea, dar se va răzgândi de îndată ce îi va fi clară imposibilitatea unei căsnicii realiste cu ea. Faptul de a fi rămas gravidă acum n-ar fi făcut decât să complice definitiv lucrurile. Dar nu va mai exista nicio altă șansă pentru ca așa ceva să se întâmple - el încetase să vină în patul ei.

Ea nu trecea dincolo de limitele casei și ale grădinii. Îi părea rău pentru Toby. Grădina nu era foarte mare, și știa că terierului nimic nu-i plăcea mai mult decât o alergătură bună. L-ar fi dus în Hyde Park, însă niciodată nu știa cu cine puteai să te întâlnești, chiar și în primele ore ale dimineții.

Era din nou pasivă față de întâmplările vieții, așa

cum făcuse în săptămâna care precedase nunta ei. Oricum, viața îi scăpase de sub control – acum se afla în mâinile soțului ei. Ulterior acelei după-amieze, pe pod, când el îi spusese că urma să plece la Londra, ea nu i se mai împotrivise. Spera doar că, înainte de a fi silită să iasă în oraș, el avea să-și dea și singur seama că situația era imposibilă, că singurul lucru ce trebuia făcut era să se întoarcă la Stratton.

Dar speranțele ei fură spulberate în cea de-a cincea zi. El veni spre sfârșitul dimineții, și o găsi în camera de zi, așezată la o masă de scris și alcătuind o epistolă către domnișoara Downes.

— Iată-te! spuse el, străbătând încăperea, spre ea. Se uită în fugă la scrisoarea ei, deși nu încerca s-o citească. Ți-am adus un vizitator, Catherine. Se află în bibliotecă. Vino să faci cunoștință cu el.

— Cine e? întrebă ea. Inima i se strânse. Un alt prieten de-al tău? Nu cred, Rex. Du-te tu. Eu voi rămâne aici și îmi voi termina scrisoarea.

— Vino. Îi puse o mână pe umăr. Glasul îi era calm, dar într-o lună de căsnicie ea aflase ceva în legătură cu soțul ei – poate că aflase asta chiar și de mai înainte. El avea o voință implacabilă. Nu-i dădea de ales. Toby, dumneata rămâi aici, domnule, și vei păzi încăperea împotriva intrușilor.

Toby își agită coada și rămase pe loc.

Soțul ei își ținea o mână pe șalele ei când un valet le deschise ușa bibliotecii. Ea păși înăuntru.

Musafirul era un bărbat foarte tânăr, și în mod evident, înainte de venirea lor umblase încolo și-ncoace prin încăpere. Se opri la jumătatea

drumului dintre birou și fereastră și se întoarse spre ușă – un bărbat blond, cu ochi căprui, care probabil avea o față jovială atunci când nu era îngrijorată, ca acum. La vederea lui Catherine deveni palid.

Ea mai-mai că nu-l recunoscuse. Ultima dată când îl văzuse, el nu avea decât doisprezece ani. În timpul acelui sezon monden fusese plecat la școală.

— Cathy? șopti el.

— Harry! Buzele ei formară cuvântul, dar nu se auzi niciun sunet. Oh, Harry! Ce tânăr chipeș și plăcut!

— Cathy? îi repetă el numele. Ești într-adevăr tu. Abia mi-a venit să cred, deși Rawleigh insista că e adevărat. Credeam că ai *murit*. Păli și mai tare, dacă așa ceva mai era cu putință.

— Harry! De data asta sunetul se auzi. Oh, Harry, ești bărbat în toată firea! Merse spre el fără a-și da prea bine seama de ceea ce făcea, și întinse o mână să-i atingă reverul hainei. Și înalt. Ochii i se umplură brusc de lacrimi.

— Tu ai murit la nașterea copilului, în casa mătușii Phillips, zise el. Sau, cel puțin, așa mi-a spus tata. Dar noi n-am purtat doliu, deoarece...

Ea zâmbi printre lacrimi.

— Poate ar trebui să luăm loc cu toții. Era glasul soțului ei, calm și foarte rațional. Veniți, Catherine, Perry. Este un șoc pentru voi amândoi.

— Viconte Perry, spuse ea, punându-și mâna rămasă liberă pe celălalt rever al fratelui ei. Titlul sună mai impunător acum, că ești adult – Harry,

poți să...

Dar văzuse și în ochii lui lacrimile apărute pe neașteptate. Și apoi brațele lui o înconjurară, ținând-o strâns la pieptul lui.

— Cathy, zise el, Rawleigh mi-a spus la Clubul White că nimic din ce s-a întâmplat n-a fost din vina ta. Îl cred. Dar chiar și dacă ar fi fost... oh, chiar și dacă ar fi fost.

Ea îl iubise și îl îngrijise ca o mamă, deși era doar cu șase ani mai mare decât el. Adevărata lor mamă fusese bolnăvicioasă după nașterea lui și murise înainte de cea de a treia aniversare a fiului ei. Catherine își revărsase întreaga iubire din inimă asupra frățiorului, și își petrecuse tot timpul liber cu el. La rândul lui, el o adorase. Ea și-l amintea cum, la vârsta de cinci ani, îi declarase că, atunci când va fi mare, avea de gând să rămână un holtei bătrân, pentru a putea avea grijă de ea de-a pururi.

Se așezară amândoi pe o canapea, în timp ce soțul ei se instalează într-un fotoliu de lângă șemineu. Ea ținea mâna fratelui ei. Era subțire, ca și întregul lui trup, dar avea o forță bărbătească, în câțiva ani, gândi ea cu mândrie, el avea să facă să tresară nenumărate inimi de femeie.

— Povestește-mi despre tine! Se uita la el, dintr-o dată flămândă de vești referitoare la anii de absență. El o crezuse moartă. Ea trăise de parcă el ar fi fost mort, fără a face vreodată o încercare de a comunica cu el, sau de a afla ceva despre el.

Asta fusese încă una dintre condiții. Dar, oricum, nu credea că ea ar fi încercat așa ceva. Fusese

prea dureros și numai să se gândească la el. Povestește-mi totul!

— Cu vreun alt prilej, spuse soțul ei cu hotărâre, fără totuși ca tonul să-i fie imperios. Pentru moment există alte lucruri despre care trebuie să discutăm, Catherine. Cred totuși că vei fi de acord că din revenirea ta la Londra a rezultat și ceva bun.

Ea nu era sigură de asta. Faptul de a-l revedea pe Harry, de a-l atinge, de a ști că lungă lui tăcere nu fusese datorată unei respingeri, era un dulce chin. Iar el spusese că îl credea pe Rex, și că, chiar dacă nu l-ar fi crezut, el însuși n-ar fi condamnat-o. Dar el nu-și putea permite să fie văzut în compania ei. Era un tânăr care trebuia să-și facă propriul său drum în societate. Chiar și pata amintirii ei putea fi o piedică pentru el. Revenirea ei era o imposibilitate.

— Rawleigh spune că în după-amiaza aceasta urmează să-i faci o vizită tatei, zise Harry. Cred că este o idee bună, Cathy, acum că ești căsătorită.

— Nu! se opuse ea pe un ton tăios, întorcând capul pentru a se uita la soțul ei. El se uita la ea, cu o expresie aspră și cu ochii îngustați. Nu, Rex.

— Toată lumea știe că am o soție, spuse el. Toată lumea este extrem de curioasă. Ai văzut probabil teancul de invitații care au tot sosit ieri și astăzi. Pentru prima ta apariție în public, am ales balul de mâine seară al lui Lady Mindell. Eden, Nat și Ken vor fi acolo, ca și fratele tău. Și, de asemenea, Daphne și Clayton – până acum am așteptat sosirea lor în oraș. Au venit aseară. Vei fi înconjurată de prieteni. Și, bineînțeles, mă vei avea

pe mine. S-ar putea spune că scena este pregătită.

Era prea paralizată de groază pentru a răspunde. Nu-și dădea seama că ținea foarte strâns mâna fratelui ei.

— Dar mai întâi trebuie să trecem pe la tatăl tău, adăugă soțul ei. Este corect ca el să aibă cunoștință de întoarcerea ta, Catherine, înaintea oricui altuia. Știe că ai plecat de la Bodley-on-the-Water? I-ai scris?

Ea clătină din cap. Probabil că el îi trimisese alocația trimestrială acolo. Ea nu se gândise la asta.

— I-am trimis azi-dimineață cartea mea de vizită, spuse Lordul Rawleigh, anunțându-i intenția mea de a trece în după-amiaza aceasta pe la dânsul, împreună cu soția mea.

Nu. Cuvântul se formă pe buzele ei, dar ea nu-l rosti. Ce rost ar fi avut? El avea s-o ducă acolo cu sau fără voia ei, fie că ea s-ar ruga sau nu. Și avea s-o ducă la balul lui Lady Mindell. Sezonul monden al lui Harry ar putea fi distrus. Acesta fu singurul gând coerent care i se înjgheabă în minte. Se uită la el.

— Știi că ești îngrozită, Cathy, zise fratele ei. Dar cred că Rawleigh are dreptate. Când mă gândesc la cele prin care ai fost nevoită să treci, și că vreme de cinci ani ai fost complet singură fiindcă mie mi s-a spus că erai moartă... Ei bine, când mă gândesc la toate asta, pur și simplu mă cuprinde furia. Întotdeauna am socotit că regulile nu sunt drepte față de femei. Ele se aleg cu cea mai rea parte din orice, chiar dacă nu încalcă

regulile. În timp ce bărbații... El a tot hălăduit liber pe aici, în tot acest timp, făcând iarăși același lucru altor femei, deși nu cred să se mai fi purtat vreodată chiar așa cum a procedat cu tine.

Când se uită la soțul ei, văzu că ochii lui erau duri ca granitul.

— Curaj, Cathy, zise Harry, ducându-și la buze mâinile ei împreunate și sărutându-le dosul palmei. Întotdeauna ai fost curajoasă. Când tata mi-a spus că tu îți asiguraseși propria-ți dezonoare pe viață refuzând să te măriți cu Copley, am fost foarte mândru de tine. Nu cunosc nicio altă femeie care să fi avut curajul de a da cu tifla societății.

Ea se uită câteva clipe la el, apoi la soțul ei. Amândoi îi întoarseră în tăcere privirea. În bibliotecă domnea o atmosferă stranie, ca și cum ea ar fi avut de ales. Întocmai precum ei ar fi așteptat decizia ei și ar fi acceptat-o, oricare ar fi fost ea.

Tatăl ei nu luptase pentru ea. Catherine nu știa dacă el o crezuse sau dacă nu. Dar nu făcuse nimic ca s-o apere. Făcuse numai tot ce-i stătea în puteri pentru a o sili să accepte o căsătorie cu bărbatul care o violase și o lăsase gravidă. Când, în cele din urmă, ea plecase, atât din casa lui cât și din cea a mătușii Phillips, el îi spusese lui Harry că ea murise. Dar nu voise să-l lase pe Harry să poarte doliu după ea, fiindcă ea fusese o femeie dezonorată.

Societatea o condamnase la un exil perpetuu. Pentru că ea fusese siluită și nu se măritase cu violatorul ei. Pe de altă parte, acesta fusese liber

să-și continue viața în sânul societății, chiar dacă membrii mai pedanți ai acesteia îl priveau cu o înfruntare, socotindu-l un desfrânat. În taină, societatea îi aprecia pe desfrânați. Erau considerați ca niște aventurieri virili, îndrăzneți, și foarte masculini. El își repetase fapta, din câte spusese chiar adineauri Harry. Făcuse să sufere, poate dezonorase și alte doamne din lumea bună, care, ca și ea, fuseseră îndeajuns de naive încât să fie atrase de farmecul și reputația lui.

Nimeni nu-l oprise vreodată.

Și acum ea era căsătorită cu un bărbat din înalta societate. Era o căsnicie care începuse cu amărăciune, dar se transformase rapid și în mod neașteptat în ceva mai degrabă plăcut și în mod sigur valoros. Succesul, însăși continuarea existenței căsniciei ei, atârna acum în balanță. Deoarece societatea o respinsese. Fiindcă ea fusese siluită.

Iar ea acceptase totul. Cu supunere. Uneori în mod umilitor. De curând ea se purtase de-a dreptul incalificabil. Se rugase și implorase. Îngăduise să se lase repede convinsă să se supună.

Dar, deodată, își dădu seama că voia să lupte. Voia să lupte pentru Harry. Acum că ei doi se regăsiseră, nu voia să-l piardă. Și voia să lupte pentru Rex, pentru căsnicia lor. Aceasta nu fusese niciodată perfectă, dar, în cursul celor două săptămâni petrecute la Stratton, se apropiase ciudat de mult de perfecțiune. Nu putea suporta gândul de a-l pierde. Îl iubea – încetă să mai blocheze gândul acesta, așa cum făcuse în

săptămâna precedentă.

Îl iubea.

Și voia să lupte pentru ea însăși. Poate cel mai mult pentru ea însăși. Nu făcuse nimic pentru care să se rușineze – nici cu Sir Howard Copley, nici cu Rex. Poate că săvârșise câteva lucruri nesocotite, dăduse unele dovezi de slăbiciune, dar nimic îndeajuns de greșit pentru a atrage asupra ei rușinea. Fusese o victimă, și de curând – cel puțin – se purtase ca o victimă. Nu-i plăcea sentimentul acesta, și nu se plăcea pe ea însăși pentru că se lăsase umilită. Iar respectul de sine era, la urma urmei, cea mai prețioasă însușire a unui om. Dacă nu te puteai respecta pe tine însuși, totul era pierdut.

Tăcerea se prelungise. Când, în fine, aruncă o privire spre soțul ei, constată că el o privea cu atenție, cu ochi în care sclipea ceva ce aducea mai degrabă a amuzament.

— Foarte bine, spuse ea, întocmai ca și cum ar fi luat o decizie care nu fusese deja luată în numele ei. În după-amiaza aceasta îi voi face o vizită tatei. Iar mâine seară voi lua parte la balul lui Lady Mindell. Dacă voi fi sau nu primită acolo, asta va depinde de ea și de oaspeții ei.

— Bravo, iubita mea! o aprobă soțul ei, cu glas scăzut.

Hariy îi strânse mâna.

— Acum te recunosc, îi zise el. Ești din nou Cathy. Credeam că te-ai schimbat, dar văd că mă înșelam.

Dacă avea să întâmpine un dezastru, gândi ea,

cel puțin avea să facă asta cu capul sus și cu ochi sfidători.

Contele de Paxton rămăsese, fără doar și poate, nedumerit de intenția exprimată de Viconte Rawleigh de a-i face în cursul după-amiezei o vizită împreună cu soția sa. Viconte se încredință de asta când fură poftiți în salonul contelui și când acesta se ridică în picioare, să-i întâmpine. Sprâncenele lui erau înălțate, exprimând o politicoasă întrebare.

— Rawleigh? zise el, înclinând capul. E o plăcere pentru mine. Doamnă?

Până a rosti ultimele cuvinte, se uitase desigur la ea, și încremenise. O privire rapidă spre soția lui îl încredință pe Lordul Rawleigh că ea se ținea tare. Ochii lui Catherine exprimau siguranță de sine, iar capul ei avea o ținută demnă. Fu nespus de mândru de ea. Iar ea, îmbrăcată într-una din rochiile elegante de după-amiază care îi fuseseră făcute la Stratton, arăta chiar mai frumoasă decât de obicei.

— Bună, tată, zise ea.

Urmă o scurtă tăcere.

— Ce-i asta? întrebă Contele de Paxton, cu glas gâtuit.

— Fiica dumneavoastră mi-a făcut marea cinste de a se căsători cu mine în urmă cu o lună, spuse viconte. Am fost la Stratton, și acum ne-am mutat în oraș pentru o parte a sezonului monden.

Am venit pentru a vă prezenta omagiile noastre, domnule.

Contele nu-și luase ochii de la fiica lui.

— Asta-i o nebunie, zise el. Bănuiesc că ea te-a atras în cursa asta, Rawleigh?

Uneori aproape că e nevoie de un efort fizic pentru a-ți stăpâni furia. Dar în momentul acesta furia nu i-ar fi slujit nimănui.

— Dacă iubirea este o cursă, domnule, replică vicontele. M-am îndrăgostit de ea. Dar nu voia să discute cu bărbatul acesta sau cu oricare altul – despre Catherine exprimându-se la persoana a treia, de parcă ea ar fi fost un obiect neînsuflețit sau o imbecilă, care nu putea nici să priceapă ce se spunea, nici să vorbească ea singură. Se uită la ea și zâmbi. Nu-i așa, iubita mea?

Era un moment total nepotrivit, gândi el, pentru a-și da seama că nu mințea. Sau se îndrăgostise de ea de când se căsătoriseră? Deocamdată răspunsul nu era important.

Ea îi returnă zâmbetul. Oare ce fel de suferință simțea ea, se întrebă el, față de această primă reacție a tatălui ei confruntat cu revederea ei?

— Sunteți nebun! exclamă Contele de Paxton. Și povestea asta e nebunească. Trebuie să părăsiți Londra imediat, altminteri vom fi cu toții dezonozați. Fiul meu...

— ... a crezut-o pe sora lui moartă vreme de cinci ani. Lordul Rawleigh nu reuși să-și rețină asprimea glasului. Știe că ea trăiește. A întâlnit-o azi-dimineață la Rawleigh House. Îi zâmbi iarăși soției sale.

— A fost o cruzime, tată, spuse ea. Nu eram moartă, și nu eram cu nimic vinovată. Fusesem de acord să plec și să nu-ți mai creez neplăceri. Harry și cu mine am ținut întotdeauna foarte mult unul la celălalt. Nu aveai niciun drept să-l minți.

Bravo, iubita mea, gândi Viconte Rawleigh. Bravo!

Contele își petrecu degetele de la o mână prin părul care începea să i se rărească. Viconte observă că nu fuseseră poftiți să ia loc.

— Nu avem nicio intenție de a vă stânjeni în vreun fel, domnule, spuse el. Mâine seară o voi însoți pe soția mea la balul lui Lady Mindell. Aveți posibilitatea de a absenta, dacă vă gândeați cumva să vă duceți acolo. Viconte Perry poate face o alegere asemănătoare, deși cred că el a hotărât deja să participe. Și-a exprimat intenția de a o invita pe Catherine la al doilea dans.

— El e doar un copilandru, zise contele. Nu înțelege... Dar se întrerupse la mijlocul frazei și oftă. Aș fi putut să știu că într-o bună zi avea să se întâmple ceva de felul acesta. Întotdeauna tu ai fost cea mai încăpățânată femeie pe care am cunoscut-o, Catherine. Dacă n-ai fi fost, te-ai fi căsătorit cu nemernicul acela și ai fi suferit cu el tot restul vieții tale. Nu pot afirma acum că-mi pare rău că n-ai făcut asta.

— Tată, șopti Catherine.

El se uită de la unul la celălalt, cu o evidentă exasperare.

— Voi doi sunteți nebuni, spuse. Îmi închipuiam că dumneata, Rawleigh, ai mai multă minte.

Fratele dumitale este, desigur, cel căruia îi aparține Bodley-ul. Ei bine, nu are niciun rost să stați acolo, în picioare, tot restul după-amiezei. Mai bine ați veni să luați loc, așa încât să lămurim împreună cum trebuie făcută treaba asta. Ceea ce nu înseamnă că poate fi făcută. Sper că sunteți conștient de acest lucru. Balul lui Lady Mindell, zici? O alegere dezastruoasă. Întotdeauna este unul dintre cele mai căutate evenimente ale sezonului monden. Dar nu vă veți răzgândi, nu-i așa?

— Nu, domnule, confirmă Lordul Rawleigh, conducându-și soția spre canapeaua pe care le-o indicase, și așezându-se alături de ea.

— Nu. Conte dădu din cap. Ei bine, va trebui să ne descurcăm cum putem. Sună pentru ceai, Catherine. Arăți bine, recunosc.

— Îți mulțumesc, tată, spuse ea, ridicându-se iar în picioare și trăgând de șnurul clopoțelului.

Era lesne de văzut unde își căpătase ea experiența în conducerea unei gospodării. Ea fu cea care, câteva clipe mai târziu, îi dădu cu calm instrucțiuni valetului venit la chemarea clopoțelului. Nici ea nici tatăl ei nu păreau să considere că ar fi fost ceva ciudat în faptul că ea făcea acest lucru.

— Ar fi mai bine să veniți aici mâine seară, la cină, propuse contele, părând încă iritat. De aici ne vom duce împreună la bal. Doar dacă voi doi nu vă recăpătați mințile, desigur.

— Așa vom face, spuse Lordul Rawleigh. Și vă mulțumim pentru invitație, domnule. O acceptăm.

Catherine se așeză iar lângă el, cu chipul puțin mai palid, dar cu capul tot sus. El îi luă mâna într-a lui, i-o puse pe mâneca lui, și își păstră mâna peste a ei, pentru a i-o încălzi.

Ea stinsese lumânările, dar încă nu se culcase. Stătea în picioare la fereastra dormitorului ei, privind în jos, la piațeta luminată de lună. Aceasta era tăcută și liniștită, chiar faimoasă, în ciuda aspectului ei evident orășenesc. Cândva ea îndrăgise Londra, dorise să vină aici, gustase cu entuziasm plăcerile și distracțiile ei. Acum prefera satul.

Se întrebă cum avea să se simtă a doua zi pe vremea asta. Balul avea să fie în plină desfășurare. Oare ea avea să mai fie acolo? Oare până atunci totul avea să fie distrus? Dar gândul acestei posibilități o lăsa ciudat de calmă. În cursul zilei recunoscuse că ăsta era singurul lucru care trebuia să fie făcut.

Tatăl ei urma să vină împreună cu ei. În timpul vizitei din acea după-amiază nu manifestase cine știe ce afecțiune față de ea – de fapt, niciodată nu arătase așa ceva – dar, cel puțin, fusese de acord să o susțină. Faptul de a ști asta o făcea să se simtă bine. Iar Harry urma să fie acolo. Avea să danseze cu ea. Spera că ea nu era pe cale să-i cauzeze un rău ireparabil. Dar el avea nouăsprezece ani – un bărbat, chiar dacă nu

atinse pe deplin majoratul. El luase decizia să participe la bal și să danseze acolo cu ea.

Daphne și Clayton considerau că ea făcea ceea ce trebuia – ceea ce, bineînțeles, nu însemna că ar fi avut de ales în acea problemă. După ce plecaseră de la tatăl ei, Rex îi dăduse vizitiului instrucțiuni să-i ducă la locuința lor. Daphne o strânsese în brațe, iar Clayton o sărutase pe obraz. Și, desigur, știau totul, așa cum știuseră încă dinainte de căsătoria ei. Catherine știa asta, deși, acum, nu se spusese nimic în legătură cu acest subiect. Ei îi recunoscuseră numele și își aduseseră aminte de vechiul scandal. Bunătatea lor nu fusese afectată în niciun fel.

Daphne era gravidă – după mai bine de doi ani de căsnicie. Era aproape înnebunită de bucurie, și nu căuta deloc să-și ascundă starea, așa cum ar fi făcut cele mai multe dintre femeile de viță nobilă. Catherine era fericită pentru ea. Foarte fericită și... oh, da, și invidioasă. Își sprijini fruntea de geamul ferestrei și închise ochii. Oh, să țină iar în brațe un copil nou-născut! Propriul ei copil!

Ușa se deschise în spatele ei, și ea își înălță capul, oarecum surprinsă. Toby tresări în culcușul lui comod din mijlocul patului ei și sări jos, pe pardoseală.

— Ah, n-ai adormit, spuse soțul ei, străbătând încăperea, spre ea. Nu adusesese cu el nicio lumânare.

— Nu, răspunse ea. Oare venise ca să rămână? Până acum nu-și dăduse seama cât de mult dorise venirea lui.

— Catherine. Se opri când ajunse aproape de ea. N-am fost nimic decât un dezastru în viața ta, nu-i așa?

Ea deschise gura, dar o închise la loc. Cum ar fi putut să răspundă unei asemenea întrebări?

— Am spus despre viața ta că era plictisitoare, continuă el. Nu aveam niciun drept. Erai fericită, nu?

— Mulțumită, zise ea. Mă împăcasem cu ceea ce mi se întâmplase și învățasem să mă plac din nou. Eram împăcată cu lumea.

— Și atunci am apărut eu, străbătând călare satul, spuse el, plictisit și căutând ceva care să-mi ușureze plictiseala, iar tu ai avut ghinionu de a mă confunda cu Claude.

— A fost un șoc, recunosc eu, cu un zâmbet în colțul gurii, să descopăr că erați doi, deși știam că el avea un frate geamăn.

— Prea deseori în viața ta ai fost la mâna unor bărbați nemiloși, zise el. Mai întâi Copley, și pe urmă eu. E dureros să alătur numele meu de al lui, dar adevărul trebuie să fie rostit. Nici măcar nu pot să-ți cer scuze. Scuzele sunt pur și simplu nepotrivite pentru a îndrepta unele greșeli.

— Nu trebuie să te compari cu el, Rex, replică ea, închizând ochii. Eu nu fac asta.

— Dar eu sunt dator s-o fac, protestă el. Eu te-am adus în situația aceasta. Mai întâi, căsătoria cu un bărbat pe care-l disprețuiești. Și apoi coșmarul reînțoarcerii la locul primei și nedreptei tale umiliri. Înțelegi de ce am fost nevoit să fiu atât de crud în cursul ultimei săptămâni?

— Da. Se uită la el, în lumina slabă ce pătrundea prin fereastră. Da, înțeleg, Rex. Și nu te disprețuiesc. Ai venit pentru a fi consolată? În cazul acesta, consolează-te. Eu te înțeleg. Și acum, în noaptea asta, nu aș schimba planurile noastre pentru ziua de mâine, chiar dacă tu m-ai lăsa să decid. Este ceva ce trebuie să fac. Așa că fii liniștit. Și eu nu te compar cu el.

El râse încetișor.

— Am venit să te consolez pe *tine*, dacă aș putea. Dar tu ai inversat cu iscusință rolurile. Îmi închipuiam că s-ar putea să te simți singură și speriată, Catherine. Credeam că poate ai nevoie de brațe care să te strângă. Pentru ce ar fi fost posibil ca tu să le vrei pe ale mele, nu știu, dar presupun că sunt singurele disponibile.

Ea își dădu seama că el se simțea vinovat. Se simțise vinovat încă de săptămâna trecută, când aflate în sfârșit adevărul în legătură cu ea. I se părea că nu fusese cu nimic mai bun decât Sir Howard Copley. De aceea fusese atât de distant, de aceea nu venise noaptea în patul ei. Ea crezuse că asta se explica prin faptul că el era scârbit de ea.

Își ridică brațele și îi cuprinse fața în mâini. Și uitându-se în ochii lui, fu surprinsă văzându-i strălucind de lacrimi. Ținea la ea, îi trecu brusc prin minte. Ținea cât de cât la ea.

— Vreau brațele tale, îi spuse. Fără ele am fost singură, Rex. Credeam că mă învinovățești pentru că nu ți-am spus o poveste atât de sordidă înainte de a ne căsători. Credeam că ești scârbit de mine.

N-a fost așa, nu?

El nu răspunse prin cuvinte. Se mulțumi s-o cuprindă în brațe și s-o legene la pieptul lui, în timp ce ea își rezemă capul pe umărul lui și închise ochii.

Iubirea putea fi uneori nespus de dulce, gândi ea. Nu-i păsa de ziua de mâine. Nu avea să se gândească la ea. Și nici la faptul că sentimentul vinovăției era cel care îl făcea să fie tandru. Nu avea importanță care anume era cauza. Accepta tandrețea lui ca pe un dar care nu trebuie discutat, sau cercetat și distrus. O accepta ca pe un dar.

— Rămâi cu mine, zise ea. Fă dragoste cu mine.

— Toată noaptea, răspunse el, glasul sunându-i ca o șoaptă lângă urechea ei. În fiecare noapte, Catherine. Pe tot restul vieții noastre.

Ah, era un dar dulce și prețios!

CAPITOLUL 21

Vreme de aproape o săptămână, Vicontele Rawleigh fusese foarte des văzut în cercurile societății mondene. În fiecare zi petrecuse câteva ceasuri la White's Club. Se plimbase pe jos și călare atât în St. James's Park, cât și în Hyde Park, în timpul orelor în care jumătate din *beau monde*⁸ se ocupa cu același lucru în același loc. Făcuse unele vizite de după-amiaza, cele mai multe mai ales unor matroane în vârstă, acelea care aveau cea mai mare influență asupra opiniilor și comportamentului celor din înalta societate. Ba chiar asistase la un concert de seară într-o locuință particulară – genul de eveniment monden care era în mare măsură evitat de către cei tineri și nesocotiți.

Înălțimea sa era mai sociabil și mai fermecător decât de obicei. Era clar – cădeau de acord matroanele mai vârstnice cu o indulgență afectuoasă – că doamna necunoscută care prinsese în cele din urmă în plasă una dintre cele mai atrăgătoare capturi din înalta societate, capturase și inima băiatului. Așteptau cu oarecare curiozitate s-o cunoască pe vicontesă. El urma s-o însoțească la balul oferit de Lady Mindell, anunțase el oriunde se duse.

Doamnele mai tinere erau mai puțin înclinate să fie indulgente. Vicontele Rawleigh fusese un mare

8 *Beau monde* (lb. fr.): Lumea bună (n.t.).

favorit printre ele, din mai multe motive, dintre care cele mai evidente erau că el posedea titlu, avere și frumusețe. Și, desigur, fusese ofițer de cavalerie în armatele Ducelui de Wellington⁹

și se zvonea că avea cicatrice pentru a dovedi acest lucru – niciuna din ele nu era vizibilă, ceea ce stârnea enorm imaginația feminină. Și mai era și faptul uimitor că el avea un frate geamăn – multe dintre acele doamne îl văzuseră pe domnul Claude Adams, și oftaseră regretând că el fusese scos de pe piață de ani și ani de zile. Poate că, dintre toate, cel mai fascinant era amănuntul că Vicontele Rawleigh fusese cândva lăsat cu buza umflată aproape în fața altarului – la vremea respectivă el se aflase în Belgia, participând la evenimentele premergătoare bătăliei de la Waterloo și la bătălia propriu-zisă, dar povestea cu altarul era mai spectaculoasă. Era ceva de un romantism tragic la un bărbat căruia i se frânse inima – mai ales dacă el era chipeș –, și să-ți imaginezi că ești femeia ce i-ar putea-o vindeca constituia o provocare minunată.

Nu, doamnele mai tinere au fost mai puțin entuziasmate aflând de neașteptata căsătorie a Lordului Rawleigh cu o necunoscută. Dar nu erau mai puțin curioase decât cele mai în vârstă s-o

9 Wellington (Arthur Wellesley, Duce de Wellington) (1769-1852): general englez. A luptat împotriva trupelor franceze în Portugalia și Spania. Comandant al armatelor aliate în Țările de Jos, l-a învins pe Napoleon în bătălia de la Waterloo (1815). A fost prim-ministru al Marii Britanii între 1828-1830 (n.tr.).

vadă, să judece în ce măsură merita să câştige un asemenea premiu şi s-o facă mici fărâme în mintea lor şi în conversaţia lor bine crescută, dacă judecata lor s-ar fi soldat printr-un verdict împotriva ei.

Domnii, pe care-i interesa mai puţin căsătoria vicontelui decât poate, compătimirea lui în tăcere – în definitiv, un gentleman se însura rareori în grabă, dacă nu fusese cumva silit să facă acest pas – îl considerau totuşi, un băiat bun. În tot cursul săptămânii el discutase, şi râsese, şi cinase, şi băuse împreună cu ei, şi pierduse sume moderate de bani la mesele de joc, în favoarea celor mai norocoşi dintre ei. Îi doreau binele şi se întrebau, poate cu o mai mică aviditate decât replicile lor feminine, ce soi de femeie reuşise să-i lege un lanţ de picior.

Aşadar, întocmai cum o asigurase Lordul Rawleigh pe soţia lui, scena fusese într-adevăr pregătită pentru noaptea balului oferit de Lady Mindell. Poate ar fi exagerat să se afirme că *lumea bună* se înghesuise la locuinţa din Hanover Square a Lordului Mindell cu unicul scop de a o vedea pe vicontesa Rawleigh. Fără îndoială toţi acei oaspeţi s-ar fi dus oricum la bal, căci acesta era de obicei unul dintre evenimentele sezonului care atrăgea cea mai mare îmbulzeală. Dar, de bună seamă, faptul de a şti că în sfârşit aveau s-o întâlnească pe misterioasa mireasă adăuga un bine venit interes acelui eveniment, într-un moment – la câteva săptămâni de la deschiderea sezonului – în care plictiseala colectivă faţă de similitudinea acestui

gen de manifestări mondene amenința să se instaleze.

Se părea că toate trăsurile elegante din Londra se înșiruiau în fața locuinței Lordului Mindell, așteptând să-și descarce pasagerii splendid înveșmântați. Și se părea că fiecare fereastră a casei era luminată de o mie de lumânări; și că toți servitorii din casă și toți oaspeții veniți la bal se adunaseră fie pe trotuar și pe treptele din fața casei, fie în holul sau pe scările de dincolo de uși.

Nu exista niciun loc – absolut niciunul – în care să te ascunzi. Până și interiorul trăsurii Lordului Rawleigh fu inundat de lumină când acesteia îi veni rândul să tragă în fața intrării.

În mintea lui Catherine stăruia tentația de a privi în pământ, de a-și lua o înfățișare de marmură, de a redeveni pasivă, de a lăsa ca viața să se desfășoare fără vreo intervenție din partea ei. Dar instinctul îi spuse că acesta era cel mai sigur drum spre dezastru. Dacă avea să vină, dezastrul nu avea să fie întâmpinat cu supunere. Decisese acest lucru în ajun.

Se uită la cei doi bărbați care stăteau pe bancheta din fața ei. Tatăl ei era rigid și împietrit. Dar, cel puțin, era acolo. Venise. Ea îi zâmbi, deși el nu-i întoarse privirea. Harry era tăcut și palid... și îi zâmbea cu o încurajare plină de afecțiune.

— Arăți minunat, Cathy, spuse el când ochii ei îi întâlniră pe ai lui. Spusese același lucru înainte de cină, și încă o dată înainte de a părăsi casa tatălui lor. Arăta și el foarte bine, îmbrăcat în întregime în albastru deschis și alb. Cu siguranță chiar și acum,

deși era încă tânăr, existau probabil câteva domnișoare și mai tinere care oftau după el. Fratele lui Rex se căsătorise la douăzeci de ani, își aminti ea în gând – doar cu un an mai în vârstă decât era Harry acum. Spera că seara aceasta nu avea să-i strice imaginea în ochii *lumii bune*.

Vizitiul deschidea portiera trăsurii și instala scărița. Unul dintre valeții Lordului Mindell stătea în apropiere, gata să dea ajutor dacă ar fi fost necesar. Sosise momentul. Tatăl și fratele coborâră pe trotuar.

— Catherine, spuse soțul ei repede dar foarte deslușit, mai înainte de a-i urma și de a se întoarce spre ea, oferindu-i o mână pentru a o ajuta să coboare, ești într-adevăr frumoasă. Ești mândria și bucuria mea.

Surprinderea și bunăvoința nu reușiră să înlăture în întregime teama bolnăvicioasă care părea să se fi aciuat precum o greutate de plumb în tălpile pantofilor ei de dans. Dar cuvintele lui îi aduseră culoare în obraji, așa cum poate că intenționase el. Surâsul de pe buzele ei ar fi fost acolo oricum, ca și scânteile din ochi și ținuta mândră a capului ei.

Tentația finală era aceea de a-și fixa ochii asupra vreunui obiect neînsuflețit și îndepărtat. Era incredibil de greu să reziste acelei tentații, dar ea izbuti. Privi în jurul ei, văzând persoane, neevitându-le ochii. Însă dacă sperase să se încredințeze că totuși nimeni nu se uita la ea, avea să fie dezamăgită. Exista curiozitatea firească față de orice nouă sosire. Exista în plus curiozitatea sporită de a o vedea pe proaspăta soție a

Vicontelui Rawleigh – el îi spusese că toată lumea știa că el se căsătorise. Oh, da, erau mulți ochi care se îndreptau spre ea.

Harry și tatăl ei se aflau de o parte a ei, soțul ei de cealaltă. Ea își sprijinea brațul pe al lui. Mâna lui liberă o acoperea pe a ei, și în timp ce urcau treptele puțin înalte ce duceau spre hol și intrau în acesta, el își înclină capul aproape cât să-l atingă pe al ei. Zâmbea într-un fel care, în alte împrejurări, ar fi putut să-i zăpăcească pe deplin inima.

— Curaj, iubito, îi șopti el. O scoatem noi la capăt. Ți-o făgăduiesc.

Când îi zâmbi la rândul ei, lăasă să i se citească în strălucirea ochilor adevăratele sentimente față de el. Instinctul îi spunea că asta trebuia să facă. Ar fi putut să se uite la el așa și dacă gestul ar fi fost doar un teatru.

Șase ani reprezentau atât un răstimp îndelungat, cât și unul scurt. În mulți ochi citise curiozitate, dar niciun semn de recunoaștere. Văzu mulți oameni pe care, până acum, nu-i văzuse niciodată. Dar văzu atât curiozitate, cât și un început de recunoaștere în alți ochi – ochii persoanelor pe care le recunoștea ea însăși. Și, în unele cazuri, șocul era categoric, a treia reacție provocată de vederea ei.

Șase ani erau un răstimp scurt. Chiar și o eternitate era un răstimp scurt pentru *lumea bună*, care niciodată nu uita încălcarea legilor care îl trimiseseră în exil pe viață pe un fost membru al ei.

Tatăl ei saluta zgomotos și cu glas aspru diverse cunoștințe. Rex făcea același lucru, într-un mod mai liniștit și mai fermecător. Harry zâmbea dulce de jur împrejurul lui, semănând remarcabil de mult cu un înger.

Se aflau pe trepte, alăturându-se șirului care avea să-i conducă, prin fața gazdelor lor, în sala de bal. Oare aveau să ajungă atât de departe? se întrebă Catherine. Sau aveau să fie alungați în mod rușinos? Va îndrăzni oare cineva să riște soiul de scandal public care ar rezulta din refuzul de a permite intrarea Contelui de Paxton, a Vicontelui Perry și a Vicontelui Rawleigh? Deodată ea simți că-i vine să chicotească, și înghiți, oarecum alarmată. Soțul ei îi ridică mâna până la buzele lui zâmbitoare și i-o repuse pe mâneca lui.

Prin nu se știe ce noroc, Daphne și Clayton se aflau în șir doar cu câteva locuri înaintea lor. Își părăsiră locul și veniră mai în urmă, pentru a se alătura grupului. Clayton era de o amabilitate tăcută, Daphne de o volubilitate exagerată. Catherine își spuse în sinea ei că se simțea aproape ca și cum ar fi fost apărată de un foarte liniștitor zid de cărămidă. Aproape, dar nu chiar.

Și apoi, în sfârșit, sosi momentul. Nu fu nici pe departe unul culminant, ci mai degrabă dimpotrivă. Și, desigur – ea ar fi putut să știe asta – toată lumea era prea bine crescută pentru a face din recunoașterea ei un spectacol. Probabil că Lordul Mindell nici nu o recunoștea, decise Catherine. El se uită la ei toți cu o expresie vag plictisită, ca pentru a spune că totul fusese ideea soției lui și că

el suferea aflându-se acolo, și murmură câteva platitudini politicoase. Lady Mindell, sub efectul unui șoc de moment, își înălță sprâncenele, apoi deveni vizibil mai trufașă, adoptă o atitudine mai maiestuoasă și îi salută cuviincios, dar glacial.

— Până și penele din părul ei au părut să ia o poziție de drepti mai rigidă, din clipa în care s-a uitat la mine, se pomeni Catherine șoptind la urechea soțului ei, cu soiul acela de umor care o ajutase să treacă nevătămată prin numeroase întâlniri pe care le avusese cu Clarissa.

El chicoti și îi bătu ușor mâna cu palma.

Dar umorul îi pieri când își dădu seama că se aflau în sala de bal și înfruntau cam aceeași încercare prin care trecuse la parter, însă multiplicată de zece ori. Lui Catherine i se păru – și nu credea că se înșală – că zumzetul conversațiilor încetase vreme de o clipă, începând apoi să atace un subiect nou și mult mai captivant.

Aproape că se aștepta ca garda ei s-o părăsească și s-o lase expusă vederii și singură – în mijlocul unei mulțimi ostile. Dar, bineînțeles, era o teamă prostescă. Mâna lui Rex continua s-o țină pe-a ei pe mâneca lui. De cealaltă parte, Daphne își petrecu brațul pe după al ei și sporovăiau aproape fără să-și tragă sufletul. Tatăl ei făcea de pază – o prezență masivă și în mod ciudat liniștitoare, la câțiva pași de ea. Clayton își folosea monoclul, părând dintr-o dată un apărător formidabil.

— Îmi place când Clayton își folosește monoclul, zise Daphne cu voioșie. Îl face să arate încântător

de înfumurat. L-am remarcat pentru prima dată atunci când am constatat că, într-o seară, și-l îndrepta către mine. La mai puțin de o jumătate de oră mai târziu, îl mustram în legătură cu asta. După mai puțin de o jumătate de oră, eram îndrăgostită lulea de el. Râse veselă, iar Catherine râse împreună cu ea.

Harry părăsise câteva minute grupul lor, pentru a reveni cu un alt tânăr, al cărui păr roșcat și guler exagerat de înalt al cămășii îl făceau să pară și mai tânăr decât prietenul său, impresia fiind și mai accentuată de roșeața intensă care îi cuprinsese obraji. Nou-venitul fu prezentat grupului.

— Ce-ce m-mai fa-faceți, Lady C-Catherine? zise el când îi fu prezentat lui Lady Rawleigh. În-în-încântat să vă c-cunosc. Habar n-nu aveam c-că H-Harry are o soră, și încă una atât d-de frumoașă, d-dacă îmi d-dați v-voie să fiu a-atât d-de înîndrăzneț.

Catherine zâmbi, sincer amuzată. Sir Cuthbert Smalley începu să vorbească despre vreme, cu amănunte destul de plictisitoare, în timp ce Harry rânjea și-i făcea cu ochiul surorii lui de după umărul prietenului său.

Și apoi își făcură apariția trei domni. Lordul Pelham, domnul Gascoigne și Contele Haverford tocmai sosiseră, după câte se părea. Fiecare din ei luă mâna lui Catherine, făcându-i o plecăciune. Lordul Haverford îi ridică mâna la buze. Fiecare dintre ei își reținu câte un dans cu ea, mai târziu în cursul serii. Sir Cuthbert făcu același lucru.

Totul era reușit, desigur. Rex pusese lucrurile la

cale, iar Harry ajutase din proprie inițiativă. Dar ea se simțea profund recunoscătoare. Încă nu era sigură că atunci când persoanele din jurul ei își vor reveni din șoc, nu avea să aibă loc o acțiune colectivă pentru a se scăpa de prezența ei contaminantă. Dar, clipă de clipă așa ceva devenea tot mai puțin probabil. Era înconjurată de un formidabil bastion de prieteni influenți.

Toți aceștia, cu excepția lui Daphne, erau bărbați... până când o doamnă drăguță, blondă și durdulie, îmbrăcată într-o rochie roz, care avea nefericitul efect de a-i face tenul să pară oarecum pământiu, își făcu cu greu drum printre Clayton și domnul Gascoigne, se uită fix la Catherine, și scoase un sunet asemănător cu un țipăt strident.

— Cathy! exclamă ea. Ești chiar tu, Cathy! Credeam că erai *moartă*!

Se repezi la Catherine, și amândouă se îmbrățișară râzând.

— Nu sunt moartă, Elsie, spuse Catherine. Te asigur că sunt foarte vie. Ce plăcut e să te revăd! Și să știe că măcar cea mai dragă prietenă intimă din tinerețea ei nu îi întorcea spatele.

— Bună seara, Lady Withersford, spuse soțul ei pe un ton grav.

— Elsie! spuse Catherine, strângând mâinile prietenei ei și râzând. Ești *Lady Withersford*?

— Ei bine, da, Cathy, recunosc Elsie, îmbujorându-se cu o nuanță de roșu care nu se asorta deloc cu rochia ei. Am descoperit că nu-l uram pe Rudy chiar atât de mult cât îmi închipuiam. De fapt... dar nu contează. M-am

căsătorit cu el acum cinci ani. Avem doi fii.

Și iată-l, desigur și pe Lordul Withersford, de care Catherine și Elsie obișnuiau să râdă pe când erau fete tinere și îl numeau – fusese descrierea nu prea amabilă a lui Elsie – „minunea fără bărbie”. Cu toate acestea, el avusese întotdeauna un fel de prestanță plină de demnitate, pentru a contracara lipsa bărbiei. Acum făcu o plecăciune, adresată întregului grup. Dar nu luă brațul soției sale, așa cum ar fi putut să facă, îndepărtând-o cu hotărâre de acolo, către o altă parte a sălii de bal. Începu cu Clayton și cu Lordul Pelham o conversație al cărei subiect părea să fie Tattersall¹⁰

. Era cu neputință să auzi deslușit – Elsie și Daphne se luau la întrecere, să vadă care din ele putea să sporovăiască mai mult.

Și, în cele din urmă, începu dansul. Cel de deschidere era un cadril, pe care Catherine îl dansă cu soțul ei. Daphne și Clayton, Elsie și Lordul Withersford faceau parte din același set de dansatori. Niciunul dintre ceilalți membri ai setului nu se retrase, trecând în altul, când Catherine intră în dans. Nimeni nu pomeni orchestrei să tacă, pentru a anunța că ea trebuia să părăsească partea de pardoseală rezervată dansului, și sala de bal, și casa.

Se părea că o scosese ră la capăt, așa cum se exprimase Rex mai devreme. Ea își aținti ochii în ai lui și zâmbi – și observă, pentru prima dată în mod conștient că expresia dintr-ai lui era una de

10 Tipar cadrilat, carouri (pentru stofă ecosez) sau loc unde aveau loc licitații pentru cai. (n.t.).

admirație, cam cum se uitase el întotdeauna la ea la Bodley, și chiar ceva mai mult decât admirație. Părea să fie iubire. Era o expresie pe care și-o luase el pentru spectatorii lor, desigur, întocmai cum i se adresa uneori spunându-i „iubita mea”, atunci când alte persoane puteau să-l audă. Dar era o privire care, totuși, o încălzea.

Și poate că nu era o expresie cu totul falsă. În definitiv, nu existase niciun spectator noaptea trecută, când făcuseră dragoste. Iar felul în care făcuseră dragoste noaptea trecută căpătase o nouă dimensiune. El o iubise nu numai cu obișnuita lui iscusință și cu grijă atât pentru plăcerea ei, cât și pentru a lui. O iubise cu tandrețe. Era sigură de asta, deși o iubise în tăcere, iar ea adormise atât de repede după aceea, încât nu mai avuseseră prilejul să schimbe vreun cuvânt.

Nu era cu totul lipsit de sentimente față de ea. Se căsătorise cu ea împotriva voinței lui și se lăsase dus mai departe, mai întâi din datorie și, pe urmă, dintr-un sentiment de vinovăție. Dar ajunsese, credea ea, s-o placă puțin mai mult decât la început. Asta era ceva. Dacă măcar ar putea să ducă până la capăt treaba îndrăzneată și cutezătoare din seara aceasta, poate că, totuși, căsnicia lor ar reuși să supraviețuiască, devenind cel puțin o relație care să meargă. Gândul acesta era încântător.

El dansa bine. Ea îi uită pe ceilalți participanți, simțind că dansează numai cu el. Îi reveneau amintiri despre balul de la Bodley House, când valsase cu el de două ori, o dată în sala de bal și o

dată în camera de muzică. Amintiri dureroase, despre încântarea și, apoi începutul amărăciunii. În seara asta el arăta minunat de frumos, îmbrăcat în nuanțe de cafeniu și aur mai, pentru a se asorta cu rochia ei de satin auriu.

Cu bună știință, Catherine se relaxă și se abandonează plăcerii balului.

El simțea că se relaxează treptat. Cel puțin în seara aceasta, credea el, nu aveau să fie mari neplăceri. Momentele în care ar fi fost posibil să se întâmple așa ceva – când intraseră în casă, când trecuseră prin dreptul gazdelor, și când intraseră în sala de bal – rămăseseră în urmă. Acum nimeni nu avea să iște o scenă.

Se întrebă dacă, totuși, Catherine îi simțise teama. Fusesse numai în parte teama că ea s-ar fi putut prăbuși sub acea încordare nervoasă. Dacă s-ar fi întâmplat arăta, ar fi fost posibil ca niciodată să nu mai reușească să-și revină. Dar nu se așteptase realmente la o astfel de reacție. Își amintea demnitatea ei calmă în împrejurări chiar și mai grele la Bodley. Adevărata lui teamă fusese să nu apară unele neplăceri de notorietate publică, ceva de care ea nu s-ar fi putut apăra. Dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, el nu și-ar fi putut-o ierta niciodată. Și ar fi fost, de asemenea, ceva insurmontabil, ceva ce ar fi distrus întregul ei viitor, și pe al lui, și pe cel al copiilor lor.

Bineînțeles că încă nu era totul sigur. Era posibil

ca buna creștere să împiedice un scandal public în seara asta, dar ziua de mâine putea să-i cufunde pe amândoi într-o atmosferă profund glacială. Era posibil să nu mai primească alte invitații. Cu începere de mâine, puteau să devină invizibili sau de nerecunoscut la teatru, sau în parc, sau în magazinele elegante de pe Bond Street sau de pe Oxford Street. Numai ziua de mâine avea să aducă aceste răspunsuri.

Dar familia ei și a lui, și prietenii lui, și poate Lady și Lordul Withersford aveau să continue să sprijine cauza lor – credea el. Poate că aveau să reușească să o introducă iar pe Catherine în înalta societate. În orice caz, el o va reține aici vreme de câteva săptămâni și va vedea ce se putea face. Deși, dacă ar fi fost după el, ar fi dus-o înapoi la Stratton chiar mâine și ar fi continuat să trăiască acolo, cu ea, fericit până la adânci bătrâneți. Avea să încerce – avea să se străduiască din răputeri – s-o facă să se îndrăgostească de el. Credea că exista o mică șansă să reușească. Tandrețea ei din noaptea trecută îl facea aproape nebun de speranță.

Simțea o nerăbdare de a-și continua restul vieții, pe care nu o mai regăsise în el însuși de când se logodise cu Horatia, o nerăbdare de a avea încredere în iubire și de a se angaja pe viață față de acea iubire. Voia să aibă copii cu ea. Voia să întemeieze o familie cu ea, chiar dacă n-ar fi fost copii.

Așa că dansă cadrilul cu soția lui, văzând-o numai pe ea, eliberându-se de încordarea care îl

stăpânise timp de o săptămână, îngăduindu-și în fine să se bucure de bal.

În realitate, de când sosiseră nu se uitase prea mult în jurul lui. Dar când cadrilul se termină și el o scoase pe soția lui de pe ringul de dans, iar fratele ei se pregătea să danseze cu ea următorul set de dansuri țărănești, Lordul Rawleigh privi în jurul său cu oarecare ezitare. Voia să vadă dacă atenția generală continua să se concentreze asupra grupului său, așa cum se întâmplase la început. Voia să determine natura atenției a cărei țintă continua să fie.

Abia atunci deveni conștient de prezența a două persoane anume – deși una dintre acestea intra chiar în clipa aceea în sala de bal și, prin urmare, n-ar fi putut fi remarcată mai înainte.

Horatia Eckert stătea împreună cu mama și cu sora ei mai mare la o oarecare depărtare de el. Își agita evantaiul și nu se uita la el, deși Vicontele Rawleigh avu impresia că ea era foarte conștientă atât de prezența, cât și de privirea lui.

Frumoasa, micuța și delicata Horatia, cu părul ei de un castaniu-roșcat strălucitor și cu ochii ei mari și negri – el simți un junghi de regret pentru toată neplăcerea care înlocuise în inima lui iubirea prin ură. În răspunsul lui la scrisoarea prin care ea rupea logodna lor, el o numise cochetă cu inima rece, iar după aceea, când se întorsese în Anglia și ea era din nou singură, flirtul ei sfârșindu-se, el refuzase cu dispreț avansurile precaute pe care izbutise ea, într-un fel sau altul, să i le facă. El nu simțise altceva decât furie față de îngâmfarea ei.

Bineînțeles, existase o perioadă de aproximativ un an, în care ea nu îndrăznise să apară în oraș. Așa-numita *beau monde* nu privea cu ochi buni pe cei care rupeau logodne anunțate public. Era norocoasă că scăpase de o ostracizare totală.

Nu se uită la ea mai mult de câteva secunde. Știa că în seara aceasta constituia ținta multor priviri, iar legătura lui cu Horatia cu siguranță nu fusese uitată de *lumea bună*. Dar, când ochii i se îndreptară în direcția opusă, către uși, îl văzu pe gentlemanul care intrase singur și își rotea privirile prin sală cu o expresie cinică.

Lordul Rawleigh știuse că el era în oraș, deși în cursul săptămânii ei doi nu se întâlniseră. Se părea că, în ultima vreme, Sir Howard Copley evolua mai ales la periferia societății. Se spunea că datoriile lui erau astronomice, și nu era deloc bine venit în cluburi și chiar în sălile de joc. De-a lungul anilor își folosisese farmecul și înfățișarea – care acum începea să se deterioreze prin semne evidente ale desfrâului – asupra unui număr atât de mare de moștenitoare, deși fără succes, încât reputația îi era prea pătată pentru a-i mai lăsa vreo șansă. Tinerele doamne cu avere, și chiar și cele fără, erau păzite de Sir Howard Copley tot așa cum ar fi păzite de niște lupi flămânzi.

Cu toate acestea, fiind un gentleman, el nu era respins cu totul de societate, și încă mai era primit la unele dintre petrecerile mai mari ale *lumii bune*. Și uneori își facea apariția atât din dorința de a-și arăta disprețul față de pedanții înaltei societăți, cât și – se credea – cu intenția de a se distra.

Uitându-se spre capătul celălalt al sălii de bal, la bărbatul care distrusese prima lui logodnă și care pricinuisese decăderea și dezonoarea soției lui, lăsând-o și gravidă pe deasupra, Lordul Rawleigh simți o ciudată senzație de exaltare, care îi creștea în măruntaie ca un bulgăre de gheață.

Da! Oh, da, într-adevăr! gândi el.

Încă nu începuse muzica pentru cel de-al doilea set de dansuri. În conversația generală interveni iarăși una dintre acele pauze ciudate, urmată de o reînnoită năvală de zgomote. Așadar, fusese remarcată sosirea lui Sir Howard Copley, cu toate implicațiile ei.

Ochii vicontelui îi întâlneau pe ai lui Copley, în capătul celălalt al sălii, și, dinadins, se pironiră asupra lor. Copley îi întoarse privirea pentru o clipă, și expresia lui cinică se accentuă când își înălță o sprânceană. Și-o reamintea pe Horatia, gândi vicontele, și faptul că logodnicul respins nu-i ceruse socoteală.

Apoi, privirea lui Copley trecu la Catherine, pe care putea s-o vadă din profil. Zăbovi o clipă asupra ei și, după aceea, reveni la Lordul Rawleigh. Acum, în ochii lui cinici era ceva indescifrabil... până când schiță un surâs în colțul gurii și, fără grabă, se întoarse să părăsească sala de bal, în care intrase doar cu câteva minute mai înainte.

Bulgărele de gheață din măruntaiele Lordului Rawleigh se mări, ajungând să-i înghețe inima. Și totuși, senzația de exaltare dăinuia.

Catherine râdea de ceva ce spusese fratele ei și luase brațul acestuia pentru a fi condusă la

următorul set de dansuri. Amândoi aveau o înfățișare înfloritoare și nevinovată.

CAPITOLUL 22

Se simțea ciudat de euforică. Știa, desigur, destule despre viața în înalta societate, pentru a-și da seama că totul încă nu era pe deplin rezolvat. Era adevărat că nimeni nu făcuse vreo scenă și că nimeni nu fusese măcar de o grosolanie subtilă față de ea. Dar nici nu fuseseră decât foarte puține persoane care se purtaseră în mod fățiș binevoitor sau prietenos. Elsie și Lordul Withersford se număraseră printre acestea, și prietenul lui Harry, Sir Cuthert, și Lordul Cox, care îi solicitase un dans pentru setul de după cină – el fusese unul dintre admiratorii ei cu șase ani în urmă.

Știa că a doua zi era posibil să se pomenească iar exclusă cu fermitate din înalta societate. Nu avea să fie nicio răutate, nicio vulgaritate, ci doar o tăcere adâncă și de gheață. Exista, desigur, o asemenea posibilitate, în ciuda prezenței alături de ea, în seara aceasta, a atâtor persoane din *lumea bună* cu titluri de noblețe și influente, printre acestea numărându-se și tatăl ei.

Însă în seara asta nu voia să se gândească la ziua de mâine. În seara asta se afla din nou la un bal, la Londra, purtând o rochie nouă și având o nouă coafură, proaspăt căsătorită cu cel mai frumos gentleman din sala de bal, cu bărbatul de care se îndrăgostise. Dansase cu el setul de deschidere și urma să danseze cu el valsul supeului. Între timp avusese câte un partener

pentru fiecare set de dansuri, și acum valsa cu tatăl ei, ceea ce era de-a dreptul de necrezut. În anul debutului ei, tatăl ei nici măcar nu se aventurase vreodată într-o sală de bal.

— Nu bănuiam că știi să dansezi, tată, spuse ea, zâmbindu-i.

El se încruntă și, în loc de răspuns, se mulțumi să mârâie.

— Unde ai învățat să valsezi? îl întrebă ea.

— Un gentleman trebuie să facă tot ce trebuie să facă un gentleman, zise el.

— Inclusiv asta? întrebă ea. Să apari aici, cu mine? Este ceva teribil de stânjenitor pentru dumneata, tată? Nu i-ar fi părut rău dacă el s-ar fi simțit stânjenit. Era timpul ca el să se simtă stânjenit de dragul ei. Dar, deși nu-i dăduse sprijinul de care avusese ea nevoie în urmă cu șase ani, nu putea să-l urască. Era tatăl ei, și ea îl iubea.

În timp ce el continua să execute pașii de vals, corect dar fără talent, ochii lui îi întâlneau pe-ai ei.

— Ai avut noroc, Catherine, îi zise. Nu știu de ce o fi vrut el să se însoare cu tine în aceste condiții. Desigur, tu ai o înfățișare plăcută, iar el este un bărbat tânăr căruia nu-i lipsesc ochii. Dar oricare ar fi explicația, trebuie să recunosc că a procedat bine aducându-te aici. Viața ar fi fost insuportabilă pentru el, cu o soție căzută în dizgrație, iar pentru copiii lui ar fi fost imposibilă.

Nimic despre propriile ei sentimente sau despre copiii ei. Catherine zâmbi.

— El știe, presupun, spuse el, că a fost Copley.

— Da, zise ea, și își dădu brusc seama de un alt motiv al euforiei pe care o simțea. Se temea că el ar fi putut să fie prezent la bal. Nu credea că ar putea suporta să-l revadă... și să-și aducă aminte că el fusese tatăl lui Bruce. Prefera să se gândească la Bruce ca la fiul ei, un fiu fără tată și fără urâtenia zămislirii lui.

— În cazul acesta ai fost de două ori norocoasă, spuse tatăl ei, sau el a fost de două ori nebun, cum vrei s-o iei.

Ea se uită în ochii lui, dar privirea lui era îndreptată lateral, în altă parte.

— De două ori? repetă ea.

— Copley a fost acela care a pus capăt logodnei lui, acum câțiva ani, explică el. Fiica lui Eckert. Copley nu s-a însurat cu ea, dar fata a rupt totuși logodna. Este și ea o norocoasă. A dispărut o vreme, dar s-a întors și a bravat. Desigur, în cazul ei nu a existat niciun bastard.

Durerea o sfredeli ca un cuțit. Bruce, un bastard. Dar mai era și o altă durere. Rex fusese logodit cu altcineva? Ea rupsese logodna? Din cauza lui Sir Howard Copley? Ce stranie festă a sorții! Cum trebuie să se fi simțit el, când ea îi depanase povestea ei, la Stratton? Oare o iubise pe cealaltă femeie? Încă o mai iubea? Întrebările și posibilele răspunsuri năvăleau în mintea ei chiar și în timp ce zâmbea și dansa.

Ea sa întors. Catherine auzea ecoul cuvintelor tatălui ei.

— Ea este aici în seara asta? îl întrebă.

— Uite-o acolo. Conte arată cu bărbia către

persoanele care stăteau pe margine. Măruntă. Cu păr castaniu-roșcat.

Domnișoara Eckert. Strălucitor, încântător de frumoasă. Se uită și ea la lui Catherin, și ochii li se întâlneau vreme de câteva secunde, până când domnișoara Eckert își îndreptă privirile în altă parte. Dar chiar în clipa aceea și de la o oarecare distanță, expresia din ochii ei fusese foarte clară. În ea era durere, și poate un reproș. Nu ură. Era o privire care îi spusese foarte clar Catherinei că cealaltă femeie încă îl mai iubea pe Rex. Sau poate că tulburarea momentului o făcea să vadă într-o simplă privire ceva ce își închipuia ea că era posibil să existe acolo.

Oare ce se întâmplase între domnișoara Eckert și Sir Howard? Și pentru ce nu o apăraseră Rex? Sau de ce nu o iertase?

Poate că domnișoara Eckert nu voia o iertare.

Catherine observă că Rex valsa cu Elsie și părea să-i acorde toată atenția. Oare cum se simțea el, știindu-se în aceeași încăpere cu fosta lui logodnică? Oare o iubise? O iubea? Întrebările începeau să se repete.

Știa, desigur, că el n-o iubise niciodată pe ea. Niciodată nu pretinsese că ar fi nutrit vreun sentiment mai puternic decât pofta trupească. Se căsătorise cu ea pentru că o compromisese. Dar a ști aceste fapte și a le accepta era un lucru; era cu totul altceva să știe că el fusese cândva logodit cu altcineva și că era posibil ca încă s-o mai iubească pe femeia aceea.

Și atunci valsul se termină, și ea se afla din nou

cu el, cu mâna pe antebrațul lui, în timp ce conversau cu grupul mai mare și așteptau începerea cadrilului pe care Contele de Haverford o rugase să i-l rezerve. Valsul supeului urma după aceea.

Observă că, după ce Lordul Haverford o conduse pe ringul de dans, soțul ei dispăruse din sala de bal. Lordul Pelham și domnul Gascoigne plecaseră împreună cu Rex. Ea presupuse că el o credea în siguranță cu prietenul lui. Contele era chiar și mai înalt și mai lat în umeri decât Rex. Orice bărbat s-ar fi gândit bine înainte să aibă de-a face cu el, gândi ea... și tot așa, orice femeie. Catherine avea impresia că ochii lui cenușii și zâmbitori puteau deveni într-o clipă de oțel. Nu-ți era greu să crezi că vreme de mai mulți ani el fusese ofițer de cavalerie.

Și totuși, era nespus de frumos. La Bodley, ea se întrebase pentru ce nu simțise nicio atracție nici față de Lordul Pelham, și nici față de domnul Gascoigne, deși ei erau la fel de chipeși ca Rex și cu siguranță mai fermecători decât el. Acum se întrebă dacă s-ar fi simțit atrasă de Lordul Haverford, dacă acesta s-ar fi aflat acolo, împreună cu prietenii lui. Dar cunoștea răspunsul. Cu șase ani în urmă, ar fi fost foarte fericită să și-l aleagă ca țintă pe Contele de Haverford, dacă el ar fi încurajat-o cât de cât. Acum îi vedea înfățișarea plăcută și farmecul fără nicio implicare pasională. Nimeni în afară de Rex nu o atrăgea.

— Poate, spuse ea cu oarecare mâhnire, ați fi preferat să vă însoțiți prietenii, înălțimea voastră.

Zâmbetul lui se accentuă.

— Cum așa? replică el. Când o am doar pentru mine pe mireasă timp de o jumătate de oră? Nici gând, doamnă.

Ea izbucni în râs.

— A sunat de parcă aş fi forţat un compliment, spuse ea. N-a fost cu intenţie, dar totuşi vă mulţumesc. Probabil aveţi foarte multe poveşti de istorisit, toţi patru. Trebuie să vă invităm într-o seară la cină, să auzim câteva dintre ele.

— Puţine dintre poveştile noastre sunt potrivite pentru urechile unor femei, zise el, alăturându-se râsului ei. Fără îndoială, totuşi, Rex s-ar opune chiar şi unora dintre acestea. Însă sunt cu siguranţă suficiente pentru a umple o seară, dacă nu v-aţi plictisi. Accept invitaţia.

În clipa aceea începu muzica, şi nu se mai ivi alt prilej de conversaţie. Rex şi prietenii lui nu se întoarseră în sala de bal decât la măsurile de încheiere ale setului de dansuri.

Tocmai la timp pentru valsul supeului.

Oh, da, îşi spuse iar Catherine în sinea ei, se simţea euforică. Lasă ziua de mâine să-şi vadă singură de grijă!

El se afla în încăperea rezervată jocurilor de cărţi. Din sala de bal, se dusesese drept acolo, şi de atunci rămăsese pe loc. Domnul Gascoigne, Lordul Pelham şi Conte de Haverford verificaseră pe rând cam la fiecare zece minute, şi raportaseră

situația.

Era probabil ca el să rămână acolo până la sfârșitul balului. Dar nu avea niciun rost să riște, și cu atât mai puțin să amâne. În mijlocul unui bal, riscul unui scandal public nu era mare. Prin nu se știe ce noroc, jocurile de cărți se desfășurau în două anticamere. Toate doamnele jucătoare și câțiva domni mai în vârstă se aflau într-una din ele. În cealaltă erau numai bărbați. Pe bărbați te puteai bizui că-și țin gura închisă, atunci când necesitatea și buna creștere impuneau acest lucru.

Contele fu cel ales să rămână în sala de bal pentru a sta cu ochii pe Catherine. Se nimerea bine că el își rezervase deja pentru ea setul de dansuri de dinainte de valsul supeului. Asta nu însemna că ar fi fost nevoie de foarte multă pază. Acum, în etapa aceasta a serii, nu avea să survină nicio neplăcere. Oricum, tatăl și fratele ei erau împreună cu ea, ca și Sir Clayton Baird... și chiar și Lady Baird putea fi formidabilă la nevoie. Însă fuseseră de acord cu toții că unul dintre ei trebuia să rămână, pentru orice eventualitate. Pe Lordul Haverford te puteai întotdeauna baza că, dacă era nevoie, ar fi fost în stare să înghețe cu o singură căutătură bobocii de pe o ramură primăvărată.

Ceilalți trei se duseseră împreună spre sala jocurilor de cărți. Acolo nu se aflau atât de mulți domni pe cât te-ai fi putut aștepta să vezi dacă încăperea ar fi fost aceea a unui club, într-o seară obișnuită. Fără îndoială, majoritatea bărbaților fuseseră convinși de rudele lor feminine să-și facă datoria în sala de bal.

Sir Howard Copley stătea la una dintre mese, cu alți trei jucători. Din teancul de bancnote și hârtii de lângă cotul lui, se părea că în seara aceasta norocul era de partea lui. Cei trei se înșiruiră în jurul mesei, domnul Gascoigne și Lordul Pelham suficient de departe de fiecare umăr al lui ca să se afle în câmpul lui vizual, iar Viconte Rawleigh chiar în fața lui. Stăteau tăcuți, fixându-l cu privirea. Nu dădeau nicio atenție vreunuia dintre ceilalți jucători sau desfășurării jocului. Se uitau ținând la chipul lui, domnul Gascoigne și Lordul Pelham fiecare din câte o parte, viconte direct în față.

El deveni conștient de prezența lor doar pe măsură ce trecea timpul. Aruncă rapid câteva priviri laterale și câteva înainte, fiecare dintre ele puțin mai stânjenită decât precedenta. Nu spunea nimic și continua să joace, deși în curând deveni limpede că își pierduse puterea de concentrare. Pierdu un joc. Își linse buzele și luă o sorbitură imensă din paharul său. Pierdu și jocul următor.

Era uimitor cât de rapid putea să circule un mesaj fără să se fi rostit un singur cuvânt, reflectă Lordul Rawleigh, nedezipindu-și privirea de pe fața lui Copley. Desigur, chiar și în această anticameră îndepărtată trebuie să fi ajuns vestea despre prezența la bal a lui Catherine și despre faptul că ea era soția lui. Și memoria avea să-i slujească bine pe toți, amintindu-le că Sir Copley fusese cel care o dezonorase. Semnificația acestui spectacol nu avea să-i scape nimănui.

În încăperea se lăsă o tăcere stranie. Stranie

Întrucât încăperea fusese silențioasă chiar și până să fi intrat cei trei acolo. De obicei, o sală pentru jocuri de cărți nu se caracterizează prin zgomot. Însă tăcerea de acum era încordată și plină de așteptare. Cu coada ochiului, Lordul Rawleigh văzu că la masa alăturată jocul se întrerupsese.

Când pierdu a doua mână, Sir Howard Copley își aruncă pe masă cărțile și se uită crunt la viconte.

— Ce poștești? se răsti el.

Lordul Rawleigh nu răspunse. Lăsă tăcerea să se prelungească.

— De ce dracu' te holbezi la mine? Mâna lui Copley se întinse spre paharul lui și îl răsturnă. O pată maronie se lăți și îmbibă fața de masă. Nimeni nu făcu vreun gest s-o șteargă.

— Încetează în clipa asta! strigă el. Și voi doi, la fel! adăugă uitându-se rapid spre Lordul Pelham și domnul Gascoigne. Ieșiți de-aici, dacă vă cunoașteți interesul.

Lordul Rawleigh continuă să-l privească fix. Prietenii lui rămaseră pe loc. Sir Howard Copley scoase o batistă din buzunar și își șterse fruntea cu ea.

— Presupun, zise, punându-și batista la loc, stăpânindu-se cu un efort vizibil, și rânjind ironic, că ai descoperit în noaptea nunții talc că n-ai avut o mireasă chiar atât de pură. Și bănuiesc că ea a uitat să menționeze dinainte acest fapt. Nu mă învinovați pe mine. Eu nu aveam punga destul de plină pentru gustul ei. Și-a făcut plăcerea cu mine și, pe urmă, a ridicat nasul în sus de parcă ar fi fost o ducesă și nu o târfă.

În încăperea se auzi un soi de oftat. Nu era atât un sunet, cât o răsuflare generală, o conștientizare a faptului că se ajunsese la punctul culminant al unei crize și că nu exista decât o singură ieșire din aceasta.

Viconte Rawleigh simți din nou exaltarea aceea rece pe care o simțise ceva mai înainte în sala de bal. Cu pași lenți, dădu ocol mesei. Nat se trase înapoi, pentru a-l lăsa să treacă.

— Nu mi-am adus mănușile cu mine, Copley, spuse viconte, rupând în cele din urmă tăcerea. Mâna mea goală va trebui să fie de ajuns. Îl plesni cu dosul palmei peste față, repezindu-i capul într-o parte. Alege-ți armele, timpul și locul. Martorul tău poate trece mâine pe la Lordul Pelham pentru a discuta detaliile.

Se întoarse să părăsească încăperea, prietenii săi aflându-se în urma lui. Toți ceilalți se traseră la o parte ca să-i lase să treacă. Nimeni nu ridică vreo obiecție față de încălcarea unei legi care era pe cale să-și producă efectul. Nimeni. Nimeni n-ar fi răspândit vestea, decât, poate, încredințând-o altor gentlemani. Era îndoielnic că ar fi putut s-o afle vreo femeie. În definitiv, asta era treaba gentlemanilor.

— Rawleigh! Glasul lui Sir Howard îl opri pe viconte doar o clipă, deși acesta nu se întoarse să se uite în urmă. Vor fi pistoale, la care eu mă pricep întrucâtva și care mi-au adus un oarecare succes. Va fi la fel de plăcut să te ucid, pe cât a fost să-ți deflozez soția... și logodnica.

— Rușine! se auziră, în sfârșit, câteva voci.

Vicontele Rawleigh și cei doi prieteni ai săi se întoarseră în sala de dans, unde, din întâmplare, cadrilul tocmai se termina. Își potriviseră bine treaba.

După ce el făcuse dragoste cu ea, trecu câțva timp până să-și recapete suflul și energia îndeajuns ca să poată vorbi. Ar fi putut lesne să se lase în voia somnului, așa cum făcea de obicei, dar deocamdată nu voia să doarmă. Bănuia că astfel de momente puteau fi prețioase pentru căsnicia lor, căreia ei ar fi trebuit, într-un fel sau altul, să-i dea un sens. În astfel de momente, apărea între ei o tandrețe care fusese stârnită de împreunarea lor fizică, dar care, în sine, nu era în întregime de natură fizică.

— Rex? Își ghemui capul mai comod, lângă umărul lui, și își întinse mâna peste pieptul lui. I-l simți cald și încă umed după actul lor de iubire.

— Mm? El își frecă fața de creștetul capului ei. Am ațipit? În seara asta nu te-am făcut să adormi?

— Mi-am dat seama, zise ea, că faptul de a dormi imediat după aceea îmi răpește o anumită plăcere. El chicoti.

— Înveți repede, spuse. În mod întâmplător, am remarcat și eu asta mai de mult.

Ei îi plăcea când își vorbeau tachinându-se reciproc. Când doi oameni puteau să se tachineze, existau tot felul de posibilități pentru vindecarea unei relații și pentru dezvoltarea unei prietenii și a

unei afecțiuni.

— Nu te-a deranjat faptul că i-am invitat pe prietenii tăi la cină, mâine seară? îl întrebă ea. Ar fi trebuit să te consult mai înainte, dar i-am făcut propunerea Lordului Haverford când dansam cu el, și cumva, ideea a luat amploare.

— Aș fi făcut eu însumi asta, zise el, dar m-aș fi simțit obligat să invit un număr egal de doamne – se pare că am ceva în comun cu Clarissa, Doamne ferește! N-aș fi vrut să te plictisești, numai cu oaspeți de sex masculin și doar cu o conversație bărbătească.

— Dar vreau să-ți cunosc mai bine prietenii, replică ea, și întâmplările prin care ai trecut împreună cu ei. Ceea ce nu înseamnă că aș dori să-mi vâr nasul în vreun secret, sau să mă strecor cu forța într-o prietenie care vă este atât de scumpă, la toți patru. Vreau pur și simplu să te cunosc mai bine, Rex. Vreau să aflu amănunte și despre copilăria ta, și despre viața ta alături de Claude și Daphne. Vreau să știu mai multe despre cum e să fii un frate geamăn.

— Claude nu este fericit, zise el.

— Părea întotdeauna destul de mulțumit.

— Vreau să spun, în ultima vreme. N-am mai avut vești de la el de când am plecat de la Bodley, și, totuși, știu asta despre el, înțelegi? Face parte din natura unui frate geamăn.

Ea se gândi câteva clipe la vorbele lui.

— Și ce știe el despre tine, în ultima vreme? îl întrebă. Apoi îi păru rău, căci el ezită să-i răspundă. Nu ar fi vrut ca el să mintă pentru a o face pe ea să

se simtă mai bine. Dar nu voia adevărul nu acum, în clipa asta.

— M-a văzut posomorât și destul de amărât, spuse el, pe un ton liniștit. Cred că acum va ști că dispoziția mea sufletească s-a schimbat. Că sunt mulțumit.

Mulțumit. Ar fi putut să folosească un cuvânt mult mai rău. Catherine se consolă cu gândul acesta.

— Catherine. Îi ridică bărbia și o sărută ușor, după care își îndepărtă iar capul. Trebuie să învăț și eu să te cunosc. Foarte multă vreme, pentru mine ai fost în întregime o străină, un mister. Vreau să știu totul despre Harry - este un tânăr foarte bun. Și despre Lady Withersford. Despre toate persoanele care erau importante pentru tine. Vreau să știu cine era Lady Catherine Winsmore. Dar nu în noaptea asta. N-am putea aștepta până mâine? Mă tem că m-ai epuizat. Ești o iubită plină de energie.

Descrierea aceasta îi plăcu. Era și ea obosită - gata-gata să adoarmă. Dar nu putea lăsa lucrurile așa. Între ei exista o căldură, pentru că făcuseră dragoste și pentru că încercaseră să-și întindă unul altuia mâna în alte moduri decât numai trupește. Dar nu se putea opri aici.

— Vorbește-mi despre domnișoara Eckert, îi ceru, cu fața lipită de umărul lui.

El oftă, după o scurtă tăcere, în timpul căreia ea își adună curajul pentru a-i înfrunta mânia.

— Da, zise el. Era clar că cineva avea să-ți spună. Ar fi trebuit să fac eu însumi asta, mai de

mult. Îmi pare rău, Catherine. Ne-am cunoscut în anul dintre războiul din peninsulă și Waterloo și, la o lună de la prima noastră întâlnire a noastră eram logodiți. După aceea eu am plecat cu armata în Belgia, și ea mi-a trimis acolo o scrisoare prin care mă încunoștința că rupea logodna. Nu s-a căsătorit cu... cu bărbatul care a intervenit între noi, dar nu ne-am reluat relația. Aceasta era distrusă.

— Sir Howard Copley, spuse ea.

— Da. Mușchii brațului cu care o înconjura se întăriră, apoi se relaxară iar.

— Oare el a... De fapt, ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nu sunt sigur, zise el. Bănuiesc că el își închipuise că ea poseda o avere mai mare decât era aceasta în realitate și că a descoperit adevărul înainte de a fi prea târziu. La vremea respectivă eu am crezut că, în timpul absenței mele, ea fusese pur și simplu orbită de înfățișarea lui atrăgătoare și de farmecul lui.

— Și acum nu mai ești atât de sigur?

— Îl știam ca pe un risipitor și un desfrânat, spuse el. Auzisem că ar fi terfelit reputațiile altor femei. Cred că a fost menționat chiar și numele tău. Dar, cu toate acestea, niciodată – până foarte de curând – n-am bănuir că ar fi existat ceva mai mult în afară de ce-mi spusese Horatia în scrisoarea ei către mine. Afirmase că era îndrăgostită de el.

— Crezi că nu era? îl întrebă ea. Crezi că e posibil ca ea să se fi simțit obligată să rupă logodna și să-ți dea un motiv a cărui acceptare necondiționată ar

fi fost mai probabilă? Simțea suferința Horatiei Eckert de parcă ar fi fost a ei.

El înghiți cu greu.

— Mă rog Cerului să mă înșel, zise. Când m-am întors în Anglia, n-am mai vrut să am nimic de-a face cu Horatia.

— Așa cum intenționase chiar ea.

— Da, dar... Ah, nu contează! spuse el.

Catherine simțea o profundă părere de rău pentru domnișoara Eckert și o durere pentru ea însăși. Puse întrebarea pe care ar fi trebuit să n-o pună.

— O mai iubești?

— Nu, răspunse el, foarte hotărât. Nu, Catherine. Îmi pare rău pentru ea, dar mila nu este iubire. Și mă simt vinovat că n-am fost atât de intuitiv pe cât ar fi trebuit să fiu, pentru a vedea dincolo de ceea ce putea să fie o minciună. Eram prea copleșit de propria mea suferință și umilire. Dar n-o iubesc. Era acolo în seara asta, după cum bănuiesc că ți-ai dat seama. N-am putut să mă uit la ea decât cu milă.

Catherine nu-și putu reține exaltarea pe care o simțea, deși își amintea ochii domnișoarei Eckert.

— Ea încă te mai iubește, zise.

Îl simți că trage aer în plămâni, pregătindu-se să răspundă, dar el nu spuse nimic.

— Iartă-mă că te tot întreb, îl rugă ea. Trebuia să știu.

— Da. O sărută pe creștetul capului. Îmi pare rău pentru ea, Catherine, dar Horatia trebuie să-și croiască singură viitorul. Viitorul meu se află aici,

în brațele mele, și am impresia că e pe cale să-mi consume toată energia. Nu numai energia fizică, mă înțelegeți.

Da, înțelegea. Erau cuvinte prețioase. Cuvinte de speranță și de angajare. Cu un mai mult de o lună în urmă, când se căsătorise cu el, nu se așteptase la nimic altceva decât la protecția pe care i-o asigura numele lui. Nu se aștepta la vreun devotament.

— Mă bucur doar de un lucru, zise ea. Mă bucur că anul acesta el nu se află în oraș – mă refer la Sir Howard Copley. Mă temeam că putea să fie. Sper să nu se întoarcă niciodată. Sper să nu-l mai văd niciodată.

Brațul lui se încordă din nou.

— Nu ai de ce să te temi de el, Catherine. Acum mă ai pe mine, ca să te apăr. Dacă va fi necesar, voi apăra ce este al meu cu propria mea viață.

Asta era o parte din ceea ce o făcea pe ea să se teamă. A se pomeni față-n față cu Sir Howard ar fi într-adevăr înspăimântător pentru ea. Dar ce s-ar întâmpla dacă Rex l-ar întâlni vreodată, știind cele ce știa acum, în legătură atât cu ea cât și cu domnișoara Eckert? Era foarte posibil să urmeze o provocare și un duel.

Și poate că nu Rex ar fi fost acela care ar fi părăsit terenul confruntării pe propriile lui picioare.

Se înfioră.

— Trebuie realmente să dorm, spuse soțul ei. Ți-e frig? Sau e doar efectul menționării numelui său? Oricum, aș face mai bine să mă gândesc la o modalitate de a te încălzi, nu-i așa?

O întoarse pe spate, și se urcă pe ea, și se înfipse în ea fără jocuri prealabile – ceva ce el nu mai făcuse până atunci. Începe să-i învețe cerințele, gândi ea. Greutatea lui și penisul lui plin și tare înăuntrul ei erau minunat de liniștitoare. Și faptul de a ști că el avea să-i aprindă iarăși pasiunea o făcuse să-și alunge gândurile negre. Suspină când gura lui o găsi pe a ei.

— Relaxează-te, îi șopti el, cu buzele lângă ale ei. Nu e nevoie de nicio participare. Asta e numai din partea mea pentru tine.

Ah, știa și asta! Știa că ea avea nevoie de darul trupului său și de forța lui.

CAPITOLUL 23

Întotdeauna îi dis plăcuse ziua din ajunul unei bătălii – deși nicio bătălie nu se desfășurase printr-un anunț prealabil; de obicei, pentru un ostaș călit în lupte iminența unei bătălii era evidentă. Întotdeauna îi dis plăcuse ajunul unei confruntări, căci oricât de ocupat ai fi fost mereu cu pregătirile, rămânea prea mult timp pentru gânduri, prea mult timp pentru teamă. Întotdeauna îi privise cu dispreț pe ostașii care susțineau că nu simt nicio teamă – considerând că nu era bărbătește să te temi. În ziua din ajunul unei bătălii, el avusese de fiecare dată gura uscată și genunchii moi de teamă. Stomacul îi dăduse întotdeauna grețuri.

Simțea teamă în ziua care urmă balului de la Lady Mindell – ziua premergătoare duelului cu Copley, pe care el însuși, în mod deliberat, îl provocase. Respinsese, desigur oferta lui Nat de a face acest lucru în locul său.

— În definitiv, Rex, spusese Nat cu o nepăsătoare înălțare din umeri, eu nu am pe nimeni care să depindă de mine. Și întotdeauna mi-a făcut plăcere o răfuială bună, mai ales cu un ticălos de felul lui Copley.

Nu, nu regreta ceea ce făcuse. Dacă ar fi fost necesar, ar fi procedat întocmai la fel. Și era ceva ce, bineînțeles, nu-i putea îngădui nimănui să facă în locul lui, nici chiar unuia dintre cei mai dragi prieteni ai lui.

Dar se temea. Îi era teamă, desigur, de moarte – numai un nebun ar pretinde că nu se teme de moarte. Dar se temea și că nu va izbuti să răzbune cumplitul rău care îi fusese făcut lui Catherine și spaima pe care o îndurase ea în legătură cu zămislirea și cu moartea unui copil. Dar teama, întocmai ca în ajunul unei bătălii, îi dădea energie și o limpezime a gândurilor. Îl facea să fie atent cu îndatoririle lui și cu detaliile.

O vizită făcută de dimineață lui Eden îi confirmă faptul că provocarea fusese primită. Martorul lui Copley trecuse deja pe la el, și toate amănuntele fuseseră stabilite. Nat și Ken se aflau și ei acolo. Lordul Rawleigh discută cu ei noul său testament, vorbind foarte deschis și calm despre posibilitatea morții lui. Testamentul său asigura mai mult decât cele convenite pentru viitorul lui Catherine. Probabil că tatăl și fratele ei aveau să-i dea sprijinul moral de care ea ar avea nevoie. Prietenii lui se angajară să asigure orice altă protecție care s-ar dovedi necesară.

Îl însoțiră când îi duse testamentul mandatarului său. Apoi își petrecură cu el o oră, exersând mînuirea pistolului – nu mai trăsese un glonț de când părăsise cavaleria.

În cursul după-amiezei, le făcu vizite, împreună cu Catherine, doamnelor cărora le lăsase cartea lui de vizită în zilele dinainte de bal și altor câtorva despre care se știa că sunt acasă pentru vizitatori. Și, la ora promenadei, făcură o plimbare cu cabrioleta lui în Hyde Park. Dacă era să moară a doua zi, avea să facă astăzi tot ce era în puterea

lui pentru a asigura reprimirea ei în *lumea bună*. Nu fură refuzați nicăieri. Și în acea dimineață sosiră câteva invitații.

Toți bărbații *știa*, desigur. În ochii lor exista o anumită expresie care îl încredința pe Lordul Rawleigh de acest fapt, deși în prezența doamnelor nu se spunea nimic. Niciuna dintre doamne nu știa.

Seara, prietenii lui veniră la cină, și toți patru vorbiră cu mândrie despre prietenia lor, despre câteva dintre întâmplările trăite împreună în peninsulă și la Waterloo. Vorbeau întrucât Catherine insistă asupra acestui lucru și fiindcă era evident că pe ea o interesau povestioarele lor. Nu se retrase singură în salon la sfârșitul mesei, pentru a-i lăsa cu vinul lor de Porto. Rămaseră toți împreună, și apoi trecură împreună în salon, pentru încă aproximativ o oră.

Dacă ar fi putut să aleagă cum să-și petreacă seara care era foarte posibil să fie ultima din viața lui, viconte n-ar fi reușit să găsească o modalitate mai plăcută decât aceasta – petrecându-și-o împreună cu cei mai apropiați prieteni și cu soția lui. Simți un dor pătrunzător gândindu-se la Claude. Oare fratele lui putea să-i simtă neliniștea? Oare avea să simtă... Dar nu voia să se lase pradă unor astfel de gânduri, după cum niciodată nu li se lăsase nici în timpul războiului.

Prietenii lui nu rămaseră până târziu. Plănuiseră cu toții să se scoale foarte devreme a doua zi dimineață, explicară ei, fălindu-se unii față de ceilalți că aveau să privească răsăritul soarelui de pe cal. Făcură exces de zel, încercând să-l

convingă să se scoale și el o dată cu găinile și să plece călare, împreună cu ei, rugând-o pe Catherine să-i ierte, încredințând-o că altă dată nu-l vor mai scoate din casă atât de devreme. Toți trei erau nerușinat de fermecători. Bineînțeles că ea își dădu seama de asta și râse laolaltă cu ei. Dar nu înțelese ce se petrecea de fapt.

Când se duseră la culcare, el făcu dragoste cu ea. După aceea în timp ce o ținea în brațe - era recunoscător că ea nu era înclinată să vorbească, așa cum fusese în noaptea trecută ar fi vrut să-i spună cuvinte care să completeze ceea ce tocmai îi spusese cu trupul lui. Dar nu avea de gând s-o împovăreze cu ele. Nu, când era posibil ca a doua zi ea să aibă de purtat poveri destul de mari și fără asta.

O ținu strâns la pieptul lui până când ea adormi, și atunci se pregăti să îndure ceasurile de ațipire, și visare, și veghe care precedau întotdeauna o bătălie.

— Toby, spuse ea, cuprinzându-i capul în palme, sunt o soție neglijată. El a plecat chiar mai înainte de ivirea zorilor ca să călătorească împreună cu prietenii lui și, negreșit s-a dus undeva să ia cu ei micul dejun, și, tot atât de negreșit, se va duce apoi împreună cu ei la Clubul White. Vom fi norocoși dacă va considera că e cazul să se întoarcă pentru prânz. Toby își ciuli urechile, îi suflă nerăbdător în față și dădu din coadă. Dar nu

mă simt jignită, continuă ea. Să nu-ți închipui așa ceva. Este corect ca el să-și trăiască propria lui viață și eu pe a mea... cu condiția de a petrece un timp și împreună, desigur. Dar necazul, Toby, este că de când m-am căsătorit cu el eu n-am avut niciun fel de viață a mea, proprie. Ceea ce este supărător, nu-i așa, după atâția ani de independență? Toby scheună cu nerăbdare. Da, zise ea, ai foarte mare dreptate, bineînțeles. E vremea ca tu și cu mine să ne aventurăm afară, să facem o plimbare.

Să stea nemișcat, cu capul ținut între mâinile ei, era o constrângere prea mare pentru Toby. Se eliberă dintr-o smucitură și începu o goană de jur-împrejurul camerei de zi, la fiecare tură oprindu-se plin de speranță la ușă.

Catherine râse de el.

— Dacă nu vrei să mă însoțești, îi spuse, tot ce ai de făcut e să te exprimi, să știi, Toby!

Ceva mai târziu, făcură împreună o plimbare, luând-o cu ei și pe camerista lui Catherine. Toby, în lesă, se străduia cu indignare să-i smulgă din încheietură brațul acesteia. Când, în cele din urmă fu lăsat liber, în Hyde Park, alergă încolo și-ncoace cu atâta exuberanță încât camerista râse, și Catherine făcu la fel.

Întâlniră foarte puțină lume, și pe nimeni cunoscut de Catherine. Era foarte plăcut să se plimbe iar în aer liber. La acea oră din zi, Hyde Park îți dădea impresia că te afli la țară. Puteai să uiți că era înconjurat de cel mai mare și mai agitat oraș din lume. Era o zi frumoasă, însorită.

Catherine regreta că nu sugerase să se scoale devreme, să călătorească și ea cu bărbații. Dar poate că era mai bine așa, reflectă ea. Trebuia să respecte prietenii soțului ei cu bărbații, așa cum ar fi vrut ca el să le respecte pe cele ale ei, cu femeile – cu Elsie, de exemplu. Trebuia să nu se agațe mereu de mâneca lui.

Nu voia să se ducă acasă prea curând. Dar unde în altă parte să se ducă? La Elsie acasă? Elsie locuia prea departe. Ar fi fost necesar să se înapoieze acasă și să i se pregătească trăsura. Daphne locuia destul de aproape de parc pentru a putea ajunge acolo pe jos. Catherine se înveseli. Avea să-i facă o vizită lui Daphne.

Când împreună cu camerista și cu Toby ajunse la casa acesteia, vreme de câteva clipe se păru că totuși veniseră în zadar. Majordomul lui Sir Clayton Baird nu părea deloc sigur dacă Lady Baird era acasă. Dar reveni, poftind-o pe Catherine să urce la etaj, în camera de zi personală a înălțimii sale Lady Baird. Toby, manifestându-și iar indignarea, fu condus de către cameristă în bucătărie.

Daphne, cu ochii roșii și înnebunită de grijă, se aruncă în brațele lui Catherine chiar mai înainte ca ușa să se fi închis în urma acesteia.

— Ai aflat ceva? strigă ea. Ce s-a întâmplat? E mort?

— Daphne?! Catherine se uită la ea, uluită. Despre ce-i vorba?

Daphne o privi cu o expresie răvășită.

— Rex, zise ea. E mort? Clay a plecat de o veșnicie să-mi aducă vești, dar nu s-a mai întors.

Catherine simți că-i țiuie ceva în cap. Aerul încăperii părea să-i înghețe nările.

— Rex? întrebă cu glas slab.

Și atunci expresia lui Daphne se transformă într-una de groază, în timp ce o ajuta pe Catherine să ajungă la cel mai apropiat fotoliu și să se așeze în el.

— Nu știai? zise. Oh, ce-am făcut? Se bate în duel cu Sir Howard Copley, Catherine. În zorii acestei zile. Cu p-pistoale! se văită ea.

Catherine se afla singură la capătul rece și întunecat al unui lung tunel. Cineva o îndemna să meargă către celălalt capăt, frecându-i mâinile, chemând-o... părăsind-o. Și pe urmă se auziră glasuri, și ceva îi fu apăsător între dinți, și un foc coborî de-a lungul tunelului, silind-o să urce, tușind și scuipând, spre capătul cald și luminos.

— Își revine, doamnă, rosti un glas bărbătesc.

— Da, zise Daphne. Îți mulțumesc. Coniacul a fost tocmai ce trebuia. Lasă aici paharul, pentru cazul în care ar mai avea nevoie.

Majordomul lui Sir Clayton Baird părăsi încăperca, după ce o asigurase pe stăpâna lui că avea să rămână chiar dincolo de ușă, dacă ea i-ar mai solicita ajutorul.

— Dar Sir Howard nici măcar nu se află în oraș, zise Catherine în mod absurd, ca și cum conversația n-ar fi fost deloc întreruptă de leșinul ei. Și pentru ce ar vrea el să-l provoace pe Rex?

— Era la bal, spuse Daphne. Nu l-ai văzut? Și bineînțeles că *Rex* a fost cel care l-a provocat pe *e!*. Eu am aflat abia azi-dimineață. Clay a plecat după vești, dar încă nu s-a întors. Oh, unde te duci?

Catherine era în picioare, clătinându-se amețită. Nu știa încotro se ducea. Trebuia să-l găsească. Trebuia să-l oprească. Trebuia să...

— Trebuie să-i spun că îl iubesc, se auzi zicând. Ce cuvinte prostești! Își duse la gură un pumn tremurător.

— Oh, Catherine!

Și pe urmă se pomeniră îmbrățișându-se, plângând fiecare în hohote pe umărul celeilalte.

Era prea târziu să se ducă să-l caute. Era prea târziu pentru a-l opri. Era posibil să fie pentru totdeauna prea târziu ca să-i mai spună că îl iubea. Duelurile se desfășurau întotdeauna în zorii zilei, nu-i așa? El plecase de acasă înainte de răsăritul soarelui.

— Trebuie să mă duc acasă, spuse ea. Și dintr-o dată o cuprinse o panică înspăimântătoare, îndemnând-o să fie cât mai curând acasă. Trebuie să plec!

— Voi veni cu tine, zise Daphne.

Nici uneia nu-i trecu prin minte să aștepte o trăsură. Să aștepte era ceva ce niciuna nu ar fi fost în stare să facă. Merseră împreună grăbite de-a lungul străzilor, cu capetele în piept. Catherine nici măcar nu-și aduse minte că lăsase în bucătăria lui Sir Clayton o cameristă și un câine.

Acum, că sosise timpul, teama cedase locul unui calm glacial. Știuse că așa avea să fie. Întotdeauna fusese așa. Nu se temuse de picioare nesigure sau de mâini tremurătoare.

Copley îl adusese cu el pe unul dintre martorii lui. Nat, Eden și Ken erau cu toții acolo, toți posomorâți și cu chipurile palide. Probabil că asta era mai rău pentru ei decât pentru el, gândi Lordul Rawleigh, cu o intuiție fulgerătoare. Ei nu erau obișnuiți cu lipsa de acțiune în dimineața unei bătălii. Nu erau obișnuiți să-l privească pe unul dintre prietenii lor luptând singur. De față era și un chirurg.

În timp ce-și scotea pelerina și își dezbrăca haina și vesta, Viconte Rawleigh nu se uită la Copley. Îl privi în ochi când Eden și martorul lui Copley schițară gestul simbolic de a încerca o reconciliere pașnică. El refuză, iar Copley rânji ironic. Urma să-și ia poziția spate-n spate, să facă fiecare câte doisprezece pași, să se întoarcă, și să tragă la semnal.

— Spune-i lui Catherine, îi zise lui Eden în ultima clipă posibilă – ea ar trebui totuși să știe, decise el, motivul exact care îl îndemnase să se bată pentru ea. Trase adânc aer în piept. Spune-i că o iubesc.

— Poți să-i spui tu însuși, mai târziu, replică prietenul său pe un ton tăios. Dar dădu afirmativ din cap.

Peste câteva clipe, Lordul Rawleigh își executa cei doisprezece pași, cu pistolul pregătit,

concentrându-și mintea asupra hotărârii de a ținti cu atenție și siguranță, și de a nu da curs imboldului de a trage rapid și înnebunit înainte, ca adversarul să apuce să tragă în el. Ar fi avut șansa unei singure împușcături.

Copley luase totuși o cu totul altă decizie. Când se întoarseră, își ridică pistolul și, cu mult înainte de a se fi putut da semnalul de tragere, apăsă pe trăgaci.

Era uluitor ce lucru valoros putea să fie experiența, reflectă Lordul Rawleigh. Experiența îi dădu posibilitatea de a ști că durerea era prea intensă pentru ca rana să fie gravă. Dacă ar fi fost gravă, timp de cel puțin câteva secunde n-ar fi simțit nicio durere. Șocul l-ar fi paralizat pe o asemenea durată. Brațul drept îl dureau ca dracu'. Era conștient de înroșirea mânecii cămășii lui albe, deși nu se uită în jos. Glonțul nu pătrunsesese decât în carne. Se îndoia că măcar i-ar fi rămas în braț.

Era, de asemenea, conștient, deși nu se uită, că Nat ținea în mână un pistol.

— Ești un om mort, Copley! strigă acesta din urmă cu un glas pe care Vicontele Rawleigh nu i-l auzise niciodată decât pe câmpul de luptă. Dar încă nu trase.

Lordul Rawleigh ochea cu grijă, nedând atenție durerii. O cunoștea de multă vreme și știa că durerea în sine nu ucide. Copley nu avea de ales, decât să stea în loc și să aștepte. Se așeză din profil, ca să constituie o țintă cât mai mică posibil.

Timpul se scurgea doar cu o fracțiune infimă din viteza lui normală. Spațiul deveni un tunel,

aproape un telescop. Vicontele fu conștient de asta în timp ce își înălță pistolul la nivelul feței palide și disprețuitoare a lui Copley. În numai câteva secunde, o multitudine de gânduri îi veniră în minte, necesitând o luare în considerare. Obosise să tot ucidă. Întotdeauna după o bătălie, se pomenise vomitând ore în șir, știind că omorâse oameni care nu meritaseră să moară mai mult decât ar fi meritat el dacă l-ar fi ucis ei. Ucisese pentru a evita să fie ucis și pentru a-i apăra de moarte pe prietenii și pe oamenii lui. Acum nu se afla în primejdie de moarte. Și nici vreunul din prietenii lui.

Dar Copley era un violator. O violase pe Catherine și foarte probabil și pe Horatia. Poate și pe alte femei. Dacă el trăia, chiar presupunând că evenimentele din dimineața aceasta ar fi putut să-l convingă să plece din proprie inițiativă din Anglia într-un exil definitiv, avea să fie în viață, capabil să facă iar același lucru. Să le facă și pe alte femei să sufere așa cum suferiseră Catherine și Horatia.

Chiar până în clipa în care trase, Lordul Rawleigh nu fu sigur dacă avea să-și ridice brațul în aer în ultimul moment, arătându-și disprețul pentru viermele care era Sir Howard Copley, irosindu-și glonțul în văzduh, sau dacă avea să și-l țină neclintit, ucigându-l.

Își ținu brațul neclintit.

Apoi se îndreptă spre prietenii și spre hainele sale și se îmbracă fără ajutorul nimănui, cu mâini netremurânde, neuitându-se nici măcar la ce făceau medicul și martorul lui Copley lângă

cadavrul acestuia. Dar după câteva clipe fu nevoit să se depărteze cu câțiva pași pentru a vomita pe iarbă. Îi facea rău gândul că ucisese. Dar poate că era întâia oară când nu simțea nicio remușcare.

Catherine fusese răzbunată. Și toate celelalte femei erau scăpate de ticălosul care cauzase suferința ei.

— Micul dejun! le spuse cu hotărâre prietenilor săi, revenind spre ei. Avea tot atâta poftă să mănânce pe cât ar fi avut chef să sară în foc. La White?

— La White. Nat îl bătu ușor cu palma pe umărul stâng, ca pentru a-l consola. Oricum n-ar fi trăit, Rex. Dacă n-ai fi facut-o tu, aș fi facut-o eu.

— Poate e mai bine să mergem la mine acasă, decât la White, propuse Eden. Ceva mai multă intimitate și așa mai departe.

— Eu va trebui să plec imediat, spuse Ken. Sunt nevoit să mă întorc la Dunbarton.

Ceilalți trei se uitară la el oarecum mirați. Lordul Rawleigh observă că expresia de încordare și culoarea cenușie nu-i părăsiseră chipul, așa cum se întâmplase cu Nat și cu Eden.

— La Dunbarton? întrebă el. Acum, Ken? În dimineața asta? Chiar înainte de micul dejun? Credeam că te afli aici până la sfârșitul sezonului monden.

Fața prietenului său căpătă o expresie înspăimântătoare.

— Când am ajuns aseară acasă, mă aștepta o scrisoare, zise el. Încercă să zâmbească și nu reuși. Se pare că peste șase luni voi fi tată.

Pentru moment, duelul fii uitat. Cei trei prieteni se holbară la el.

— Cine? întrebă Eden în cele din urmă. Cineva pe care am cunoscut-o când eram acolo, Ken? *O lady?*

— Nu e o persoană pe care ați cunoscut-o, răspunse Ken, posomorât. O lady, da. Trebuie să mă duc acasă să mă căsătoresc cu ea.

— Pot îndrăzni să remarc faptul că nu pari să fii entuziasmat? zise Nat, încruntându-se.

— Familia ei și a mea s-au dușmănit de când mă știu, spuse Ken. Nu cred că vreodată mi-a displăcut vreo femeie mai mult decât îmi displace ea. Și a rămas gravidă cu mine. Trebuie să mă însor cu ea. Urați-mi fericire.

Apoi zâmbi, și Lordul Rawleigh se pomeni că-i este milă de necunoscuta viitoare mireasă.

— Ken, zise el, încruntându-se, ce anume ne scapă?

— Nimic din ce aș vrea să divulg, răspunse prietenul său. Trebuie să plec. Mă bucur, Rex, că lucrurile s-au rezolvat așa cum am făcut-o, în dimineața asta. Ai grijă să-ți vadă cineva brațul acela înainte să pleci de aici. Mă bucur că nu l-ai grațiat. Mă temeam că aveai să-l ierți. Violatorii nu merită să trăiască.

Și fără vreun alt cuvânt, porni spre calul său. Nu se uită înapoi. Niciunul din ei nu-l strigă.

— Sărmanul Ken! murmură Nat.

— Sărmana doamnă! zise Lordul Rawleigh.

— Ar fi bine să vedem ce facem cu brațul tău, Rex, înainte să-ți pierzi tot sângele, interveni Eden, cu un glas vioi, luându-și ochii de la prietenul lor

care pleca. Constat că chirurgul este iar disponibil.

Da, gândi Lordul Rawleigh, coborându-și privirea spre brațul lui. Mâneca era îmbibată de sânge de la umăr până la cot.

Catherine! își zise apoi în minte. Trăise să o revadă. Să-i spună el însuși că o iubea.

Auziseră amândouă ușa de afară deschizându-se, și zgomotul de glasuri din hol, deși ele stăteau la etaj, în salon. Dar nu se deslușea ale cui erau vocile.

Stătea țeapănă și dreaptă în fotoliul ei. Nu era în stare să se ridice în picioare, așa cum ar fi vrut, ca să dea fuga pe palier și să se uite în josul scării, sau să cheme pe cineva de jos. Își simțea picioarele când ca de plumb, când ca o gelatină. Bănuia că Daphne se simțea la fel. Nu schimbau niciun cuvânt – prea tare își încordau amândouă auzul.

Cine avea să vină? se întrebă ea. Cine avea să fie ales pentru a-i aduce ei vestea? Tata? Harry? Lordul Pelham sau unul dintre ceilalți prieteni ai lui? Un străin?

Și apoi ușa se deschise fără niciun zgomot, și el păși înăuntru. Câteva clipe creierul ei nu voi să priceapă cine era cel care stătea în picioare acolo. Părea foarte palid. Mâneca dreaptă a hainei lui era goală. Brațul lui era prins într-o eșarfă extrem de albă. Purta ceva ce semăna cu cămașa altcuiva.

Urmă o tăcere ciudată. Daphne se ridică în

picioare, agățându-se de spătarul unui fotoliu.

— Ah! exclamă el pe un ton liniștit. Văd că nu are niciun rost să-mi spun povestea despre cum am fost trântit de pe spinarea calului meu, nu-i așa?

— Rex! zise Daphne, ducându-și la pânțele palma cu degetele desfăcute.

— Mă simt foarte bine, Daphne, spuse el. O simplă rană în braț, care nu mi-a vătămat decât carnea. Doar o zgârietură. Dar prostul de medic a insistat să port eșarfa. Cred că arată destul de impresionant, adăugă, zâmbind puțin ironic.

— Dacă ai ști prin ce am trecut noi! replică ea. Așteptarea este cea mai îngrozitoare activitate din lumea asta, Rex. Și femeilor le revine sarcina de a desfășura o foarte mare parte din ea.

Catherine se simțea aproape ca un duh fără trup, observând tot ce se petrecea, dar fără a fi cu adevărat prezentă. Nu era în stare să se miște și nici să vorbească. Dar el se întoarse și străbătu încăperea, venind lângă ea. Se lăsă într-un genunchi în fața fotoliului ei și, în ciuda eșarfei, îi luă mâinile între ale sale. Mâna lui dreaptă era mai rece decât stânga.

— Nu te va mai supăra niciodată, și nici pe vreo altă femeie, iubita mea, îi spuse cu blândețe.

— L-ai ucis? Era vocea lui Daphne.

— Da, zise el.

Dar ușa se deschise iar și altcineva intră în cameră. Câteva clipe mai târziu, Daphne plânea zgomotos.

— Oh, Clay, zicea ea. Oh, Clay, după bătălia aceea înspăimântătoare de la Waterloo, mi-ai

făgăduind că niciodată nu aveam să sufăr așa ceva!

— Da, iubito, spuse el. Tocmai am aflat. Tu nu erai acasă. Am bănuț unde te aflai mai ales după ce am descoperit că, între timp, Catherine fusese acasă la noi. Emoția aceasta nu-ți va face niciun bine, să știi. Va trebui să te duci acasă și să stai la pat fără nicio întârziere. Rex și Catherine au oricum nevoie să fie singuri.

Catherine nu se uitase la ei. Nici Rex nu se uitase. Se priveau doar unul pe altul împreunându-și mâinile. După aproximativ un minut, în cameră se lăsă tăcerea. Niciunul dintre ei nu părea să fie sigur că rămăseseră singuri.

În cele din urmă, ea își recăpătă glasul.

— Aș fi putut mai lesne să suport să existe el în lume, decât să lipsești tu din ea, spuse.

— Ai fi putut? Cu mâna lui stângă își duse la buze mâna ei dreaptă. Acest lucru trebuia să fie făcut, iubita mea. L-am făcut.

— Nu e nimeni care să audă asta, zise ea. Nu e nevoie s-o spui. Mentea ei părea să se agațe numai de banalități.

— Ce să audă? El părea nedumerit.

— Iubirea mea, rosti ea.

— Tu ești iubirea mea, replică el, zâmbind. Poate e ceva ce nu dorești să auzi, Catherine, dar am de gând să petrec o veșnicie, lângă tine, câștigându-mi dreptul de a repeta aceste cuvinte iar și iar. Iubirea mea. Îi sărută din nou mâna. Ce este? Lacrimi? E chiar atât de rău?

Ea își mușcă tare buza superioară, dar asta nu ajută la nimic. Trăsăturile feței i se boțiră în mod

rușinos și ea și-o ascunse, apăsându-și-o de umărul lui drept. Ridică iar capul, imediat ce îl simți că tresare.

— Dacă mă iubești, strigă ea, cum ai putut să faci ceva atât de stupid, stupid, *stupid*? Te urăsc! Îți închipui că aș fi vrut să mori numai din cauza prostescului tău simț al onoarei? Cum te-aș fi putut iubi, dacă ai fi fost mort? Cum aș fi putut să-ți spun, dacă ar fi fost prea târziu?

El continua să zâmbească. Ea vedea asta, cu ochii limpeziți de lacrimi.

— Catherine! spuse în șoaptă. Iubirea mea!

— Singurul lucru la care mă puteam gândi, zise ea, era că nu-ți *spusesem*.

— Ce nu-mi spuseseși? o întrebă el.

— Că te iubesc, zise ea, amintindu-și să se folosească de data asta de umărul lui stâng.

Își înălță iar privirile când simți că, în mod neîndoios, în jurul ei erau două brațe. El și-l eliberase pe dreptul din eșarfă.

— Ducă-se dracului! spuse, zâmbindu-i, puțin ironic. Oricum era doar pentru un efect teatral. Așadar, ne aflăm, până la urmă, într-o căsătorie din iubire, nu-i așa?

Ea încuviință dând din cap și privind în ochii lui, dându-și încă o dată seama cât de aproape fusese, în acea dimineață, să-l piardă. Un glonț fusese tras spre el și îl lovise. Știa că realitatea acestui fapt avea s-o obsedeze mult timp de acum încolo.

— Și singuri, adăugă el, trăgând-o mai aproape și acoperindu-i buzele cu ale lui. Nimeni n-ar îndrăzni să intre nepoftit, chiar dacă ușa nu este încuiată.

Mă simt dintr-o dată, categoric, într-o dispoziție erotică, iubita mea. Asta se întâmplă după ce trece primejdia, să știi. Viața care se reafirmă, presupun.

Dar chiar în timp ce vorbea, ușa fu întredeschisă dinafară de către o mână nevăzută, și peste un mai mult de o secundă sau două, un mic ghem nespus de fericit se repezi la ei, lătrând zgomotos.

— Jos, domnule! zise Vicontele Rawleigh cu severitate.

— Oh, Toby, exclamă Catherine, ai venit acasă!

Toby se așeză lângă noul lui stăpân, gâfâind și izbind cu coada în covor.

— Va trebui să-l învățăm pe terierul acesta câte ceva despre bunele maniere, zise Lordul Rawleigh.

— Nu, nu vom face asta, protestă Catherine. Îl iubesc exact așa cum este.

— Ei bine, spuse el, poate voi încerca să-mi exercit cu mai mult succes autoritatea când vom discuta despre un copil. Și apropo de discuții, s-o continuăm pe aceasta în dormitorul tău?

— Și brațul tău? întrebă ea.

— Încă mai este prins de umărul meu, iar eu încă te mai pot ține în brațe. Mergem?

Ea dădu din cap în semn că da.

Dar înainte ca vreunul dintre ei să se ridice în picioare, el o sărută cu patimă. Pentru amândoi fu un sărut de iubire fără nicio inhibiție, fără condiții. Un sărut plin de convingerea că momentul trebuie să fie trăit, că viața e prea scurtă și imprevizibilă în desfășurarea ei pentru ca dragostea să fie amânată.

— Mă *bucur foarte mult*, spuse ea în timpul unei

scurte pauze, provocată de necesitatea de a respira, că odinioară, vreme de o clipă, te-am confundat cu Claude.

— Mm... mormăi el. Eroare pentru care ești iertată, iubita mea... cu condiția să nu se mai repete.

Cu ochii ațintiți asupra lor, Toby își sprijini capul pe labele întinse înaintea lui și căsca zgomotos și mulțumit.

SFÂRȘIT